

ÇAY FIRTINASI

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

HAFSAH FAIZAL

“Kusursuzca demlenmiş.”

—REBECCA ROSS, *Ebedi Rekabet*’in Çoksatan Yazarı

Hafsah Faizal’ın büyüleyici vampir kurgusu, yavaş yavaş alevlenen bir aşk, güçlü bağlarla kurulmuş bir aile ve unutulmaz bir intikam hikâyesiyle parlıyor. Başrolde, kendi kurduğu krallığını korumak için her şeyi göze alan cesur, öksüz bir kız var.

White Roaring’in tekinsiz sokaklarında, Arthie Casimir bir suç dehası ve sır koleksiyoncusu olarak nam salmıştır. Ekibiyle işlettiği Spindrift gündüzleri saygın bir çay salonu, geceleri tehlikeli vampirlere hizmet eden gizli bir kanevine dönüşür. Ancak Spindrift tehdit edilince Arthie onu kurtarmak için çekici bir düşmanla gönülsüzce ittifak yapmak zorunda kalır.

Şehrin en yetenekli serserilerini yanına alarak ısıtılı ama uğursuz vampirlerin merkezi olan Athereum’a sızma planı yapar. Ne yazık ki ekipteki herkes onunla aynı safta değildir. Soygunun ardındaki sırlar açığa çıktıkça, Arthie ve ekibi kendilerini tüm dünyalarını sarsacak bir komplonun tam ortasında bulur.

Karanlık, aksiyon dolu ve büyüleyici...
Hafsah Faizal, en güçlü eseriyle karşınızda!
VAMPİRLER VE İNTİKAM DEMLENİYOR...

...

“Okuru içine çeken üslubuyla nabız gibi atıyor, her açılan sır perdesiyle gerilim katlanıyor ve sayfalar su gibi akıyor. Bu sürükleyici roman yalnızca toplumumuza keskin bir ayna tutmakla kalmayıp inandırıcı bir dünya sunuyor... Politik ateşle örülmüş, kalabalıkları tatmin eden bir eğlence: Gerçek bir ganimet.”

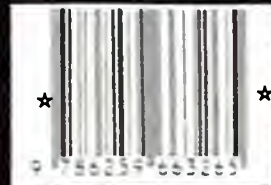
—KIRKUS, Yıldızlı İnceleme

“Rahat, esprili ve zeki...”

—HOLLY BLACK, *Zalim Prens*’in Çoksatan Yazarı

Çeviren: Merve Özcan Özkan

ÇAY FIRTINASI

Düzenleme
Ny.özlem

NEMESIS KİTAP / Fantastik

Yayın Numarası: 867

Çay Fırtınası Hafsah Faizal

Kitabın Özgün Adı: A Tempest of Tea

Çeviren: Merve Özcan Özkan

Genel Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Burcu Gürhan

Telif Hakları Sorumlusu: Merve Mumcu

Editör: Melisa Yiğitoğlu

Kapak Tasarımı: Aurora Parlagreco

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker Akcan

Sosyal Medya: Sercan Kurtuz

© Nemesis Kitap, 2025 © Hafsah Faizal, 2024

Bu kitabın yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-96632-6-5

Baskı: Ekim 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah. İcabet Sk. No: 3

34400 Kağıthane / İstanbul

Sertifika No: 80940

ÇAY FIRTINASI

HAFSAH FAIZAL

Çeviren: Merve Özcan Özkan

NEMESIS
KİTAP

Ninova

Hafsah Faizal

New York Times ve uluslararası çoksatan, ödüllü bir yazar olan Hafsah Faizal, *Ateşin Peşinde*, *Yıldızları Özgür Bırak* ve *Çay Fırtınası* kitaplarının yazarıdır. Ayrıca yazarlara web sitesi tasarlayan IceyDesigns'ın kurucusudur. Forbes'un girişimcilere ve sanatçılara yönelik hazırladığı önemli "30 Yaş Altı 30 Kişi" listesinde yer alan Faizal, yazmadığı zamanlarda tasarım yapar, oyun oynar veya dünyayı gezer. ABD Florida doğumlu yazar şimdi Kuzey Karolina'da eşi ve devasa bir kitap koleksiyonuyla yaşıyor.

Merve Özcan Özkan

1992'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. 2013'ten bu yana kırka yakın kitabı İngilizceden Türkçeye kazandırdı. 2016 – 2020 yılları arasında serbest ve tam zamanlı editörlük yaptı; pek çok kitabın yayıma hazırlanma sürecine katkıda bulundu. Sonraki yıllarda edebiyatın yanı sıra teknoloji ve pazarlama alanlarında da çeviriler gerçekleştirdi, projelerde yer aldı. Halen serbest kitap çevirmeni olarak çalışmalarını sürdürüyor; edebi çevirilerinde deneyimini, dilsel sezgisini ve kültürlerarası birikimini metinlere aktarıyor. Daha ayrıntılı bilgiye merveozcanozkan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

ASMA'YA
*Çünkü sen kardeşimsin
ama daha da ötesi, akıl sağlımsın*

1

ARTHIE

White Roaring sokakları gece çökünce dış çıkarırdı. Ay pençesini indirince vitrinler karanlığa gömülür, kana susayanlar cesur adımlarla sokaklarda yürürdü. Oysa bu Arthie Casimir'in umurunda bile olmazdı. Ne soğuk, ne karanlık ne de vampirler.

İş asla beklemezdi.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş, dökümhaneler susmuştu. Akşamı aydınlatan kıvılcımlar soğumaya bırakılmış kömürlerin içinde cılız bir sıcaklıkla tüterken, işçiler kirli önlüklerini bir kenara atmış, topallayarak derme çatma evlerine çekilmişti. Kahvehaneler, kasaplar ve bahisçiler tembel tembel şafağın sökmesini beklerken, başkenti günah ve zenginlikle sefaletin kesiştiği bir noktada duran bir çay salonu canlı tutardı.

Burasının adı Spindrift'ti.

Parlak ahşap zeminli mekân Arthie'nin gurur kaynağıydı. Pırıl pırıl demliklerde taze demlenen çayın kokusuyla dolup taşar, karşılığında personelin keselerini doldururdu. Müşterilerin ukalalığı, konuştukları süslü dili *kesinlikle* anlamayan yetim personelin önünde döktükleri sırlar telafî ediyordu.

“Müşterilerinin o kendini beğenmiş tavırları, sırlarını dökerken bir nebze yumuşardı; nasıl olsa karşılarında, zenginlerin seçkin dilini anlayamayacak yetim bir kadro vardı.”

“Yalnız gidebilirim,” dedi Jin, adımlarını onun adımlarına uydurarak. Saçları dümdüz ve bir bıçak gibi keskin düşüyordu; şemsiyesi de en az kendisi kadar zarif ve kusursuzdu. Uzun kolları ve geniş omuzlarıyla, gaz lambalarının aydınlattığı sokaklarda ağır ağır yürüyordu.

“Şafak vakti geldiğimde seni onunla gevezelik ederken bulmam için mi?” Arthie, borç takan müşterileri şahsen ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmemişti ama bu kişi ekibinin çoğunu eli boş göndermişti.

“Matteo Andoni ile mi?” diye sordu, bu fikir saçmaymış gibi. “Gerçekten, Arthie.”

Jin öyle cazibeliydi ki doğru biçimde gülümsediğinde bir kral bile ona sandalye çekerdi. Jin bunu çok iyi bildiğinden, Arthie cevap verme zahmetine girmedi. Daha sakin olan Alms Place’e ilerlediler; ortalıkta tek bir toz zerresi bile yoktu, evlerse tuğla cephe ve gösterişliydi.

Sokağın başında nöbet tutan üniformalı adamların önünden bir fayton ağır ağır geçti; atlar, faytoncunun komutlarıyla homurdanarak ilerliyordu. Ettenia’nın başkenti White Roaring nadiren uyurdu; son zamanlarda vampirlerin ortadan kaybolmasıyla fısıltılar uykusuzluğu derinleştiriyordu.. Elbette kimsenin vampirlerin iyiliğini umursadığı yoktu; *onların* başına bile böyle felaketler geliyorsa kim bilir sıradan insanların başına neler gelirdi?

Kayıplar ne kadar ürkütücü olsa da Arthie’yi asıl huzursuz eden Koç’un Boynuzlu Muhafızlarının sayısının giderek artmasıydı. Her yerdeydiler, gözetliyorlardı. Ettenia halkı hükümdarları maskeli Koç’un asıl yüzünü bile göremezken, bu Koç’un her şeyi görebilmesi haksızlıktı.

Arthie yeleğine katlanmış bir kâğıt sıkıştırdı ve heybetli siyah bir çitin önünde durdu. “Geldik. 337, Alms Place.”

Jin, biçilmiş çimenlerin ardındaki malikâneyi görünce ıslık çaldı. “İşte biz buna para diyoruz.”

Malikâne, pencerelerdeki süslemelerden ön kapının göz alıcı kırmızısına kadar her ayrıntısıyla dikkat çekiyordu. Uyumluydu. Erkekler sokaklarda Matteo Andoni’nin adını hayranlıkla anar, kadınlar ise onunla birlikte olmasalar da yataklarında onun adını fısıldardı.

“Hayır, biz buna abartı diyoruz. Dikkatli ol.” Matteo Andoni’nin ülkenin en gözde ressamı olması Arthie’nin umurunda değildi. Paran yoksa içmezdin.

Kapıdan içeri girip geniş basamakları tırmandılar. Arthie demir tokmağı vurdu, Jin ise siyah şemsiyeyi rahat bir tavırla tutarak verandaya yaslandı.

Kapıyı, saçları seyrekleşmiş, dal gibi bir adam açtı; bir zamanlar kafasında olan saçlar şimdi dudağının üzerindeki gür bıyığa dönüşmüştü.

“Buyrun?”

Arthie ellerini pantolonunun ceplerine soktu, kılıfındaki tabanca ışıktan parladı. Silahı ateşlemek istemese de bu türünün tek örneği idi ve kesinlikle saklamayı reddediyordu. “Ziyarete geldik.”

“Saate takılma,” diye ekledi Jin sırtarak.

Uşak, Arthie’nin leylak rengi saçlarından kahverengi ceylani tenine, oradan Jin’in çekik gözlerine baktı; sonra tekrar Arthie’ye döndü, kısa kesilmiş saçlarını, açık ceket yakalarını, oradan da yeleğindeki saate bağlı parlak zinciri inceledi.

Dilediğin kadar bak, aptal. Üstlerinde sefalet izi bulamayacaktı. Ekibi White Roaring'in en kötü semtlerinden gelmiş olabilirdi ancak Arthie statü eksikliğini asaletiyle kapatıyordu, gerisi önemsizdi.

“Silah?” diye sordu uşak, elini uzatarak.

“Teşekkür ederim, hayır,” diyerek gülümsedi Arthie. “Kendi silahımı getirdim.”

“Asıl istediğimiz ocağın üstünde bir çaydanlık,” dedi Jin. “İçinde oyalanmamıza izin verdiği şey oldukça soğuk...”

Uşak mahcup bir ifadeyle baktı. Jin şemsiyesini yere vurarak içeri doğru adım attı, vücudu dar koridoru kaplıyordu. “Çok teşekkürler, beyefendi. Hadi gel, Arthie.”

Arthie şapkasını eğerek teşekkür etti ve Jin'in peşinden, duvarları brokar işlemelerle süslü, gölgeli rafların bulunduğu bir kabul odasına girdi. Lambaların çoğu kısık yanıyordu, orta sehpa ise halıyla aynı kızılılıkta parlıyordu.

“İçeri...” diye telaşla peşlerinden geldi uşak. “Giremezsiniz...”

“Her şey yolunda, Ivor,” dedi birisi, yumuşak bir sesle.

Bir kibrit yandı ve titrek ışık kolunu kanepenin sırtlığına atmış, kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir adamı aydınlattı. Gömleğinin etekleri dışarıda, yakası açıktı ve krem rengi bir V şeklindeki fırfırın iki yanında ipler uzanıyordu. Fırfırlar tenini öpen yaprakları anımsatıyordu. Adam, Arthie'nin yüksek sosyetenin üyelerinin tercihlerinden çok daha fazla ten sergiliyordu.

Jin öksürerek bir sözcük söyledi. “*Süzme.*”

Arthie'nin adamı süzdüğü falan yoktu.

“Matteo Andoni,” dedi Arthie, Jin'i duymazdan gelerek.

Komşu ülke Velance'a özgü ince aristokrat özelliklere sahipti; bu da onu, kendisi ve Jin gibi bir göçmen yapıyordu ama onların yaşadığı zorlukları yaşamadığı belliydi.

“Arthie Casimir.” Adam, Arthie'nin sakın konuşma tarzına ayak uydurdu. Parmaklarında oniks ve pirinçten yüzükler parıl-

dıyordu. Saçları koyu renkli ve uzundu, özenle dağınık bırakılmıştı. “İvor ve ben bahse girmiştik. Yirmi duvin önce geleceğine inanıyordu. O sırada Casimir ekibinden kaç kişi kapıma gelmişti, Ivor? Üç mü?”

“Altı, efendim.”

Matteo elini salladı. “Sayılarla aram hiç iyi olmadı.”

Eğer sanattaki mahareti, parmaklarının ucundaki silik boya lekesinden ya da sokaklarda avaz avaz öven budalalardan anlaşılmıyorsa bile, bakışlarındaki dikkat tüm ihtişamıyla ortaya koyuyordu. Bakışlarında bir açgözlülük vardı, göz kırparsa hayatı kaçıracağından korkuyordu adeta.

“Söylemeye gerek yok, Ivor kaybetti.” Gülümsemesi yanığında bir gamze oluşturdu ve Arthie bunu fark ettiği için kendine sinirlendi.

“Ve bu kazançları borcunu kapatmak için kullanabilirsin,” dedi Jin.

Arthie başıyla onayladı. “Tam iki yüz yirmi dört duvin.”

“Yüklü,” dedi Matteo ve ardından gelen kısa duraksama bunun beklenen karar anı olduğunu hissettirdi. “Biliyor musun, uzun zamandır merak ediyorum,” dedi. “Çay içmeye gelenler, aynı fincanlarda ikram ettiğiniz kanın tadını alabiliyor mudur?”

İşte buydu.

Arthie, hesap ödemediği giden müşterinin adını öğrendiğinden beri bir gariplik olduğunu biliyordu. Para sıkıntısı çektiği söylenemezdi. Hayır, adam yem atmıştı ve Arthie nedenini öğrenmek için cebinde azıcık bir bilgiyle gelmişti.

“Gerçi Spindrift’te pek çay içtiğin de söylenemez,” dedi Arthie, Matteo’nun bakışlarıyla buluşarak imasını vurguladı.

“Hadi ama Arthie,” dedi yavaşça Matteo, ona biraz daha dikkatli ve biraz daha ciddi bir tavırla bakarak. “Tek amacım seninle tanışmaktı.”

“Şuna bak, erkekleri baştan çıkarıyorsun,” diye mırıldandı Jin, ona takılarak, sonra Matteo’ya parmaklarını şıklatıp elini uzattı. “Paramız lütfen.”

Matteo öne eğilince Jin şemsiyesini daha iyi kavradı ama adam yalnızca yanındaki sehpadan bir kese almak için uzanmıştı. Adam parayı hazırla bekletiyordu.

Keseyi Jin’e fırlattı ve adam cebine koyunca kaşlarını çatı. “Saymayacak mısın?”

“Hayır, bir daha buraya gelmek zorunda kalırsam pişman olursun,” dedi Arthie. “Sandığın kadar ulaşılmaz değilsin.”

Matteo arkasına yaslandı. Karanlıkta bir ormanı anımsatan zümrüt yeşili gözleri donuklaştı. “Hepimizin sırları var, yoksa dünya çoktan iflas ederdi. Öyle değil mi, canım?”

Sehpadaki lambanın ışığı titredi ve arkasındaki cam vitrinlere yansıdı.

Her aristokratın kendine ait karanlık sırları vardı; yasak aşklardan şantaja, yüksek sosyetenin tırmandığı o merdiveni inşa eden nahoş ilişkilere kadar. Bu bakımdan Matteo Andoni... Neredeyse erişilmezdi. *Neredeyse*.

“Resmi posta kutularına notlar bırakan, edepli hanımefendilerle özel meseleleri fısıldaşan... Kaos yaratan sensin,” dedi Matteo.

“İntikam alan,” diye düzeltti Arthie. “Benim kaosla ilgim yok.” Doğrudan değil. Arthie asla niyetini açıkça ortaya koymaktan da çekinen biri olmamıştı.

“Anlam farkı,” diye cevapladı omuz silkerek.

Arthie öfkesini gizledi.

Matteo bunu devam etmesi için işaret saydı. “Peki ya teklifin nedir? Vampirler, sokakta gönüllü esirler bulmakta zorlanmaz, bilhassa dişlerinin verdiği o sarhoş edici haz varken. Ancak sen herkesin kolayca ulaşabileceği bir arzuyu alıp ticarete çevirdin. Hırsızlığın en üst seviyesi.”

“Yenilik,” diye düzeltti Arthie, içi öfkeyle yanarken. Spindrift’ten önce, tabancasından önce Arthie hiçbir şeydi. Sokakta büyümüş bir yetimdi: yankesicilik yapan, battaniye çalan; dili dolanan, elleri beceriksiz, gözleri ay gibi kocaman ve en az o kadar aç. “Neden ben yapınca günahken, güçlüler yapınca alkışlanması gereken bir başarı oluyor? Doğudan kaynakları sömüren şu berbat ticaret şirketi yaptığında?”

Matteo gözlerini kırıştırdı. “Biliyor musun, ben çoğunlukla seni *alkışlıyordum*.”

“Şunu unutmasan iyi olur,” dedi Arthie onu duymazdan gelecek ve gitmek üzere arkasını dönerken, “bazı sırlar diğerlerinden daha değerlidir.”

Matteo mırıldandı. “Bunu sen herkesten daha iyi biliyorsun Arthie, taştan tabanca çıkaran kız.”

Arthie gözünü bile kırpmadı. White Roaring’de herkes Calibore’u biliyordu; ondan başka kimsenin kurtaramadığı kuyruktan dolma tabancayı. Önemsiz bir bilgiydi. Birkaç saniye içinde elinde para, aklında kırılğan bir huzurla oradan ayrılacaktı, oysa Matteo sözünü daha bitirmemişti.

“Arthie, kanla dolu bir tekneyle Ettenia’ya gelen kız.”

Donup kaldı ve arkasını döndü.

Matteo artık ayağa kalkmıştı ve o lanet gamzesi bir kez daha ortaya çıkmıştı. Ama sevinçten değil. Hayır, bakışlarında huzursuz eden, Arthie’nin yaşadıklarını anladığını söyleyen bir parıltı vardı. Sanki Arthie’nin tarafındaydı...

Bunu karşılıksız bırakamazdı. Bu tavrı kabul etmiyordu. Arthie yaklaştı. Ivor’u sinirlendirecek kadar yakındı ve Jin’in uşağı hafif bir *cık cık* sesiyle geri tuttuğunu duydu.

Arthie, konuyu kendisinden uzaklaştırarak, “Mesai saatleri dışında neden Spindrift’e hiç gelmediğini hep merak etmişimdir,” dedi. Uzun zamandır onu izlediğini ve çözdüğünü hissettirmek istiyordu. “İkimiz de çayla aran olmadığını biliyoruz.”

Evet, Matteo Andoni'ye ulaşmak neredeyse imkânsızdı, ancak o göze batan sırrı hariç.

Jin alayla iç çekti. "Sen... Sen bir vampirsin."

Matteo tek kelime etmedi. Gençti, eserlerinin dünyanın dört bir yanına yayılmasının ancak ölümsüzlük sayesinde mümkün olabileceği kadar genç.

"Çoğu sanatçı, mezarlarında çürüdükten çok sonra başarıyı görür. Oysa işte burada, yirmili yaşlarının başında ve herkesin tanıdığı bir isimsin. White Roaring'in gözde ressamlarının yaşamadığını bir bilseler ne düşüneceğini hayal et," dedi Arthie. "İşlerin için hiç iyi olmazdı. Belki artık toplumda bile yerin olmazdı."

"Yine de bunu kimseye söylemeyeceksin," dedi vampir usulca, hiç korkmadan.

"Peki neden?" Ama gerçekte bu. Arthie mallarını ucuza satmazdı. Sırlar mayalanınaya bırakılmalıydı, zamanla kıymetleri artardı. Ne kadar uzun süre saklanırlarsa, değeri o kadar yükselirdi.

"Çünkü tehditlerin gücüne karşı koyamıyorsun. Benim ise..." dedi Matteo, dikkati kanla parıldayan Spindrift şırıngasını çeviren parmaklarına çekerek, "yasak ilişkilerinden bahsetmem yeterli ve inan bana, sokağın başındaki muhafız tereddüt etmeden gelir. En istemediğin anda bu kadar hızlı olabilmeleri, hayret verici."

Onu devirmek için sadece bir şırınga yetmezdi ama Arthie her zaman hazırlıklıydı.

"Jin," dedi Arthie.

Jin, o ses tonunu tanıyarak iç çekti. "Nasıl istersen, külçük kardeşim." Tek bir hamleyle şemsiyesini diğer eline attı ve kadının defalarca taşınmasını söylediği tabancayı kaptı.

Matteo'nun gözleri büyüdü. Arthie erkeklerin kendisinden biraz korkmasından hoşlanıyordu.

"Konuşarak anlaşılabileceğimize..." diye söze başladı.

Jin tetiği çekti.

Silah sesi odada yankılandı. Matteo, şaşkın bir çığlıkla yere düştü, Arthie ise kulaklarında çınlayan uğultuyu bastırdı.

Vampir titremeye başladı. Arthie kaşlarını çattı ancak vampir geri düştü ve ardından arkasındaki dolapların camlarını titreten bir kahkaha attı. Yarasından koyu kan aktı ve solgun, fildişi tenninde olduğundan daha kırmızı görünüyordu. Ölü deri. Ölü kan. “Bu gömleği severdim.”

Uşak acı dolu bir çığlık attı.

“Ah, endişelenme, ihtiyar,” dedi Matteo, iki ince parmağıyla bronz kurşunu dikkatlice çıkarırken yüzünü buruşturdu. Yaranın etrafındaki deri, ölümcül bir renk almıştı. Arthie tam haline acıyacaktı ki Matteo yavaşça başını kaldırıp kibirle göz kırptı. “Her iyi aşk hikâyesi, kalbe sıkılan bir kurşunla başlar.”

Arthie, bu sözlerin damarlarında uyandırdığı histen hoşlanmadı. Şırıngayı aldı. “Bir dahaki sefere ölü kalmanı sağlarım.”

“Şiddetten nefret ederim!” diye arkasından bağırdı Matteo.

Hızlı adımlarla geceye adım attı, Jin hemen yanındaydı. Sokağın başına bakmadan önce bile üniformalı adamların çoktan gittiğini biliyordu, Matteo Andoni’nin muhafızlara hükmedebileceğini düşünmemiş, karanlıkta hızlı adamlarla 337 Alms Place’e yaklaşan genç ulağın ayak seslerini tanımıştı.

Chester, sisin içinden nefes nefese çıktı ve kapıyı sokak tarafını sınımsıkı kavradı. Sarı saçları ay ışığında parlıyordu.

“Boynuzlu Muhafızlar Spindrift’e gidiyor. Bir baskın yapacak.”

Düzenleme

Ny.ozlem

2

JIN

“Spindrift’e hoş geldin. Bilmen gerekenler şunlar,” demişti Jin daha o sabah, yeni işe başlayacak olan kıza, kapıları açmadan hemen önce. “Saat akşam yediyi vurduğunda, çay salonunun kapıları kilitlenir. İçeri müşteri alınmaz, herkes çıkartılır. Kimseyi ayırma, gülümsemesi ne kadar güzel olursa olsun. Camlara panjurları indir, sonra arka tarafa geç. Şimdi, şu kitaplığı kaydır ve çerçeveleri indir. Ah şuna bir bak, kanevi neredeyse açılmak üzere.”

Yeni kız ürperdi. Jin kıza hak verdi.

“Kabinlere ilerle” diye devam etti. Yapacak çok işi vardı ama burayı parça parça, fikir fikir inşa eden biri olarak, sistemin nasıl işlediğini ondan iyi gösterecek kimse yoktu. “Şu vazoyu al. Sağdan açılan sehpanın üstüne koy. Sonra rafa geri dön, iki yanda duran mandallara uzan, bir yatak açılacak. Burada neler olduğunu düşünmesen daha iyi, ha? Tabii, bu senin işinse başka.” Göz kırptı. “Şimdi çık dışarı. O bölmenin duvarları arasındaki boşluk var ya? Oraya elini sok, kapıyı çek, hafifçe kapat.”

Kızın hayranlığını izlemek için durdu. “Şimdi bu kabin bir yatak odası. Aynısını tekrar yap, sonra tekrar ve tekrar. Ha, üniformalarını hazır tut. Biri ağırbaşlı, aristokrat müşterilerimize

hizmet ederken, diğeri hayatın her kesiminden gelen vampir dostlarımıza yönelik, biraz daha cazibeli.

Kız peşinden salona geldi. Masaların üstünde, boşalmış ufak şekerlikler ve temizlenmeyi bekleyen krema kâseleri duruyordu. Havaya çay kokusu sinmişti. Jin, yanından geçen bir garsondan tepsiyi kapıp yeni kızın ellerine tutuşturdu, masadaki porselenleri tepsiye dizdi.

“Her bir masa katlanır. Önce ikiye katlanır, sonra doğrudan zemine iner, böyle. Sandalyeleri duvara ittir, oradayken bu kolu it ve arkana yaslan... Bir kanepeni seni karşılayacak.”

Jin süzülürcesine kendisini bıraktı ve bir kanepeni açıp yumuşak minderleriyle onu sardı. Bacaklarını uzattı ve kaşlarını kaldırdı. “İşte burası Spindrift. Gündüzleri çay salonu, geceleri kanevi.”

Şimdi, saatler sonra, tam tersini yapma zamanıydı.

Saat kulesi saat ikiye vurduğunda, Jin ve Arthie Spindrift’in arka kapılarından içeri daldı. Tabela, sahibi kadar parlak, tuğlalar hırsı kadar dayanıklıydı. Hiçbir mekân burası kadar canlı olamazdı. Jin her zamanki gibi durakladı, mekânın sıcak havasının tadını çıkardı.

Arthie cep saatine baktı. “Barış ekibinin gelmesine on yedi dakika var.”

Onlara dokuz dakika yeterdi. Dört dakikada zemini temizlemek, beş dakikada mekânı dönüştürmek için yeterliydi. Bu işin ustası olmuşlardı.

Kısık ışıklar, gece kalabalığını büyüleyici bir loşlukla sarmıştı; ziyafet için gelen ölümsüzler ve para kazanmayı bekleyen kan tüccarları... Ekip masalar arasında koşturuyor, kırmızı dolu çay fincanların üstünü şık sürahilerle tamamlıyordu. Vampirler keyifle oturmuş kısık sesle sohbet ediyordu, kahkahaları tatlı ve derindi. Bazıları günün gazetelerini karıştırırken, diğeri koyu renk lambri kaplamalı duvarların yanında toplanmış, çiçek de-

senli damask duvar kâğıdının süslediği üst kısma gölge düşürüyorlardı. Uzak köşede, bir vampir ve kan tüccarı özel odalardan birine çekilirken, hemen yanındaki odadan başka bir çift dışarı çıkıyordu.

Bunlar, Athereum olarak bilinen seçkin ve ukala toplumun ayrıcalıklı vampirleri değildi, fakat yine de lordlar ve leydiler gibi giyinip, onlar gibi davranıyorlardı, bu da, Jin'in Spindrift'ten ve Arthie'yle birlikte orada yarattıkları cazibeden daha da gurur duymasını sağlıyordu.

Spindrift sadece bir iş yeri değildi. Burası, öksüzler ve dışlanmışlardan oluşan bir ekip için güvenli bir sığınak görevi de görüyordu. Ettenia'da vampirler onlarca yıl boyunca yaşayanların arasında fark edilmeden gizli bir hayat sürmüştü ancak bir katliam onların varlıklarını ansızın, göz kamaştırıcı bir ışığın altına sermişti.

Yirmi yıl önce, White Roaring Kurdu sokaklarda dehşet saçmış, boğazları parçalayarak sokakları kana bulamıştı. Kurt, kurbanlarının kanlarını içmek yerine onları parçalamış olsa da kurtulanlar sivri dişlerini ve kırmızı, keskin bakışlarını anlatmıştı. Kurt bir vampirdi ama o zamanlar kimse bunu bilmiyordu ve ne gariptir ki sorumlu asla bulunamamıştı.

“Saldırının bir amacı varmış gibi,” derdi Arthie bazen.

Sonuçta uzun süren korku nefrete dönüşürdü. Dünya her zaman karanlıkla doluydu ve Ettenia ona sadece yeni bir isim vermişti.

Vampirler doğaları gereği avcıydı, bu yüzden suçu onlara atmak hiç de zor olmadı. Kadınları para karşılığında öldüren gizemli bir adam mı? Suçu vampirlere at. Bir kadın aldatan kocasını öldürmeye mi karar verdi? Kadın kesinlikle ölümsüz olmalıydı. Çoğu vampir ağırbaşlı davranıyor olsa da bunun bir önemi yoktu; zengin vampirler kimse fark etmeden yüksek sosyeteye karışabiliyordu, fakat sıradan olanların yeri gölgelerdi ve bu yüzden kana erişimleri de son derece sınırlıydı.

Vampirlerin beslenirken kurbanlarını tamamen tüketmemek için kendilerini tutmaları gerekirdi ama kudurmuş yaratıklar değillerdi. Dişlerini bir kurbanı geçirip küçük bir ziyafet çekebileceklerken, durduk yere ortalığı kana bulamazlardı. White Roaring Kurdu saldırı anında farklıydı; o yaşayanlarla ölümler arasında sıkışık kalmış bir yarı vampirdi.

Geleneksel olarak bir vampir, ölümün eşiğindeki birinin vampir kanı içmesiyle doğardı. İster ölümsüzler tarafından kanları emilerek ister başka sebepten ölmüş olsunlar, süreç aynıydı: O mühim saniyelerde yeterli miktarda vampir kanı içmek yeterliydi; bu sayede dönüşüm gerçekleşirdi.

Yarı vampirler ise farklıydı. Henüz hayattalarken, çoğu zaman istemeden vampir kanıyla beslenirlerdi; bu onlara yaşayanların enerjisini ve *fazlasını* verirdi, böylece farkına bile varmadan acılarını masumlardan çıkarabilirlerdi. Vampirlere göre daha zayıflardı ancak insanlar gibi, tam vampire dönüşebilirlerdi. Hem tam hem de yarı vampirler hayatta kalmak için kan içerdi ve ikisinin de aynada yansıması olmazdı. Tam vampirlerin gölgeleri olmazdı ancak yarı vampirlerin vardı. Tam vampirler dönüştükleri yaşta donup kalırken, yarı vampirler insanlara göre çok daha yavaş olgunlaşırlardı ve en sonunda gelişimleri dururdu.

Her şeye rağmen, Spindrift'te vampirler bir süreliğine kendileri olabiliyordu. Jin şemsiyesini döşeme tahtalarına vurarak odadakilerin dikkatini üstüne çekti. Kızıl gözler Jin'e döndü, bu doya doya beslenmiş vampirlerin işaretiydi.

"Toparlanın!" diye bağırdı Arthie. "Spindrift on dakika sonra kapanıyor."

İçeride hafif bir uğultu yükseldi. Vampirler sessiz yaratıklardı, her şeyden kolay kolay etkilenmezlerdi. Hassas duyma becerileri ve gelişmiş hızları düşünüldüğünde, bu gayet mantıklıydı. Kimileri fincanlarındaki son kanları yudumlarken (çoğu epeydir Spindrift'te sunulmayan Jin'in özel hindistancevizi ve kan karı-

şımını istemişti) diğerleri tatminkâr iç çekişler, yuvalarına dönmüş dişler ve ellerinin üstüne kondurulan saygılı öpücüklerle mekândan ayrıldı.

Jin ve Arthie işe koyuldu.

“Matteo Andoni’nin evinde ne olduğunu bana söylemek ister misin?” diye sordu Jin, panjurları indirirken.

Koyu bir leke gördü ve birine paspas fırlattı. “Onu sen vurdun.”

“Çünkü o ses tonunu kullandın,” dedi Jin ve Arthie başıyla popüler ve yarı çıplak kan tüccarlarından birini işaret etti.

Çoğu kan tüccarı büyük cam şırıngaları doldurup işini bitirirken bu tüccar hizmetini özel odalarda sunuyordu ve bir vampir doğrudan kaynaktan beslenebiliyordu. Jin, vampirin dişlerinden ve odada yaşanan başka şeylerden kaynaklanan coşkunun kendine has bir tadı olduğunu düşünüyordu.

“Hangi ton?” diye sordu Arthie bir sürahi alarak. Gözlerine sürahinin içindeki kırmızılık yansdı.

Jin kaşlarını kaldırdı.

“Jin, lütfen o yakışıklı adama ateş et!” diyen ton.”

“Eh, ahlaki eksikliğin için beni suçlayamazsın.”

“Ahlak. Aradığın kelime...”

““Bütün bunları ve daha fazlasını Ettenia dilinden çok daha fazla harf içeren iki dilde daha söyleyebileceğimi biliyorsun, o yüzden bana tepeden bakma Jin,” diye çıkıştı. Jin irkilip sustu. Arthie birkaç saniye durduktan sonra bir bez aldı. “Bana öyle bakma.”

“Matteo gerçekten sinirini zıplattıyor ha?” diye sordu Jin kahkahasını bastırarak. Şunu itiraf etmeliydi ki, Matteo’nun gamzesini gösterip ona bir aşk hikâyesi imasında bulunarak takılması yüzünden Arthie’nin böylesine telaşlanması sevimliydi.

Sinir diye söylenerek cep saatini kapattı.

Jin ellerini çırparak odadakilere seslendi. “Geceyi erken bitirdiğimiz için üzgünüm dostlar ama mekândan ayrılmanızı rica ediyorum.”

Sandalyeler geriye itildi, metal paralar şingırdadı. Son vampirler baş selamları, el sallamalar ve şapka hareketleri eşliğinde arka kapıdan çıkıp gitti. Herkesin bir kalp atışı, teninde bir kızarıklık vardı. Güzelce doymuş vampirler, yaşayanlara en yakın olanlardı.

Zeminin temizlenmesi üç dakika kırk dokuz saniye sürdü ve ardından gerçek bir kaos patlak verdi.

“Reni!” diye bağırdı Arthie. “Çay!”

Reni güzel çay demlerdi. Her zaman doğru sertlikte ve mükemmel renkteydi. Reni de kana düşkün olmasına rağmen Arthie’nin sabah saatlerinde mekânda dolaşmasına izin vermesinin tek sebebi buydu. Garip bir adamdı. Temiz demlikler ocağa koyuldu, hazır olanlar ıslık çaldı, çok geçmeden usta eller buharı tüten çayı fincanlara dökerek kan kokusunu maskeleydi.

Jin’in damarlarında bir ritim vardı.

“Tempoyu arttırın!” diye bağırdı Arthie, kitaplığı yerine kaydırıp arka kapıyı mühürlerken. “Bunu bırak, ön kapıyı aç. Chester, bardaklar. Siz üçünüz üniformanızı giyin, diğerleri gözden kaybolsun.”

Spindrift’in bir kanevi olduğu bir sır değildi. Tüm White Roaring bunu biliyordu. Ekip bunu biliyordu. Boynuzlu Muhafızların her bir üyesi biliyordu. Fark kanıt olmamasıydı: Hiçbir kanıt yoktu. Tabii Matteo’nun elindeki şırınga hariç. Jin, adamın şırıngayı nasıl çalmayı becerdiğini hâlâ bilmiyordu. Yalnızca ekip kan alma işlemi için kullanılan malzemeleri kullanmaya yetkiliydi ve bunu dikkatli ve özenli yapmaları tembihlenmişti.

“Felix, aynaları getir!” diye emretti Arthie, bu sırada Jin de ona kan dolu tüpleri ve steril cerrahi alet paketlerini ön taraftaki döşemenin altına saklaması için uzattı.

Birkaç haftada bir Boynuzlu Muhafızlar yeni bir taktik denirdi: ayrıntılı baskınlar düzenler, çay ve hindistancevizi sevk-yatlarını durdurmak için sahte evrak iddialarında bulunur, hatta Spindrift'in itibarını gazetelerde karalamaktan geri kalmazlardı.

“Belki de tabancanı saklamalıyız,” diye önerdi Jin, tezgâhı silerken. Elbette, herkes silahı biliyordu ama bilmekle onu gözlerine sokmak farklı şeylerdi. Kabzadaki, silaha uhrevi bir hava veren siyah telkâri oymaya baktı; bir zamanlar onu keskilerle, baltalarla ve akla gelebilecek her şeyle çekip almaya çalışanların parmak izleriyle doluydu.

Aslında tek ihtiyaçları olan, çok çok uzaklardaki küçük bir adadan gelen küçük bir kızın minik elleriydi. Haksızlığa uğramış, kandırılmış, çalınmış bir kız.

Arthie gecenin faturalarını bir kenara koydu ve buraya koşarken aklını yolda düşürmüş gibi baktı. “Bunlar sıradan muhafızlar, Jin. Ne zamandan beri onlardan korkuyoruz?”

Ancak Matteo'nun sözleri ona fazlasıyla dokunmuştu. Bu gece Jin'i bir şey sinirlendirmişti ancak onu sinirlendiren bu sanatçının gamzesi değildi.

“Her yeni baskında daha üst rütbeli bir muhafız gönderiyorlar,” dedi.

Arthie'nin yüzü o hareketi yaptı; ağzının bir tarafını geri çekerek umursamadığını belli etti. “Kendi eserinden şüphe etmeye başlamanın zamanı değil.”

Herkes, Spindrift'in kayışını, akıp gidişini ve tık diye gerçekleşen dönüşümünü doğal karşıladı. Ama Arthie öyle değildi. Sistemin çalışması için geçirilen haftaları ve Jin'in üstlendiği yükü hiç unutmamıştı. Zaten Arthie hiçbir şeyi unutmazdı.

Jin yedi yaşındayken bir kız kardeş istemişti. On bir yaşındayken, Arthie onu ölümün elinden kurtarmıştı. Jin Arthie'nin kir içindeki, üstü başı dökülmüş halini gözlerini kısarak süzdüğünü hâlâ hatırlıyordu. En yüksek kalite yünler ve pırıl pırıl ayakkabılar giyen babasının fayton camından gösterip, “Bak,

küçük balıkçıl, bir gün yardım edeceğin insanlar işte bunlar.” dediği türden biriydi.

Babası rollerin değiştiğine şahit olmamıştı.

Basit bir betimlemeyle Arthie, şişeye sığdırılmış bir fırtınaydı; minyon ama öfkeyle fokurdayan ve her an patlamaya hazır. White Roaring onu keskin bir bıçak gibi bilemiş, zekâsını da keskinleştirmişti.

Ne kadar çok yol kat etmişti... Paçavralar içindeki bir kızıdan, özel dikim takım elbise giyen bir iş sahibine dönüşmüştü. Leylak rengi dalgalı saçlarının üzerine çektiği fırıncı kasketi, ütülü gömleğinin üstüne tam oturan ince çizgili yeleği, düzgün manşetleri, kalkık yakası... Ceket ise *katı kurallara bağlı biri olmadığı* için hep açıktı ve kalçasına düşük ve hafif eğik şekilde takılmış kemeriyle uyumluydu; belindeki tabanca ise herkesin görebileceği şekilde açıkta duruyordu.

“Hindistancevizinden haber var mı?” diye sordu Arthie; Jin inatçı bir kan lekesini temizlemek için bir fırça aldığı anda. Hindistancevizi kabukları gerçekten de harika birer fırça oluyordu.

Spindrift’in ithalatı, Arthie’nin memleketi Ceylan’dan gelen çay ve hindistancevizlerinden oluşuyordu ancak adanın bütün ürünlerini etkileyen bir hastalık yüzünden hindistancevizi stoklarını aylarca yenileyememişlerdi.

Jin başını iki yana salladı. Gözlerindeki ışığın, dökme çay tenekelerini yeniden dizerken biraz söndüğüne yemin edebilirdi. Elllerinde sade ve güçlü siyah çaylardan, narin beyaz çaylara, meyve ve farklı aromalarla harmanlanmış özel karışımlara kadar çeşit çeşit çaylar vardı ama Arthie, papatya ya da nane gibi gerçek çay sayılmayan iğrenç şeyleri Spindrift’te demlemeyi asla kabul etmezdi.

“En azından çayımız güvende, ha?” dedi. Çaysız çay salonu işletemezlerdi. Öte yandan hindistancevizini sadece kanevi deneyimini yükseltmek için kullanılıyordu. “Ve saray muhbirle-

rimizden hâlâ ses seda yok. Pol bugün karantinaya alınabileceklerini duydu.”

Saraydan para karşılığı fısıltılar getiren hizmetçilerden oluşan bir ağıları vardı ama neredeyse iki haftadır saraydan hiç haber alamamışlardı.

“*Saray* karantinaya mı alınmış?” diye sordu Arthie şaşkınlıkla ve kaşlarını kaldırdı.

Jin başıyla onayladı. Bunun, Koç’un birinin içeri girmesinden veya dışarı çıkmasından endişe ettiği anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu. “Neredeyse geldiler!” diye bağırdı gözcü, kayan masaların ve şingirdayan çay fincanlarının gürültüsünü bastırarak. Jin gerildi.

“*Dulce periculum*, kardeşim,” diye hatırlattı Arthie, sol kolunu kaldırarak.

Jin de sağ elinin tersini onun elinin tersine vurdu. Eklem kemikleri tıkırdadı. “Kaderimizde bela var, senin ve benim.”

Spindrift’in buzlu cam kapılarında silüetler belirdi ve son kanepe duvara katlanırken, ekibin kalanları ortadan kayboldu. Jin katlanır masayı hızla açıp arkasına geçti. Arthie onun önündeydi.

Kapılar çalınmadan hızla açıldı ve beş üniformalı muhafız içeri girdi. Göğüslerinde gümüş iplikle işlenmiş, korku salan boynuzları olan bir kafa simgesi vardı. Ettenia’nın son maskeli hükümdarı olan Koç’un rozeti.

Bir garson hemen öne çıktı. “Merhaba beyler. Sizlere White Roaring’in en iyi çayından bir fincan ikram edebilir miyim? Benim favorim Ettenialı Asil.”

Muhafızlar şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Saygın hiçbir çay salonu bu saatte açık olmazdı ama Arthie onları bunaltmayı sevdi; adamları biraz sersemletir, dikkatlerini dağıtır, zaten bildikleri şeyleri biraz alay ederek söylerdi, bilhassa alternatifi garip bir sessizlik olduğunda.

“Ceylani Yüce`yi deneyin. Ülkenin en iyi çayıdır gerçekten,” diye araya girdi çalışanlardan bir diğeri, lavabodan başını kaldırarak. “Başkenti boş verin.”

“Ben hep Kızıl Cevher`den yanayım,” dedi üçüncüsü eğilerek. “İyi bir baharatlı pekoe`nin yerini hiçbir şey tutamaz.”

Arthie bir çay olsaydı, işte o olurdu. Özenle demlenmiş çay, yaprakları açılırken toprak ve duman gibi hoş aromalar veren tam kıvamında baharatlarla harmanlanmıştı. Mükemmellik ister, en iyisini sunar, uymazsa acı bir şekilde cezalandırırdı.

“Beyler!” Tam zamanında başını eğerek selam verdi Arthie. Jin sadece leylak renkli başının arkasını görebiliyordu ama gülümsemesinin bıçak gibi keskin olduğunu biliyordu. “Gürültü şikâyeti mi? Sabahın ikisinde çay fincanlarının şingirtisi biraz fazla olabilir, anlıyorum. Sabah misafirlerimiz için temizlenip hazırlanması gereken çok şey var.”

Yetkili kişi göğsünü kabarttı ve adımlarıyla yeri döverek yaklaştı. Üstündeki üniforma açık griydi ve diğerlerinin kapkara üniformaları arasında hemen göze çarpıyordu. Ayaklarının altındaki döşeme tahtalarının altında, bu zavallıların ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlar olduğunu bir bilse... “Kendini kral sanıyorsun Casimir. Yasayı hiçe sayıyorsun.”

“Duydun mu Jin? Ben artık Kral Arthie`yim.” Muhafızlara döndü. “Sizler gibi, anlamaya çalıştıkları kelimeleri karalayan adamların çıkardığı yasaları mı? Kendi gibi solgun, hasta gibi görünmeyen herkesi kötüleyen yasaları mı?” Arkasına yaslanıp bir kolunu bar tezgâhına koydu. Adam ışıktaki gerçekten solgun görünüyordu, teni solgun ve neredeyse hastalıklı bir beyazdı. “Hayır, Çavuş. Beni kapsamayan bir yasayı hiçe saymam.”

Haklıydı. Ettenia yasaları beyazlar için yazılmıştı ve genellikle kendileriyle aynı solgunluğu paylaşmayan herkesin aleyhine işlerdi. Matteo Andoni gibi birinin Arthie gibi birinden çok farklı bir hayat yaşayabilmesinin sebebi buydu.

Çavuşun bakışları heyecanla parladı. “Hassas bir konuya mı değindik? Kira ödemekte zorlandığınızı duydum. Sizin gibiler kuralların olduğu bir yere gelince böyle olur işte. Seni ve arkadaşlarını kovmaları an meselesidir.”

Jin kaşlarını çatı. Binanın tüm ödemelerini zamanında yapıyorlardı.

“Kulaklarını temizletme zamanın gelmiş,” dedi Arthie, hiçbir duygu belli etmeden.

“O zaman neden beni öldürmek ister gibi görünüyorsun?” diye sordu çavuş alaycı bir gülümsemeyle.

“Ah, bu sadece yüzüm böyle,” diye yanıtladı Arthie. “Kendi yaralarını yalayınca kana susamaya başlarsın, bilirsin.”

Çavuş bir süre ne diyeceğini düşünerek dikildi, sonra başıyla diğerlerine işaret verdi. “Aramaya başlayın.”

Jin bir masa ve sandalye karşıdaki duvara çarpınca irkildi, ardından birkaç tabure daha çarptı. Muhafızlar çay salonunu oyun alanı gibi kullanıyor, özel odalara dönüştürülmüş küçük bölmelerin yakınındaki zemini paramparça ediyorlardı. Birisi boş ellerle başını uzattı.

“Salonu mahvetmenizi istemedim,” diye bıkkın bir tavırla azarladı çavuş. “Eğer yerleri sökecekseniz, boşlukları bulun.”

“Ne kadar ince ruhlu,” dedi Jin. Sonra kısık sesle, “Ödemeleri aksattığınızı neden söylüyor?” diye sordu Arthie’ye.

Arthie hiçbir şey söylemedi. Bir şey kırıldı.

Jin iç çekti ve başını kaldırıp mekânı dağıtan adamlara baktı. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Bir tanesi tiksinierek ön kapının yanına çömeldi ve tahta kapıyı tıklattı. Jin, tezgâhın arkasından bile o uğursuz yankıyı duyabiliyordu.

Çavuş Arthie’ye baktı.

Arthie arkasına döndü. “Buyurun, bakın. Sizi durdurmayacağım.”

Jin adamı durdurmak istedi. Zarar görmek istemiyordu. Spindrift'in zarar görmesini istemiyordu çünkü ikisi birdi. Çavuş bıçağını eskimiş döşeme tahtalarının altına ittirdi.

"İkinci anahtarı kapat," diye fısıldadı Arthie, Jin'e.

Artık Matteo Andoni'nin onu sarstığı açıktı, yoksa böyle bir numaranın durumu lehlerine çevireceğini düşünemezdi. Ampulü patlatmak, bilinen en eski hileydi. En saçma olanı. En amatörü.

"Jin," dedi sinirlenerek.

Bir gün Arthie yüzünden ölecekti ve o zaman da şikâyet edemeyecek kadar ölü olacaktı.

Tezgâhın altına çok önceden yerleştirdiği arızalı elektrik düğmesine bastı, bir kıvılcım çıkınca sövdü. Tepelerinde asılı duran sayısız ampulden biri tıslayarak patladı. Adamlar başlarını kaldırıp yukarı baktı ve ışık aniden parladı, rahatsız edici bir uğultu çıkardı, sonra kırılarak cam parçaları üstlerine yağdı. Kablo boşta sallandı ve çavuş cam kırıklarını silkerek işine geri döndü.

Ne işe yaramıştı bu şimdi? Sadece mekân biraz kararmıştı, o kadar.

"Sabır, Jin," dedi Arthie, Jin ona bıkkın bir tavırla bakınca. Adamlara dönerek, "Özür dilerim," dedi rahat bir tavırla. "Biliyorsunuz, White Roaring'in bu tarafı böyle. Buradaki güce güvenilmez."

Burası, toplumun unuttuğu bir White Roaring bölgesiydi ve silah sesleri at nallarının sesleri kadar sıradandı. Spindrift, bu bölgenin sınırında duruyordu; yarı dışlanmış, yarı soylu. Çevresindeki harabelerden azimle yükseliyordu. Bir müşterinin ağzından kaçırıldığı her ufak sırda, Arthie de bir yetkiliyi cephaneliğine katıyordu. Böylece gecekondu mahallesini kendi krallığına çeviriyor, Spindrift'i tacı yapıyordu.

Ve Koç, artan baskınlara bakılırsa bunu derinden hissediyordu.

Ama muhafızların hepsini asmaya yetecek kadar kanıt toplamasına birkaç saniye kala, Arthie hiç olmadığı kadar rahattı.

Çavuş döşeme tahtasını yerinden söktü. Uzun bir sessizlik oldu, ardından hafif bir homurtu yükseldi. Çavuş ve diğerleri ayağa kalkınca Jin, döşemenin altındaki boşluğun... gerçekten boş olduğunu gördü. Ne bir enjektör ne de kan şişesi vardı; oysa daha birkaç dakika önce Arthie'nin ikisini de tam oraya koyduğunu görmüştü.

“Geceyi yok yere uykusuz geçirmişsiniz gibi,” diye kışkırttı Jin, çenesini ellerine dayayarak.

“Sana söylemiştim,” dedi yüksek sesle esneyerek Boynuzlu Muhafızlardan biri.

Çavuş ona sert bir bakış attı, ardından aynı bakışı Arthie'ye çevirdi. “Kendini çok akıl...”

Arthie kapıyı açarak onun sözünü kesti. “Çavuş... Sadece düşünmüyorum, yürekten biliyorum.”

Güç hakikaten değişkendi ve White Roaring'in sürekli değişen ortamında Casimirler dokunulmazdı.

3

ARTHIE

Dökülen çaylar ve çatlak fincanlar bir hapisane hücrelerinden daha iyiydi ve ekip temizliğe başlarken ortam kutlama havasıydı. Arthie kapıları kilitledi, buzlu camından Boynuzlu Muhafızların uzaklaşan faytonunu izledi.

“Eşyalarımıza ne olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu Jin, koluna koyu yeşil bir palto atarken. Birisi bir fincan çay uzattı ve adam bergamotun güçlü ve keskin kokusuna nüfuz eden yumuşak leylak aromasını içine çekti. Leydi Slate’e bayılıyordu. Jin gibi, zarif ve özenliydi.

“Evet, patron, her şey nereye gitti?” diye tekrar sordu Chester, diğerleri işleri bırakıp dinlemeye başladı. Yürümeye başladığı günden beri Arthie ve Jin’le birlikteydi ve bildiği tek şey Spindrift’ti.

“Hâlâ burada.” Arthie döşeme tahtasını kaldırdı ve içi oyulmuş boşluğun iki yanında duran Felix aynalarını çıkardı. Onların hemen arkasında, daha derinlerde, kanevinin zulası vardı. Arthie panelleri gösterdi. “Unuttun mu?”

Jin kaşlarını çatarak “Bana söylemedin,” dedi ve fincanı diğer elindeki tabağa koydu. Serçe parmağını kaldırarak zarifçe

bir yudum alırken, Arthie gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu.

“O zaman neden ampulü patlattın?” diye sordu Reni, her zamanki gibi somurtkan ve sessizdi.

Arthie panelleri ona uzattı. “Çünkü ne yaptığını bilen her muhafız bir ayna görünce anlar ama ışık titreyince kafalarını kaldırdılar ve gözleri aynaları saklayacak kadar kamaştı.”

Etraftakiler şaşırarak başlarıyla onayladı.

“Lahana kafalar bu sefer çok yaklaştı!” diye bağırdı Chester. Durum giderek kötüleşiyordu. Kimse açık açık söylemiyordu ama tüm ekip bunu biliyordu.

Ettenia krallıktan imparatorluğa dönüşmüştü ama yönetim aynı kalmıştı. Kimse konseyin maskeli hükümdarları nasıl atadığına dair bir şey bilmiyordu ve maskelerin arkasındaki yüzler birer gizemdi. Koç’tan önce Kartal vardı, ondan önce Tilki; her zaman sınırsız, denetimsiz ve dizginsiz güçle donanmışlardı.

Koç farklıydı; vampirlere duyulan korkudan beslenerek halkla ittifak kuruyor, vampir-insan yasalarını değiştirip güçlendiriyor, her Ettenia’nının derin endişesini haykırıyordu. Önceki hükümdarların görmezden gelmekle yetindiği, vampirlerin var olduğu gerçeğini kabul etmek kadar basitti. Ettenia’lılar, tanımadıkları birinin taç giyip dünyayı yavaş yavaş dizginleyen bir ülkeyi yönetmesine daha önce hiç bu kadar istekli olmamışlardı.

Ama Arthie, Koç’un Spindrift’i Ettenia’nın sömürgelerini yönettiği gibi yönetmesine izin vermeyecekti.

“Spindrift’i bizden kimse alamayacak.” Endişesinin nedenini bilerek Jin’in gözleriyle buluştu. “Ve hayır Jin, sahibimiz bile.”

Bu pürüzü bu gece halledecekti.

Spindrift, bu ülkenin ona yaptıkları için sadece küçük bir bedeldi. Çay yapraklarıyla dönen bir iş kurmuştu çünkü Ettenia’lılar onun küçük Ceylan adasını bulmuş ve kendi arzularına göre şekillendirmişlerdi. Kırmızı üniformalı Ettenia askerlerinin doğ-

rudan almadığı canları, ya hastalık ya da ormansızlaştırmanın tetiklediği heyelanlar ve seller almıştı, sırf kauçuk ve çay gibi ürünlere yer açmak istedikleri için.

Ceylan'ı almış ve onurlu bir unvanmışçasına *koloni* adını koymuşlardı. Oysa hem halkı hem toprağı birer mal gibi sahiplenmiş, bu alçaklıkla övünüp ardından tekrar tekrar aynı şeyi yapmışlardı.

Eğer tepedekiler, halkının kanını para uğruna dökmek istiyorsa, Arthie de bunun bedelini onlara kendi topraklarında ödetirdi; sırlarını toplar, elinden geldiği kadar felaket yaratırdı.

Spindrift intikamının *bir parçası* değil merkeziydi, öte taraftan Calibore epey yaklaşmıştı.

Ettenia halkının hatırlayabildiği kadarıyla, White Roaring Meydanı'nın tam ortasındaki kaideye saplanmış bir tabanca duruyordu, yıllar ve zaman hep parıldayan yüzeyine efsaneler ve söylentiler işlemişti. Aslında hepsi umutsuzlukla ağızdan ağıza dolanan, çaresizlikten doğan birer masaldı.

Calibore'u özgür kılan kişi bizim kurtarıcımızdır. Calibore'u kuşanan kişi Ettenia'nın tek ve gerçek lideridir.

Arthie ne kurtarıcıydı ne de gerçek lider; sadece dikkatli bir kızdı. Bir kâbusu yaşamışken masallara inanmak zordu ancak efsanelerin iş için iyi bir fırsat olduğunu fark etmişti.

Tabanca, Ettenia ekonomisinde yeni bir pazar yaratmıştı; tüccarlar şans tılsımlarından, iyi tutuş vaat eden merhemlere kadar her şeyi satıyordu. Ancak Arthie, bir tüccarı karanlık bir sokakta bir yetkilinin görkemli malikânesine kadar takip edene kadar monarşinin işin içinde olduğunu fark etmemişti.

Yoğun bir kalabalık harcanan para ve ödenen vergiler demekti; bu düzen içinde Ettenia ise en büyük kuklacıydı. Jin'le birlikte Arthie, White Roaring Meydanı Boynuzlu Muhafızlar tarafından çevrilene kadar izlemiş ve beklemişti. Ardından iki adam gizlenmiş bir düzeneğin içinden tabancayı zahmetsizce çıkar-

mıştı; belli ki bakım içindi. Calibore bir aldatmacaydı: Tabanca, umutlu Ettenia'lıları sömürmek için yapay olarak sabitlenmişti. Her şeye rağmen tabanca *özeldi*; gümüşten yapılmış tuhaf silahın tertemiz haznesinde tek bir mermi vardı. Alışılmamıştı evet, onu yerinde tutan herhangi bir efsane yoktu.

Eğer Arthie, Ettenia'nın kendi halkına yaptıklarına bizzat şahit olmasaydı, gerçek ortaya çıkınca Jin kadar ihanete uğramış hissedebilirdi. Aksine öyle derin bir sevinç duymuştu ki üstünden neredeyse on yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ hatırlıyordu.

Arthie, ailesi onun yerine göç eden Jin gibi değildi; Jin'in ayaklarının altındaki dikenleri yumuşatmış ve farklı olmanın getirdiği hançerleri köreltmişlerdi. Oysa Arthie, on yılı aşkın bir süre önce bir gemiyle Ettenia'ya gelmişti. Yapayalnız ve aç, bildiği dillerden hiçbirini konuşamaz haldeydi. Tek yapabildiği gözlemlemek olmuştu.

Bir dolandırıcılığın inceliklerini öğrenmesi, parlak ayakkabılar giymiş, favorili adamların “iyi iş” diye adlandırdığı oyunun kurallarını kavraması haftalarını almıştı. Henüz çocuktu ama dünyanın acımasızlığını bizzat gördüğünüzde siz de biraz acımasız olurdunuz.

Calibore gibi karmaşık bir sahte efsaneyi ayakta tutmak için çok sayıda kişinin işin içinde olması gerekiyordu ve Arthie, ihtiyacı olan şeyi elde etmek için yeterince açık sözlü ve gizli geçmiş olan kişiyi buldu; yıllardır çevrilen entrika hakkında bilgi. Geri kalanını Jin halletti; neden bazı açının sabah, bazılarının öğleden sonra daha iyi olduğunu anlattı, zaman çizelgelerini mükemmelleştirirken eline pipetli bir hindistancevizi tutuşturdu.

Günlerce plan yaptıktan sonra, ilk hedefi White Roaring Meydanı oldu. İnsanların öğleden sonra ışığında ona baktıkları o anı asla unutmayacaktı.

Alçıdan tabanca çıkaran kız. Tozlu ve kirliydi ama umurunda değildi. O gün bir amaç bulmuştu kendine. Calibore'un etrafına

konuslanmış Boynuzlu Muhafızlar onu yakalamak istiyormuş gibi görünüyorlardı ancak kurtardıktan sonra silahın geri verilmesini belirten bir yasa yoktu.

Tabanca onundu.

İlahi bir tutuş beklemiyordu. Uzun zamandır unutulmuş bir büyücü tarafından geleceğin kralına bırakılmamıştı. Sadece Ettenia'nın elinde tuttuğu nice eserden sadece biriydi. Asla sözcüğün yeniden tanımlanmasını istememiş ülkeleri *medenileştirdikleri* için topladıkları bir tür ganimetti.

Arthie ölen ailesi, ölen komşuları ve yakılıp yıkılmış ülkesi gibi, size bu konuda da bir iki hikâye anlatabilirdi. Her şey ticaretle başladı ancak her Ettenia'lı akıl almaz, yanıltıcı bir üstünlük duygusuyla doğuyordu ve onlar için ticaret kelimesi *almak* anlamına geliyordu. Ettenia galip geldi ve EJC istediği her şeyi toplayıp aldı.

Calibore aldatmacası olmasaydı, Arthie asla gerçek tutkusunu bulamazdı: intikam. O aldatmaca olmasaydı, kendi tenine hapşolup ne acısından kaçabilir ne öfkesini serbest bırakabilirdi. O günden beri Boynuzlu Muhafızlar her an onun tökezlemesini bekliyordu; yanlış adamı vurmasını, doğru belgeyi çalmasını. Onu yakalayıp hapse atabilecekleri herhangi bir bahane arıyorlardı.

Oysa Arthie yasaya uymaktan çok, onu kendi lehine kullanıyordu. Arthie bir silah değil, bir başkaldırı taşıyordu ve sonuçta zaten ikisi de aynı anlama gelmiyor muydu?

Jin şemsiyesini alıp Arthie'ye paltosunu uzattı.

“İşletmeciyi ziyaret etme vakti mi geldi?” diye sordu Arthie.

Başıyla onayladı. “Ona birkaç soru sormamız lazım.”

Arthie, kapılar arkalarından kapanırken yakasını kaldırdı ve Spindrift'teki gürültüyü susturdu.

Jin, en sevdiği açık sırtlı eldivenlerini taktı ve yolun sonundaki terk edilmiş depo binasının önünden geçerken iç çekti. Eskiden Flick, taklitçileri, bu güneşi arayan bir yabani ot gibi denize eğilmiş iki katlı binada çalışırdı.

Karşı kaldırımın gaz lambalarının altında, White Roaring'in bu tarafındaki çoğu sakın gibi sönük çembersiz elbiseler giymiş kadınlar purolarından yükselen dumanlar kıvrıla kıvrıla havaya karışırken, müşteriler bekliyordu. Şapkalarını gözlerine kadar indirmiş delikanlılar, gece kalabalığında dolaşp üçkâğıtla duvin kazanmaya çalışıyordu. Arthie, dört kanevi müdaviminin kalabalığa karıştığını gördü.

Spindrift, vampirlerin sokakta avlanmalarını ve kurbanlarını öldürmelerini, hatta daha beteri, bir ısırığın getirdiği sersemlikten uyanıp Boynuzlu Muhafızlara "rızasız içki içirme" şikâyetinde bulunmalarını engelliyordu. Spindrift'te vampirler, insanlara verdikleri hizmet karşılığında para öderdi.

Arthie, zaman içinde alışverişin her şeyi kolaylaştırdığını öğrenmişti. Hiç kimse hiçbir şeyi karşılıksız yapmazdı ve buna kendisi de dahildi.

İster kaçak bir sevkiyatın sorunsuz geçmesi için gizli bir ilişkiyi ipin ucunda sallandırmak olsun, ister baskından önce uyarı almak için bir memura piç çocuğunu hatırlatmak... Arthie'nin cepleri parayla, sırlarla, insanlarla doluydu ve bu durum, White Roaring'in parlak tarafındakileri fazlasıyla rahatsız ediyordu.

"Yeni kız nasıl?" diye sordu. Yeni bir dükkânın açılışını duyuran bir pankart rüzgârda dalgalanıyordu.

"Çabucak anlıyor," diye cevapladı Jin. "İyi olacağını düşünüyorum."

"Güzel, iyi anlamına gelmez. Dikkatli ol."

"Biliyor musun, çıkıp biriyle görüşmen gerekiyor," dedi Jin sonunda. Jin on yıl önce böyle sözler söylemezdi. Yüksek sosyeden gelen bir velet olarak, sadece kız olduğu için dokuz yaşındaki Arthie'nin yanında refakatçi olmadan dolaşması onun için bir skandaldı. Ama dünya White Roaring'in bu tarafında farklı dönlüyordu. "Biraz eğlen."

Arthie ona sert bir bakış attı. Jin gibi değildi o. Arthie kalplerle değil, başka şeylerle oynardı; kanunlarla, anlaşmalarla, kemiklerle.

“Tepelilerin dediği gibi, bir yabancıya göre *çok* güzelsin. Matteo bundan hoşlanıyor gibiydi.”

Yüzü ısındı. “Tek. Kelime. Daha. Etme.”

Jin güldü ama Arthie yorum yapmayınca yumuşadı. “Sakin ol, Arthie. Koç üstümüze ne atarsa atsın sıyrılıp kurtulacağız. Biz endişelenmeyiz. Endişeyi biz yaratırız.”

“Peki ya işletmeci taraf değiştirmişse?” Arthie bu noktaya sadece farklı bir oyun oynadığı için gelmişti, peki ya başkaları da aynı oyunu oynamaya karar verdiyse? Ya Koç çavuş ardına çavuş göstermekten bıktıysa?

“İşletmeci beş yıldır arkamızı kolluyor,” diye hatırlattı Jin.

Bulutlar ayı tül gibi sarmıştı, yakındaki bir pencereden tüten duman, tuzlu rüzgârla kavga ediyordu. Arthie bu ülkede kazanmanın ne demek olduğunu, olasılıkları ve bedellerini çok iyi biliyordu, bu yüzden aklında tuttuğu tüm hesaplar, ofisinde tuttuğu defterler gibi düzenliydi.

Jin, onu iki yıkık dökük binanın arasından alıp bir sonraki sokağa götürdü ve iş bekleyen kadınların boş varilleri yakıp ısındığı ateşlerin yanından sıkışmadan geçtiler. Jin kaçamak bir bakış attı ona. Başka hiç kimse onu böyle okuyamazdı ve Jin’in gölgelere bakıyormuş gibi yapıp cebinden zincirli bir cep saati alıp sallayınca kendini hafiflemiş hissetti. Arthie yeleşini hafifçe yokladı. Cep saati.

“Saatimi mi?..”

Jin güldü ve saatini ona geri fırlattı. “Hadi, salyangoz,” dedi ve ileri koşmaya başladı. “İskeleyle kadar yarışalım mı?”

4

JIN

Jin denizi çok severdi. Dalgaların sessizliğini, demir atmış teknelerin tembelce salınışını. Denizin yalanını; hareketsiz görünüşünün altında yatan, harekete geçmemiş bir canavar gibi saklı gücü severdi.

Deniz ona Arthie'yi hatırlatıyordu. Jin, kırık dökük gövdeleleriyle her yana dağılmış tekne iskeletlerinin arasından geçerken, Arthie çoktan tersanede onu bekliyordu. Kayalıklara yaslanan liman ofislerinin pencereleri karanlıktı ama biraz daha içerideydi, işletmecinin gece geç saatlerde uğradığı Eden çayevi, denizdeki bir deniz feneri gibi hâlâ ısıltılıydı.

Jin merdivenlerin yanındaki varilde titreyen ateşi görünce ürperen uzuvlarını umursamadan ellerini cebine soktu. *Sarı. Turuncu. Kırmızı. KIRMIZI.* Cep saatinin ısıltısı onu kendine getirdi; ardından etrafını Arthie'nin yaz ortası gecelerini anımsatan, hindistancevizi notalı koyu çay kokusu sardı.

Arthie alevlere, ardından Jin'e baktı; konuşmak için ağzını açtı ama vazgeçti ve gözlerinin önüne düşen saçları usulca geriye itti. "Şu işi bitirelim artık, olur mu?"

Taş zemini, yer yer kararmış küf lekeleriyle kaplı iskeleyi geçtiler. Arthie rahatlamak için bir eliyle yan tarafını yokladı. Her ne kadar uğurlu olduğunu asla itiraf etmeyecek olsa da Calibore’u bir tür tılsım gibi taşıyordu. Jin bunu anlayabiliyordu. Kız hayatı boyunca sadece kendisine güvenebilmişti.

Arthie, deniz manzaralı açık verandadaki masalardan birine oturmuş adama doğru, gıcırdayan üç basamağı tırmanırken, “Sayın İşletmeci,” diye seslendi. Çayevi üç katlıydı; tuğla yerine çürük tahtadan yapılmıştı ve vernik yerine deniz rutubetiyle kaplıydı. Hem mekân olarak hem de servis ettiği içecekler açısından Eden çaya yönelik bir hakaretti.

“Casimir!” dedi mal sahibi şaşkınlıktan çatlayan bir sesle. Minik bıyığı ve fötr şapkası kadar yuvarlak gözlükleriyle zarif, ihtiyar bir beyefendiydi. Ayrıca Arthie’nin her ay bir tomar duvin vermek için görüşmekten çekinmediği sayılı kişiden biriydi.

“Uzun bir gece miydi?” diye sordu Arthie, lafı dolandırmayı pek bilmezdi.

“Oldukça,” diye yanıtladı işletmeci, Arthie karşısına oturmak için sandalyeyi sürükleyince hafifçe irkildi. Jin yanındaki direğe yaslandı ve kirli cam pencereye vurdu. Toplantıyı kapalı bir yerde yapmayı tercih ederdi ama Eden’in içerisinde de farklı olmadığından şüpheleniyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve zayıf bir adam dışarı çıktı. “Eden’a hoş geldiniz. Çayımız sizlere cennetin kapılarını...” Jin ve Arthie’yi görünce durdu, ikisi de kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar ve adam dikkatini işletmeciye çevirdi. “Başka bir şey getirebilir miyim efendim?”

Jin, kendilerine bir şey teklif edilmemesine alınmalı mı yoksa tatsızlıktan kurtuldukları için minnettar mı olmalı, karar veremedi.

“Biz içmeyeceğiz ama sorduğunuz için teşekkürler,” dedi Arthie yine de. Ceylan çayı dışında bir çay içmezdi. “Arkadaşım bir fincan alır. Yasemin, mümkünse?”

Adam göz ucuyla işletmeciye baktı ve o da akıllı davranarak başıyla onayladı.

“Ekstra iyi demlenmiş,” diye ekledi Arthie. Jin kahkahasını zor tuttu. Yasemin çayı nazlıydı ve tam kararında, saniye hesabıyla demlenmediğinde içilemeyecek kadar acılaşmıştı. Adam tereddüt eder gibi oldu ama Jin bir bakışla onu susturdu.

Garson dudaklarını büzerek içeri gitti ve işletmeci ise gözlemini bir Arthie’ye, bir Jin’e çevirdi. Birlikte çalıştıkları onca yılı mı düşünüyordu? Karşılıklı olarak hayatlarını ne kadar değiştirdiklerini mi?

Spindrift binası, onların eline geçmeden önce bambaşka bir yerdi: Stoker Lane’in tepesinde parıldayan, Curio adında bir müze. White Roaring sakinlerinin yüklü paralar ödeyerek görmeye geldiği, sömürgelerden getirilmiş eserleri gururla sergilerdi. Ta ki Arthie, o eserlerin ortadan kaybolması gerektiğine karar verene kadar. Sonrasında yerlerine, başkentin en zengin on üç mahallesindeki evlerden çalınmış özel koleksiyonlar gizemli bir şekilde yerleştirilecekti.

Elbette o koleksiyonları kendileri çalacaktı.

“Neden?” diye sormuştu Jin, sadece anlamak için. Çok iddialıydı: İki haftalık bir işi tek bir gecede halletmeleri gerekiyordu ve en ufak bir dikkatsizlik, hayatlarının geri kalanını bir zindanda çürüyerek geçirmelerine neden olabilirdi.

“Benim olanı almaya geldiklerinde bunu sordular mı?” diye karşılık vermişti Arthie. O eserler, East Jeevant Company’ye ait gemilerle Ettenia’ya taşınmıştı.

Jin buna hırsızlık demişti.

Arthie ise, “Geri alma,” diye düzeltmişti, Ceylan aksanıyla o kelimeyi düzgün telaffuz etmekte zorlanarak. O zaman, Jin ona eski gazeteler ve Arthie’nin demir iradesini kullanarak harfleri öğretmişti.

O korkunç olay ertesi gün bütün gazetelerin manşetindeydi; Curio'nun itibarı bir gecede yerle bir olmuştu. Manşetler "BÖYLE BİR ŞEY NASIL YAPILABİLİR?" ile başlayıp "CURIO, KİMSE FARK ETMEZ Mİ SANDI?" diye devam etmişti.

Aynı soruların Ettenia başka yerlerde bunu yaparken asla sorulmaması ironikti.

Yine de, kimse Curio'nun kendi eserlerini yok edeceğine, bir de üstüne bir yerlerden çalacağına inanmadı. Böyle bir şey ancak bir lanetle açıklanabilirdi. Bu yüzden bina aylarca boş kaldı çünkü alıcı adayları aynı lanetin etkisine düşmekten korkuyordu.

Jin, bir gece Arthie ile işletmecinin evinin kapısına dayandığını hatırlıyordu. Arthie on dört yaşındaydı, Jin ise on altı.

"Burası lanetli," diye hatırlatmıştı Arthie, işletmeciye. *Casimirlerin laneti* olduğunu ne o ne Jin açıkça söylemişti. "Sen de benim kadar biliyorsun ki burayı kimsenin tutmayacak."

Arthie'nin öğrendiğine göre, işletmeci maddi sıkıntı çekiyordu, bu yüzden onlara bakıp tabancayı süzdükten sonra, "Ne yapmamı öneriyorsun?" demişti.

"Bize altı hafta ver," demişti.

"Burasını toparlayıp kârımızdan sana da pay vereceğiz," diye devam etmişti Jin. Bir an düşünür gibi yapmıştı. "Yüzde ona ne dersin?"

"On beş," diye cevaplamıştı işletmeci hemen, tam da Arthie'nin söylediği gibi.

Arthie sırtarak karşılık vermişti. "On üç. Lanetli bir yer için çok uygun."

İnce detayları konuştuktan sonra Arthie, Jin'e teklifi kabul ettirenin işletmecinin çaresizliği değil, tabanca olduğunu söylemişti. Sonuçta içinde biraz masal vardı. White Roaring'in kahramanı olmayabilirdi, ama saygısını, ne kadar isteksiz olurlarsa olsun, kazanmıştı.

Adam tepsiyi getirirken Eden Çayevi'nin çanları çaldı. İşletmeci ilk yudumu alır almaz hemen geri tükürdü ve Jin bu talihsizliği acıyarak izledi.

Arthie'ninse ağzı kulaklarındaydı. "Beğenmediniz mi, Sayın İşletmeci?"

Jin onun her alaycı davranışından sonra boyunun birkaç santim uzadığına yemin edebilirdi. Adeta göklere kadar.

"Teşekkür..." İşletmeci boğazını temizleyip yüzünü ekşitti ve fincanını masanın karşısına itti. Jin dilini ısırdı. Deniz kahkahalarla kayaları dövüyordu. "Teşekkür ederim."

Jin eğilip bir bisküviyi ikiye böldü. "Bizim ikramımız."

"Bakalım..." Arthie, adam bakışlarını kaçırana kadar işletmeciye baktı. "Biz dedikodu yapmayız ama fısıltılar duyuyoruz."

"Yanılıyorsam düzelt ama Spindrift borçlarını zamanında ödemişmiş," dedi Jin.

İşletmeci tek kelime etmeden ellerini ovuşturdu ve bakışlarını ikisinden de kaçırdı. İşte bu suçlu olduğunun kanıtıydı.

"Beş yıl oldu. Tek bir ödemeyi bile aksatmadık," diye devam etti Jin, sakın ve yavaş bir tonda.

"Her biri bir öncekinden daha yüklüydü," diye ekledi Arthie.

İşletmeci başını kaşırken, bir ayyaşın çalkaladığı zar bardağı gibi titrek bir kahkaha attı.

Jin şemsiyesini kavradı. "Ne o, gülünecek ne var?"

Adam alnını silip anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. İşletmecinin gerçekten de taraf değiştirdiğinden emin oldular.

"Bir dahaki sefere bahse giriyorum," dedi Arthie, Jin'e.

"Sadece iyimser olmaya çalışıyordum," diye cevapladı. Adamdan daha onurlu davranmasını beklemişti. Doğrusu bu ihanet yüzünden incinmişti bile.

Tek bir keskin hamlede, Arthie işletmecinin gözlüğünü suratından çekip aldı ve masaya vurdu. Camlar kırıldı ama yerinden çıkmadı. Gevşek bir taş, sağlam bir temeli bozar ve bu adam,

Arthie'nin imparatorluğunda kusurlu harçtı. Adam şaşkınlıkla kekeleydi.

“Tak,” dedi Arthie.

İşletmeci kıpırdamadı.

“Gözlükleri tak,” diye tekrarladı Arthie, gece kadar sakın bir sesle. “Yoksa Jin sana yardım eder.”

Jin tersaneyi ve çevredeki ofisleri taradı. Eden Çayevi'nin camının ardındaki zayıf adam, araya girmeyecek kadar akıllıydı. İşletmeci titreyen ellerini uzattı. Gözlüğü tekrar yüzüne takmadan önce bir an tereddüt etti.

“Bana haksızlık ettiğinde dünyanın nasıl görüldüğünü görebiliyor musun?” diye sordu Arthie. İşte bu yüzden, Arthie'nin White Roaring sokaklarını cesetle doldurmaya ihtiyacı yoktu. Kendi yöntemleri vardı. Onlar sayesinde elleri temiz kalıyor, fısıltılar yayılmaya devam ediyordu.

İşletmeci gözlüklerine sıkıca sarıldı ve başıyla onayladı.

“Şimdi yeniden deneyelim,” dedi Arthie. “Neden Koç'un Boynuzlu Muhafızları, beş yıldır anlaşılmaya sadık kaldığımız halde tahliyeden söz ediyor?”

“Hatta dost olduğumuzu bile düşünmeye başlamıştım,” dedi Jin, buruk bir gülümsemeyle.

İşletmeci... durdu. Titremeyi kesti ve ellerini ovuşturmayı bıraktı. Jin, neredeyse nefes almayı da bıraktığını düşündü.

“Ailemi tehdit ettiler,” dedi sonunda. Bu itiraf, rüzgârda savrulan bir fısıltıydı adeta. “Sizin neler yapabileceğinizi biliyorum ama sınırlarınızı da biliyorum. Beni tehdit edebilirsiniz, kasamı kurutmakla veya kızlarımın evlenmesine izin vermemekle gözdağı verebilirsiniz ama onları öldürmeyeceğinizi biliyorum.”

Arthie donup kaldı.

“Artık bir anlaşmamız yok çünkü iki hafta sonra bina benim olmayacak. Ben. Ben çok üzgünüm.”

Arthie. adamın sesindeki nezaket ve o acıyan ton yüzünden irkildi. Jin nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Eğer bina artık işletmeciyeye ait değilse, *kime* aitti? Ve bu, onlar ve Spindrift için ne anlama geliyordu?

“Onlar kim?” diye sordu Arthie.

İşletmeci ceketinin iç cebinden bir mektup çıkardı ve masanın üstüne koydu. Rüzgâr kenarlarını kaldırsa da, adam eliyle yerinde tuttu onu. Jin direğe yaslandığı yerden doğruldu, Arthie’nin omzunun üzerinden eğilip mektuba baktı ve boynuzları şeytanınkiler gibi kıvrılan mührü görünce midesine bir taş oturdu.

Koç onları kovuyordu. İki hafta içinde.

Arthie, işletmeciyeye baktı. “White Roaring’den ayrıl.”

Adam hışımla başını kaldırdı. Kırılmış camların ardında gözleri parçalı ve neredeyse gülünç görünüyordu. “Ama... Ama mülklerim...”

“Mülklerin mi?” Arthie kuru, neşesiz bir kahkaha attı. “Önemli olan tek yer Spindrift’ti ve o da artık senin değil. Eğer bu bölgeye bir daha ayak basarsan, seni bir kutuya sığdırıp postalardım. Senin mesleğin, dertlerinin en küçüğü.”

Arthie ailesine zarar vermeyebilirdi, evet, ama hareketin büyüğü küçüğü olmazdı ve o ne unutturdu ne de affederdi.

Jin bir keresinde, *İnsanlar senden korkuyor*, dediğini hatırladı, kendisi de biraz korkuyordu.

Henüz değil ama korkacaklar, demişti Arthie. Her zaman sınırları zorlardı. Her zaman daha fazlasını isterdi. Kafesteyken bile sopayla canavarı dürtmekten geri durmazdı.

Sonunda işletmeci başıyla onayladı.

“Şimdi,” diye emretti.

“Ama nasıl?” diye itiraz etti. “Vampirler şehrin dışında!”

“Hayatın bizim ellerimizde ve sen birinin senden bir yudum almasından mı endişeleniyorsun?” diye sordu Jin.

Son zamanlarda vampirler de insanlar kadar kurbandı; iz bırakmadan kayboluyorlardı. Bu sabah yine bir rapor gelmişti, yeraltı dünyasında yeni bir huzursuzluk dalgası yayılmıştı çünkü

onca soruşturma ve araştırmaya rağmen, kayıplara dair elle tutulur hiçbir şey keşfedilememiştir. Ne bir mücadele izi, ne ceset, ne de bir fide notu.

Jin'in erken yaşta aldığı eğitim sayesinde, vampirleri tanımlamak için kullanabileceği geniş bir kelime dağarcığı vardı. Onlar ölümcül, zalim, gizemli ve güçlüydü. Hayvani ve kancıl. Güzel ve vahşi. Oysa *nesli tükenen* asla bunların arasında yer almamıştı.

Ölümsüz olmalarına rağmen çok etkileyici bir görünümeleri vardı ve bazılarının elementleri manipüle etme ya da zihinleri kontrol etme gibi büyüleyici yetenekleri olduğu rivayet edilirdi. Bu hem tehlikeli, hem ürkütücü, hem de gerçekten adaletsizdi. Öte yandan onları öldürmek neredeyse imkânsızdı, bu da son zamanlardaki kayboluşlarını fazlasıyla endişe verici hale getiriyordu.

İşletmeci hıçkırdı ve nihayet anlayıp başıyla onayladı.

Jin başını hafifçe eğdi. "Bu, şapkanı alıp kaçman gereken kısım."

Adam bir kez daha başıyla onayladı ve ayakları birbirine dolanarak sandalyesinden kalktı. Ahşap basamaklardan sendeleyerek inerken ayağı basamaklardan birine takıldı, yuvarlanan bir kaya gibi oradan oraya savrularak arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Dalgalar kayalıklara öfkeyle çarpıyor, huzursuz bir uğultuyla işletmecinin yokluğuna yeni bir ağırlık yüklüyordu. Spindrift'in kapılarını açmalarının üstünden beş yıl geçmişti ve ilk kez gerçekten kapanmasından korkuyorlardı.

Arthie çay için masaya üç duvin koydu ve Jin'e döndü.

"Ben..." diye söze başladı Jin.

"Eve?" diye sordu.

Arthie sakindi. Fazlasıyla sakindi. Ama Jin bunu sorgulamayacak kadar bitkin durumdaydı. İki hafta. Sadece başıyla onayladı ve Spindrift'e daha ne kadar süre ev diyebileceklerini merak etti.

5

ARTHIE

Spindrift'e döndüklerinde, Arthie paltosunu kolunun üstüne attı ve günün faturalarını hesaplamak üzere ofisinin merdivenlerini tırmandı. *Uyuyamayacak kadar yorgunum*, demişti Jin'e. Rakamlar zihnindeki sisi dağıtmaya yardım ederdi.

Rakiplerinin keyifli bakışlarını görmek, Spindrift'i kaybetmekten bile daha ağır gelecekti. Koç'tan başka biri daha bu durumdan keyif alacaksa, o da Athereum olurdu. Yeraltı dünyası, White Roaring'in seçkin vampirlerine ev sahipliği yapan, kendi kuralları ve düzenlemeleriyle işleyen bir topluluktur. Resmi olmasa da, en az monarşi kadar güçlüydü.

En önemlisi, Athereum, Arthie'nin sıradan vampirlere hizmet etmesinden hiç hoşlanmazdı, Arthie'nin onların soylu kibirinden hoşlanmadığı gibi.

Arthie iç çekerek cam kapıları kapattı ve ışığı açmadan sandalyesine yerleşti. Masasının yanındaki dolabı açtı ve yavaş yavaş azalan hindistancevizi suyu sürahisini çıkardı. Arthie tam çeyrek bardak doldurup bir dikişte içerken sürahideki sıvı dalgalandı. Bardağı masaya koyduğunda zihni berraklaşmaya başlamıştı.

İşte o zaman iki şeyi fark etti: Saatler önce kapattığı pencere aralıktı ve pervazda bir silüet duruyordu.

Masanın altındaki ışık düğmesine basınca oda solgun altın bir ışıqla doldu ve davetsiz misafirini aydınlattı.

Bir erkek. Bir *Boynuzlu Muhafız*.

Pencere pervazına haddini aşan küstah bir rahatlıkla oturuyordu. Onun ofisinde. Onun *evinde*.

“Büyük Arthie Casimir.” Sesi başka bir memleketten geldiğini belli eden bir aksan taşıyordu, beyaz saçları ise kaşlarının üzerinde keskin bir zıtlık oluşturunuyordu. Yaşı onunkinden pek fazla olamazdı.

Boynuzlu Muhafızlar oldukça kalabalıktı ve Ettenia yasalarını her seviyede uygulayan çeşitli rütbeleri vardı. Bir muhafızın üniformasının rengi ne kadar açık olursa, rütbesi o kadar yüksekti.

Üniforması bembeyazdı. Bir yüzbaşı.

Arthie sandalyesinden fırladı ve adamın omuzlarına attığı kareli atkıyı yakaladı. Birlikte sendelerken ayakkabıları döşeme tahtalarında sürtündü ve sonunda Arthie onu duvara sıkıştırdı.

“Derini yüzmeme için bana tek bir iyi sebep söyle,” diye tısladı Arthie, bıçağını boynuna dayayarak. Belki ondan bir baş daha uzun olabilirdi ve belki de yalnızdı ama umurunda değildi.

“Çünkü sana ihtiyacın olanı verebilirim,” dedi ve adamın sesindeki gerginlikten gurur duydu.

Arthie “Şu an tek ihtiyacım olan mezarını kazmak için bir kürek,” dedi öfkeyle.

Göğsü inip kalkıyordu, yüz hatları keskin ve sert, acımasız bir güzellik taşıyordu.

“Söyle bana,” dedi yumuşak bir sesle oğlan, boğazı bıçağına değene dek yaklaştı ve “yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?”

Arthie geriye doğru sendeledi ve gömleğini bıraktı. Bedeni ile zihni uyumlu çalışmıyordu. Oğlanın bakışları onun kine tutunmuş, dengesini bozmuştu ve kendi yansımasını o gözlerde gördü: Sarsılmaz bir acı. Bitmeyen bir azap.

Elbiselerini düzeltti, bağlantıyı kesti ve daha gözünü kırpmadan tabancasını doğrulttu ve gece sessizliğe gömüldü. Kepenklerin gıcirtısı kesildi ve pencereden içeri huzursuz bir sessizlik doldu.

“Ne kadar boş silahlar, şu tüfekler. Yüksek sesli. Şiddetli. Rahatsız edici,” dedi, sonra sesi kısıldı. “Silahı kaldır.”

“Unuttun muhafız,” diye mırıldandı Arthie. “Spindrift benim yuvam ve sen yanlış ine ayak bastın.”

“Ah, duyduğuma göre iki hafta içinde Spindrift yerle bir edilecek ve yükünüz denize geri savrulacak,” dedi, göğsüne doğrultulan namluya aldırış etmeden. “Ufukta bir çay fırtınası var.”

Arthie nişanını bozmadan bir adım yaklaştı. “Artık ölmek için yalvarıyorsun.”

“Verilmiş söz için asla yalvarmam.” Oğlan ona eşit bir adım attı, tabancasının namlusu kalbinin üzerinde durdu. Nefesindeki sıcaklığını ve nane keskinliğini hissetti.

Çenesini indirdi.

“Bir ittifak teklif etmek istiyorum.” Bunu söylerken sesinin tonunda bir karanlık vardı. “Saray karantinada, personel ve birçok yetkili içeride mahsur kaldı çünkü Koç çılgına dönmüş durumda. Gizli belgeler kayboldu. Aslında bir hesap defteri.”

Koç çılgına dönmüş durumda. Keşke Arthie sevinebilseydi. Şimdi en azından artık muhbirlerinden neden haber alamadığını biliyordu. Saray gerçekten de karantinadaydı.

“Kraliyet yönetimini tehdit edecek kadar güçlü bir delil,” diye devam etti. “Konsey Koç’u görevden alabilir.”

Konsey, yöneticileri seçme yöntemleri ve arkasına saklandığı maskeler kadar gizemliydi. Görünüş itibarıyla hiç direniş

göstermiyorlardı ve Koç imparatorluğu mutlak bir otoriteyle yönetiyordu. Eğer Konsey'i harekete geçirebiliyorsa hesap defteri gerçekten de kabarıktı.

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ona bilgiç bir bakış attı. "Ben Koç için çalışıyorum."

"Her Boynuzlu Muhafız onun için çalışır." Yarım gerçeklerle paçayı kurtarmasına izin vermezdi, hele bir de üniforması sıradan bir muhafızınki değilse.

Bir an tereddüt etti. "Koç, defterin kaybolduğunun bilinmesini istemiyor, ben ihtiyatlı davranmak için yemin eden birkaç kıdemli yüzbaşından biriyim."

Arthie, kıdemli yüzbaşları duymuştu ama daha önce onlardan birini hiç kendi gözleriyle görmemişti.

"Kimin bilmesini istemiyor?" diye sordu Arthie, adamın kelimelerini büyük bir özenle seçtiğini hissederek.

"Yetkililer, danışmanlar," dedi ve çenesini ovuşturdu. "Muhtemelen diğer ülkeler. Gizli bir defter, yasadışı işlemler anlamına gelir."

Bu da mesele ticaretle, hatta muhtemelen East Jeevant Company'yle bağlantılı demektir. Hem Koç'a hem de EJC'ye olan nefreti giderek artıyordu.

Oysa böyle şeyler kendiliğinden kaybolmazdı. Hayır, defteri tam olarak ne yaptığını bilen biri çalmıştı.

"Ve sen onu geri almakla görevlendirildin," diye tahmin yürüttü. Neşesiz bir kahkaha atarak namluyu adamın göğüs kafesine bastırdı ve onu duvara itti. "Koç için çalışacak kadar çaresiz olduğumu mu sanıyorsun?"

"White Roaring'in en sevdiği suçluya güvenecek kadar pervasız mıyım sence?"

Ne güzel bir iltifat!

Adam kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Yasaların zıt taraflarında olabiliriz, Casimir, ama ikimiz de Koç'un çok fazla güce sahip olduğu konusunda hemfikiriz."

Bu oğlan, Arthie'nin aynı fikirde olduğu ilk Boynuzlu Muhafız olabilirdi.

“Ve defteri kimseye teslim etme niyetim yok,” diye devam etti. “Defterle Koç'u indirmek istiyorum.”

“İhanet dolu sözler ama siyasete bulaşmak istemem,” diye yanıtladı Arthie.

“Öyle mi? Bu defterle Spindrift'i kurtarabilsen bile mi?”

Hatta nutkunu tutturana ilk Boynuzlu Muhafız bile olabilirdi. Ona *umut* vermek için.

“Eğer defteri Spindrift'i kurtarmak için kullanırsam,” dedi, “Koç'u devirme fırsatını kaybedersin.”

Oğlan sırttı. “Ama sen ikisini de yapabilecek kadar akıllısın.”

Onun iltifatlarına tav olmayacaktı. Her ikisini de yapabilecek kadar akıllı olabilirdi ama bu her ikisini de yapacağı anlamına gelmiyordu. Arthie, Koç'un gitmesini ne kadar çok istese de, kendi kaos yöntemini tercih ediyordu. İndirdiği birine şantaj yapamazdı. Artık var olmayan birinin baş belası olamazdı.

Kıdemli yüzbaşının bunu bilmesine gerek yoktu. Zaten yurdu olmayan bir ülkeyi düzeltmeye çalışmasının da bir sebebi yoktu.

Geri çekilip tabancasını kılıfına soktu. “Peki, sana neden inanayım?”

Pekâlâ Arthie ve ekibinin kaynaklarını kullanarak hedef defterini çalabilir ve sırra kadem basabilirdi. Hatta daha da ileri gidip Arthie'nin çaldığını iddia edebilir ve onları sonsuza dek hapse yollayabilirdi. Koç'un saltanatı konusunda aynı fikirde olsalar da bu, karşısındaki çocuğun hükümdar için çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Üstelik düşmanla yapılan hiçbir ortaklıktan hayır gelmezdi.

“Tabancanı kılıfına zaten inanmana gerek olmadığına karar verdiğin için koydun,” dedi.

Keskin zekâlı biriydi.

“Ancak faydalı olabileceğini düşünen tek kıdemli yüzbaşının ben olduğumu sanmam. Sana bir teklif sunuyorum. Diğerleri bu kadar dostça davranmaz.”

Arthie, kurnazlığı görür görmez anlardı. “Tehdit edilmekten hoşlanmam.”

“Öyleyse tehdit etmelerine izin verme.”

Eğer diğer yüzbaşılar hakkında söyledikleri doğruysa, planlarını Koç’la tartışmaktansa doğrudan Arthie’ye gelmeyi tercih ederlerdi.

“Tamam,” dedi masasındaki faturaları toplarken. “En son nerede görüldü?”

“Athereum’da.”

Athereum. Sadece özel bir üye nişanı taşıyanların girebildiği, izinsiz girenlerin kalbine kazık saplanarak öldürüldüğü, o kudretli vampir topluluğu. Oraya öylece elini kolunu sallayarak giremezdi. Kimse giremezdi.

“White Roaring, küçük çaplı üçkâğıtçılarla dolu.” İstedliğini seç. Boynuzlu Muhafızlar Spindrift’i ele geçirdi diye ne ben suçlu olurum, ne sen aziz. Keşke tanıştığımıza memnun oldum diyebilseydim ama yalan söylemeyi sevmem.”

Onu geçirmek için kapıya yürüdü.

“Curio adındaki müzeye ne olduğunu biliyor musun?” dedi arkasından.

Arthie durdu.

“Paha biçilmez eserler çalındı ve yerlerine White Roaring’in elitlerinin özel koleksiyonlarından parçalar yerleştirildi, hem de tek bir gecede. Ne hırsızları ne de çalınan eserleri hâlâ bulamadılar. Müze şu anda mekânınızın bulunduğu binadaydı. Ne tuhaf bir tesadüf değil mi?”

Bu bir tesadüf değildi. Arthie ile Jin yapmıştı ve o bunu biliyordu. Arthie yanağının içini ısırdı. Bir şekilde izlerine ulaşmıştı. Peki nasıl?

“O sabah müzede esmer bir genç kızın görüldüğüne dair söylentiler dolaştığını biliyor muydun?” diye ekledi. “Sömürgeci koleksiyonlarına yabancılar pek ilgi göstermez.”

Attığı yemi yutmayacaktı. “Ve sadece hırsızlıktan önce müzeye gittiğim için, hırsız olabileceğime inanıyorsun.”

Muhafız adeta eğleniyordu. “Bu defter tekrar kaybolduğunda, sadece odada bulunman yeterli. Bu bir yankesicinin işi değil. Athereum gibi nam salmış bir topluluğun içine sızacak kişi, doğru bağlantıları elinde tutmalı ve vampirleri tanımalı. Bu sensin.”

Keşke Jin tüm bu övgüleri duyabilseydi. Masasına geri dönerek üstündeki dağınıklığı karıştırdı.

“Peki, Athereum’a sızmayı başarırsak, elimize geçen her defteri karıştırarak mı doğrusunu bulacağız?”

“Ciltli bir defter. Mor kurdeleli, standart deri kılıflı. Sıradışı bir şey yok ama bu, haftalardır Athereum’un dışında görülmeyen Penn Arundel adında bir adamın elinde.”

Sayfalar elinden kayıp yere düştü. İsmi duyunca içini bir huzursuzluk kapladı ama bunu onun görmesine izin veremezdi.

“Peki,” diye söze başladı zorla kelimeleri bir araya getirerek. “Koç defterin Athereum’da olduğunu biliyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi kıdemli yüzbaşı. Şehrin dört bir köşesinde kulağı olan kaç muhafız ona rapor veriyordu, peki bu raporların kaç Koç’un kulağına ulaşmıyordu? “Aksi takdirde bir ordunun mekânı bastığını görürdük.”

Arthie’ye göre bu işe yaramazdı ve Koç da bunu biliyor olmalıydı. Vampirler zaten hafife alınamayacak bir güçteydi. Peki ya avuçlarında sınırsız kaynak tutan Athereum vampirleri? Koç’un zerre şansı olmazdı. Yine de Yüzbaşı Koç’un gerçekten bilmediğinden mi emin, yoksa henüz kimse mekânı basmadığı için bilmediğini mi varsayıyor, karar veremedi Arthie.

“Keşke işini bu kadar iyi yapmasaydın Casimir.” Yüzbaşı, odayı yavaşça süzdü, alt kattan özgür ve pervasız kahkahalar

yükseldiğinde çift kanatlı kapıların önünde durakladı. Arthie, sesinde bir parça sempati olduğunu düşündü. “Spindrift, Koç’un egosunu tehdit edecek kadar büyümeyebilirdi belki de.”

Koç’un egosu. Güzel bir tanımdı. Arthie toplum için bir tehdit değildi, ekonomiyi yerle bir etmiyordu. Spindrift gürültülü, küstah ya da çirkin bir yer değildi. Oysa Arthie alt sınıftan bir göçmendi ve başarılıydı, işte bu, insanları çıldırtıyordu.

“Görünüşe bakılırsa sen de hızla bir suçluya dönüşüyorsun,” dedi Arthie, sözlerinden etkilenmemeye çalışarak.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle baktı ona. “Ben suçlu değilim. Senin nefes alarak çiğnediğin yasalara hâlâ hizmet ediyorum.”

“Bunu Boynuzlu Muhafızlar’ın her acemi ere dağıttığı küçük el kitabından mı ezberledin?” diye sordu Arthie gülerek. “Bundan senin çıkarın ne? Koç’un hak ettiğini bulmalı belki ama benimle işbirliği yaparak hayatını riske atıyorsun.”

“Bir muhafızın görevi bu değil mi zaten?” diye sordu.

Ukala herif. Arthie ona inanmıyordu ama teklifi göz yummasına yeterdi. Şimdilik.

Hiçbir şey söylemeyince, yüzbaşı başını hafifçe yana eğdi. “Bu, iş teklifini kabul ettiğin anlamı mı geliyor?”

Arthie dudaklarını büzdü. Daha adını bile bilmiyordu. “Hiç aslan gördün mü? Çalıştığın kişiler bazen çayı, baharatı ve diğer her şeyi çalarken onları da yanlarına alıyor.”

Yüzbaşı bileğine bakınca, Arthie kolunun iç kısmının, üzerine bir bıçak yerleştirilmiş bir zırhla sarılı olduğunu fark etti. “Birinin saltanatından sağ çıktım.”

Arthie, bu işin hatırına mecaz konuştuğunu umdu.

“Bir, ha?” diye tekrarladı Arthie alaycı bir kahkahayla. “Ve kalkmış benden Athereum’a sızmamı, tam anlamıyla aslan *inine* girmemi ve oradan bir şey alıp çıkmamı istiyorsun. Hayır, böyle bir iş için bana...”

“Duvın mı?” Hayal kırıklığına uğramış göründü.

Arthie alaycı bir tavırla güldü. “Paramı alnımın teriyle kazanmayı tercih ederim, kalsın. Böyle bir iş için bana bir ekip gerekiyor.”

Arthie yüzbaşını süzdü. İkinci kattaki penceresinden içeri girmişti. Çevik ve sessizdi. Sadece binaya tırmanmakla kalmamış, aynı zamanda hiç ses çıkarmadan hareket etmişti. Boynuzlu Muhafızlardan bir kıdemli yüzbaşının onun safında olması işine yarayabilirdi.

Elbette Arthie’nin *safındaysa*. Bu da onu yakın tutmak için başka bir sebepti.

“Eğer Athereum’a sızacaksam, sen de benimle geleceksin,” dedi Arthie. “O defteri aldıktan sonra beni Koç’un önüne çıkaracaksın.”

Ama bu son söz aslında yalandı. Defteri ele geçirir geçirmez yüzbaşı en büyük tehdit haline gelecekti; hem tabancasını ondan çalacak hem de gerçekten hükümdarla iş birliği içindeyse, yerini Koç’a bildirecek kadar yakın olacaktı.

Boğazını kesebilecek kadar yakın olacaktı.

Hayır, dedi Arthie kendi kendine. Riske yer yoktu. Onu Athereum’a yanında götürecek, orada bırakacak, Koç’un karşısına çıkmanın yolunu kendi bulacaktı.

Umursamaz bir tavırla “Adil,” dedi yüzbaşı ve elini uzattı.

Arthie ele gözlerini dikip baktı. “Yakın temas kurmam.”

“Kendimi resmen tanıtacaktım.” Pencereye yürüdü, bir kedinin çevikliğiyle çıkıntıya tırmandı. Arthie’ye döndüğünde gözleri bir sırrı paylaşıyormuş gibi dikkatliydi.

“Arawiyalı Laith Sayaad. Keşke tanıştığımıza memnun ol-dum diyebilseydim ama yalan söylemeyi sevmem.”

Ve sonra gecenin karanlığına karıştı.

6

JIN

Jin keyif almadan böğürtlen reçelli tartının son lokmasını bitirip çayının kalanını içti. Kaybolan bir sevkiyat, aksayan evrak işleri, rakip çayevleri... Bunların hepsi Arthie ile üstesinden geldikleri ve gelecekleri anlık aksiliklerdi. Normalde bu kadar asık suratlı olmazdı. İçine işlemiş sokak pisliğini aşacak kadar ruhunu ovalarsa, belki iyimserlik bile bulabilirdi. Ama şimdi değil.

Zihninde Koç, alevlerden yükselen bir gölge gibi belirdi. Önce Jin'in ebeveynleri, şimdi de Spindrift.

Bir zamanlar Jin, Adley Erkek Akademisi'nin en parlak öğrencisiydi. Aksi halde kabul almayacağı için bunu biliyordu. Annesi ve babası onu okula kaydettirmek için götürdüklerinde sekiz yaşındaydı. Öğrenim ücreti için gereken miktarda duvini sayıp çantaya koymuş olmalarının bir önemi yoktu. Sekreter, onların yabancı tenlerine bir kez bakmış ve tiksintiyle kaşlarını çatmıştı.

Jin gitmek istese de, annesi önceki okuldan getirdiği raporları gösterince, adamın tiksintisi yavaş yavaş yerini hayranlığa bırakmıştı. Özellikle de White Roaring'in en iyi semtlerinden biri olan Admiral Grove'da yaşadıklarını öğrenince bu hayranlık

daha da artmıştı. O büyük, çatıları üçgen ve sütlü çay renginde tuğlalardan yapılma malikâne onlardan daha fazla saygı uyandırıyordu.

Jin, akademiye o hafta başlamıştı; annesi notlarının önemini vurgularken, babası kıyafetlerin önemini vurguluyordu. Eğitimine kendini adamıştı; kelimeler öğreniyor, sayılar çarpıyor, gerçekleri uyurken bile mırıldanacak kadar hafızasına işliyordu.

Kendisi eğitime odaklanmışken, anne ve babası da araştırmalarına devam ediyordu. Önceki hükümdar tarafından verilen hibeler sayesinde kullanabilecekleri birçok kaynak vardı. Jin bu hikâyeyi sayısız kez duymuştu: Kartal, bilimdeki ilerlemelerinden etkilenmiş, hatta Jin'in anne babasını özel bir toplantıda takdir etmişti.

Jin'in anne babası böyle bir övgü ve desteği hafife almamıştı; Kartal'ın hükümranlılığı sona erip yerine Koç geçtiğinde bile. Annesi mikroskopun başında titizce çalışırken; hayalperest babası gözlerini gökyüzünden ayırmazdı. Babası, başka konularda, özellikle vampirlerle ilgili konular üzerinde çalışırken, *Bir keşfin eşiğindeyim*, derdi. Yaşayanların dünyasına hayrandı, ölüm-süzlerin gizemine âşıktı ve herkese daha iyi bir yaşam sunmak istiyordu.

Jin, babasının bu takıntısının damarlarında yaşadığını düşünürdü.

Ancak on bir buçuk yaşındayken dünyası başına yıkıldı. On ikinci doğum gününü sabırsızlıkla bekliyordu; o gün, babasıyla centilmenler kulübünü ziyaret edebilecekti. Adley faytonu, Admiral Grove'un tepesinde durdu ve dizleri çimen leke- li, kravatları gevşek, karınları aç erkek çocuklarını indirdi. Jin, çantasını omzuna asıp tek başına eve doğru yürümeye başladı. Diğerleri kahkahalar atıp arkadaşça şakalaşırken Jin onları hayranlıkla izledi. İç çekti ve burnuna dolan duman kokusunu tuhaf buldu. Admiral Grove, Little East gibi dumanın enfes yemekle aynı anlama geldiği bir yer değildi.

Evinin önünü görmeden önce son düşündüğü şey hâlâ aklındaydı: Karnı açtı ve haftanın sonuydu, bu da aşçının annesinin en sevdiği yemeklerden birini yaptığı anlamına geliyordu.

Oysa Siwang Malikânesi alevler içindeydi.

Duman, babasının çalışma odasındaki çift pencerelerden dışarı taşıyor, annesinin giyinme odasındaki balkondan çıkıyordu. Alevler, kızgın çeneler gibi yükseliyordu. Kafasındaki karmaşa yerini şoka bıraktı, şok korkuya, korkudan felç olmadan önce içini cesaret kapladı.

Ve Jin böylece evine koştu.

Ön kapının merdivenlerini telaşla çıktı. Kapı kilitlenmemişti ve sallanarak açıldı ve hemen öksürük krizine girdi. Sokağa baktı, yanında büyük biri, bir yetişkin ne yapacağını bilen biri olmasını diledi ama karşı kaldırımdaki gölgelerden izleyen küçük bir kız çocuğundan başka kimse yoktu.

“Annecim! Babacım!” diye bağırdı ve hemen öksürmeye başladı. Ateş yakar. Oysa duman daha kötüydü ama sadece içine çektiğinde, bunu akademide öğrenmişti. Jin, on bir yaşındaki ciğerlerine alabildiği kadar hava çekip içeri daldı.

Fuaye tam bir kaosa dönüşmüştü. Yıkılmış kirişler ve kırık mobilyalar, dumanın gizlediği turuncu ve sarı alevlerle sarılıydı. Merdivenin kalıntılarından sarkan çizgili bir şal dikkatini çekti ama sahibi olan hizmetçi ortalıkta yoktu. O şal, boşluğa karşı parlak bir kurdele gibi hüznünlü görünüyordu. Hıçkırığı boğazında düğümlendi.

“Annecim!” diye tekrar bağırdı Jin, sesi çatlattı. “Babacım!”

Ya anne ve babası içeride sıkışıp kalmışsa? Dumanın daha az olduğu mutfaklara doğru koştu; pencereler kırılmış, camlar dış parçalarına dönmüştü.

Garip bir şekilde, bu durum ona ön kapıyı hatırlattı, kapının açık ve kilitsiz olması çok tuhaftı. Bir şeyler yanlış gibiydi ama nedenini bir türlü çözemiyordu. Annesi sık sık araştırmanın ne

kadar kolay kötüye kullanılabileceğini, sırlarının kesinlikle gizli kalması gerektiğini anlatırdı.

“Kötü insanlar kötü şeyler yapmayı sever,” derdi.

“Kimler mesela anne?” diye sormuştu bir keresinde.

Annesi eldivenlerini çıkarıp ellerini önlüğüne silmişti. “*Hmm?* Saymakla bitmez. Hastanedeki meslektaşlarımızdan tahtta oturan Koç’a kadar herkes kötülüğe meyillidir.”

“Koç mu?” diye sordu Jin. Okulda tarih ve coğrafya derslerinde, gazetelerde hükümdarları okumuştı. Elbette, anne babası bile bir zamanlar bir hükümdarla görüşmüştü ama bu Jin’den çok önceydi.

Babası boğazını temizleyip annesinin dikkatini çekmişti. Jin, aralarındaki bu gizli konuşmayı tam olarak anlayamamıştı ama keşke anlayabilseydi. Ya biri eve zorla girmişse ve anne-babası tehlikedeyse? White Roaring’de çok iyi bilinen bir aileydiler. Jin de bunu biliyordu, daha önce dondurma kuyruğunda ailesinin adını kullanarak öne geçmişti. Kesinlikle onlardan hoşlanmayanlar vardı. Ya anne babasının hoşlanmadığı kişi Koç ise? Onları kurtarmalıydı. Bir silaha ihtiyacı vardı, Jin etrafa bakındı.

Panik yavaş yavaş yükselerek ciğerlerini sıkı, görüşünü bulandırdı. Tabancaları sevmezdi çünkü babası da sevmezdi. Bıçağa ihtiyacı vardı. Aşçılar bıçakları nereye koyuyordu? Jin etrafı karıştırdı ama bir şey bulamadı. Daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Zihnini zorladı. Ebeveynlerinin tüm sırlarını saklamıştı, öyle değil mi?

Annesi ve babası o zaman farklı görünmemişti ama Jin şimdi babasının geçen gece bir şeylerden endişelendiğini hatırladı. Belki de haftalık misafirleri yüzündendi: kulağında altın bir küpe olan nazik yüzlü yaşlı bir adam. Babası adamı severdi, Jin bu yüzden seslerinin çalışma odasında yükselmesine ve o nazik beyefendinin Jin’in çok sevdiği karanfil şekerlerinden birini vermeden gitmesine şaşırılmıştı.

İşte. Jin aceleyle bir bıçak ararken başka bir şey buldu. Babası ona bir keresinde, “*Hindistancevizi hem mutluluk verir, hem de mükemmel bir silahtır,*” demişti. Meyveyle ilgili bir teori üzerinde çalışıyordu; bu yüzden ev onlarla dolup taşmıştı. Jin, pürüzsüz yeşil kabuğu dokunulduğunda serin olan bir hindistancevizini çöp kutusundan kaptı, açık pencereden bir ciğer dolusu nefes daha çekip hızla fuayeye döndü.

“Annecim!” diye bağırdı, merdivenlere ilerleyerek. Akli içerisinde güvenli olmadığını, annesinin bunu istemeyeceğini, ona *anne* yerine *annecim* demesinden hoşlanmadığı gibi bundan da hoşlanmayacağını söyledi.

Ama Jin dinlemedi. Hindistancevizini sımsıkı göğsüne bastırdı ve defalarca tökezleyerek ikinci katı didik didik aradı. Kalbi korkuyla gümbür gümbür atıyordu. Duman nefes almayı ve görmeyi giderek zorlaştırıyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Tavanın bir parçası, sağır edici bir çatırdama sesiyle koptuğunda Jin merdivenlerden yuvarlandı. Ardından gelen sessizlik adeta sağır ediciydi, sonra Jin ayak seslerine benzeyen bir hışırtı duydu.

“Babacım?”

Gürleyen alevlerinde arasından süzülen, net bir gıcırtı duydu. *Bir kibrit çöpü.* Jin gölgelere dönünce bir adamın şeklini gördüğünden emindi. Yanında daha biçimli biri vardı. *Annecim!* Bir gümbürtü dikkatini daha heybetli bir şekle çekti. İçini bir korku kapladı. *Koç!* Dumandan dolayı ne olduğunu tam olarak göremiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Jin onları uyarmak zorundaydı. Onları kurtarmak zorundaydı. Bağırdı, bağırdı, avazı çıktığı kadar bağırdı ama artık çok geçti.

Bir patlama evi salladı ve onu geriye doğru fırlattı. Etrafında yeniden alevler yükselmeye başladı. Hindistancevizini bir kalın gibi kendine bastırırken bir yandan da çelimsizliğine utandı. Yakında kocaman bir yetişkin olacaktı.

Korkmaması gerekiyordu.

Ateş kükreyerek yanıyor, duvarlardaki tahtaları, kancalardaki portreleri yiyordu. Doymadan yemeye devam etti, evi yiyip yutarken daha da büyüyüp içine çekti. Fuaye kilometrelerce uzaktaydı, kapı erişilemeyecek kadar parlak bir ışık dikdörtgeniydi.

Jin çok ama çok korkuyordu.

Kaçması gerekiyordu. Kabul odasına sendeleyerek girdiğinde, pantolonu alev aldı ancak babasının şemsiyesini ayaklıktan kaparak söndürmeye çalıştı. Saçlarına korlar düşüyordu ama o onları silkeleyip attı. Harıl harıl yanan iki duvar arasında sıkıştı ve yuvasından kopan bir perde koluna düşerek onu alevler içinde bıraktı.

Jin çığlık attı. Daha önce hiç yanık et kokusu almamıştı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece bacaklarının onu taşıdığını biliyordu. Ve anne, baba diye, herhangi biri için, *birileri* için bağırırken o kızı görmeyi beklemiyordu.

Karşı kaldırımdaki küçük kızı.

Ateş kız için ikiye ayrıldı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, gözleri kapkaraydı. Koluna bir şey vurarak yangını söndürdü ve sonra onu ağzına tıktı. Bir paçavra. *Nefes al*, dediğini sandı ama görüşü kararıyordu.

Ve sonra Jin dışarıdaydı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, sadece rahatlamış halde çimenlere yığıldığını hatırladı; bedeni bozuk bir motor gibi çalışıyor, düşünceleri ise birisi tüy yığınının bir kaya parçası atmış gibi karmakarışık. Durmadan öksürdü, ciğerleri sanki alev almış gibi yanıyor. Kız ona su verdi. Suyun üstünde gri lekeler vardı ama hepsini içti, kirli bardağı kıza daha fazlasını verebilecekmiş gibi uzattı.

“Ben Arthie,” dedi net ve güçlü bir sesle, aksanını çıkaramadı.

“Jin,” dedi hırıltılı bir sesle. Sanki zihni ve bedeni az önce olanları algılayamamış gibi uyuşmuştu. *Şok. Patlama. Anne-babası.*

Kolu o kadar şiddetli bir acıyla zonkluyordu ki koparıp atmanın daha kolay olacağını düşündü. Arthie dizlerinin üzerine çöktü, yıpranmış çantasından çeşitli malzemeler ve merhemler çıkardı ve yüzünü buruşturup yanığı tedavi etmeye başladı. Bitirdiğinde canı daha çok acıyordu. Omuz silkti. “Zaman yok. Sonra daha iyisini yaparım.”

Jin eve bakıyordu. *Koç*. Bunu *Koç* yapmıştı. Yüzünü silince eli ıslandı. Ağlıyordu.

“Ya hâlâ içerdelerse? Yaşıyorlarsa?” diye sordu, için için aksini bilmesine rağmen. Sonradan buna *inkâr* denildiğini öğrenecekti.

“Hayır, yaşamıyorlar,” dedi, bir gazete ilanı okur gibi duygusuzca.

Sonra Jin, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Arthie çalılarının arasından tozlu bir çanta çıkardı. İçinde hamur işleri vardı, birini ona uzattı. Tadı tazeydi, aynı annesinin bir sınavdan iyi not alınca ona verdikleri gibi. Hamur işi dilinde küle döndü.

Kız onu izliyordu. Neden ona karşı nazik olduğunu ya da neden onu kurtardığını bilmiyordu. Sonra ayağa kalktı, ne olacağını bilmiyordu ama yalnız kalmak istemiyordu.

“Koşabilir misin?” diye sordu kız.

Ateşin çıtırtılarını sokağın sonundan gelen bağırışlar bastırdı: İşte orada! Başıyla onayladı.

Kız cebine gümüş bir iğne koydu. “Güzel. Çünkü bunu kötü bir adamdan aldım ve çok hızlı koşmazsak öleceğiz. Kötü bir biçimde.”

Jin şemsiyesini aldı ve kız daha önce binlerce kez yapmış gibi elini tuttu ve onu bir sokaktan diğerine çekerek götürdü. Jin daha önce bu kadar korkusuz birini tanımamıştı, sırtı her zaman bir bıçak kadar dikti. Kız onda kurtarılmaya değer bir şey görmüştü. Hakkında hiçbir şey bilmediği bu keskin gözlü yabancı, aniden onu herkesten daha iyi tanıır olmuştu ve bu yüzden ona sınıksız tutundu. Kızın hayatta kalma mücadelesi Jin’in

mücadelesine dönüştü. Kendisini varoluşunun anımsatıcısından uzaklaştıran her şeye bağımlı oldu. Neredeyse onu toprağa gömen karanlık mezara düşmekten alıkoyan her şeydi o. Amacı bu değildi belki ama çok yakındı.

Ta ki Spindrift'e kadar.

Arthie bir kitapta soyadı bulup onu sahiplendikten uzun zaman sonra, bağlarının atan kalbi oldu Spindrift. Onu tamamen içine çekti. Çay salonu, kanevi. Boru döşemek, cam kesmek, ampul yakmak için tel bükme. Bir vampirle insanın kan alışverişi yaparken mahremiyet bulabileceği odalar hazırladı, hindistaneceviyle yeni bir karışım yarattı.

Üst katta bir kapı çarpılarak kapanınca Jin bulunduğu âna geri döndü. Spindrift, ona aradığı amacı vermiş, geçmişin ateşinde yanan korların üstüne bir battaniye sermişti. Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih ederdi. Başını kaldırdığında Arthie'nin kendisine baktığını gördü. Az önce işletmeciden aldıkları haberlerden sonra oldukça neşeli ve heyecanlı görünüyordu.

"Bu kadar fazla düşünmeyi bırak," dedi neredeyse nazik bir tavırla. "Bir gün seni öldürecek."

Hiç öyle düşünmüyordu. Haftanın hangi günü olduğunu unutmak? Belki. Zaten altı fincan çay içtiğini mi unutmak? Daha olası. Ama onu öldürmek mi? Hayır.

"Spindrift'i nasıl kurtaracağımızı biliyorum," dedi Arthie.

7

ARTHIE

Arthie, önce şakaklarını ovaladı, sonra biraz daha ovaladı ve en sonunda kitaplarını sertçe kapatıp dirseklerini masaya dayadı. Penceresinin dışında, tembel bir güneş gecenin ıslak kalıntıları'nın üzerine yavaşça doğuyordu.

“Defter Athereum’da,” dedi Jin on üçüncü kez. Saçları karmakarışık ve solan ay ışığında mavi görünüyordu.

Arthie, masadaki yepyeni bourbon bisküvi kutusunu ona doğru itti. Jin, volta atmayı bırakıp ceketini ve şemsiyesini bıraktı. Silah olarak şemsiyeyi tercih ediyordu: Zarif ve temizdi, üstelik ona yakışıyordu. Bıçaklı bir kavga mı vardı? Jin’in şemsiyesi görünürdü. Yüzleşme mi? Şemsiye. Sokakta yürüyüşe çıkarken? Yine şemsiye. Elbette Arthie onu bir silah da taşımaya zorlamadıysa.

“Ve sen yine de kabul ettin,” dedi Jin, kutuyu açarken.

“Sanırım kabul ettim, evet.”

“Arthie,” diye azarladı Jin.

“Ne var, Jin? Sence gerçekten başka bir seçeneğimiz var mıydı?”

“Adam bizden *Athereum*’a girmemizi istiyor.” Jin tekrar ofisin ahşap zeminini aşındırmaya döndü. “Şaibeli bir Boynuzlu Muhafız ile el sıkışmadan Spindrift’i kurtarabiliriz.

Laith sıradan bir Boynuzlu Muhafız değildi. Elbette, haince sözler etmişti ama asıl etkileyici olan o sözleri söyleyişindeki zehir ve Koç’un artık fazla güçlendiğine dair taşıdığı kesin inançtı.

Yine de, Arthie zihninin onu bu kadar detaylı kaydetmiş olmasından memnun değildi; örneğin açık tenine ve açık saçlarına rağmen hiç de bir tepeliye benzemiyordu. Ayrıca denizciler gibi gözlerine sürme çekmişti ve sol kaşının hemen üstünde, onu büyüleyen iki siyah ben vardı.

“Nasıl olacaktı bu?” diye sordu, kendini oyalamak için masasını toparlarken.

“Elimizde kullanabileceğimiz koz...”

“Aklındaki insanların yarısına dair kozumuz olsaydı şimdiye onları çoktan toprağa gömmüştük.” Arthie ona ters bir bakış attı. “Spindrift’in bir daha tehlikeye girmemesini sağlamanın tek yolu bu. Ne baskınlar ne de bir başka işletmeci kalacak.”

Koç’un o sahte taç maskesine mal olacaksa, bu küçük bir bedeldi. Arthie’nin elinde kendisine karşı bir koz olduğunu bilen sefil hükümdarın uykusuz geceler geçirme ihtimali bile bu gecenin seyrini değiştirmeye yeterdi.

“Spindrift’ten tahliye edilmekle tehdit edilmeden önce de Koç’a ulaşmak istiyorduk,” diye ekledi Arthie. Jin, yıllar önceki o yangından beri Koç’tan nefret ediyordu. “Neden çekiniyorsun?”

Jin koyu renkli gömleğini önkollarına kadar sıvadı ve homurdanarak bir sandalyenin arkasına kavradı. Sağ kolundaki deri parladı. “Bu, *Koç’a ulaşmanın* *Athereum*’a sızmak ve düşmanlarımıza güvenmek anlamına geldiğini öğrenmeden önceydi.”

“Düşmanla iş birliği yapıyoruz, ona güvenmiyoruz. Arada fark var.”

Jin bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Çabuk söyle,” dedi Arthie, sandalyesine yaslanarak.

“O defteri alanın Koç’un tamamen gitmesini isteyebileceğinin farkındasın değil mi?” diye sordu Jin, pencereyi aralayarak. Jin’e adamın adını bildiğini söylemedi. ‘Al bakalım, işte burada’ diyecek değiller. Bu mesele bizi aşıyor. Biz istediklerimizi elde etmek için şantaj yaparız. Birilerini tahttan indirip tahta geçmeye *çalışan insanların* önünde durmayız. Peki, pencerenden içeri süzülüp tam da içine düştüğümüz bu beladan kurtulmamıza yardım eden o Boynuzlu Muhafız var ya, hemen yanımızda seni arkadan bıçaklamak için bekliyor olacak.” Jin durup ona baktı. “Ne? Bana o kibirli ifadeyle bakma.”

Elbette Arthie bunların hepsini biliyordu. “Sadece önce bizim ona ihanet etmemiz gerekiyor.”

“Sen ne?.. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye sordu Jin. “Bu, suçu muhafızın üstüne atmak demek. Athereum onu öldürür.”

Arthie omuz silkti. “Bu noktada ya biz ya da o.”

Jin derin bir nefes aldı. “Ama bizi Koç’a götürmesi için ona ihtiyacımız var. Defteri bulursan ne yapmayı planlıyorsun? Maskeli hükümdarın yanına elini kolunu sallayarak mı gideceksin?”

“*Bulduğumuzda*, defter bize tahta çıkan tabureyi verecek. Birincisi, saray muhbirlerimiz bize yardım edecek ve ikincisi, annen ve baban mesleklerini kullanarak Kartal’la görüşebilirlerse eminim biz de görüşebiliriz.”

Jin ona deliymiş gibi bakıyordu. “Peki, mesleğimiz tam olarak ne?”

“Tabii ki profesyonel suçlular,” dedi Arthie, gayet ciddi bir tavırla.

Jin yorgun bir kahkaha attı.

“Ne zaman boyundan büyüklük bir işe kalkıştığını kabul edeceksin? Pekâlâ. Tamam. Hadi Athereum’a girmek için muhte-

şım, birinci sınıf planını anlat, sonra her şey korkunç gittiğinde Reni'ye mezar taşlarımıza ne kazıyacağını söyleyelim," dedi.

"Serüven?" diye sordu.

Jin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Mezar taşlarımız için."

"Sanki normal ölü bir kız gibi mezarında kalacaktıydın gibi.." Arthie'yi çok iyi tanıyordu.

"Hırs, kalbin atmasını sağlar," dedi. "Planımıza gelince, Athereum'un yıllık fedakârlık gösterisi yaklaşıyor. Kolay bir iş olacak. Gir ve çık."

"Müzayede mi? Yoksa Gece Festivali'nde bizi içeri kan yoldaşı olarak mı sokmaya çalışıyorsun?" diye sordu Jin, aklını kaçırdığını düşünerek.

Bu ne kadar mantıklı olsa da, Athereum bu şekilde çalışmıyordu. Herkes yeraltı dünyasına bir bakış atmak istiyordu ama bir Athereum üyesinin kan yoldaşı olmak zorlu ve karmaşık bir süreçti. Arthie ve Jin ne kadar şantaj yapıp rüşvet verirse versin kontrol noktasını asla geçemezdi.

"Hayır," diye itiraf etti Arthie.

"Yani içeri girebilmek için üye nişanına ihtiyacımız var ama bunları şeker gibi dağıttıkları söylemez," dedi Jin, ispatlamak istercesine. "Şimdiden imkânsız. *İki* haftamız var, Arthie."

"Matteo'nun bir üye nişanı vardır," dedi. Bu gerçeğin farkına epey yakın zamanda varmıştı ve bu geceki karşılaşmalarında bir şey, Matteo'yu ikna etmenin çok da zor olmayacağını düşündürmüştü ona. "Onunkini alırsak gerisini halledebiliriz. Flick sahtelerini yapabilir."

Taklitçinin adını duyunca Jin'in bakışları değişti.

"Hımm," dedi Jin isteksizce. "Olur da aramızdan birinin gerçekten kan yoldaşı olarak içeri girmesi gerekirse, bir iyilik isteyebileceğim birini tanıyorum."

"İşte bu. Bunu başarabiliriz, Jin."

Arthie'nin haklı olduğunu biliyordu, o da Jin'in endişeli olduğunu biliyordu. Jin'in isteksizliği umursamazlıktan değildi, tam aksine. Bazı günler Spindrift'e Arthie'den daha çok kıymet verdiğini düşünüyordu. Arthie yüzündeki mesafeli ifadeyi görünce, acaba ailesinin malikânesini mi düşünüyor diye merak etti. Jin için bu mesele Spindrift'ten fazlasıydı. Bu yola girmek, geçmişiyile yüzleşmek demekti ve bu, göze almak istemediği türden bir tehlikeydi.

Derin bir iç çekti Jin.

“Defteri Spindrift için ve belki biraz daha fazlası için kullanacağız,” dedi Arthie, Jin'in ailesini düşünerek. Her şeyin gidişatına bakıldığında, Koç'u Laith'in istediği gibi devirmek işleri berbat edebilirdi. “İntikam asla ölmez.”

“Yaşamak istiyorum. İntikam istemiyorum,” dedi, başını öyle şiddetle iki yana salladı ki kopacak sandı. Gerçi Arthie doğru tahmin etmişti çünkü Jin gerçekten ailesini düşünüyordu. “Spindrift için defteri alacağız ve sonra işimiz bitecek.”

Ama Arthie'nin zihni çoktan ekip kurmaya başlamıştı bile. Elbette Jin'e ihtiyacı vardı, bir de taklitçilerine. Laith'in gölgelerde kaybolma yeteneği işlerine yarayacaktı ve içeriden bir bağlantı şarttı.

Beş kişi. Tek sayıları severdi Arthie.

Sandalyesinden kalktı. “Rahat ol kardeşim. Ben ikimiz için de yeterince istiyorum.”

8

FLICK

Flick, yatak odasının camından dışarı bakıp lavanta rengi şık şapkasına dokunarak keyifle iç çekti. Böyle bir manzara karşısında başka türlü davranmak mümkün değildi. Göz kamaştıran evler, mücevher tonlarına bürünmüş süzülen ağaçlar... Hiçbir taklitçi böyle bir güzelliği taklit edemezdi.

En son ne zaman bir şemsiye tuttuğunu ya da güneşte ısınan kaldırım taşında yürüdüğünü hatırlayamıyordu ama abartıyordu elbette. İşlediği suç yüzünden Admiral Grove'daki Linden Malikânesi'ne kapatılmasının üzerinden yalnızca kırk üç gün geçmişti, bir ömür sayılmazdı.

Hizmetçisi kapıyı hafifçe tıklatarak içeri girdi. *Bayan Felicity ev hapsinde*, demişti olaydan sonra diğer personele fısıltıyla, çünkü hiçbir terbiyeli Ettenia'lı hanımefendi tutuklanmazdı. Flick, genelde buklelerini kulaklarının üzerine düşürüp dedikodu yaptıklarını duymadığını sanmalarına izin verirdi.

Komşu kadın bir vampir. Değildi, daha bir ay önce doğum yapmıştı ve vampirler doğuramazdı.

Bayan Felicity, Leydi Linden'in gayri meşru çocuğu. Değildi, aslında Flick'i evlat edinmişti.

Bayan Felicity korkunç bir eylemde bulundu. Sahtecilik! Bu doğrudu, oysa Flick yaptığı işi hiçbir şekilde korkunç olarak nitelendirmezdi.

“Günaydın, Felicity Hanım,” dedi hizmetçisi, Flick’in yine kendi başına giyinmesine hayıflanarak.

“Çok hoş bir sabah, gerçekten,” diye yanıtladı Flick, çakmağını cebine sokarken. Annesinin onuncu yaş günü hediyesiydi bu çakmak: Pirinçten yapılmıştı ve narindi ama biri yakmaya vakit ayırırsa çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi.

Senin gibi, demişti annesi verirken, etekleri saçları gibi geniş ve parlak. Benim küçük kıvılcımım.

Hizmetçiler, somurtmamasını garipsiyordu ama bu durumun sorumlusu tamamen kendisiydi. Annesinin öfkelenmeye hakkı vardı ve Flick’in mutluluğunun altında yatan her türlü üzüntü şeytaniydi. Flick, mutluluğu nasıl taklit edeceğini öğrenecek kadar çok sahtecilik yapmıştı.

“Annem nasıl?” diye sordu.

Hizmetçi, önceki kırk üç gündür yaptığı gibi, bakışlarını kaçırıldı. “İyi, hanımefendi.”

İyi annesinin hâlâ Flick’in var olmadığını iddia ettiği anlamına geliyordu. Sadece bir yüzüktü, diye yükseldi huysuz düşünce.

Flick’in annesiyle yakın olduğu bir dönem olmuştu. Annesi görünüşüne çok önem verdiği için birlikte yemek yiyor ve elbiselerin son provasını birlikte yapıyorlardı. Malikânenin eşyalarını seçerler, akşamları bahçede yürüyüş yaparlardı. Leydi Linden, Flick’e sık sık, bir çocuk doğurmanın nasıl bir his olduğunu hep merak ettiğini anlatırdı.

Neredeyse her şeyi yaşamış ve başarmıştı, buna Flick’i küçük bir kızken evlat edinmeden önce East Jeevant Company’yi kurmak da dahildi. Ama Koç, ülkeleri peş peşe sömürgeleştirdikçe işleri gittikçe büyüdü, ta ki Flick on bir yaşındayken EJC, Leydi Linden’ı tamamen alıp götürüne kadar.

Ofisinde geçirdiği zaman, kızına ayırdığından çok daha fazlaydı; yanına geldiğindeyse Flick'in söylediklerinin karşısında mesafeli davranıyor ve neredeyse sıkılmış görünüyordu. Yeni bir oyuncak almış bir çocuk gibiydi: Bir evlat sahibi olmanın verdiği heyecan yerini iş dünyasının telaşına bırakmıştı.

Zamanla Flick, o boşluğu dolduracak bir şey aramaya başladı. Felicity Linden kadar çok seven biri için, karşılıksız sevgi çok zordu. En iyi mürebbiyeler, terziler, özel hocalar ve tam bir yıllık bitirme okulu hiçbir şey ifade etmiyordu. Resim yapmayı denedi, nakış işlemeyi denedi, hatta mutfağa girmeyi bile denedi ama nafile.

Sahteciliğe masum bir şekilde başlamıştı. Hizmetçisi acilen bir doktora ihtiyaç duymuştu ve evin görevlisi, asla evde olmayan Leydi Linden onay vermeden onu göndermeyi reddetmişti. Flick bütün gece yatağında bir o yana bir bu yana dönmüş, sonra aklına bir fikir gelmişti. Ne de olsa Flick, çevresindeki üst sınıfı taklit ederek büyümüşü, dolayısıyla taklit etmek onun en iyi yaptığı şeydi.

Sabah olduğunda, hizmetçisinin elinde Flick'in annesinin el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Bundan birkaç gün sonra, uşakların küçük oğlunun eline mürebbiyenin el yazısıyla yazılmış bir not geçti. Flick kimseye bir şey söylememişti ama haberler çabucak yayıldı. Kısa süre içinde insanlar randevu almaya çalışmaya başladı, bu da mürebbiyenin şüphelenmesine yol açtı. İşte o sırada, hizmetçisi saygın bir çay salonu olan Spindrift'in yakınlarında bulunan, terk edilmiş bir depoda dükkân açmayı öne sürdü.

Flick kimlik kartlarını, reçeteleri, hatta banka kayıtlarını bile taklit etmişti ve zamanla yüksek sosyetenin pek çok üyesinin yalnızca silindir şapkalı sahtekârlardan ibaret olduğunu fark etmişti. Mühür yüzüğü, başı eğik yürüyen bir başka beceriksiz soylu için hazırlanacak sıradan bir sahtecilik işi olacaktı. Flick

her zamanki gibi dikkatli davranmıştı ama mühür, yüzükleri, mektupları ve onay belgelerini mühürlemek için kullanılırdı ve onları taşıyanlar kadar büyük bir güç taşırlardı. Ve ne yazık ki, banka kayıtlarının aksine, kaybolmaları neredeyse imkânsızdı. Geriye dönüp bakıldığında, Flick bu işe hiç kalkışmamalıydı; yüzük yüksek rütbeli bir yetkiliye aitti ve o beceriksiz soylu, partilerde içtikçe dilini tutamaz hale gelmişti.

Bu sırrı bizzat kendisi ifşa etmişti.

Bir soylunun yüksek rütbeli bir yetkiliyi dolandırması başlı başına haber değeri taşıyordu, üstüne işe bir de kadın bir sahtekâr girince gazeteciler çılgına dönmüştü. Skandal, White Roaring'daki tüm gazetelerin birinci sayfasında çıktı ve Flick'in adının yazılmaması yalnızca annesinin birkaç nüfuzlu kişiye ricada bulunması sayesinde mümkün oldu. Yine de fısıltılar yeterince yüksek yankılandı ve Leydi Linden en çok imajına önem verirdi.

Buna mecburdu. Annesi en ufak bir kusurun bir balyoz gibi indiği erkek egemen dünyada ayakta kalmaya çalışan bir kadındı ve kızı da işleri iyice zorlaştırmıştı. Oysa şimdi Flick, eskisi gibi olabilmek için her şeyi yapardı. Meşgul bir anne, öfkeli bir anneden çok daha iyiydi.

Ama annesinin onu affetmesini sağlamak ve yaptıklarını telafi etmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gazetelere ulaşip annesini öven haberleri manşete taşımalarını isteyemezdi ya. Ya da bu binada tutsakken, haber değeri taşıyan bir hikâye sunamazdı onlara.

“Belki onunla konuşabilirim,” diye önerdi Flick. “Onarmak için?”

“Bayan Felic...”

Hizmetçisi sözlünü tamamlayamadan dışarıdan bir at kişnemesi duyuldu, hemen ardından da sokakta bir faytonun freni çekildi. Flick pencereye koştu, ellerini pervaza koyup dışarı baktı.

Linden Malikânesi'nin önündeki geniş sokakta birkaç fayton duruyordu. Hepsi kapkaraydı ve ön taraflarında gümüş işlemeli Koç mührü vardı.

“Yol verin!”

“Boynuzlu Muhafızlar geliyor!”

Hizmetçinin nefesi kesildi. Üniformalı ciddi adamlar dışarı fırlayınca Flick'in eli boğazına gitti. Avuçları terlemişti. Flick'in yaşamaktan kaçındığı sahne tam olarak buydu işte!

Annesi öfkeden deliye dönecekti.

Flick'in bakışları, burnunun üstüne koyu camlı gözlüğünü iten muhafızlardan birine takıldı. Yürüyüşünü ve White Roaring'in bu tarafındaki hiçbir erkekte rastlanmayan o kendinden emin tavrı tanımıştı ama düşündüğü kişi o olamazdı. Sırf yürüyüşünden ve hafif yamuk gülüşünden birini tanıyabileceğini düşünmek ne kadar da saçmaydı!

“Ah, şimdi ne yapacağız?” diye hıçkırdı hizmetçisi, Flick'i düşüncelerinden kurtararak.

Boynuzlu Muhafız buradaydı. *Burada*. Onun evinde. İçini panik sarmaya başladı. Flick elini cebine götürüp çakmağının kare şeklindeki gövdesini parmaklarının arasına aldı. Alt kattaki kapı ardına kadar açıldı. Bir uğultu yükseldi ve Flick, hizmetçisinin şaşkınlık dolu nidasının ardından bir muhafızın ilanı yankılandı:

“...Lady Felicity Linden'in tutuklanması için geldik!”

Korkunç bir elbisenin ağır eteğini giymişçesine bir ağırlık çöktü yüreğine. Hizmetçisi ağlamaya başladı.

“Hadi ama,” dedi Flick, teselli edilenin kendisi olması gerektiğini düşünerek. “Beni öldürmek için gelmediler ya. İyi olacağım. Annem beni çıkarır.”

Hizmetçisi başını kaldırınca Flick, şüpheli ifadesinin biraz haksız olduğunu düşündü. Leydi Linden, gazetelerde yaptığı gibi bir iyilik isteyebilirdi. Flick içeride sadece bir gece kalırdı.

En fazla iki. Değil mi? Tutuklanınca neler olduğunu bilmiyordu. İğne işi, güzel yazı ve ev işleri derslerinin arasında kimsenin öğrettiği bir şey değildi bu. Olamaz, *tutuklanıyordu*.

Flick yatak odasının kapısını hızla açtı. Koridor puslu ve uzak görünüyordu. *Şoktasın*, dedi kendi kendine. Ayakları kendiliğinden ilerledi, merdiven basamakları birer birer azaldı. Gözleri, muhafızların arasında az önce gördüğünü sandığı yüzü tekrar aradı. Onu gerçekten hayal etmişti. Zaten neden burada olsundu ki? O bir muhafız değildi, aksine yasanın karşı tarafındaydı.

Hızla gelen ayak seslerini duydu ve arkasına baktı; annesini, üzgün bakışlarla, yüzündeki sert çizgilerin birden yumuşadığı şekilde görmeyi umdu. Flick hep annesinin gözlerinin olağanüstü olduğunu düşünürdü: güneşin altındaki denizi andıran bir mavi. Oysa gelen sadece hizmetçisiydi, eldivenlerini giymişti. Omuzunda bir çanta taşıyordu.

“Size biraz kıyafet ve temel ihtiyaçlar hazırladım, Bayan Felicity,” dedi ve çantayı bir uşağa uzattı.

Kıyafet, Flick’in aklındaki en son şeydi. Bakışlarını ikinci kattaki ofise çevirdi ama annesinin kapısı hâlâ kapalıydı. Belki de evde bile değildi.

Önemli değildi. Flick on sekiz yaşındaydı. Bir refakatçiye ihtiyacı yoktu. Kızının yaptıkları yüzünden annesinin daha fazla rezil olmasına izin vermeyecekti.

Böylesi en iyisi, diye düşündü uyuşmuş bir halde. Annesi olsa böyle söylerdi. Flick yanlış bir iş yapmıştı ve doğru olan da buydu.

Sert yüzlü bir yüzbaşı, onu ön kapıdan

çıkardı. *Başını dik tut*, dedi kendi kendine. Gidiyordu. Zaten istediği de buydu değil mi? Kırk üç gün sonra ilk kez dışarı çıktı. Güneş tenini ısıttı ve kaldırım taşlarını ayaklarının altında hissetmekten memnun oldu.

Yüzbaşı, faytonlardan birinin önünde durdu. “İçeri girin, hanımefendi.”

Bir uşak, eşyalarının olduğu çantayı faytona yerleştirirken bir seyis, binmesi için basamak indirdi ama Flick binmek için elinden destek alamadan diğer faytona yöneldi.

Arkasına dönüp malikâneye baktı: açık kahverengi tuğlalara, beyaz panjurlu pencerelere ve içerdeki o kusursuz ceviz zeminle uyumlu çatıya. Yuvası, hapishanesi. Özür dilerim anne. Benim için gel. Aramızı düzeltmeme izin ver.

“Kafana dikkat et, tatlım,” dedi bir ses faytondan.

Flick dondu kaldı ama o anda uşak kapıyı arkasından hızla kapattı. Dengesini kaybederek doğrudan birinin... kucağına düştü? Yavaş yavaş gözleri loş ortama alıştı ve tepesindeki yüzü gördü. Sahiden *oydu*!

Flick bu sesi tanıyordu. Geceleri deposuna uğrayıp gözlerinde daima kurnaz bir parıltıyla ellerini masasının üstüne koyardı. Gözleri, boynunun yanından yukarı kıvrılan ince dövmeleler kadar karanlıktı.

“Kadınların kendilerini üstüme atmalarına alışkınım ama her şeyin bir zamanı ve yeri var,” dedi. Vücudu bir elektrik dalgasıyla irkildi. Siperlikli şapkası aşağıya çekilmişti ve gözlerinin üzerinde renkli gözlükler vardı ama Flick ağzını hemen tanıdı. Unutulması zor, akıldan çıkması daha da zor bir ağızdı bu.

“Jin?”

Adamın dudakları yukarı kıvrıldı. “Merhaba Felicity. Seni özledim.”

—

Flick Admiral Grove’dan çıktıklarını, Jin vagon penceresinin perdesini aralamak için kendisine eğilince anladı. Dirseği göğsüne değince nefesi titredi. Dudaklarından ufak bir ses kaçtı. Ah... Dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Dışarıst! Evet. Dışarıda, Eski Roaring Kulesi bir iskelet gibi yükselerek çevresindeki her şeye egemenlik kuruyordu. Kum

rengi tuğlalar, yuvarlak bir saat kadranını çevreleyen süslü bir yapı halinde dizilmişti. Devasa, safir mavisi akrep ve yelkovan tıkr tıkr ilerliyor, her dakika bir cümle gibi geçiyordu. Kemerli pencereleri vitray camla döşenmişti ve güneş ışığını, balkonun yaldızlı korkulukları kadar göz alıcı şekilde yansıtıyordu.

Athereum hemen yanındaydı. Sayısız penceresi karanlıktı ve beş yivli sütunun arasında, oyma kaidelerin dibinde gölgeler toplanmıştı. Flick, sütun baştabanına oyulmuş sözleri görünce ürperdi: *mortui vivos docent*. Ölüler, yaşayanlara ders verir.

Jin arkasına yaslanınca burnuna bergamot, çay ve deniz kokusu doldu.

“Flick,” dedi. Her seferinde onu düzeltiyordu ama gönülsüz bir çaba haline gelmişti artık: “Benim adım Flick.”

“Haklısın, ben de üçüncü Jefferson,” diye cevapladı kibirli bir tavırla ve gözlüğünü çıkardı.

Flick homurdandı ama gerçek adını söyleyişindeki bir şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Suç dünyasında benden daha deneyimli olduğumu biliyorum ama şu anda özellikle şüpheli görünüyorsun. Beni nereye götürüyorsun?”

Bu fayton, içinde bir Casimir varken, Boynuzlu Muhafız kargâhına gidiyor olamazdı.

“Ah, duymadın mı?” diye sordu sesini alçaltarak. “Çok, ama çok kötü bir kız olduğun için tutuklandın.”

Yanaklarının kızardığını hissetti. Ve sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca patlama noktasına ulaştı.

“Beni çıplak görmek istiyorsan biraz daha çaba göstermen gerekecek, tatlım,” dedi hafif bir kahkahayla ve Boynuzlu Muhafız üniformasının altındaki dar gömlek ve siyah askıları ortaya çıkardı. Bu adamda hiç utanma yok muydu?

Koltuğun altına uzanıp siyah bir şemsiye ve zarif bir ceket çıkardı, sonra koltuk bitimiyle ile kapı arasında duran bir kaldı-

racı çekti. Fayton kırılan bir şeyin acı çığlığıyla aniden durdu. Dışarıdan bağrışlar yükseldi. Flick, muhafızlardan birinin diğerlerine yola devam etmeleri yönünde talimat verdiğini duydu.

Jin sırtıttı. “Sen ve ben bir maceraya çıkıyoruz.”

“Benim için bir işin var, değil mi?” diye sordu Flick. “Eğer hapisane hücremde değilsem...”

“Hem çok zeki hem de hapse girmeye çok hevesli,” dedi Jin ağır ağır. “Bir Casimir’in yapamayacağı şey yoktur. Parmaklıkları, yatağı, yemeği olan bir hücren ve seni gördüğünü tasdik eden bir gardiyan olacak. Sadece sen içeride *olmayacaksın*.”

Ve Flick, bunun bedelinin sadece bahsettiği ama ayrıntı vermediği bir iş olduğunu biliyordu. Nabızı kanat gibi çırpıyor, kalbi beklentiyle gümbürdüyordu. “Peki annem beni ziyarete geldiğinde ne olacak? Beni kurtaracaktır, biliyorsun.”

Jin’in yüzünde de hizmetçisinde gördüğü o acıma ve keder dolu ifade vardı ve birazdan duymak istemediği bir şey söyleyeceğini anladı.

“Annen evrakları doldurup şemsiyesiyle koridorlarda dolaşana kadar, seni alıp kilitlemiş olacağız,” dedi, onu şaşırtarak. Sözleri kalbini ısıttı.

“Nasıl?” diye sordu Flick ama onun kendine has yöntemleri olduğunu biliyordu. Jin’de karşısındaki: ölümcül gülümsemeler, maharetli eller ve suç dolu bir ses...

Jin, faytonun kapısını açıp elini uzattı. Flick ise annem şu halimi görse öfkeden çıldırır mı diye düşündü. Hayatını daha da mı mahvetmişti yoksa? Jin aklını okuyabiliyormuş gibi, “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa *gelecek* hafta tutuklanacaksın,” dedi. “Arthie ve ben bunu bugün yapmak için araya birilerini soktuk ve sonra seni bir süreliğine ödünç almak için birilerini daha soktuk.”

Flick içine dolan rahatlamayı bastırdı. Her ne kadar geçici olsa da Casimirlerin ona verdiği özgürlüğe minnet borçluydu ama yine de temkinliydi. Özellikle de işin içinde Arthie varsa.

Jin'in elini tuttu. Eldiveninin derisinden yayılan sıcaklık kendi saten eldivenine geçti. Ah, heyecandan nefesi kesildi.

"Beni ne karşılığında ödünç alıyorsun?" diye sordu gergin bir sesle.

"Elbette sahtecilik. İstiyorsan, iş senin. İstemiyorsan da, eh, o zaman da senin," dedi Jin. Ardından Boynuzlu Muhafız şapkasını faytona fırlatıp başını salladı ve güneş her bir kapkara saç telini aydınlattı.

Sonra onu Stoker Lane'in sabah kalabalığına çekti ve eşyalarını koyduğu çantayı omzuna attı. Faytonu süren gri üniformalı muhafız, biraz tedirgin bir tavırla onlara baktı.

"Bay Jim..."

"Ah, Ollie, ben daha çok Jin'e benziyorum, değil mi?" diye sordu. Ardından Flick'e yaklaşıp, "Daha basit bir isim var mıdır bilmem, bir de Sir Archibald Cornelius'a bak," diye mırıldandı. "Burada biraz saygı kazanmak için ne yapmak gerekiyor, ha? Bir araya toplanıp özsevgi ve tereyağı hakkında şarkı söylememiz mi?"

Öyle hızlı konuşuyordu ki, Flick dediklerini zor anlayabildi.

Muhafız mahcup bir ifadeyle baktı. "Sadece... Yüzbaşım neden farklı bir güzergâh izlediğimi soracaktır, ben de..."

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordu Jin, eski dostlarmışçasına. Muhafızın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama yüzbaşısını artık pek de umursuyor gibi görünmüyordu. "Okula öğretmen seçildiğini duydum. Adı neydi sahi? Ashton gibi bir şeydi."

Flick, Casimirlerle daha önce çalışmıştı. İş tuttukları insanlar hakkında ne varsa öğrenmeyi severlerdi. Jin'in *Ashton* deyişi okulun adını aslında gayet iyi bildiğini ama bilmezden geldiğini açıkça belli ediyordu.

"Ah, hayır. Aslında Adley," diye düzeltti gardiyan. "Adley Erkek Akademisi. Büyük bir okul, yolun epey yu..."

“Doğru, doğru,” dedi Jin. “Gerçek bir zafer ve kesinlikle kutlanması gereken bir durum, öyle değil mi? Söyle de Spindrift’e uğrasın. Ona bir ikramımız olur.”

Muhafızın önceki endişeleri aklından silinip gitti. “Bu gerçekten de iyi...”

“Bizden,” diye ekledi Jin, Flick öyle bir gülümsedi ki, bir an önceki düşüncesini unutuverdi, üstelik o gülümseme kendisine yöneltilmemiştii bile.

Arkalarında duran faytondan bir adam bağırdı ve Ollie isimli muhafızın eli ayağına dolandı.

“Artık gitsem iyi olur,” dedi, tamamen afallamış bir halde. “Ama bu... Çok nazik bir davranış. Mutlaka iletirim. Teşekkür ederim.”

“Elbette,” dedi Jin başıyla onaylayarak. Arkasını dönerken konuştu: “Bugün seni görmek güzeldi, Ollie. Her zaman olduğu gibi bir zevkti.”

Muhafız bir şey daha söyleyemedi Jin yürümeye başladı, şemsiyesinin ucu kaldırım taşlarına vurarak ilerledi. Flick’in onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Arkasına döndüğünde, muhafız atlarını yürütmeye başladı ve hayatında Flick’i ilk kez görüyormuşçasına şapkasıyla ona selam verdi.

“Adam... Ona bunu nasıl yaptın?” diye sordu Flick.

“Ne dediğini anlamıyorum Felicity,” dedi, ama etekler ve fraklardan oluşan kalabalığa karışmadan önce ona sırtarak baktı; aslında ne dediğini çok iyi bildiği her halinden belliydi.

Flick, üç yıldır terk edilmiş bir depoda sahtecilik yapıyordu ama Casimirlerle ancak birkaç ay önce, Arthie’nin Ettenia’nın çok sayıdaki yetkilisinden birinin el yazısıyla yazılmış sahte bir mektuba ihtiyacı olduğunda tanışmıştı.

Arthie işinden memnun kalmış olmalıydı ki sonrasında sık sık Jin’le birlikte kendisine gelmişlerdi. Arthie asla arkadaş canlısı ya da konuşkan davranmamıştı ama Flick, Jin’i görmekten

ve ona verdikleri işlerden keyif almıştı. Casimirlere göre yaptığı şey utanç verici ya da iğrenç değildi. Bu bir işti. Hatta bir yetenek.

Bir suç, diye ısrar etti annesinin sesi. Annesi EJC'yi, Koç'un Ettenia'yı yönettiği gibi yönetiyordu. Annesi, kolonilerde adamları disiplinsiz hareket ettiğinde ya da satışa gönderilen malları çaldıklarında, doğruyla yanlışla tüm gün ayırmak zorundaydı. Annesi her şeyi bilirdi.

Zamanla Jin tek başına gelmeye başladı. Flick'in hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için oyalanmaya başladı. Elbette hiç unutmazdı ama bekleyişi kendisiyle vakit geçirmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine neden oldu. Jin işini birkaç kez okuduğu sırada masaya eğilmediği birkaç dakikayı değerlendirerek onu izlerdi, sonra Jin vedalaşıp giderdi. *Hoşçakal Felicity,* ya da, *Beni çok özlememeye çalış.*

Hep özlerdi. Konu Jin Casimir'le sohbet etmeye geldiğinde Flick asla çok cesur olmamıştı. Her kadın ve her arkadaşı onu tanıyordu, Flick'in ne şansı olabilirdi ki?

O anda eteğini bir şey çekti. Flick başını aşağıya çevirdiğinde, yıpranmış bir şapka takmış ve yanakları kirli bir oğlan çocuğu gördü.

“Ne oldu sana?” diye sordu.

“Lütfen, hanımefendi!” dedi altdudağı titreyerek. “Bir ekmek parası lütfen. Lovelyn Dökümhanesi maaşımdan kesinti yaptı.”

“Ah, zavallı şey.” Flick cebini karıştırmaya başladı ama Jin eğilip koluna dokunarak onu durdurdu. Sadece eldiveni kıyafetinin koluna değmişti ama tüm vücudu ısındı ve her sinir ucu elektrik çarpmışçasına karıncalandı.

“Sana bir sır vereyim mi?” dedi çocuğa.

Çocuğun gözleri parladı. Parmaklarının arasında sarılı bir şekerleme yuvarlıyordu.

Jin şemsiyesini kaldırdı. “Şu karşıdaki sokağı görüyor musun? Kapının önünde hazinelerle dolu bir çantayla duran bir kadın var. Ona bilmecenin cevabının *şaşkınlık* olduğunu söyle.”

“Şaşkınlık mı?” diye sordu çocuk.

Jin başıyla onayladı. “Kelimeyi söylersen bir hediye kazanacaksın. Anladın mı?”

“Anladım!” diye bağırdı çocuk ve sokağın aşağısına koşmaya başladı.

“Sen...” diye başladı Flick. *Yalan söyledin.* Yalan söylediğinden emindi ama öyle içten konuşmuştu ki Flick bile kararsız kalmıştı. “Sana inandı!”

“Bu bir beceri, tatlım,” dedi Jin, doğrulurken.

“Ama ona yalan söyledin. Bu çok kabaydı. Gününü mahvettin!” diye azarladı ve Jin ona bir şey fırlattı. Çocuğun şekerlemesi idi. “Jin! Bunu ondan çaldın!”

“Parmaklarım yapışkandır, özür dilerim,” dedi, hiç de üzgün görünmeyerek.

“Sen... Sen...”

Jin kaşlarını kaldırdı. “Çok mu çarpıcıyım yoksa aşırı zeki mi? O çocuk bir dolandırıcıydı. Daha küçük bir çete için hırsızlık yapıyor.”

“O bir çocuktuk,” diye itiraz etti ama Jin, iç çekince hüsrânını yutkundu. “Ve ben... Artık sahtecilik yapmıyorum.”

Kelimeler ağzından öyle aniden çıkmıştı ki, ikisi de şaşırdı.

Jin kaşlarını çattı. “Ama bu işte iyisin.”

Sesindeki içtenlik, Flick’i derinden etkiledi. Sahtecilikte *iyiydi*. Flick hayatı boyunca aramış, neyi aradığını hiç bilememişti. Sahtecilik yapmaya başladığında ve insanlar onu arayıp bulunca aradığı şeyi bulduğunu sanmıştı ama şimdi, aniden esen rüzgârda şapkasını tutarken yanıldığını düşünmeye başlamıştı.

Kavşağın başında durdular. Eski ofisi iki sokak aşağıdaydı. Spindrift ise biraz daha ileride, şehrin kenar mahallelerinin başladığı, binaların üst üste yığıldığı o sınır çizgisindeydi.

“Neden durdun?” diye sordu Jin, onu o âna döndürerek.

“Çünkü...” Ne diyeceğini bilemeyince sustu, sonra derin bakışlarının ağırlığı yüreğindeki sıkıntıyı söküp aldı. “Çünkü bu yasadışı. Yanlış.”

Anlamasını beklememişti ama Jin üstüne yarım kulakla dinliyordu. Geçen bir faytonun penceresinden bir yolcuyu izliyor, ihtiyar adamın koyu saçlarına ve teki gözlüklü gözlerine kaçmak bir bakıştan fazlasını atıyordu. Jin’in babası olabilecek yaşıydı. Jin’e soru sorma cesaretini gösterdiği nadir akşamlardan birinde anne ve babasının kaybolduğunu öğrenmişti. *Ölmediler*, demişti biraz şüphyle.

Anlamayacağını düşünerek aptallık etmişti.

“Belki gerçekten de bunlar doğrudur, Felicity,” dedi Jin, tüylerini diken diken eden bir sesle. “Ama ben bunu senin için değerli kılabilirim.” Elinde leylak rengi bir kurdele vardı. İki adım ötede bir kadın saç süsleri satıyordu. Ancak Jin’in tezgâha *baktığını* bile sanmıyordu.

Sonra Stoker Lane’in başını işaret etti: Casimirlerin evi Spindrift’i.

Ne işle ilgili tek kelime etti ne de bu işi nasıl cazip hale getireceğini anlattı. Yine de Flick onu takip etti, derin kırmızı binaya yaklaşırken adımları yavaşladı. Buzlu camdan Spindrift’in çift kanatlı kapılarına işlenmiş yazının o pürüzsüz kıvrımlarına hayranlıkla baktı. Bir zamanlar büyük ustalıkla yaptığı işçiliklere benziyorlardı, neden sonra güzel yazısı onu bambaşka bir yola sürüklemişti.

Daha önce bir kez gelmişti buraya, o da gündüz vakti, anesi nihayet izin verdiğinde. Spindrift’in şehrin dört bir yanından kalabalıkları kendine çeken o enfes çayının tadı hâlâ damağındaydı.

Spindrift’i başkentin seçkin semtlerinden birine ait sanmak kolaydı. Zaten tasarımı da buna yönelikti. Çay salonu ıslık ısıldı, davetkâr bir parıltısı vardı. Sokakların pisliği, lüks faytonlar ve

parlak silindir şapkalarla, nakışlarla ağırlaşmış elbiseler içinde salınan, dört başı mamur insanların arasında görünmez olmuştu. Sanki bir lordun malikânesindeki prestijli bir baloya gelmişlerdi. Sanki dökümhanelerin, randevuevlerinin ve iki büklüm evlerin ortasında sıkışıp kalmamıştı. Sanki ölümsüzlere kan servis etmiyorlardı.

Ayrıcalıklıların en belirgin özelliği hep cehalet olmuştu.

“Ya görülürsem ve biri anneme burada olduğumu söylerse?” diye sordu Flick.

Jin’in yüzünde yine aynı ifadeyi gördü. “Bir sürü muhbirimiz var, Felicity ama hiçbirisi Leydi Linden’a rapor vermiyor.”

Spindrift’in kapıları, çingırdayan külçük ziller eşliğinde açıldı ve siyah eldivenli, frak giymiş koyu tenli bir çocuk eğilerek selam verdi.

“Reni, evlat!” diye seslendi Jin selam vererek. Flick’in çantasını genç bir kıza uzattı ve kollarını açarak onu selamladı, tam bir daire çizerek içeriye yürüdü.

“Hanımefendi,” diye onu da karşıladı Reni.

“Teşekkür ederim, genç beyefendi,” diye cevap verdi, ancak çok geçmeden karşısındaki manzara onu büyülemeye başladı: Spindrift, harıl harıl çalışıyordu.

Casimir ekibi salonu bir ahenkle işletiyordu: Biri siparişleri not ederken diğeri parlak tepsilerle süzülerek aralardan geçiyordu. Derin bir nefes aldı. Koku zengin ve güçlüydü, taze ve maltlıydı. Koyu duvar kâğıdıyla tamamlanan lambri duvarlar, şingırdayan porselenler ve kıkırdayan müşterilerle birlikte sıcak bir hava yaratıyordu; bisküviler dişler arasında kırıdıyor, sihirli bir dokunuşla çaya dökülen şekerler gece kadar koyu bir demde eriyordu. Seslerin melodisi, görsel bir şölenle buluşuyordu.

Jin ona döndü. “Gelmeyeli uzun zaman olmuş, ha?”

Meraklı bakışları yüzünden yanaklarına ateş bastı. Üç yıl önce yaptığı ziyareti hatırladı. Spindrift’in kalabalık katındaki müşteri selinde onu fark ettiği aklına bile gelmemişti.

Jin odanın ortasında ceketini çıkarınca Flick boğazını temizledi. Nefes almak bir anda çok zorlaştı ama ceketini omzuna atarak sergilediği uygunsuz tavrı ondan başkası fark etmemişe benziyordu.

“Fırsatın varken keyfini çıkar.” Sözlerinin Spindrift’le ilgisi yokmuş gibi göz kırptı, ardından başka bir şey söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı. Çay salonuna yeni giren kibirli iki hanımdan buram buram yayılan parfüm kokusunu alan Flick, öksürüğü bastırdı.

Reni onlara bakarken, her yöne tıkıştırılmış not defterine bir şeyler hızla karalayan küçük bir çocuğa fısıldadı. Flick, bunların ikram için talimatlar olmadığını bir şekilde sezinledi.

Halk nezdinde Arthie Casimir çay satıyordu. Oysa dikkatli bakanlar işin ucunda kan olduğunu da bilirdi. Ama Flick, kız için düzenlediği her mektubu, her belgeyi okumuştı ve gerçeği biliyordu: Arthie Casimir sırlarla uğraşırdı.

Sırlarla.

İşe bu. Flick annesinin affını böyle kazanacaktı. Henüz işin ne olduğunu, Arthie ve Jin’in kendisinden ne beklediğini bilmiyordu ama ona *bir şey* sunacaklarından emindi.

Annesinin itibarını onarması gerekiyordu ve bunun en iyi yolu basında çıkan güzel bir haberdı. Flick, annesini rezil ettiği birinci sayfayı övgüye çevirebilirdi, üstelik Arthie Casimir sayesinde. Tek yapması gereken onları dinlemek ve sonra dönüp annesine her şeyi anlatmaktı. Arthie’nin kendisinden istediği birinci sayfaya layık değilse de, onun koleksiyonlarını karıştırarak bulabilirdi.

Belki de. Flick, koleksiyonları olup olmadığını bilmiyordu. Leydi Linden’in kızının bir taklitçilik yapması kadar sansasyonel bir şey bulabilir miydi şüpheliydi.

İşte o anda Flick onu gördü.

Arthie, ikinci kat balkonun korkuluklarına ellerini koymuş. gözleri bir zamanlar sıcaklık taşıyor olabilecek ama ışığı çoktan hesapların içinde yutulmuş bir ifadeyle, kendi hükümranlığını inceliyordu. Erkekler için tasarlanmamışçasına pantolon ve ceket vardı üstünde. Düğmeli botlar yerine bağcıklı ayakkabılar. korse yerine yelek giymişti. Belinde de korse yerine bir şövalyenin kılıcı gibi parlayan bir tabanca taşıyordu.

Arthie Casimir odaya hükmeden bir orkestra şefiydi. Tahtında oturan bir kraliçeydi. Darağacındaki bir cellat.

Her şeyden öte, Flick'in annesinin affını kazanmak için son şansıydı.

Ancak Arthie ile gözleri buluşunca Flick o kadar emin olamadı. Arthie'nin saçları bir hale gibiydi ama yüz ifadesi, Flick'e bıçak ucunda yürüyormuş gibi hissettirdi.

"Hoş geldiniz hanımefendi."

Flick, Arthie'nin bakışlarından ayrılıp sesin sahibine döndü. Etekleri büzgülü bir elbise giymiş, kuzguni saçlı, dudakları kıpkırmızı bir kızdı bu. Güzelliği, keskin zıtlıkların ahenginden geliyordu.

"Sizi masanıza götüreyim."

"Ah, eğlence için burada bulunmuyorum," dedi Flick.

Kız ağırbaşlıydı. "Patronum, on bir çayı sırasında bize katılmanız için ısrar ediyor."

Flick göz ucuyla yukarı baktı; Arthie hâlâ izliyor, bekliyordu. Bu bir tür sınavdı. Kız masadaki kalabalığın arasından ilerlemeye başlayınca Flick onun peşinden boş bir sandalyeye oturdu. Sandalyeye oturdu ve yan masadan gazetenin arkasından onu süzen beyefendiye karşı elinden geldiğince gülümsedi.

"Asil mi, Yüce mi istersiniz?" diye sordu kız. "Süt ve şeker eklemeyi seviyorsanız portakallı pekoe öneririm ama biraz daha fazla olabilir."

Flick çakmağına uzandı, avucunda rahatlatan ağırlığı hissettikten sonra ellerini cilalı masanın üstüne koydu. “Ah, bilmiyorum. En iyisi neyse onu getir lütfen.”

Kız hızlı adımlarla uzaklaştı ve Flick’in annesinin en yakın dostlarına bile sunmayacağı kadar zengin bir sofraya geri döndü. Fildişi demlikten buharlar yükseliyordu, tabakların kenarlarını bisküviler süslüyordu. Kürdanlarla tutturulmuş, tereyağı ve taze reçel sürülmüş iki dilim ekmeğin üstüne çilek dilimlenmişti. Şekerlik ve krema kaplarının kenarları gümüş yaldızlıydı ve eğilmeden ayırt edilemeyecek kadar ayrıntılı desenlerle süslenmişti. Flick şölene ağzı sulanarak bakarken, kız bir fincan ile tabak koydu ve bir sanatmış gibi ona çay döktü.

Flick balkonu ve salonu taradı. Arthie ortadan kaybolmuştu ve Jin de ortalıkta görünmüyordu.

“Krema ister misiniz?”

Flick ışıldadı. “Evet, lütfen. Dolu bir kaşığa hayır demem.”

“İşte karşınızda Kraliyet Kızılı.” Kız geri çekildiğinde Flick bir yudum almak için fincanı kaldırdı. Lezzet dilinde patladı, topraksı alt tonlarıyla içini ısıttı. Gül yaprakları ve tatlı karamel tadı vardı; annesinin gemilerinin Jeevant Gar’dan getirdiği kek lokmalarını hatırlattı ona.

“Bu tam anlamıyla harika,” dedi. Yumuşak ve tatlıydı, damağında kalan, tam olarak tanımlayamadığı, gizemli ve tutkulu bir şey vardı. Flick’in olmak istediği her şeydi.

Kız kaçamak bir bakış atınca Flick abarttığını fark etti. Yüksek sosyete, onun kişiliğine her fırsatta gülüyordu çünkü küçük şeylerin de takdir edilmesi gerektiğini anlamıyorlardı.

Fincanı masaya bıraktı. Fincan tabağının altına gizlenen kart nabzının hızlanmasına neden oldu. İçinde sabırsız ve eğik harflerle bir adres yazılmıştı.

337 Alms Place.

9

ARTHIE

Arthie odasına girince saatinin zincirini takıp cebine koydu. Yeleğini ilikledi, üstüne bir tüvit ceket attı ve yakalarını düzeltirken annesini andı. Her şey için, hatta ölüm için bile en güzel şekilde giyinirdi.

Arthie gözlerini kapattığında, annesinin kumların içinde, boncuk işlemeli sarisinin etekleri etrafına yayılmış halde deniz köpükleri içinde yattığını görebiliyordu. Köpük liflerin arasına sızıyor, kanının derin kırmızısına boyuyordu; o kadar ki Arthie annesinin güzelliğinin nerede bittiğini, yaralarının nerede başladığını ayırt edemiyordu. Bazen kendini annesiyle sahilde yataırken, suyun tenini okşadığını hayal ederdi. *Uyan, uyan, uyan*, diye fısıldardı adeta dalgalar.

Arthie, henüz çocukken, büyük Ettenia gemisi Ceylan'a yanaşınca tanışmıştı kötülükle. Ceylanlılar, Ettenia askerlerini karşılamaya çıkmış, onlara tatlı ikram etmiş ve deniz kenarındaki kulübelerde kalacak yer vermişlerdi. Çok geçmeden, işgalciler barışı deliliğe döndürmüştü, adanın berrak gökyüzü duman ve kaosla dolmuştu. Kendilerine *sömürgeciler* diyorlardı. Ceylanlıların henüz bunun için bir kelimesi yoktu çünkü daha

önce hiç böyle insanlarla karşılaşmamışlardı: Dışarıdan nazik, içi açgözlülük ve fenalık dolu.

Kendilerini dünyadaki haksızlıkları düzeltmeler gibi gösteren, keskin ve otoriter kırmızı üniformalar giymişlerdi. Silahları korkaklara özgüydü. Halkı uzaktan öldürmelerine olanak sağlıyor, tüfekleri düşmanlarının kaçış hızından bile hızlı ateş ediyordu. Bazı Ceylanlılar direnmiş, bazıları boyun eğmişti, diğerleri ise teknelere atlayarak komşu ülke Jeevant Gar'a kaçmıştı. O zamanlar oranın da Ettenia'lıların eline geçtiğini kimse bilmiyordu.

Ama mevsim musondu ve Arthie'nin annesi, sekiz yaşındaki hasta kızının yolculuğu atlatabileceğine inanmıyordu; bu yüzden onu köyün şifacısına götürmüştü. Şifacı, Ceylan'ın ötesindeki dünyayı gezmiş, bilgi toplamıştı. Adam Arthie'ye bir kez bakmış ve bir mucizeye ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

"Ne istersen," demişti Arthie'nin annesi, kırmızı sarisiyle; kızını kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki kendi kaçış penceresinin kapandığını fark etmemişti. "Ne istersen."

Ne istersen. Ne istersen.

Sonraki yıllarda Arthie, bazen gecenin bir vakti kulaklarında o çaresiz yakarıyla uyanırdı. Babasına isabet eden kurşunun sesini duyardı. Annesini durdurmak için üç kurşun gerekmişti.

Yatak odasının kapısını çarparak kapattı ve anıyı içeriye hapsetti. Ölüm. Kan. Geçmişini karalara boyayan aynı şeyi meslek edinmiş olması ironikti.

İkinci kat balkonun gölgelerinden, Flick'in Spindrift'i iştahla hafızasına kazımasını izledi; tatlı tavırlarıyla uyuşmayan açlığı dikkat çekiciydi. Arthie'den daha uzun boyluydu ve sıcak yüz hatlarını çerçeveleyen kabarık bukleleri ve sivri bir burnu vardı; teni koyu kahverengiydi. Hayret verecek kadar maharetliydi, öyle ki Arthie, onun Ettenia'nın yaşayan en kötü kadınlarından birinin kızı olmasını görmezden gelebiliyordu.

Arthie, Flick'in adresi bir can simidi gibi kavramasını izledi. İşi kabul edip etmeyeceği henüz belli değildi ama Arthie'nin bir tahmini vardı.

"Muhafızın burada," diye haber verdi Jin, Arthie'nin arkasındaki duvara parmaklarıyla vurarak. "Neden evet dediğini anlıyorum."

Arthie gözlerini Flick'ten ayırmadı. "Senden açıklama yapmanı istemeyeceğim."

"Hımm," diye mırıldandı Jin. Arthie ona baksa kaşlarını oynattığını göreceğini biliyordu. "Düşmanla el sıkışmak için bir sebebin olmalıydı."

Bir önceki gecenin kalanını olasılıkları ve riskleri tartışarak geçirmişlerdi. Laith'le yaptıkları ittifak zayıf temellere dayanıyordu ama eşit durumdaldı. Laith ne kadar tehlikeli ve öngörülemezse Arthie de öyleydi.

Jin korkuluğa yaslanıp öne eğildi ve Arthie bakışlarını Laith'e çevirdiğinde onu takip etti. Gündüzleri farklı, daha çocuksu ve genç görünüyordu. Dün geceye kıyasla çok daha kolay bir av gibi duruyordu.

"Defteri iki hafta içinde alabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu Jin.

"Bunu yapmak zorundayız ve yapacağız," dedi Arthie.

"Ancak Spindrift'i kapatmamız gerekecek. İkimiz de etrafta olmayacağız ve herkesin bir işin ucundan tutması gerekecek."

Arthie gözlerini kalabalık salondan ayırdı; aşağıda renkler ve kokular birbirine geçiyor, paralar el değiştiriyor ve sırlar yarılan göklerden yağmur gibi dökülüyordu. Reni ve Chester, Afton kardeşlerle ilgili bir skandal keşfetmişti. Anlaşılan erkek kardeşleri bir hizmetçiyle ilişki yaşamış, babaları da durumu öğrenince kadını işten kovmuştu ve bu da kadının hayatına mal olan bir kazaya sebep olmuştu.

Bu da dolaylı yollardan Lord Afton'ı teknik olarak bir katil yapıyordu ki kızlarından biri, komşuları merhum vikontun oğluyla nişanlanmak üzere olduğu şu günlerde çok faydalı bir bilgiydi. Bu izdivaç Afton'a Arthie'nin hoşlanmayacağı kadar fazla güç kazandırırды, özellikle de Arthie'nin kargosunu sakladığı nakliye deposunu Afton işletiyorken.

Chester şu anda vikontun evine gidiyordu, bir ya da iki uşak bu haberi alacak, sonra da bilgi yukarılara tırmanacaktı. Kaos, dünyayı düzende tutardı. Son açık günleri için fena bir iş çıkar-mamışlardı.

“O zaman kapat,” dedi Arthie.

Jin onu izliyordu. “Bu konuda bir şeyler hissetmen normal.”

Arthie ona ters bir bakış attı. Ah, bununla ilgili bir şey hisse-di-yordu, kesinlikle.

Jin konuşmak ister gibi görünüyordu ama Arthie duymak is-temiyordu, bu yüzden merdivenlerden inerek kalabalık masala-rın arasından geçti.

Laith, pencerelerin oraya oturmuştu, içeri girip çıkan müş-terilerin yarattığı kargaşanın ortasında, hareketsiz bir portreye benziyordu. Üstünde yine o bembeyaz kıyafetler vardı, ceketі, dar pantolonun sardığı uyluklarının ortasına kadar uzanıyordu. Beline sarılmış geniş bir kuşakta kavisli bir hançer asılıydı.

“Bu ne?” diye sordu Arthie.

Laith ayağa kalktı ve elindeki buketi ölü bir tavşan gibi uzat-tı. “Burada çiçek geleneği varmış diye duydum.”

Arthie cenazesini planlarken Laith ona bir buket çiçek uzatı-yordu. “Biz birlikte çalışıyoruz, flört etmiyoruz.”

“İkisi aynı şey değil mi?” diye karşılık verdi Laith.

Arthie buketi aldı. Balmumlu kâğıt pürüzsüzdü, çiçekler mis gibi kokuyordu ve bu jest tamamen beklenmedikti. Dişlerini sıktı.

Laith her saniyesinin tadını çıkarıyordu. *Hayır:*

“Chester,” dedi, yanından geçen genci durdurup. “Şunları alıp dışarı bırakır mısın rica etsem? Toprağa at, ait oldukları yere.”

Laith’in o küçük, bilmiş gülümsemesi, Arthie’ye ofiste söylediklerini hatırlattı; gözleri boğazındaki kıpırtıyı takip ederek kendini ele verdiği zamanı.

“Vay canına, Arthie’nin ilk çiçekleri,” dedi Jin, yanlarına gelince. “Yazık ki senden gelmiş.”

“Bu kadar düşmanca davranmana gerek yok. Sana da bir hediye getirdim,” dedi Laith. “Elma?”

Aksanındaki bir ağırlık yüzünden sözcüğü yuvarlamıştı. Jin, uzatılan meyveye baktı. Sevdiği cinsten bir elmaydı; kabuğu koyu erik renginde, neredeyse siyahtı.

“Bu an için bir masal analogisi olduğuna eminim,” dedi Jin, elmayı ondan alırken. “Ben Jin. Jin Casimir.”

“Ben de bunu merak ediyordum,” dedi Laith hafifçe yana başını eğerek. “Akraba gibi görünmüyorsunuz.”

“White Roaring’in bu tarafında soy pek umurumuzda değildir,” dedi Jin. Ama Arthie’yle ilk kez el ele verdiklerinde, günlerce arkasını yoklayarak gezdiğini, anne babası için gelenlerin, bir gün onu da bulacağından korkarak geçirdiğini söylemedi. Ta ki Arthie onlara kendi soyadlarını verene dek.

Gerçekte pek bir fark yaratmamıştı belki ama insan genç ve yolunu kaybetmişken, en ufak şey bile insana güç verirdi. Yeni bir soyadı, kendi elleriyle kuracakları yeni bir başlangıç, yeni bir gelecek vaat ediyordu.

Laith yalnızca, “Hımm” dedi, ama yorum yapmadı. Başını öne eğdi. “Laith Sayaad.”

“Suçlu hayatına hoş geldin,” dedi Jin. Laith itiraz etmeye yeltenir gibi oldu ama Casimirlerle ittifak kuran kimse biraz kirlenmeden çıkamazdı. “Senin gibiler pek uğramaz buralara. Nerelisin?”

Laith'in bakışları donuklaştı. "İki kişinin bir olduğu kadar uzaklardan."

Bu yeni bir bilgiydi. Geride birini mi bırakmıştı, yoksa biri ölmüş müydü? Arthie uzaklaşıp sırtını döndü, Jin de onu takip etti.

Jin'in yüzündeki sızıttı göremese de hissedebiliyordu.

Jin konuşmadan önce, "Admiral Grove'a yaptığın ziyaretten istediğini aldın sanırım," dedi ve merdivenlere yöneldi.

İşte bu adamın keyfini kaçırmaya yetti. Jin iç çekti ve duruşunu düzelterek gönülsüz bir tavır takındı.

"Dünyadaki en iyi taklitçi o, sen de biliyorsun," dedi Arthie kaçamak bir bakış atarak. "O yüzden sızlanmayı bırak."

"Sızlanmama izin bile vermedin." Peşinden yukarı kata çıktı. "Artık sahtecilik yapmıyor."

"Benim için yapacak," dedi Arthie. Flick'in ilgisini zaten çekmişti. Arthie bunu yüzünde apaçık görmüştü. "Daha önce onunla çalışmaktan hiç şikâyet etmemiştin."

Aslında hep istekli davranmış, Arthie söylemeden depodaki ofisine gitmeyi teklif etmiş, gerektiğinden daha uzun süre kalmıştı. Hatta Arthie, Admiral Grove'un Jin'in geçmişteki hayatlarıyla dolu olduğunu bildiği için bugün kendisi gitmeyi planlamışken Flick'i almaya gitmeyi bile teklif etmişti. Annesine rağmen Flick'e güvenmelerinin sebebi bile oydu aslında.

"Deposuna gidip hizmetini kiralamak başka. Onu tehlikeli bir oyuna dahil etmek başka. Bu işe uygun değil," dedi. Flick masumdu, bu doğrudu. Deneyimsizdi, test edilmemişti. Kız, pastaları süslemek için yaratılmış gibiydi ama dış görünüş yanıltıcı olabiliyordu.

Arthie ofisinin kapısını açtı. "Keşke annesi de onun iyiliği için bu kadar endişelenseydi."

Jin hâlâ somurtuyordu. "En azından ona işten bahsettin mi?"

"İki kere anlatmayı sevmem. Yani hayır, henüz bahsetmedim," dedi Arthie. "Şu anda ekibimizde sadece dört kişi var."

Jin masasının üstündeki vazoyu aldı. “Çiçekleri atmasaydın keşke. Zavallı yüzbaşıcık.”

“Saçıma çok yakıştırlardı, değil mi?” diye sordu Arthie. Jin kaşlarını kaldırırken arkasını döndü. Fırıncı kasketini taktı ve Jin tekrar onunla dalga geçmeden önce balkonlu koridora çıktı.

Laith hâlâ aynı masada oturuyordu, o doğüstü parlak beyaz saç tutamları alnına dökülmüştü. Arthie saf değildi. Bir aksanla konuşuyordu, krallığının kıyafetlerini giyiyordu, çoğu yabancı-
nın bir palto gibi üstünden attığı dikkat çekici bir gururla yürüyordu... Ettenia’da yeni olduğu belliydi. Deftere ve Koç’u indirmeye bu kadar hevesli olamayacak kadar yeniydi. Böyle bir ülkeye bu kadar değer veremeyecek kadar yeniydi.

Ensesinde soluması ve söylediği her sözü duyması hoşuna gitmiyordu ama burası White Roarding’di. Rahatlık bulmak zordu, öyle ki tabutlar bile taştan yapılıyordu.

“Seni bekliyorum habibti,” diye seslendi, merdivenlerden inerken. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve öğrenmek istemedi. Muhtemelen bir hakaretti. Laith ayağa kalktı, güneş ışıkları gözlerini bal ve baharata çevirdi. “Nereye?”

Arthie yakasını kaldırdı, Jin şemsiyesini aldı. “Beşinciye işe almak için 337 Alms Place’e gidiyoruz.”

10

FLICK

Flick sokağın karşısına geçerken dudaklarına taze bir pembe renk sürdü. Bu hissi özlemişti. Geçip giden faytonların gürültüsünü, gazeteleriyle günün dedikodularını bağırان çocuklardan uzaklaşan atların tıkırtılarını. o bitmek bilmez koşuşturmayı ve tüm bunların ona kendisini ne kadar önemsiz hissettirdiğini. Yürüyüp gülebilir, döne döne dans edebilirdi ve kimse ona bakmaz, kimse onu yargılamazdı. Sarı yakaları kalkık birkaç Hantal'ın yanından geçti, çetenin alameti farikasıydı bu. Sonra elbisesiyle ve yan taktığı şapkasıyla aynı lavanta tonunda çiçeklerle dolu bir tezgâhı.

Herkes 337 Alms Place'de kimin yaşadığını biliyordu ama Flick, Matteo Andoni'nin Arthie ve Jin'in planlarına nasıl oturduğunu bilmiyordu. Onlarla ittifak kurmuş olamazdı herhalde! Flick kapıyı açıp parke taşıyla döşenmiş patikaya adım attı. Arthie, Jin ve tanımadığı biri onu bekliyordu.

Annesi onu şimdi görse ne düşünürdü acaba? Tutuklandığından haberdar mıydı? Bu sinirine sinir mi katmıştı yoksa onu özölüyor muydu? Yakında bitecek, dedi Flick kendi kendine. Her şeyi düzeltecekti.

Flick'in yaklaşan ayak seslerini duyunca Jin döndü ve onu görünce gözleri adeta parladı. "Bir davete karşı koyamayacağını biliyordum."

"Merhaba Jin," dedi.

"Flick." Arthie başıyla selam verdi. "Aramıza katılabildiğine sevindim. "Biraz temiz hava iyi gelir diye düşündüm. Eminim sevgili annen seni affeder."

Flick donup kaldı ama Arthie hemen arkasını döndü. Bunlar sadece kelimeler, dedi Flick kendi kendine. Arthie, Flick'in ne planladığını bilemezdi.

"Tanışmadık sanırım," dedi Flick'in tanımadığı oğlan. Beklediğinden çok daha nazikti. "Demek çokça övülen o maharetli taklitçi sensin. Seninle tanışmak büyük bir onur."

"Adım Flick," dedi utanarak.

"Laith," dedi oğlan başını eğerek.

Jin kaşlarını çatı. "Boynuzlu Muhafızlarla fazla içli dışlı olmak isteyeceğini sanmam," dedi Jin.

Flick irkildi, oğlandan bir adım uzaklaştı. "Sen..."

"Sırrın bende güvende" dedi Laith. Sesinde, onun sinirlerini yatıştıran bir sakinlik vardı. "Benim için Felicity Linden parmaklıklar ardında."

İleride malikânenin kapısı açıldı ve bir uşak dışarı çıktı.

"İyi günler Ivor," diye seslendi Jin. "Favori ikilin, biz geldik yine!"

Ivor denen adam küçümseyici bir bakış attı.

"Matteo'yla görüşeceğiz," diye ekledi Arthie.

Flick, Arthie'ye zarif demeye çekinse de hareketlerinde bir kesinlik vardı. Özgüvenden gelen bir akışkanlıkla yaşıyor ve nefes alıyordu ve Flick bu cesarete gıpta etti.

Ivor, Arthie'den yalnızca biraz daha uzun olan boyunu sergileyerek doğruldu ve bıyığı ile göğsünü kabarttı. "Usta Andoni ziyaretçi kabul etmiyor."

“Dün geceki toplantımızı hatırlıyor musun? Beni görmek isteyecektir,” dedi Arthie. Bu bir tehdide benziyordu ancak Flick, Arthie’nin Matteo kadar çok sevilen birini nasıl tehdit edebildiğini anlayamıyordu. “Gidip konuş. Bekleyeceğiz.”

Ivor bir an baktıktan sonra aniden arkasını dönüp gitti. Arthie bir eliyle saatini yavaşça çıkardı, diğer eli cebindeydi.

“Matteo Andoni mi?” diye sordu Laith, yalnız kaldıklarında. “Defteri böyle mi almayı düşünüyorsun? Bir zamparayla mı?”

Arthie arkasına döndü. Şapkasının siperliğinin altındaki gözleri erimiş bala benziyordu. “Defteri almak istiyorsan yöntemlerime hakaret etmeyeceksin.”

Küçük bir şey kapıdan içeri süzüldü ve muhafızın ayak bileğine çarptı. “İşte buradasın.”

Bir kedi yavrusuydu. Tüyleri güvercin grisi ve çoğunlukla beyazdı, ayrıca Laith’in saçları gibi parlaktı. Küçük pençelerini adamın çizme derisine saplandı ve Laith çömelerek kediye nazikçe eline alınca Arthie ile Jin, ona şüpheli bakışlar attı.

Flick’in nefesi kesildi. “Nasıl tatlı! Bu kadar kıymetli bir şeyi nereden buldun?”

“Onu köşeye sıkışmış bir halde bir yılanı pati savururken buldum. Zavalılık, onu zamanında bulamasaydım ölmüş olacaktı,” dedi Laith ve sonra uzaklara daldı. “Çaresiz bir ruh gördüğümde tanırım.”

“Bu zayıf adamın çayına ne karıştırdığını merak ediyorum,” diye fısıldadı Jin şaşkınlıkla. Flick, muhafızın sözlerinin biraz azizvari olduğunu kabul etti.

“Elbette azizin bir kedisi olurdu,” dedi Arthie.

Laith yavru kedinin gıdısını okşarken Arthie’ye baktı. “Ne var biliyor musun suçlu, beni adımla çağırmanı tercih ederim. Bana ekibinizin bir üyesiymişim gibi davrandığında her şey hepimiz için daha kolay olacak.”

Arthie tatlı, sevecen ve tehditkâr bir tavırla gülümsedi ve Flick ikisi birbirinin boğazına atılmalarına fırsat vermeden aralarına girdi. Yavru kedinin gıdısını sarı-yeşil renkli mermer gözleri keyiften yarıklara dönüşene kadar okşadı. “Bir adı var mı?”

Laith, onun bir isme ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemiş gibi göründü. Flick isimlerin önemli olduğunu düşünüyordu. Birisi hakkında çok şey anlatırlardı ve kendini Felicity’den çok Flick gibi hissediyordu. Annesinin sevgisini yitirince ismini de yitirmişti.

Ön kapı tekrar açıldı ve uşak belirdi.

“Bizi içeri davet etmeyecek misin, Ivor?” diye sordu Arthie, davet edilmeye ihtiyaç duyan bir vampir edasıyla.

Ivor, kafasından uçup gidecekmiş gibi görünen kaşlarını kaldırarak eşiğe çıktı.

“Buyurun,” dedi, saygın bir uşağın edebine yakışır ölçüde aksi bir tavırla. “Andoni Malikânesi’ne hoş geldiniz.”

—

Uşak önden yürüyüp onları evin içine buyur ederken, Flick’in kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Önce bir kabul odasının önünden geçtiler, ardından antikalarla dolu dolapların sıralandığı bir koridora girdiler. Ortam hem zengin hem de sıcak bir his bırakıyordu. Flick, yoldan geçerken gördükleri o iri koltuklardan birine kıvrılıp battaniye ve kitap eşliğinde saatler geçirmek istedi.

Ama bu hayal, Arthie Jin’e bir şeyler fısıldayınca dağıldı. adam da bakışlarını hemen çevreye yöneltti ama dekora hayran kalmadığı belliydi.

Flick, bir parçası olmaması gereken bir işe mi bulaşıyordu? *Tutuklandın*, diye hatırlattı kendine. Bir hapishane hücresinde değilse de bundan daha ileriye gidemezdi.

Yine de kurtlar arasında bir kuzuydu ve kurtların keskin çizgileri ve koyu tonları arasında kendisi narin ve rengarenkti.

Tabancalar ve şantajlar için değil, nakışlar ve dedikodular için yaratılmıştı. Onun yaşındaki ve statüsündeki genç kadınlar talipleri karşısında bayılıp doğuracakları çocuklarına isim bulmakla meşguldü, onun gibi Casimirlerle çalışmakla değil.

Arthie'nin en sevdiği özelliği buydu. O yalnızca topluma karşı gelmiyordu, bu başkaldırıyı da sahipleniyordu. Dünya ona taç giyemeyeceğini söylediğinde, kendisine bir taç yaratmıştı. Flick, Laith'in de Arthie'de aynı özelliği görüyor mu diye merak etti. Belki de onu bu kadar dikkatle izlemesinin nedeni buydu. Çünkü bu, bir muhafızın bir suçluya yönelttiği bakış değildi, hayır. Arthie, Laith'in ilgisine karşılık veriyor muydu acaba? Flick'in bulaşmak istemediği biri varsa o da Boynuzlu Muhafızlardı. Çok fazla suç işlemişti.

“Bize tur attırmayı bitirdin mi artık Ivor?” dedi Jin, bir koridora daha döndüklerinde. “Mutfak dolabını görmeyi dört gözle bekliyorum.”

Ben kimseyle yakınlaşmaya gelmedim, diye aklından geçirdi, Jin yanına yaklaşınca kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kalınca.

Uşak onu duymazdan gelip geniş ve özenle döşenmiş bir salona ilerledi. Perdeler çekilmişti ama avizeden süzülen ışık, odanın koyu kırmızı barok duvarlarını altın rengi bir sıcaklıkla yıkıyordu ve bu tezatlık ortama neredeyse büyümlü bir hava katıyordu. Annesinin malikânesi kadar zengindi ama huzur ve sıcaklık yayıyordu burası.

“Hayır,” dedi bir ses. “İstemiyorum.”

Başka bir kapıdan bir figür çıktı; insandan ziyade bir heykele benziyordu ve gerçek olamayacak kadar güzeldi. Matteo Andoni. Yanında bir kız ısrarla bir şey istiyordu. Kızın kızarmış tenini ve düşük kesimli korsesini gören Flick, adamın neyi reddettiğini anladı. Matteo çok arzulanan bir isimdi ancak nevi şahsına münhasır biri olduğunu da herkes biliyordu. Laith'in söylediği gibi bir çapkın değildi.

Kız arkasını döndüğünde Flick'in eli boğazına gitti. Beatrice MacArdle'dı. Geçen sezon Flick'in elbisesiyle alay etmişti ama şimdi karşısında neredeyse çıkardığı elbisesiyle duruyordu. Kız başka bir şey daha söyledi ama Matteo başını iki yana sallayınca kız çığlık atarak arkasını dönüp salondan çıktı.

"Küçük bir uyarıda bulunsaydın iyi olurdu, ihtiyar dostum," dedi kısık bir sesle. Flick'in tahmininden çok daha gençti. "Çok meşguldüm."

Ivor gözünü bile kırpmadı. "Özür dilerim efendim."

"Az önce Bayan MacArdle'ı mı reddettin?" diye sordu Jin bir ısıklıkla ve uşak çıkarken kapıları arkasından kapattı. Flick kadını tanımasından pek memnun kalmadı.

"Hepsi aynı şeyi istediğinde sesler ve yüzler birbirine karışıyor," dedi Matteo neredeyse yorgun bir halde ama sonra Arthie'yi gördü ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir günden az bir sürede iki ziyaret ha? Ah canım, beni özleyeceğini biliyordum."

"Otur, Andoni," dedi Arthie. "Konuşmamız lazım."

Kapaklı zümrüt gözleriyle ona baktı, yavaş ve sürükleyici sesi Flick'in sanki duymaması gereken bir şeyi dinliyormuş gibi hissetmesine neden oldu. "O ses içimi ürpertiyor."

Arthie sinirlendi. "Otur, yoksa sana bir kurşun daha sıkarım."

Flick şaşkınlıkla kekeledi: "Matteo Andoni'yi mi vurdun?"

"Aslında ben vurdum," diye cevapladı Jin ve duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Flick, bu pozun kendisini nasıl daha da çekici kıldığının farkında değildi.

"Vurgu güzel bir dokunuş oldu." Matteo kadife bir kanepeye oturdu ve kollarını iki yanına attı. Bacaklarını uygunsuz bir tavırla açmıştı. Aslında, görünüşü tamamen uygunsuzdu ve Flick, Arthie'nin nasıl bu kadar sakin kalabildiğini bilmiyordu. "Ama Arthie ve ben bundan fazlasını yaptık."

Hayır, sakın değildi. Çenesi seğırdi, omuzları gerildi ve yanakları hafifçe kızardı. Matteo bunları ve daha fazlasını gördü. Varlığı bile Arthie'ye batıyordu ve Matteo da bunu biliyordu.

“Elbette,” diye kabul etti, kuş kadar tatlı bir sesle. “Bana aşkını ilan ettikten sonra onu kalbinden vurdurdum.”

Flick'in kahkahası boğazında düğümlendi. “O... sen... Sen hâlâ hayattasın ama.”

Jin manzarayı zevkle izliyordu. “Hayatta mı? Matteo uzun zamandır ölü.”

Matteo bu sözleri yalanlamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Laith'in gözleri kocaman açıldı ve Flick'in düşünceleri durdu.

Bir vampir.

Flick, çakmağının rahatlatıcı soğuşunu arayarak elini cebine soktu. Bu, East Jeevant Company'nin annesinin alnına çizgiler kazımasından önceki bir zamanı hatırlatıyordu ona. Tüm zamanını çalmadığı, onu sertleşmiş biri yapmadan ve kinle zırhlandırmadan öncesini.

Matteo Andoni'nin eserleri Ettenia'da övgüyle anılırken gençliği ve görünümü, maharetinin zamansız dehası kadar ilgi çekiciydi. Annesinin ofisinde sipariş ettiği portreler vardı ve kendisi bir vampirle aynı odada durmayı bırak bir duvin ödeme-yi bile reddeden bir kadındı.

“Bu doğru mu?” diye sordu Flick ona. Vampirleri insanlardan ayırt etmek o kadar da kolay değildi. Nefes almalarına gerek yoktu ama alışkanlıktan sık sık nefes alıyorlardı. İyi beslendiklerinde nabızları ve kalp atışları oluyordu. Kesilince, içtikleri kanı döküyorlardı.

Matteo aklının karıştığını görürcesine başını eğdi: Annesinin önyargılarına boyun eğmek mi, yoksa nefret edilmeye değer olup olmadığını kendi gözleriyle görmek mi istiyordu?

“Bunun olması veya olmaması için bir sebep var mı?” diye sordu.

Flick yanağını ısırđı. Hiç ölmemek nasıl bir duyguıdu? Batan güneşlerin ve dolgunlaşan ayların sayısını unutmak? Hiçlikten doğan yaşayanların tekrar hiçliğe dönüşmesini izlemek nasıl bir histi? Yeterince zaman verilirse, bir vampir öğrenilecek ne varsa öğrenebilirdi. Keşifler yapılabilir, kasaları ağzına kadar doldurulabilirdi ve daha neler neler... Ölümsüz olmak, yaşlanmamak, yalnızca bir tahta kazık ya da güneş veya gümüşe uzun süre maruz kaldığında ölebileceğini bilmek insana güç verirdi tahminen.

Ama günün sonunda, diye düşündü Flick, yalnızlık ağır basıyor olmalıydı.

Doğal olmayan bir şekilde annesinin sesi kafasının içinde yankılandı ve Matteo'nun güzelliğı soldu, fildişi rengindeki teni bir cesedin solgunluğuna dönüştü. Şaşkınlığını bir kenara bırakıp, bu sırrın annesine nasıl bir fayda sağlayabileceğini düşündü.

Bu iyi, diye kendini inandırdı. Bu tam da bulmayı umduğı bilgiydi. *Sanırım.* Annesi, Matteo Andoni'nin gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde çok şaşıracaktı. Midesindeki huzursuzluğu görmezden gelip başını kaldırdığında Arthie'nin kendisini izlediğini gördü.

Konuş Flick.

“Peki ya iş? Ben neden buradayım?” diye sordu, boğazını temizleyip konuyu değiştirerek.

“İş mi?” diye sordu Matteo kaşlarını kaldırarak. “Hangi iş? Peki bu kadın kim?” Nefes alırken burun delikleri genişledi ve Flick bir yırtıcı hayvan tarafından değerlendiriliyormuş gibi hissetti. “Seni daha önce görmüştüm, değil mi?”

Flick elbette nerede gördüğünü biliyordu: Yıllar önce annesinin salonunda. Ressamın uygunsuz saatlere randevu vermesi ona tuhaf gelmişti ama annesinin aynı derecede uygunsuz programına uyuyordu ve bu da her şeyi mükemmel yapmıştı.

“Bu Flick,” diye cevapladı Arthie. “Ayrıca Leydi Linden'in kızı.”

Matteo, Arthie'ye temkinle baktı. "Peki, EJC'nin kızına neden ihtiyacımız var?"

Flick, EJC'nin kurucusunun kızıydı, dolayısıyla bu yorumun canını neden bu kadar yaktığını bilmiyordu. *Ben ay gibiyim*, dedi kendi kendine. İçindeki bu boşluk, yeniden dolması için gerekli bir evreden ibaretti yalnızca.

"Çünkü kendisi usta bir taklitçi," dedi Jin, ona biraz daha yaklaşarak. Bu iltifat üzerine Flick'in kalbi, aniden kapanan bir çakmak gibi duraksadı. "Ve bu işi onsuz yapamayız." Jin parmaklarıyla Flick'in açıkta kalan bileğine hafifçe dokundu, önce onu yatıştırdı, sonra nabzını altüst etti.

Ardından Arthie'ye bir tomar kâğıt uzattı, o da alarak kâğıtları kendileriyle Matteo'nun arasındaki cam masaya serdi. Bir tarafına notlar karalanmış, diğer tarafında ise geniş bir boşluk bırakılmıştı. Laith, kollarında yavru kediyle yaklaştı. Arthie kâğıdın önünde durdu ve Flick'in gibi, aniden odadaki her adam Arthie'nin varlığıyla büyüledi.

Ve Flick, Arthie konuştuğunda annesinin affının tadını alabiliyordu. İhtiyacı olan koz kendisine gümüş bir tepside sunuluyordu.

"Koç'un hesap defterini çalmak için Athereum'a gireceğiz."

11

ARTHIE

Arthie, Matteo'yu ve hayret dolu bakışlarını rahatça izleyebileceği uzaklıktaki koltuklardan birine yerleşti. Flick'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalınca oyunun parçası olduğunu anladı. Geriye yalnızca ressamın yelkenleri suya indirilmesi kalmıştı. Sırrı, bunu reddedemeyeceği kadar değerliydi.

“Bir daha söyler misin, canım?”

“Bana canım deme,” dedi Arthie, arkasına yaslanıp sesinin yarattığı sersem heyecanı kollarından silmeye çalışırken.

“Arthie, bir tanem,” diye düzeltti Matteo ürkütücü bir sakinlikle, kayıtsızlığının altında yatan canavarı sergileyerek. “Tekrar söyler misin lütfen?”

“Athereum'a giriyoruz. Gece Festivali yaklaşıyor. Kayıp hesap defterini bulmak için müzayedeyi paravan olarak kullanacağız.”

Matteo inleyerek elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Birincisi, hayır. İkincisi, kesinlikle hayır. *Özellikle* de işin içinde Koç varsa.”

“Ah, Koç dahil değil,” dedi Arthie. “Koç'un suç defteri var ve biz onu alacağız.”

Matteo şaşkın görünüyordu. “Dur tahmin edeyim, sen de bununla Koç’u ifşa etmeyi planlıyorsun.”

Flick Arthie’nin cevabını çok merak etti. Arthie’nin yüzü düştü. “Öyle denebilir.”

“İşte tam da bu yüzden bunu yapmamalıyız,” dedi Matteo ve Arthie, *yapmamalıyız* diyerek kendisini de işin içine kattığını fark etti. “Defteri ele geçerseniz bile Koç’la nasıl görüşmeyi planlıyorsunuz?”

Arthie, sonrasında olacakları Laith’in önünde konuşmak istemiyordu. “Bir yolunu buluruz. Belki şatafatlı bir baloya davet ediliriz. Önemli kişiler genelde öyle yerlere gitmiyor mu zaten?”

“İmparatorluk Meydanı Galası,” dedi Flick. “O baloya yalnızca en seçkin kişiler davet edilir,” dedi Matteo.

“Koç değil, tatlım.”

“Şu an bunların hiçbirinin önemi yok,” diye araya girdi Laith. Matteo ona ve yavru kedisine şüpheli bir bakış fırlattı.

“Laith Sayaad,” dedi Laith, Matteo sormadan önce.

“Boynuzlu Muhafızlardan,” diye ekledi Arthie. “Ve yanındaki de isimsiz kedisi. çünkü evcil hayvanlarına isim vermeyen o canavarlardan biri.”

Matteo ayağa kalkıp birkaç adım yürüdü, sonra tekrar oturdu. “Boynuzlu Muhafız’ı benim evime... Hayır. Arthie?” Arthie’nin sık sık hissettiği o bıkkın ifadeyle bakınca keyfi yerine geldi. “Sanırım bana anlatacağın çok şey var.”

“Son görüşmemizden bu yana çok şey yaşandı,” diye itiraf etti Arthie.

“Çok zor bir gece geçirdik,” dedi Jin.

Arthie, Laith ile ilk konuşmasının ince ayrıntılarını atlayarak dün yaşananları anlattı. Laith’in bakışlarının yoğunluğu bu ke-tumluğunu fark ettiğini söylüyordu.

“Sana yardım edemem,” dedi Matteo, bitirdiğinde.

“Ve nedenini tahmin edeyim,” dedi Arthie. “Çünkü Athereum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?”

Matteo hafif bir gülümsemeyle ona baktı. “Kesinlikle.”

Jin parmakları arasında dans eden parayı gösterişli bir ustalıkla çevirerek masaya yaklaştı. Evin içinde yürürlerken Jin’in onu bulacağını biliyordu. Madeni para kurşun griydi, bir duvinin iki katı büyüklüğündeydi ve çok daha güzeldi. Etrafı sarmaşıklar ve dikenlerle çevrili, tanınması zor bir A harfi oyulmuştu üstüne, kenar çizgisine de şu kelimeler işlenmişti: *mortui vivos docent*.

Ölüler, yaşayanlara ders verir.

“Matteo Andoni’ye adanmış bir Athereum nişanı,” diye açıkladı Arthie. “İçeri girmek için kişiye özel bir bilet. Eğer içeri girmenin bir yolu varsa o da sensin.”

Athereum, White Roaring’deki sosyal konumu yüzünden üye olması için ona kesinlikle yalvarmıştı.

“Nasıl...” diye söze başladı Matteo ama fikrini değiştirip susmayı tercih etti. Derin bir iç çekti.

“Kibarca nasıl söylenir, Jin’in parmakları çoğu insana kıyasla biraz daha yapışkandır,” diye açıkladı Arthie. Flick çan gibi şen bir kahkaha attı ve her zamanki gibi dikkatli olan Arthie, Jin’in bu sesle deniz feneri gibi parladığını fark etti.

“Pekâlâ, bu mesele hallolduğuna göre... Flick, kabul ediyor musun?” diye sordu Arthie.

Flick tereddüt bile etmedi. “Evet.”

Hiçbir ücret istemedi, hatta aklına bile gelmedi. Herkes ona döndü ve Arthie, Jin’in kızın hızlı yanıtını heyecanına yordüğunu anladı. Ama Arthie bundan pek emin değildi.

“Peki... Karşılığında ne alacağım?” diye sordu Flick, biraz geç.

“Heyecan,” diye cevapladı Arthie. “Şimdi otur. Bu anlaşmayı kağıda dökelim.”

Flick, Matteo’dan epey uzaktaki, takımı tamamlayan koltuğa oturdu.

“Size yardım etmeyi kabul etmediğim kısmı atlamadın mı sence?” diye sordu Matteo. Boynunun yanında ve kulağının iç kısmında siyah boya lekesi vardı.

“Benim de sana sormadığımı atladığın gibi,” diye karşılık verdi Arthie.

Arkasına yaslandı. “Hepiniz öldüğünüzde, sohbetlerimizi özleyeceğim.”

Laith, orta sehpanın önündeki halıya oturup bacak bacak üstüne attı ama gözü, salonun bir köşesinde kıvrılıp yatan yavru kedisindeydi. “Sen bunun asla o noktaya gelmeyeceğini tayin edeceksin.”

“Tayin etmek mi?” diye tekrarladı Matteo. “Bu oğlan nereden geliyor demiştin, sözlük mü?” Oysa Matteo’nun bakışları, Laith’in sürmeli amber gözleri ve kıvrımlı hançeriyle tam olarak nereden geldiğini bildiğini gösteriyordu.

“Bence zaten biliyorsun,” dedi Arthie. Arthie’nin nezdinde Matteo, hep fazla şey bilen ama bunu belli etmeyen birini oynuyordu.

Matteo başını hafifçe öne eğdi. “Uçsuz bucaksız saraylar ve ısıtılı seraplarla dolu, çöl ve güçle yontulmuş bir krallıktan. Sen Arawiyalısın”

Yalnızca bu betimleme bile, Arthie’nin Ettenia’da hiç tatmadığı o amansız sıcaklığı ve büyümlü havayı bir anlığına tattığını hissetmesine yetti. Laith, dalgınlıkla parmağını açık köprücük kemiği boyunca gezdirdi ve bu hareket, Arthie’nin bakışlarını dar kesimli gömleğinin altından belli olan güçlü kaslara çekti.

“Lanetlenip hep kendi köşenizde yaşamaya mahkûm edilmediniz mi siz?” diye sordu Matteo.

“Artık değil,” dedi Laith mesafeli bir tavırla. “Artık dünyanın geri kalanına özgürce erişebiliyoruz.”

Lanetlerini yenmek onları gerçekten özgür mü kılmıştı, yoksa sadece yeni bir av çemberine mi sokmuştu?

“Ettenia’nın sonraki hedefi muhtemelen,” dedi Arthie.

Matteo güldü. “Bence Arawiya’yı bu kadar kolay gözden çıkaramayız.”

Doğru, diye düşündü Arthie, Laith’e bakarken.

Flick öne eğildi. “Oraya gittin mi hiç?”

“Krallık neredeyse bir asır boyunca aşılmaz bir ormanla çevriliydi,” dedi Matteo alınarak. “Ben ölümsüzüm, kadim değil.”

“Arada kesinlikle belirgin fark var,” dedi Jin, gözlerini devirerek.

“Birinin bu kadar uzaklardan gelip Ettenia’ya ilgi duymasının sebebini merak ediyorum,” diye devam etti Matteo, Arthie’nin aklındakileri söze dökerek. “Ve çok büyük bir ilgi.”

“Yaptığım her işte en iyisi olmaya çalışırım vampir,” diye yanıtladı Laith, sertçe. Aralarında soğuk bir hava esti; bir kafes içindeki iki avcı gibi birbirlerini ölçüp biçtiler.

Arthie, Jin’in şemsiyesinin hafifçe hareket ettiğini, Flick’in nefeslerinin hızlandığını duydu, şüphesiz Matteo da vampir olduğu için bunun kokusunu almıştı. Arthie, Laith’in sakinliğini, hiçbir şeyi kaçırmayan kararlı bakışlarını değerlendirdi. Flick gibi onun da sırları vardı ama Flick sırlarını yüzünde, gün gibi taşırdı.

“Evet, ben bir vampirim ama kendimi tanımlayacak bir kelime seçmek zorunda olsam, sanırım ‘göz alıcı’ ya da ‘çekici’ derdim.” Matteo bir bacağına diğerinin üstüne koydu. “Neyse, Gece Festivali’nde Athereum’a sızmak gerçekten zekice bir fikir. Hayır müzayedesini için tam kapasite dolması bekleniyor, böylece yüksek nabızlarınız şüphe çekmeden kalabalığa karışabilirsiniz. Kan yoldaşları koridorlarda dolaşacak, katılan vampirler ise iyi beslenecek.

“Haberiniz yoksa bilin, vampirler kayboluyor. Son birkaç gün içinde bölgede en az otuz vampirin kayıp olduğu bildirildi; bunların birkaçı da Athereum üyesi.” Vampirlerin hâlâ orada olduğuna ve toz yığını olmadığına inanılıyor ancak bunun hakkın-da pek bir şey duymayacaksınız.”

Yoksa Matteo kayıplar konusunda belli ettiğinden daha fazla mı endişeliydi? Vakalar arasında bilinen bir bağlantı olmadığı için belki sırada kendisi vardı.

“Demek istediğim,” diye devam etti Matteo, “Athereum alarında ve bu senin küçük maceran için iyiye işaret değil.”

“Bu soygunu ne zaman yapacağımıza ben karar vereceğim,” dedi Arthie. Matteo, bunun bir soru olmadığını anlayamamışa benziyordu. “Ve ben şimdi olduğunu söylüyorum.”

“Yangın nerede canım?” Matteo öne eğilince Arthie’nin cevabı aklından uçup gitti.

“Bunu yapmazsak Spindrift’i kaybederiz,” dedi Jin sonunda. Flick’in nefesi kesildi.

Arthie, Jin’e bir bakış attı. Laith de pek memnun görünmedi.

Matteo kaşlarını havaya kaldırdı. Endişesi neredeyse samimi göründü. “Peki Spindrift’i kim tehdit ediyor?”

Arthie hiçbir şey söylemeyince Matteo içini çekti.

“Bu sessizlik, Koç olduğu anlamına geliyor. Tamam. Sadece bu kadar tatlı istediğin için,” dedi. Flick’ten kalemi aldı ve kâğıdı nazikçe düzeltti. Bu hareketle hava bile rahatlamıştı adeta. Duvarlara yaslanmış tuvaler, yarı dolu bardaklarda nefeslerini tutan boya fırçalar kendilerine dönmesini bekliyordu.

“İçeri girmek imkânsız değil ama aşırı zor.” Matteo parayı kaldırıp gösterdi. “Athereum nişanıyla başlayalım. Herkesin bildiği gibi, onsuz içeri girilemez.”

Yanındaki çentiğe basınca madalyonun bir kısmı küçük bir menteşe ile açıldı ve herkes yaklaştı.

Jin ıslık çaldı. “İşte bu seksi.”

“Bu sayıları görüyor musunuz?” diye sordu Matteo. Bunlar, nişanın iç eğrisine oyulmuştu. “Her paranın kendine özel bir seti var. Sayısal kod eşleşmediği takdirde, sırf kovulmakla kalmaz kalbinize de kör bir kazık saplanması gibi *çok, çok, çok* küçük bir sorunla karşılaşabilirsiniz.” Dudaklarını büzdü. “Yaşayanlar için böyle ölmek çok daha acı vericidir ama burası Athereum. insan ıstırabına *çok* önem veren bir topluluk.”

Arthie başından beri Athereum'un izinsiz girenlere nasıl davrandığını biliyordu ama Laith şimdi ona kaçamak bir bakış atınca içini huzursuzluk kapladı. Defteri bulduktan sonra ne yapmayı planladığını biliyor muydu?

"Bunu onların 'lex talionis'i olarak düşün," diye ekledi Matteo.

Arthie, Flick'in titrediğini gördü. Belki de bu iş için *fazla* deneyimsizdi.

"*Dişe diş*," diye açıkladı Jin, Arthie'nin açıklamaya ihtiyacı olduğunu bilerek. Matteo'nun nişanını alıp çevirince para birkaç saniyeliğine gözden kayboldu. "Bir açık var. Nişanın eşsiz bir tanımlayıcısı olabilir ama herkes onu kullanarak içeri girebilir."

"Belli bir yaşta olmanız ve toplumda saygın bir konum tutacak yaşta olmak gibi gereklilikler yüzünden bir nişan almak zordur, hiçbir vampir onu ortalıkta bırakmaz."

"Sen hariç?" diye sordu Laith.

"Biliyor musun, ondan hoşlandığımdan emin değilim," dedi Matteo, Arthie'ye.

"Çalıştığım herkesi sevmem gerekseydi, her işi kendim yapmak zorunda kalırdım," diye karşılık verdi Arthie.

"Hey!" dedi Jin.

Arthie gülmemek için kendini zor tuttu.

"Eh," diye atıldı Flick. "En azından bir nişanımız var. Bu bir başlangıç."

"Evet," dedi Arthie.

Matteo'nun dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve Arthie onun reddedeceğini anladı. "Bir erkeğe bakışın, bir tanem..."

"White Roaring'in en hızlı ulaklarından birkaçı bende. Sırtın nişandan daha değerli gibi geliyor bana," dedi Arthie.

"Asma Kayalık'tan başla. Çok hızlı basıyorlar," dedi Jin, başını Arthie'ye eğerek.

"Altın Dömen daha hızlı," dedi Arthie, karşılık olarak başını eğerek. "Özellikle haberin büyüklüğünü düşünürsen."

"Hımm. Haklısın."

“Ya da,” dedi Flick, “nişanını çalabilir ve içeri girmek için dil dökmesini sağlayabilirsiniz.”

Arthie ve Jin ona döndü, ikisi de aynı derecede etkilenmişti ve Flick bakışları yüzünden kızardı.

“Böylesine korkunç tehditlerle beni eğlendirmeniz gerçekten çok sevimli. Sizce ben bunlardan korkuyor muyum?” Matteo yerinden kalkıp Arthie’ye eğildi. Arthie’nin nefesi kesildi. Sonraki sözleri sadece ona, fısıldayarak söyledi. “Biliyor musun, canım, herkes tehdit edildiği için sana çalışmak zorunda değil. Sadece *istiyor* olabilir.”

Arthie sözlerini anlamaya çalışırken, Matteo doğruldu. “Seni pencereden içeri fırlatmak dışında içeri sokacak bir yolum yok ve sandığının aksine, beni giderek daha yaratıcı tehditlerle korkutman yeni fikirler üretmemi sağlamaz.”

Flick kekeleyerek nişanını gösterdi. “Ama...”

“Bu mu?” Matteo güldü. “Bu değersiz, şekerim. Bir kâğıt ağırlığından farksız. Athereum’u pek sevmem. Ama size bir şartla yardım edeceğim: Beni de götürün.”

“Hayır,” dedi Laith hiç duraksamadan. Ayağa kalktı.

Arthie kaşını kaldırarak ona döndü. “Hayır mı?”

“Şüpheli partilerle anlaşma yapmıyoruz. Eğer sana yardım etmeyecekse, gidiyoruz.”

“Yardım diyor, beni az önce tehdit etmemişsin gibi,” dedi Matteo.

Jin, duvarın dibinden kahkaha attı. “Kendini duyuyor musun? İkinci kat penceresinden atladın ve o kabul etti.”

“Khalas,” dedi Laith. “Bunu ya benim yöntemimle yaparız...”

“Yoksa ne?” diye sordu Arthie, gergin bir durgunlukla. “Bu anlaşmayı hemen bitirip Spindrift’i denize dökmelerine izin veririm. Onu yeniden, eskisinden daha iyi ve daha görkemli inşa ederim.”

İçinde öfke dans ediyordu. onu bu kıyılara getiren deniz gibi çalkalanıyordu. Göz ucuyla Jin’in gerildiğini gördü ama akıllı davranarak ağzını gereksiz yere açıp blöfünü bozmadı.

“Eğer başaramazsa...” diye konuşmaya başladı Laith.

“Başarısız olursa, hepimiz başarısız oluruz,” diye onun yerine bitirdi Arthie. “O yüzden sen boşluğu dolduracaksın.”

“Şimdi otur,” dedi Jin sert bir sesle, şemsiyesinin sapını daha sıkı kavraması gerilimin arttığını belli ediyordu.

Laith ayakta kalmaya devam etti.

“O halde bu iş tamamdır. Gerisini plan ilerledikçe halledeceğiz,” dedi Jin, Arthie’ye Spindrift’i yıkmış gibi öfkeyle bakarak.

“Neden değersiz? Sürgün mü edildin?” diye sordu Flick.

Matteo bir gözünü kıstı. “‘Sürgün’ doğru sözcük değil. Girişim büyük bir olay yarattı ve ne ben ne de Athereum bunun için hazırız. Özellikle de kaybolmalar yüzünden herkes zaten gerginken.”

“Neden?” diye sordu Arthie.

Matteo göz kırptı. “Başka bir gece anlatırım.”

Flick hâlâ şaşkın görünüyordu. “Ama içeri girmek istediğini söyledin.”

Arthie parmaklarıyla sandalyenin koluna vurdu. Sürgünden kurtulmak için ne yaptığını bilmiyordu ama öğrenecekti, her zaman öğrenirdi. “Onu gizlice içeri sokmamızı istiyor. Birini görmek istiyorsun.”

Matteo gerçekten etkilenmiş bir şekilde, “Bu kadar küçük birine göre çok büyük bir beynin var,” dedi. Jin kahkahasını zor tuttu. “Anlaştık mı?”

Arthie dudaklarını sıktı. “Gördüğüm her şüpheli adamla anlaşma yapıyor gibiyim. Seni içeri sokacağım.”

Jin ona bir bakış attı. Athereum’a girmekten, sokaktaki bir lokantaya uğramak kadar kolaymış gibi bahsettiğinin farkındaydı. Sanki planları çoktan yapmış ve girişlerini garantilemişlerdi.

Matteo’nun elindeki kalemi başıyla işaret etti. “Şimdi, bize Athereum’dan bahset.”

12

JIN

Jin, Matteo'nun Arthie'nin serdiği kâğıda yavaşça bir çizgi çekmesini izledi ve Ivylock Street'teki görkemli Athereum binasının taslağı yavaş yavaş belirmeye başladı. Spindrift'i kurtarmanın başka hiçbir yolu yok muydu gerçekten? Jin, annesinin katı sevgisini, babasının kolay gülümseyişlerini hatırladı ve onların ne yapacağını merak etti.

Athereum, eski ailelerle eski servetin birleşiminden doğmuştu. -White Roaring'in Kurdu'nun gerçekleştirdiği katliamdan sonra, hükümetin onayıyla, hem yetkiyi hem de sefahati bünyesinde barındıran bir topluluk olarak kuruldu. Üyeleri gecelerini Athereum'un karanlık zevkleriyle geçirirken, Ettenia'nın dedikoducuları da taş duvarlarına üşüşür, içeride olan bitene dair fısıltılar yakalamaya çalışırdı.

Athereum, White Roaring Kurdu'nu hiçbir zaman yakalayamamıştı ama vampirler arasında düzeni sağlama görevini hakkıyla yerine getirmiş, rızasız kan içmek gibi vampir-insan yasalarını çiğneyenlerden, hırsızlık gibi sıradan Ettenia yasalarını ihlal edenlere kadar herkesle ilgilenmişti. Ama Koç vampir karşıtı söylemleriyle giderek daha fazla kişiyi karşısına almaya

devam ettikçe Jin'e göre Athereum'un düzeni koruması artık bir görev değil, bir tür hoşgöröl halini almıştı. Ve Arthie'nin sık sık söylediği gibi, hoşgöröl dediğin şeyin bir sonu olurdu. O zaman Athereum'un sabrı ne zaman tükenecekti? Athereum'un, Etenia monarşisinin isteklerine uymamaya karar vermesi ne kadar sürecekti?

"İşte bitti," dedi Matteo, elinin bir hareketiyle çizimini göstererek. "Tüm o süslü koridorları ve döşenmiş köşecikleri bir kenara bırakırsak, Athereum üç temel bölümden oluşur. Giriş salonu, Gece Festivali'nin hayır müzayedesı gibi etkinliklerin düzenlendiği merkezi balo salonuna açılır. Sonra sağ kanat var. Burası hem yaşam alanı hem de ahlaksızlık yuvası olarak kullanılıyor. Sol kanatsa daha çok iş meselelerine ayrılmış. Ofisler, kütüphane ve benzerleri."

Matteo, ofislerin etrafına boşluklu bir çerçeve çizip alanı tatararak gölgelendirdi.

"Neden gölgeli?" diye sordu Flick. "Ve çizimin de epey güzelmiş, söylemeden geçemem."

Jin çizim yapmaya başlamayı düşündü.

Matteo güldü. "Bunu daha önce duymamıştım."

"Yeterince sık duymuyorsun da ondan," dedi Arthie, her zamanki dikkatli tavrıyla. Matteo'nun eli hafifçe kaydı, duyduğuna dair tek işaret buydu. Anlaşılan Arthie'nin sözleri onu tam kalbinden yakalamıştı çünkü hazır bir cevabı yoktu. "Yanlış nedenlerle tanınmanın ne demek olduğunu az çok bilirim," dedi sonunda.

Arthie için bu, zekâsı yerine ten rengiyle yargılanmak demekti. Matteo içinse, yeteneğinden çok güzelliğiyle hatırlanmak. 337 Alms Place'in dışında adı, saygıdan çok kıkırtılar ve yakışıklılıkla anılırdı.

"Burası," Matteo boğazını temizledi, "gölgeli çünkü güvenli bir alan. Buraya girmenin iki yolu var ancak her ikisi de yal-

nızca yetkili üyeler için. Hiçbir şekilde misafir kabul edilmiyor. Mecburi, çünkü kasalar ve birkaç önemli ofis burada bulunuyor. Eğer hesap defteri binadaysa orası burası.”

Arthie, çizimlerine dikkatle bakarak, “Yetkili üyeler ve hapse atılan herkes,” dedi. “Nasıl işliyor?”

“Hapis mi?” diye usulca sordu Matteo. “Kapıda reddedilerseniz, Athereum’un iki korumasından biri sizi alıp götürür, o gün kim çalışıyorsa. Ama bu operasyonun asıl amacı yakalanmamak değil mi?”

Çizimini gösterdi. “Neyse. Öncelikle binaya girmemiz gerekecek ve bu da kapı görevlisi Elise Thorne’un olduğu tek bir giriş noktasından mümkün.”

Matteo’nun Elise’i hızlı ama göz alıcı bir şekilde karikatürize etmesi, adamın kadın hakkındaki fikirlerini fazlasıyla belli ediyordu.

“Zamanı en verimli şekilde kullanmak için, aynı anda iki kişi girebiliyor. Her biri nişanını bir yuvaya yerleştiriyor.” Kapı figürünün her iki yanına küçük birer kutu çizdi ve onları Athereum’un içine uzanan kanallarla birleştirdi. “Bu nişanlar, metal borular aracılığıyla şu odaya iletiliyor. Orada da Elise’in kız kardeşi Eleanor, nişanların doğruluğunu onaylıyor.” Borular zemine gömülü ancak cam bir kaplamadan görülebiliyor. Herhangi bir sıkışma ya da arıza olup olmadığını gözlemlemek için.

Ya da işçiliği sergilemek için, diye düşündü Jin. Kendisi de böyle yapardı. Matteo, boruların bitimine küçük bir oda çizdi ve içine minicik bir çöp adam koydu. Çizimden yola çıkılırsa Eleanor’dan pek hoşlanmadığı belliydi.

“Eleanor sayısal kodu eşleştiriyor,” dedi Arthie.

Matteo başıyla onayladı. “Eğer kod eşleşir ve onaylanırsa, nişan yeşile boyanıp borulardan geri gönderiliyor. Reddedilirse de kırmızıya. “Bana sorarsan,” diye ekledi, “bu sistem elimizde hiç nişan olmadığı gerçeğiyle birleşince, bizi epey zora sokuyor.”

“Bu yüzden sana sormuyorum,” dedi Arthie. Matteo iç çekerek salonun tavan süslemelerini inceledi. Şaşırtıcı şekilde, duvarlarında hiç tablo yoktu, kendi eserleri bile.

Ivor girip çıktı, metal tabanlı ayakkabıları tıklıyordu. Arthie ve Jin’e karşı duyduğu hoşnutsuzluk, çatılmış kaşlarından belliydi. Onlara yiyecek bile ikram etmemesi Jin’in Ivor’a duyduğu hoşnutsuzluğu iyice artırdı.

“Andoni’nin nişanı işe yaramazsa, bize beş tane gerekiyor,” dedi Laith, bu Jin’le Arthie’nin suçuymuş gibi.

“Nişanlar dert değil,” dedi Arthie.

Flick, şapkasını sıkıca kavradı. “Bunu ciddi söylemiş olamazsın. Kalbimize kazık yeriz.”

“Kazıkla ölmek kulağa havalı geliyor,” diye karşılık verdi Jin.

“Kazık dediğiniz, Ettenia’da yenilen bir şey mi?” dedi Laith.

“Bağlama göre değişir, kimin yediği ya da attığı önemli,” dedi Flick.

““Tepe tayfası bunu genelde çiğ yer; dünyada işledikleri yamyamsı vahşete bir saygı duruşu gibi,” diye iğneledi Arthie. Matteo şaşkınlıkla kahkaha attı. Arthie, Laith’e döndü. “Sen de bir ara dene, onlarla çok haşır neşirsin.”

“Nişanlar dert değil çünkü Flick kopyalarını yapacak,” diye devam etti Arthie. “Yeni tanımlayıcılarla yepyeni nişanlar yaratacak ve bunlar kayıt defterine eklenecek. Onu içeri sokmak için yalnızca bir orijinal nişana ihtiyacımız var.”

“Daha önce bu kadar karmaşık bir şey yapmadım,” dedi Flick.

“Grup projesi,” dedi Jin. “Nişanı inceleyip planları sana veririm. Sonrasında maharetini konuşturabilirsin.”

Sözlerinin neden olduğu gülümsemesini buklelerinin ardına sakladığı yanılığısına kapıldıysa çok yanılıyordu. Ve Jin her güzel kızın gülümsemesinin benzer olduğunu sanıyorsa o da çok yanılıyordu.

“Hâlâ döküm malzemelerine ulaşabiliyor musun?” diye sordu, boğazındaki düğümü temizleyerek.

Flick başıyla onayladı. “Buraya çok uzak olmayan bir dökümhane var.”

“Güzel,” dedi Arthie. “Athereum arşivlerindeki kayıtlara bir giriş eklemen ne kadar sürer?”

“Görmeden bir şey söylemek zor,” dedi sonunda. “Belki üç dakika?”

“Harika,” dedi Jin, şemsiyesini havaya kaldırarak. “Bir kazık alıp adını yazmalarına yeter.”

Flick başını kaçırınca Jin, Felicity Linden’la dalga geçmenin harika bir spor olduğuna hemen karar verdi.

“Jin haklı,” dedi Arthie. “Ve eklenmesi gereken sadece bir sayı dizisi değil.”

Flick, Matteo’nun nişanına baktı. “Belki bu süreyi yarıya indirebilirim.”

“Daha iyi,” dedi Arthie başıyla onaylayarak. “Ama bunun çok daha kısa olması gerekiyor. Athereum hızlı çalışır ve seni o odaya sokmak için yapacağımız herhangi bir numara uzun süre dikkatlerini dağıtmaz.”

“Hem kayıt düzenini hem de yerleşim düzenini önceden incelemeden bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Arthie kaşlarını kaldırdı ve Jin o bakıştaki kelimeleri okudu: Birilerinin önünde yetersizliğini dile getirmek için belli bir özgüven taşımak gerekirdi. “Rica etmedim.”

Matteo ayağa kalktı ve geniş perdelerin yanındaki bir ikram arabasına yürüdü, üstünde kristal bir sürahi, yanında da gümüş çerçeveli ince bardaklar duruyordu. “Sizlere birer içki ikram edebilir miyim?”

Kristal şişedeki çay ya da likör değildi, çok daha kırmızı bir şeydi. Arthie Matteo’ya okunmaz gözlerle baktı. Flick’in gözleri kocaman açılmıştı. Laith ise ilgisiz göründü.

“Siz bilirsiniz,” dedi Matteo omuz silkerek.

Jin dikkatini tekrar eskizlere ve çoğaltılması gereken menteşe kapaklı nişana çevirdi. Yine de vampirin yutkunmasını, sakın ama rahat nefes verişini, kadehin faytona geri dönerken çıkardığı ufak tıkırtıyı duydu.

“Kız kardeşlerin nerede yaşadığını biliyorum. Eğer onların elyazılarını incelersen kopyalamayı hızlandırabilirsin. Sana adresi verebilirim, sen de kimsenin özlemeyeceği bir iki örnek alabilirsin,” diye teklif etti Matteo. Arthie’ye bir bakış attı. “Güzelce rica edersen.”

Arthie’nin dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Lütfen, Matteo, bana adresi ver, yoksa boyalarını alır, duvarlarını baştan dekore ederim.”

“Bunu asla yapmazsın,” dedi Matteo, keskin bir nefes alarak. Az önce onu sırrını ifşa etmekle tehdit etmişlerdi, onu asıl korkutan *bu* muydu sahiden? “Bu... Korkunç bir şey.”

“Korkunç olabilirim, hatta daha da kötü de,” diye yanıtladı Arthie.

“Yeter,” dedi Laith. Zavalılık daha çok kendini dışlanmış hissediyordu muhtemelen. “Bir şeyi unutuyorsunuz. Flick, geçerli bir nişan olmadan Athereum’un *içindeki* nişan arşivine nasıl girecek?”

Jin, şemsiyesini yere vurup, “Asıl plan Matteo’nun nişanını kullanmaktı,” dedi. “Kullanılamaz olduğunu öğrenmeden önce.”

Arthie, dikkatini Matteo’nun çizimine, daha spesifik olarak da arşiv odasının girişinden zemine uzanan iki boruya çevirdi. Jin aklından neler geçtiğini biliyordu.

“Eğer ilk giren ben olursam boruları ayarlayabiliriz,” dedi. “Camla kaplı olduklarını söyledin, kırmamız gerekir.”

“Boruyu açıp nişanı kendin mi onaylayacaksın?” diye sordu Matteo. “Bir kız kardeşin reddettiğini diğeri bilmiyor. Akıllıca.”

Arthie başıyla onayladı. Derin düşüncelere dalmış halde çizimleri inceliyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. “Doğru. İşte planımız şöyle: Jin, kan yoldaşı olarak içeri girecek.”

Jin, bir iyilik isteme fikrinden pek hoşlanmasa da Spindrift için gerekeni yapacaktı. Şemsiyesinin ucuyla girişi gösterdi. “Flick, nişanınla peşinden gelecek.”

“Arşiv odasında reddedilecek,” diye hemen cevapladı Arthie.

“Ancak borudan dönerken nişanı onaylayacağım,” dedi Jin.

“Ve sonra ben içeriye gireceğim,” dedi Flick katılarak.

Arthie sözü kesilince kaşlarını çatı. Jin kendini tutmasa gülecekti. “Evet, öyle tatlım. İçeri girdiğinde dikkatleri dağıtacağım, ne zaman bir odaya girsem yaptığım gibi.”

“Flick de bu fırsatı arşiv odasına girmek için kullanacak?” dedi Arthie, Flick’ten önce.

“Sayısal kodları girecek ve böylece sahte nişanlarımız gerçek olacak,” diye bitirdi Jin, şemsiyesini zemine vurarak.

Matteo dudaklarını büzdü. “Sağlam bir plan ama yine de benim nişanımı kullanamazsınız. Sahte nişanları kayıt bölümüne gönderdiğinizde olacağının aksine benim nişanım sıradan bir ret ile dönmez. Bu genellikle yenilemeler veya askıya almalar için kullanılır, ihlaller için değil. Benimki amacınıza yardımcı olmaktan çok kargaşa yaratır. Yine de gerçek bir nişana ihtiyacımız olacak. Jin borulara ulaşabilirse son kullanma tarihi geçmiş bir nişan bile işe yarar.”

Arthie bir süre derin düşüncelere daldı, sonra Matteo’ya döndü. “Hatırlayabildiğin kadar çok Athereum üyesinin adını çıkar bana. Mutlaka birilerinin saklamak istediği bir sırtı vardır ve eğer o sırtın gizli kalmasını istiyorlarsa nişanlarını bir geceliğine bize ödünç vermeleri gerekecek.”

Matteo, listesine başlamak için yeni bir kâğıt çıkardı. Biraz fazla istekli görünüyordu ve Jin listenin ressamın sevmediği vampirlerle dolu olacağı hissine kapıldı. “Çok vahşi, çok hırslı. Hoşlandım.”

13

ARTHIE

Arthie, hesap defteri eline geçene kadar kendini tebrik etmeyecekti. Gece Festivali, Athereum'un imajını iyileştirmek için elde edilen gelirin halka bağışlandığı bir açık artırmayla başlayan ve bir hafta süren bir etkinlikti. Onlar iyi vampirlerdi: üst sınıf, gizemli, etkileyici.

Yaşayanların vampirlere davranışlarından hoşlanmıyordu ancak Athereum'un düşük sınıf vampirlere olan hoşnutsuzluktan daha çok nefret ediyordu.

"Tam kapasiteden bahsetmişken," dedi Matteo sürahilerini yeniden düzenleyip Arthie'ye bir bakış atarak, "Athereum'a silahla giremezsin. Seninki gibi meşhur bir tabancayla bile."

Ünlü ve Matteo'nun farkında olmadığı kadar *özel* bir şey vardı. Tabancasını çekti ve ışığa doğru çevirdi. Altın, işlemelerinin karanlık oyuklarına doldu. Flick gözlerini dikmiş bakarken Laith bakmıyormuş gibi yaptı. Oysa Calibore'un fark edilmesi ya da onları dışarı attırması gibi konular yüzünden kaygılanmalarına gerek yoktu.

"Bu mu?" diye sordu Arthie tabancayı ona doğrultarak. "Bu duruma uygun şekilde giyinecektir. Bizim gibi."

“Bu saçlarla ne giyersen giy tanınacaksın, biliyorsun,” dedi Matteo.

Arthie omuz silkti. Buna güveniyordu.

“Saçını boyamak için neden bu kadar zahmete giriyorsun?” diye sordu Flick.

“İnsanların sende ilk fark ettiği şey ne?” diye sordu Arthie.

“Tenim.”

“Peki, bende ilk fark ettiğin şey ne?”

“Saçın,” diye cevapladı hiç tereddüt etmeden.

“Kesinlikle,” diye cevapladı Arthie. Teninin kahverengi olması ve bundan kaynaklanan farklılıklar gibi konular ikinci plana atılıyordu. “Ve sonra fısıldamaya başlarlar. Teni karamel gibi, derler. Ya da çok uzun süre demlenip süt eklenmiş çay. Normalden farklı bir şey gördüklerinde akıllarına yiyecek gelmesi ne garip değil mi? Çok büyük değil ama onlara konuşacakları başka bir konu vermek hoşuma gidiyor.”

“Teselli olur mu bilmem, canım,” dedi Matteo yerine dönerken, “ama o pamuk şeker saçlarla bile tehlikeli görünüyorsun. Şimdi lütfen tabancayı kaldır.”

Tabancayı tetik parmağının etrafında çevirdi ve Matteo’nun gözleri yuvalarından fırladı. Acaba dün gece Jin’in onu vurma-sını mı hatırlıyordu? Arthie, onun açık göğsüne kısa bir bakış attı. Tertemizdi, krem rengi teninde tek bir çürük ya da leke yoktu. Bu kadar çabuk iyileşebilmesi için epeyce kan içmiş olması gerekiyordu.

Matteo boğazını temizledi ve Arthie başını kaldırıncı kendisini izlediğini gördü. Matteo göz kırptı.

Arthie göğüne baktığını diğerlerine ifşa etmeden neden baktığını açıklayamazdı. Tabancasını biraz daha dışarıda tutmaya karar verdi.

“Silah yok, khalalar. Kimse giydikleri kıyafetler dışında bir taşıyarak riske gitmeyecek,” dedi Laith. İlk defa Matteo hemfikirlerdi ve vampirin bundan hoşlanmadığı belli oluyordu.

“Ah, eğer endişeleniyorsan onları da giymeyiz,” diyerek sırıttı.

“Seni tamamen dışarıda bırakmayı tercih ederim,” diye cevapladı Laith, sonra dişlerini sıktı ve bu konuya girdiği için kendine kızmış gibi göründü.

Arthie tabancasını kılıfına koydu. Jin’in içeriye savunmasız girmekten hoşlanmadığını biliyordu. Üzerinde aynı anda on kadar farklı alet olurdu. Genellikle bir maymuncuk ya da bıçak, ayrıca her zaman, *her zaman* şemsiyesi.

“Athereum’a silahsız girmeye çekinmediğini söyleme bana,” dedi.

“Canım, ara sıra keyifle ölüm ilanlarını okumak benim parçası olurken görebileceğin büyüklük şiddet eylemi,” dedi Matteo, en ufak bir mahcubiyet göstermeden.

Laith içini çekti ama Arthie şiddetten kaçınmanın bir beceri olduğunu düşünüyordu. Güvende kalmak için başka yöntemlere başvurmak zorunda kalıyordu.

Örneğin ressam olarak isim yapmak.

“Peki ya Athereum duvarı? Ön kapıdan önce bunu aşmamız gerekiyor,” diye hatırlattı Flick.

Laith, Matteo’nun kâğıdın alt kısmına, Athereum’un hizasında çizdiği ve sokağın manzarasını sunan binalara baktı. “Duvara tırmanabiliriz.”

“Kimse dolandırıcılarla dolu bir şehre savunmasız bir duvar inşa etmez. Güçlendirilmiş ve aşılması imkânsız. Tırmanamazsın.”

Ama Laith gururluydu. “Çok daha zor duvarları aşmak ve aynı derecede büyük mesafeleri kat etmek için eğitildim.”

“Haklı, kesinlikle bir tarikata ait gibi görünüyor,” dedi Jin. Laith’in kendisine verdiği elmayı ısırırken.

“Bu bir tarikat değil. Haşhaşi olmak bir sanattır. Öğretimiz bedenleri birer bıçağa dönüştürür, gerçi hiçbirimiz krallığımızın veliaht prensi kadar usta bir katil olamayız.”

“Veliaht prensiniz bir katil mi yani?” diye sordu Jin.

“En azından bu konuda açık sözlü,” diye araya girdi Flick. “Hangi lider katil değil?”

Laith gücenmiş göründü. “O artık değişmiş bir adam.”

Arthie, Laith’in özgüvenini eğitimine verdi. Bir adamı bir bıçağa dönüştürmek için, yüreğinden korkuyu, kuşkuyu ve tereddüdü sıyrıp almak; geriye sadece gururun filizlenebileceği bir boşluk bırakmak gerekirdi.

Matteo boğazını temizledi. “Her şeye rağmen, duvar bir sorun değil.”

“Patlatacağız, öyle mi?” diye sordu Jin başını hafifçe yana eğerek. “Biliyor musun, bunun tarzın olduğunu düşünmemiştim.”

“Dinamiti olan biri için sahtecilik yapmıştım,” diye önerdi Flick, fikir karşısında biraz fazla heyecanlı görünerek. “Onunla bir şeyler ayarlayabiliriz mutlaka.”

Matteo kaşlarını çatı. İlk kez, kendisine benzemeyen insanlarla dolu bir odada olduğunu fark etmişti sanki. “Ne? Yok artık, hayır. Etkinlik için kapılar açık olacak. Gece Festivali, hem Athereum’un halka olan cömertliğinin bir gösterisi hem de bir şenliktir. Basın orada olacak, muhtemelen hayranlar da, bu da bize kapılardan ve bahçelerden geçip araya kaynaşmamız için yeterli kalabalık sağlayacak.

“Benim asıl endişem ise buradaki muhafız.” Girişin sol üst köşesindeki bir noktayı işaret etti; çatının bir kısmı seyir balkonu için kesilmişti. “Bu balkon içerideki asma kata kadar uzanıyor; hem bahçeleri hem de Athereum’un giriş salonunu gözetleyebilmek için tasarlanmış. Flick’in arşiv odasına gittiğini fark edecek.”

“Hem içeride hem dışarıda tek bir koruma,” dedi Laith krokiyi incelerken. “Onu ben halledebilirim.”

“Bunlar Athereum vampirleri. Kendini beğenmiş olma,” dedi Arthie. “Önce durumu gözlemleyeceğim.”

“Harika. Peki kimden çalışıyoruz?” diye sordu Matteo.

“Son bir saattir olanları kaçırdın mı?” diye sordu Jin.

“Ah, ama *Athereum*’da kimden çalışıyoruz?”

Arthie gözlerini kısarak baktı. “Bunun ne...”

“Penn adında bir vampir,” diye araya girdi Laith.

“Penn,” diye yavaşça tekrarladı Matteo, kısık gözlerle Arthie’ye bakarak. “Athereum’un başkanı Penn Arundel mi?”

Gözlerine bakmadan çizimlerini kendine çekti ve Athereum’un solunda yükselen binada parmağını gezdirdi. Kroki harikaydı. Matteo’nun çalışmaları da kendisi gibi zamansız, zarif ve kelimelerle tarif edemediği bir biçimde çekiciydi.

“Başkan mı?” diye sordu Flick. “Bu işi daha zorlaştırır mı?”

“Tam olarak değil,” dedi Matteo ve Arthie dün geceyi hatırladı. Hakkında haddinden fazla şey biliyordu.

“Nedenmiş o?” diye sordu Jin ve Arthie sırtına baktığını hissetti, şüphesiz bunu daha önceden bilip bilmediğine karar vermeye çalışıyordu. “Kendisi Athereum’un başkanı. Sanırım birileri önemli bir bilgiyi vermeyi unutmuş.”

Athereum’un başkanı olduğu için hayır müzayedesine katılacağı anlamına geliyor,” diye hatırlattı Matteo. “Ofisinde kalıp koruyamayacak.”

Jin bir dakika daha onu izlemeye devam etti.

“Pekâlâ, güzel.” Flick daha da yaklaştı. “Ne garip, Athereum, Eski Roaring Kulesi’nin gölgesindeyken bile parlıyor.”

“Ah evet, tepelilerin şimdiye kadarki en büyük icadı: kocaman bir saat,” dedi Jin, nihayet bakışlarını çevirerek.

Laith kaşlarını çattı. “İcat mı? Bina sadece bir minare, saat ekleyerek uyarlamışlar. Bir kulenin amacı, sesi yükseltmek değilse nedir ki zaten?”

“Zamanın geçişini vurgulamak,” diye yanıtladı Arthie, kulenin bıçak ucu gibi sivrilen tepesini parmağıyla takip ederek. “Ne yazık ki bu güzel memlekette sesi olanlar fazlasıyla gürültülü zaten.” Arthie planları rulo yaptı ve şapkasını başına geçirdi. “Hadi gidip hedefi inceleyelim.”

Matteo, yan taraftaki büfenin üstündeki bir kutuya yöneldi; içinden yumuşak deriden eldivenler ve koyu camlı bir gözlük çıkardı. Sonra Jin'in şemsiyesini alıp açınca Jin ise itiraz etti. "Yürüyüş yapmak için gayet kasvetli bir gün."

"Yürüyüş için güzel bir gün," diyerek katıldı Flick.

"Şu sıralar Ivylock Street'teki öğle kalabalığı soğumuştur," dedi Arthie, kendi cep saatine bakarak, çünkü evde bir tane bile saat yoktu. Matteo küçük alete baktı. Vampirler zamanın geçişini not etmeyi pek sevmezdi. Arthie, bunun onların sonsuza dek burada olduklarını hatırlatan nahış bir gerçek olduğunu düşünüyordu; nesillerin yükselişine ve çöküşüne tanıklık etmeye mahkum, unutulmaya yazgılıydılar.

Saat kulesinin Athereum'un yanında bulunması gerçekten zalim bir şakaydı.

"Kaşlarını çatma," dedi alayla sırtarak. "Bu iş bitene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Matteo renkli gözlüklerini taktı. "Bir adamı nasıl motive edeceğini çok iyi biliyorsun, canım."

—

Athereum'u inceledikten sonra dönerken Arthie planının ilk aşamalarını bir araya getirmeye başladı. Jin açlıktan ölmek üzere olduğunu söyledi ve Flick ise yere yığılacak gibi görüldüğü için bir kahvehaneye uğradılar.

"Spindrift yerine bir kahvehane mi?" dedi Matteo yavaşça. Tentenin gölgesinin altına oturdu, Jin'in şemsiyesini dizine yerleştirdi ve başını gökyüzüne çevirdi.

Arthie, Matteo'nun gün içinde evinden ne sıklıkla çıktığını merak etti. White Roaring'in çoğu günü gibi bugün aşırı kasvetliydi ve gökyüzü dumanla kaplıydı ancak her gün böyle değildi. Doğrudan gelen güneş ışığı vampirlere zarar veriyordu ve her gün güneşli olsaydı, Matteo sırrını bu kadar uzun süre saklayamazdı. Elbet birisi fark ederdi.

“Müşterilerin seni burada gördüklerinde ne düşünecekler?” diye sordu.

Arthie omuzlarını silkti ve kendine bir sandalye çekti. İnsanlar her zaman açtı ve aç köpekler asla sadık kalmazdı. “Müşterilerimiz Spindrift’e kendi istekleriyle geliyorlar, onları dolaylı yollarla çekmiyoruz. Açgözlülük bana hiçbir şey kazandırmaz.”

En iyi çay Spindrift’teydi ve ekibi hem en iyisini demliyor hem de en iyi ikramlıkları pişiriyordu. İnsanlar, zorlukla kazandıkları parayı daha kalitesiz bir şeye harcamak istiyorsa bunu dert etmiyordu. İnsan ancak hatalarından öğrenebilirdi.

“Ahlak,” dedi küçümseyerek Laith. “Peki ya topladığın o sırlar? Onların parasını da sen mi ödüyorsun?”

“Ettenia’nın kendi sırları için yaptığı zulümler için ne ödediyse onu ödüyorum. Hiçbir şey,” dedi Arthie sert bir sesle.

“Arthie’nin ahlak anlayışı deniz gibidir. Gazabını kime yönelteceğine kendisi karar verir,” dedi Jin, kahvehanenin içine giderken.

“Bunu fark ettik zaten,” dedi yavaşça Laith.

Onu çileden çıkarıyordu ve Arthie bunun nedenini tam anlamıyordu. Arthie’nin her zamanki öfkesinin erişemediği yerleri öfkeden kudurtuyordu. Göğsünü kavuruyor, karnında bir ateş gibi yanıyordu. İçinde bir şaşkınlık yaratıyordu bu.

Bir garson, önüne kahve, kaşık ve şeker kabı içeren bir tepsi getirdi.

“Ettenia hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Flick ona.

Laith bir an düşündü. “Endüstriyel, canlı ve yine de her şeyiyle yavan. Özellikle yemekleri.”

Arthie Ettenia’dan önceki hayatına dair çok az şey hatırlıyordu. Gözlerini kapatıp bir zamanlar yuvası olan o yeri, denize savrulmadan önce bindirildiği küçük bottan önceki evi Ceylan’ı düşündüğünde aklına ne o acılı yemekler gelirdi, ne yapış yapış

sıcak. ne de o g lr yeşillikler. Gözünün önüne gelen tek şey kırmızıydı. Ellerinin  st nde. Kıyıyı basan, üniformaları boyayan, sokaktaki bir m lteciden bile daha sorumlu tutulan liderlerin üstlerini lekeleyen bir kırmızı.

Jin, elinde kan kadar koyu frambuaz reçeli sızdıran yarım bir tatlı ve yağlı strudel izi taşıyan bir k ğit torbayla geri döndü. Yanından geçen bir garsonun tepsisindeki çay fincanına baktı ve i  geçirdi. “Birine  şık olduğunuzu ama  ayı kemik rengine demlediğini öğrendiğinizi hayal edin.”

Tatlılardan ilkini bitirip oturduğunda Flick’in karnı bir canavar gibi guruldadı. Jin, k ğit torbayı katlanma çizgisinden katlayıp kaşlarını çatarak masanın ortasına itti, ardından baş harfi *J* içli mendiliyle parmaklarını sildi. Mendilin köşesi yanarak kararmıştı. Yangının üzerinden yıllar geçmişti ama hâlâ anne ve babasının hayatta olduğuna dair umudunu koruyordu.

Arthie bu umudu sözlü olarak hiçbir zaman paylaşmamıştı. Siwang Malikânesi’ndeki yangının bir kaza olmadığını bilecek kadar Jin’in aile evinin kalıntılarını karış karış aramış, yeterince yetkiliyi tehdit etmişti. Ama eline onların hayatta olduğuna dair somut bir kanıt ya da izlenebilir bir ipucu geçmedikçe, yaşadıklarına inanmıyormuş gibi davranmaya devam edecekti. Arthie, emin olana kadar Jin’e daha fazla umut vermeyecekti. Çünkü bir umudun elinden alınmasının nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu.

“Hiçbir şey içmeyecek misin?” Laith, fincanına iki küp şeker atarken onu izlemiş, ardından üçüncü şekeri kendisine uzatmıştı.

“ ok ince zevklerim var,” dedi Arthie.

“Bir z ppesin yani.”

“Z ppelik şekeri tat zannetmekten iyidir,” diye cevap verdi Arthie.

Laith’in dudaklarından yavaşça bir gülümseme belirdi ve üçüncü şekeri fincanına Arthie’nin gözüne sokarcasına attı,  ayı dikkatle karıştırdıktan sonra gözlerini onun gözlerine dikti ve dördüncü şekeri de fincana bıraktı.

“Böyle bir acılığa katlanmak için küçük yardımlar almamı yadırgayamazsın.”

“Sonuçlarına katlanmadan seçim yapılamaz.”

Laith, onu daha fazla sinirlendirmek için bakışlarını onun ağzına indirdi, sonra arkasına yaslanıp kaşığı masaya koydu.

“Kıdemli yüzbaşımız seni yakından izliyor gibi,” diye mırıldandı Jin.

“Flick’in gözünü senden alamaması gibi mi?” diye sordu Arthie.

“Bilakis,” dedi Jin, mendilini katlayıp cebine yerleştirirken, “senden ödü patlıyor ve etraftaki tek düzgün insan benim. Ama sen,” ona bir bakış attı, “onun Boynuzlu Muhafız olduğunu unutma. Plandan sapma.”

Arthie gözlerini devirdi. Yakasız gömlek giyen ve nazik endişe gösteren Jin...

“Ciddiyim, Arthie,” dedi.

“Ben de öyleyim, hem de senden daha sık, Jin.”

Jin kâğıt torbayı masada bıraktı, sandalyesini geri iterken neredeyse genç bir kadını deviriyordu. Genç kadın, dengesini geri kazanmaya çalışırken kabarık eteğinin çemberini sımsıkı tuttu. Refakatçisi öfkeyle bakışlarını Jin’e çevirdi ama yüzündeki ifadeyi görünce yaşamayacağına karar verdi. Arthie *onu* bu kadar üzmemişti.

“Cazibeli Casimir’in sen olduğuna yürekten inanmıştım,” dedi Matteo.

Jin ellerini ceplerine soktu. “Ben cazibenin ta kendisiyim, vampir. Ama bazen derdini anlatmak için bir bıçağa ihtiyaç duyarsın.”

Arthie, Laith’in bakışlarının ağırlığını umursamadan masadan kalktı, sokağı geçip Spindrift’e doğru yürüdü. Her nedense, arkasını dönüp bir kez kahvehaneye baktı. Ne kıdemli yüzbaşı ne de Matteo oradaydı. Flick tek başınaydı ve Jin’in onun için bıraktığı, içinde tatlı olan kâğıt torbayı alıyordu.

14

JIN

Jin, Spindrift'in kapısındaki AÇIK tabelasını içi burkularak KAPALI'ya çevirmiş, bu durumun yalnızca defteri ele geçirene kadar süreceğine dair kendisini teselli etmişti. Ancak Athereum'un Gece Festivali hızla yaklaşıyordu ve Arthie iş bölümü yapmaya başlayınca ekibin tek bir üyesi bile nefes alacak vakit bulamazdı.

Bugün Flick için el yazısı örnekleri toplayacaktı. Admiral Grove'da bir faytondan atlayarak indi, at uzaklaşırken şapkasını hafifçe yüzüne indirdi. Birkaç gün önce Matteo'nun kendisine verdiği adrese göz attı. Ağaçlar, sallanan dallarıyla onu selamlıyor, yaprakların hışırdayan fısıltısı onu yıllar öncesine, çok yıllar öncesine savuruyordu. Ceketinin yakalarını düzeltti, ayakkabı bağcıklarını yeniden kontrol etti, sonra da gömleğinin tüm düğmelerinin ilikli olduğunu yutkunarak doğruladı. Admiral Grove hâlâ evi, çocukluğunun uzun yıllar önce toprağa karıştığı bir yer değilmiş gibi geliyordu.

Jin ve Arthie küçük birer çocukken, Arthie ona hayatta kalmanın sırrını öğretmişti. Ne her gece gidilecek sıcak bir yer değildi bu sır. Ne para ne de temiz suyd.

Meşgul olmaktı. Eğer canını kurtarmak için kaçıyor, ailesi için ağlayamazdı. Elleri hırsızlıkla oyalıyorsa, panikleyemezdi.

Jin, bazı günler Arthie'nin yeni hayatına öylesine derinden gömülmüştü ki öncesi hayatını unuttuğunu düşünüyordu. Bu yüzden hiç geçmişinden bahsetmiyordu. Bu yüzden gözlerinde ne bir üzüntü, ne de bir korku vardı. Yalnızca öfke: Spindrift çayından bile daha sıcak kaynayan, parlak ve intikam dolu bir öfke.

İlerideki bir hareket dikkatini çekti. Flick, sokağın üzerini örten ağaçların altındaki banklardan birinde onu bekliyordu. Ne vardı üstünde? Diz hizasındaki elbisesinin altına pantolon mu giymişti? *Vay canına, Felicity. Sürprizlerle dolusun.* Büyük ihtimalle pantolon Arthie'nindi ama üstündeki kıyafet, geçen gün giydiği leylak rengine göre bu görev için çok daha uygundu, her ne kadar yosun yeşili hâlâ fazla parlak olsa da. Biraz daha canlı olsaydı, yanındayken arsenikten zehirlenmekten korkabilirdi doğrusu. Açık kahverengi, orta uzunlukta bir palto ise kombini tamamlıyordu.

Jin de bir zamanlar onun gibiydi. Saf, masum, ayakkabıları başkası tarafından boyanmış, uyanmadan önce kıyafetleri ütülenmiş, başını sokacak bir dam var mı yok mu kaygısı olmayan. Olduğu kişiden şikâyeti yoktu ama o halini özlüyordu.

Belki de *özlüyordu* yanlış bir sözcüktü çünkü özlem, Arthie'yi, Spindrift'i ve her şeyi ilk fırsatta bırakıp gitmeye hazır olduğu anlamına geliyordu ve bunu yapmazdı.

Değişmişti ve bundan gurur duymuyordu. Sokakların çocukluğunu paramparça edip yerine başka birini koymasına izin vermişti. Bu, evsiz kalan herkesin başına geliyordu; Chester'ın, Reni'nin, Arthie'nin de. Ama değişim, Arthie Casimir için, tüm keskin köşelerine tam oturan, özenle dikilmiş bir takım elbise gibiydi. O bunu arıyordu.

Flick ise aramıyordu.

Flick'i taşıdığı kalıba sığdırmaya çalışmaya hakkı yoktu ama dünyasının, Flick'i o kalıptan kurtarmayı isteme nedeni olmasına asla izin vermeyecekti.

Durdu.

Elindeki pirinç çakmakta dans eden alev, boğazına atlamak üzere olan bir hayvan gibi büyüyordu.

“Merhaba Jin,” dedi ve tuhaf biçimde kalbi bir an hızlandı, belki de çakmağı cebine koyduğu için.

“Felicity,” diye karşılık verdi, başını hafifçe eğerek. Adını düzeltmek üzereydi ama Jin, yüzünün büyük kısmını kaplayan buklelerinin arasından gözlerine bakınca vazgeçti. “Neden saklanıyorsun?”

“Burası Admiral Grove.” Paltosunu etrafına daha sıkı çekti. “Ya görülürsem?”

Onlar ten renkleri, göz şekilleri, saçlarının dokusu veya dillerinin aksanı yüzünden insanların arasına karışamazdı. *Biz fark edilmek için varız*, derdi Arthie ama Jin bazen kimliğinin gizli kalmasını dilediğini itiraf etmekten çekinmezdi.

“Oturmak bunu kesinleştirir, biliyorsun,” diye cevapladı Jin, eliyle işaret ederek. “Önden buyurun hanımefendi.”

“Muhbirlerinden haber aldın mı?” diye sordu, sesindeki umut gözlerine bakmayı zorlaştırıyordu. “Annem beni ziyarete geldi mi?”

Jin yürümeye başladı. Yalan söylemek istemiyordu ama muhbirlerinden haber gelmişti ve Felicity Linden'in annesi kızını ziyarete gelmemiştir. Uşak bile göndermemiştir. Flick sert bir bakış attı, bakışlarındaki kıvılcıma şaşırttı ve Thorne kız kardeşlerin evine ilerlemeye başladı.

“Sana bir soru sordum,” dedi sonunda, yanlarındaki beyaz tuğla duvara yaslanarak. Sağlığına rağmen dikkatliydi ve Jin, annesinin aklına bile gelmemiş olabileceğini içten içe biliyordu. Ama bir şeyi kabul etmek, onu bilmekten çok daha zordu.

Tekrar başını eğdi. “Annem... Tatsız bir şey mi söyledi?”

Jin içini çekti. *Keşke, tatlım*, diye geçirdi içinden.

Oyalanmak için adresi defalarca kontrol etti. Flick onu izliyordu.

Yalan söyle, dedi kendi kendine, ama ağzını açtığı anda dilinden yalan dökülmüyordu. Bunun yerine kızmaya başladı. Flick’i kendi pisliklerine çeken Arthie’ye kızdı. Kızını terk eden Leydi Linden’a kızdı.

“Jin, soruma cevap ver...”

Vermeyecekti. *Veremezdi* ve kelimelerini kullanamadığı için aralarındaki mesafeyi kapattı. Flick bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha ve Jin onu vücuduyla duvar arasında sıkıştırmıştı. Üzerinden güneş ışığı ve yabancı çiçek kokusu geliyordu; sabunun altında, tatlı tatlı bir şeftali kokusu vardı, tatlılarının tadı gibi. Jin, eğilip burnunu saçlarına gömmek için kendini zor tuttu. Şemsiyesini diğer eline aldı, keşke onu evine götürüp, yorganlarının, terliklerinin ve hizmetçilerin şefkatine bırakabilseydi.

“Ne yaptığını biliyorum,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” diye sordu. “Peki, ne yapıyorum?”

Genizinden ufak bir ses geldi; yarı inleme, yarı hırlama.

“Sana bir iş verildi, Felicity,” dedi. “Üstlenmeyi kabul ettiğin bir iş ve bizler çalışırken, dikkat dağıtacak şeylerin aramıza girmesine izin vermeyiz.”

Eğildi ve tam o anda gözlerinin dudaklarında hafifçe gezindiğini gördü. Nabızı hızlandı. Hızlı ve şaşkın solukları onunkine karıştı ve kısık, siyah elmas gibi parlayan koyu altın renkli gözleri de hayret doluydu.

“Sen...” Jin kendi boğazını temizlemek zorunda kaldığında, lanetlendiğini biliyordu. “Beni anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı ve Jin dudaklarının kıvrılarak kelimeleri şekillendirmesini takip etmemeliydi. Gözlerinin onun yanağının yumuşak kıvrımında, kirpiklerinin gür kıvrımlarında,

aralarındaki havaya yapışan beklentide gezinmesine izin vermemeliydi.

Derin bir nefes alıp doğruldu. “Şimdi gel. Suç bizi bekliyor.”
Sonra şemsiyesini kaldırırma vurarak uzaklaştı.

“Ne kadar da hoş bir ev,” dedi Flick, gereğinden fazla katlı, eğimli çatılı güzel bir evin önünde durduklarında. Tente rüzgârda dalgalanıyor, gül goncaları bakımlı bahçede süzülüyordu.

Umutsuz bir kahkaha attı. “Ne kadar da tasasız.”

“Affedersin! Bu, çocuksu olduğum anlamına gelmiyor mu?”

“Sen sosyeteden geliyorsun Felicity,” dedi Jin. “Bu kelimeyi bilmiyor musun?”

Utanarak başını kaçırdı. “Ben sanatını tercih ederim. Yazılış biçimlerini.”

“El yazısı sanatı,” dedi Jin.

Flick başıyla onayladı. “Bir kelimeyi yazan kişinin kim olduğunu, sadece o kelimeyi nasıl yazdığına bakarak binlerce şey çıkarabiliriz. *P*’lerini nasıl noktaladığına, *t*’lerini nasıl çizdiğine, yazı stilinin nasıl döndüğüne ya da eğildiğine bakarak. Öfkeli miydi? Âşık mıydı? Telaşlı mıydı yoksa rahat mı? Sözleri umursanmayacak kadar uçar mıydı yoksa biraz kibirli mi? Kelimenin kendisi, bazen kişiyi anlatmaya yazı kadar yetmez.”

Dünyaya bakmanın en romantik yoluydu bu; Flick’ın pastel tonlarına ve coşkulu buklelerine de tam uyan bir bakıştı.

“Bana neden böyle bakıyorsun?” dedi.

Jin baktığının farkında bile değildi. *Kendini toparla artık.* Ve normalde bir kadının duymak istediklerini kolayca bir araya getirirken neden ne söyleyeceğini bulmakta zorluk çekiyordu?

Flick birden utandı. “Hadi sadece...” Durdu ve evi işaret etti.

“Haklısın,” dedi Jin hemen, arkasını dönerken neredeyse tökezliyordu.

Pencerelerin çoğu kapalıydı, perdeleri çekilmişti. Sadece ikinci kattaki bir pencere açık duruyordu. Neden birkaç metre ötedeki bir balkon kapısı açık kalmamıştı ki? Jin, dıştaki oluk borusunu görmezden gelip evin dışındaki süslemeleri tutamak olarak kullandı. Evin kendisi adeta süslü bir merdivendi.

“Eteklerini toparla, tatlım,” dedi Jin, eline gelen yeri sıkıca kavrayarak.

Flick cevap vermedi. Jin, bir tutamağa, ardından bir diğerine uzandı, parmak uçlarıyla pencere pervazını sağlam biçimde kavradıktan sonra aşağıya baktı. Flick kıpırdamamıştı bile. Evin yanında durmuş, onun yükselişini endişeyle izliyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıp çok tatlı bir sesle sordu: “Kapıyı açabilecekken neden eteklerimi topluyorum ki?”

Jin dişlerini sıktı. Kapıyı görmemişti. *Çünkü her zaman fazla düşünüyorsun*, dedi Arthie zihninde. “Kilidi açabildiğini bilmiyordum.”

“Ah, açamıyorum,” diye itiraf etti Flick. “Aslında kapı açıktı.”

Jin derin bir nefes aldı. “Ben çatıya çıkana kadar bekleyecek miydin?”

Başını hafifçe yana doğru eğdi. “Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

İç çekti ve kendini nemli çimenlerin üstüne bıraktı, sonra onu evin içine kadar takip etti. Ev soğuk ve neredeyse steril bir yerdi, karanlık mutfak tezgâhına yığılmış yeni kesilmiş sedir kalasları hariç. Aslında mutfak bile sayılmazdı çünkü içinde yemek yoktu ve Jin, raflarda dizili kristal bardakların meyve suyu için kullanılmadığını düşünüyordu. Perdelerden süzülen ışık Flick’in üzerine düşerek tek gözünü derin bir altın rengine boyadı. Bu renk, ona geniş ve vahşi ayçiçekleriyle dolu, güneş ışığı altında bir çayırı anımsattı.

“Jin?”

Doğru. Görevleri vardı. Şimdiden mükemmel gidiyordu.

“Yararlı olan her şey üst katlardadır,” diye mırıldandı ve mutaktan dışarı çıktı. Onu durdurmak için şemsiyesini önüne uzattı. “Dikkatli ol.”

Flick onu iterek yanından geçti. “Matteo evin boş olduğunu söyledi.”

“Yine de...”

Flick ikinci katın sahanlığında donup kaldı ve sonra kocaman gözlerle ona döndü.

Jin hemen harekete geçti. Merdivenleri üçer üçer çıkıp onu en yakındaki açık odaya itti, Flick’in şaşkın çılgınlığını duymazdan geldi. Kız kardeşlerin gece yarısına kadar yerel bankada çalışmaları gerekiyordu. Jin, güneşin ağır kumaşa vurduğu perdeli pencereye baktı. Saat daha yeni öğleni vuruyordu.

Matteo yalan söylemişti.

Bu da Athereum hakkında onlara anlattığı her şeyin yalan olabileceği anlamına geliyordu. Jin bir kazığı sivriltecek, sonra biraz daha sivriltecek ve Matteo’yu vurarak başladığı işi bitirecekti. Parmağını dudaklarına bastırdı ve Flick’in duyduklarını duyana kadar kapı pervazının etrafından kafasını uzattı.

Eh...

Koridorun sonundaki yatak odasından ölçülü sesler geliyordu. Jin tutuşunu gevşetti. Flick’e gizlice bir göz attı ve kapalı kapının altından bir inilti gelince hemen pişman oldu.

“Bakmayacak mıyız?” diye sordu Flick, kocaman gözlerle.

“Şu...” Jin durdu ve yüzünü tamamen ona çevirdi. “Ah, hayır, Felicity. İçinde ne var senin? Bir röntgenci mi?”

“Ne? Hayır!” dedi Flick, onun tam adını kullanmasına aldırmayacak kadar utanarak. “Bunu neden söylüyorsun? Kim inliyorsa yaralı olabilir!”

Ah. Onu baştan değerlendirdi. Sokaklarda geçen günlerine ve Leydi Linden gibi bir annesi olmasına rağmen Flick, yüksek sosyetedeki sıradan bir kızıdan çok daha korunaklı bir hayat sürmüştü.

“Benden başka kimsenin canı yanmıyor. Hadi gidelim.”

Flick kıpırdamadı, sinir bozucu kız. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir yatak odasındalar, tatlım. Sence vampirler vakit geçirmek için ne yapıyordur?” diye sordu imalı bir tonla.

Flick duraksadı ve Jin, doğru cevabın kafasında dank ettiği anı gördü. Teni gün batımından önceki gökyüzü kadar kızardı ve bakışları yere düştü.

“Ah. Bilmiyordum, böyle sesler çıktığını bilmiyordum,” diye mırıldandı kendi kendine.

Jin kızı zorlamadan edemedi. “Yani?”

“Zamanlarını nasıl geçirdiklerini nereden bileyim!” diye patladı Flick. “Örgü örüyor olabilirlerdi mesela!”

“Örüyorlar zaten, merak etme. Ve sen de böyle işler için biraz daha uygun giyinsen iyi olurdu. Görünebilirdin. Uzaktan bile bayrak gibi dikkat çekiyorsun.”

Flick’in nefesi kesildi. “Bayrak gibi olmak, cenaze gibi giyinmekten iyidir.”

Jin güldü. Koridoru taradı ve camlı bir ofis kapısı buldu. Ev boş olsa da olmasa da o örnekleri alacaktı. Kapının önüne gidip bir maymuncuk çıkardı ve dikkatlice kilide yerleştirdi, tam o sırada Felicity koluna çarptı ve metal, patlama gibi yankılanan tiz bir *tink* sesi çıkardı.

“Cazibeme karşı koyamıyor olabilirsin, tatlım,” diye fısıldadı Jin, “ama ben klostrofobiğim.” Felicity birkaç adım geriye çekildi. Jin, pimlerin yuvalarına oturmasını dinledi, sonunda kilit hoş bir *tık* sesiyle açıldı.

“Henüz bitmedi,” diye mırıldandı, dişleriyle eldivenlerini çıkarırken. Cebinden minik bir kutu alıp parmağına içindeki jelden sürdü ve menteşelere sürerek metali güzelce kayganlaştırdı. Flick şaşkınlıkla bakakaldı. Jin, zihninde beliren düşünce yüzünden yanağını ısırarak zorunda kaldı.

Sessiz kapıları abartılı bir hareketle açtı. Geniş ofisin ortasında ağır bir meşe çalışma masası duruyordu, üstü evrak ve dosyalarla doluydu. Açık kitapların etrafında dağınık kalemler vardı ve bir lambadan ise bir göz merceği sarkıyordu. Matteo'nunkine benzeyen bir ikram arabası kenarda duruyordu; üstünde kanla dolu bir sürahi vardı.

"Kendine bir içki alıp çalışmaya başla," diye talimat verdi Jin.

"Çok komik," diye fısıldadı Flick.

Ayak parmaklarının ucunda usulca masaya gitti, elini uzattı ama hiçbir şeye dokunmadı, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Rahat ol, acelemiz yok," dedi Jin.

Flick kaşlarını çatı. "Sen tepemde dikilirken çalışmam."

"Otursam nasıl olur?"

Flick, küçük bir homurtuyla perdeleri birden araladı, sonra dışarıdan görülebileceklerini fark edince hızla geri kapattı. Jin, çantasını açıp malzemelerini çıkarmasını izledi; yüzündeki çizgilerden ve kaşlarının arasındaki izden odaklandığı belli oluyordu. Flick günlüğün bir sayfasının altına grafit kâğıdıyla ince bir kâğıt yerleştirdi, sonra yavaşça üstünden kalemle geçmeye başladı.

Jin derin bir nefes verip cebinden bir karanfil şekeri çıkardı. Şeker dişlerine çarpıp diline yerleştiği anda duydu bir ses duydu.

Ayak sesleri. Koridorda biri yürüyordu.

Saklanabileceği bir yer bulmak için odayı taradı ama bunlar vampirdi. Nabızı düzensiz atıyordu, kalbi kontrolden çıkmış bir at gibi çarpıyordu. Saklanmak fayda etmezdi. Matteo'nun adını, öldüğünde intikam alacağı kişiler listesine ekledi, Arthie'nin hemen altına.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Jin. Camdan tarafa bir bakış attı, evin çevresini zihninde canlandırdı.

Flick'in gülüşü kırılğan cam gibiydi. "Tamamen değil."

"Akıllı kız. Birkaç örnek al ve ben işaret verdiğimde yandaki odaya koşup balkondan atla. C planını devreye sokma zamanı geldi."

Flick, eşyalarını bir anda toplamayı bıraktı. "Ne? İkinci kat-tayız! B planı nedir?"

Jin omuz silkti. "Sadece mektubu pek beğenmedim. Atla, Felicity."

Bunun üzerine Jin ceketinin yakasını düzeltti, saçlarını şekil-lendirdi ve koridora yürüdü.

15

ARTHIE

Arthie, Stoker Lane'deki öğle kalabalığını yararlanarak ilerlerken planlarına güveni tamdı. Matteo ona kararlı ve kıvrımlı el yazısıyla yazdığı Athereum üye listesini uzattığında, görevin zorluğuna dair onu uyarmıştı. Athereum üyeleri, ellerindeki zaman avantajından faydalanıyordu. Sabırlıydılar, izlerini ustalıkla siliyorlardı ve bu yüzden yaptıkları her işte fazlasıyla temkinliydiler. Herhangi birini şantajla kıstırmak başlı başına zahmetli bir işti.

Yine de Bayındırlık Dairesi müdürünün adını o listede görmeyi hiç beklemiyordu. Onun bir vampir olduğunu bilmiyordu ve Athereum üyesi olduğunu asla tahmin etmezdi.

Adının Matteo'nun listesinde yer alması, işleri onun için sonsuz ölçüde kolaylaştırmıştı. Bu gece bitmeden elinde geçerli bir üye nişanı olacaktı.

Boyahaneyi, tabakhaneyi ve çiçekçi gibi görünüp aslında hiç de öyle olmayan Şişko Anvil'in dükkânını geçti. Yoldan geçen bazıları ona el salladı, kimi Spindrift'te içtikleri çayın tadını övdü, kimiyse kurduğu işletmeye olan hoşnutsuzluğunu belli etti.

Sonunda mezarlığın yanındaki yola ulaştı: Mezar taşları *sort* anda alelacele yerleştirilmişse benziyordu. Kim bir gün öleceğini hatırlamak isterdi ki?

Rüzgâr esince başındaki şapkasını kavradı ve karşı kaldırım- da beyaz bir şeyin bir ara sokağa süzüldüğünü gördü ve peşin- den bir kedi yavrusu gölgelere gitti. *Laith*. Onunla öğle vakti buluşması gerekiyordu, arka sokaklarda dolaşması değil.

Arthie mesafeyi koruyarak karşıya geçti. Bir binanın testere dişi çatısına yaslanmış bir merdiven vardı. *Laith* yavru kediyi omzuna aldı ve merdiveni hızlıca tırmanmaya başladı. Arthie dişlerini sıkıp ileride uzanan, seçmesi gereken sokağa baktı.

Ama herkes hakkında her şeyi bilen bir kızla, ay kadar esra- rengiz bir oğlan arasında çekim vardı işte.

Sıktığı dişlerinin arasından nefesini verip merdivenin basa- maklarına tırmanmaya başladı. *Laith* ise çatının girintili çıkıntılı yüzeyinde, sisin içinden geçen bir hayalet gibi hızla ilerliyordu. Onun hızına neredeyse yetişemiyordu.

Sonunda bacanın yanındaki dar çıkıntıyı geçince durdu, son- bahar rüzgârına karşı şapkasını sıkıca tuttu.

Birkaç metre ilerde *Laith* onu izliyordu. Onu gördüğüne şa- şırmamıştı bile. Hemen Jin'in uyarısı aklına geldi.

"Arthie," dedi. *Neredeyse sefilce*, diye geçirdi aklından. Gerçi kendini kandırdığını biliyordu; sesi o gece ofisinde duyduğu ka- dar yumuşaktı ve küçük kıvılcımlar teni boyunca gezindi.

Karşısında öz değerini bilen biri vardı ve yüzündeki gurur bunu gösteriyordu ama ne yazık ki Arthie de öz değerini bilen biriydi. Çenesini kaldırdı.

"Peşimden geliyorsun, ha?" diye sordu. "Bana güvenmiyor- sun sanırım."

Aslında güvenmiyordu ama işin içinde bundan fazlası vardı. Güzel bir yüz, ilgisini çekmek için yeterli değildi. Bir ittifak kur-muşlardı belki ama ikisi de birbirine güvenmiyordu. Bu sadece bir anlaşma değildi. Bir oyundu.

“Benimle Bayındırlık Dairesi’nde buluşacaktın,” dedi. “İssız sokaklarda dolaşmak yerine. Elbette peşinden gelirim.”

“Sözlerimden dönmediğimi göreceksin.” Sözlerin ardında daha derin bir anlam, tam kavrayamadığı bir mesaj vardı.

“Bu sefer başka, çünkü Stoker Lane’deki insan trafiği yaklaşık üç dakika içinde iki katına çıkacak.

Esinti parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Benim rotamda değil.”

Arthie, dört kat aşağıdaki yaya trafiğine baktı. Uzun bir inişti ve bir sonraki bina bir sokak genişliği uzaktaydı. Rotası bu muydu? Karşıya atlayamazdı.

Parmakları arasında bir dal biberiye çevirdi. Arthie, Ettenia’lıların doğrudan konuşmak için fazla resmi ve ölçülü çiçeklerle iletişim kurduğunu biliyor mu diye merak etti. Muhtemelen biliyordu. Her köşede hangi otun ne anlama geldiğini ve hangi çiçeğin ne demek olduğunu anlatan broşürler satılıyordu.

“Ölümden korkmuyorsun.” Sözleri bir soru değil, bir gözlem-di. Hafifçe güldü. “Ya da belki de yüksekte korkmuyorsundur.”

“Önemli olan parçam öleli çok oldu,” dedi ve oluğa doğru yürüdü.

“Bu konuda çok farklı değiliz.” Ayrıntıya girmedi ve Arthie de sormaya niyetli değildi. Sormak ilgili olduğu anlamına geliyordu ve ilgi de umursadığını gösterirdi.

Umursamıyordu. “Sen atlama riskine girebilirsin. Ben sokaktan giderim.”

“Ya da sana nasıl yapılacağını gösterebilirim.”

İlgiyle arkasını döneceğini beklemediği için gözleri şaşkınlıkla parladı. Bu aralarındaki oyunda, Arthie kendi hanesine bir puan daha yazdırmıştı.

“Hadi o zaman,” dedi ve aralarındaki mesafeyi kapatarak onu bir kez daha afallattı. Laith hafifçe yutkundu ve onun özgüveninin yerle bir olması Arthie’yi keyiflendirdi.

Tozlu kahverengi gözlerindeki bronz ışıltıları görebiliyordu; kemerli hançerinin kabzasına yerleştirilmiş mücevherle uyumluydu. Burnunun biraz yamuk olduğunu, saçlarının bir tık fazla uzağını noktada dalgalandığını fark etti.

“Merhaba, suçlu,” dedi Laith, arkasına geçerken.

“Öğret bana aziz,” diye cevap verdi.

Kollarına uzanıp beklemediği bir nezaketle onları düzeltti. Bu hareketi Arthie’yi tedirgin etti. Dokunuşu teninde ufak kıvılcım çaktırdı ve saatinin *tik tik tik* sesleri bile bir vampirin nabzı kadar suskun hale geldi.

Laith’in nefesi ensesinde bir tüy gibi dolaştı, sonra ellerini kaburgalarının hizasından beline indirdi. Laith’in yutkundüğünü duydu.

İşte o ses. Yine onu sinirlendirdi. Boğuyordu. Adeta duyguları kontrolden çıkmıştı ve korktu. Gömleğinin üstünden, bir bıçakla etini oyuyormuşçasına her bir parmağının ağırlığını hissediyordu. Ona yaslanmak istedi. Ona hırlamak istedi. Ona...

Laith’in eli tabancasına değdi.

Dünya birdenbire tek bir noktaya odaklandı.

Arthie, Calibore’u çekip Laith’i sırtüstü yatırdı. Laith şaşkın bir *ah* sesiyle çatının zemine düşerken çizmeleri gürültü çıkardı. Yavru kedisi korkuyla miyavlayarak uzaklara kaçtı. Sonra Arthie, Calibore’un namlusunu kaşlarının ortasına dayadı ve Laith donakaldı.

Eğer Athereum’a sızmak için ona ihtiyacı olmasaydı, beynini bu çatının kiremitlerine saçardı.

Solukları yüksek ve düzensizdi. Arkasından esen rüzgâr ceketini savurarak Arthie’ye, dört katlı bir binanın çatı kenarında olduğunu ve neredeyse hiç tanımadığı bir çocuğun, hele hele Koç’un Boynuzlu Muhafızlarından bir kıdemli yüzbaşının önünde fazlasıyla rahat davrandığını hatırlattı.

“Sakin ol, Casimi...”

Namluyu kemiğe dayanana kadar bastırdı. “Bana ‘Casimir’ deme.”

Namluya daha fazla bastırdı ve kısık sesle konuştu. “Tetik sever misin yoksa kolay mı geriliyorsun, karar veremiyorum.”

Ancak sözcükleri söylerken zorlanmış, aksanı belirginleşmişti. Damarları şişerek kanla dolmuştu ve nabızı gümbür gümbür atıyordu. *Korktum*, diye düşündü. Sonra gözlerindeki bir bakış onu kışkırttı. Laith’i yere itip ayağa kalktı.

“Yürüyeceğiz,” dedi ve geldiği yoldan geri döndü.

—

Arthie ve Laith, Bayındırlık Dairesi’ne vardıklarında saat on iki buçuğu geçiyordu.

Laith, girişin yakınındaki sandalyelerden birine, onun yanına oturdu. Çatıdan indiklerinden beri ne o ne Arthie tek kelime etmişti. Aralarındaki pek de hoş bir sessizlik değildi. Onlar yalnızca geçici birer tanıdık ve anlaşmaları biter bitmez yolları ayrılacaktı.

Zaten öyle olması gerekiyordu.

Bayındırlık Dairesi üç katlıydı, gösterişli bindirmeliklerle süslenmişti ve cam mozaikle bezenmiş çift kanatlı kapıları vardı ama tüm bu güzellik, solunda yer alan eğimli harabe binanın gölgesinde kalıyordu. İçerisi de en az dışı kadar güzel ve can sıkacak kadar neşeliydi; duvarlar parlak, canlı bir sarıya boyanmıştı. Dekorasyonu Flick yapmıştı sanki.

Bir adam merdivene tırmanmış, uzak duvardaki raflara gömülü kayıtları inceliyordu. Bir hizmetçi, geniş bir vitrinliğin tozunu alıyordu. Sekreterin kıvrımlı masasının arkasındaki duvarda, müdürün türlü türlü sertifikaları iğnelenmişti; parlak zekâyı simgeleyen sararmış kâğıt parçaları. Bir kâtip, pencereden giren ışıktaki çalışıyordu; masasındaki kâğıt yığını Arthie’ye, kesinlikle yanlış bir projeye onay vereceğini düşündürdü. Şapkasını hafifçe eğerek onu selamladı.

“En üst kattaki pencere açık,” dedi Laith tereddütle, aralarındaki sessizliği ilk bozarak. Kedisini okşuyordu ve Arthie, onun uzun parmaklarının kaburgalarının iki yanında bıraktığı hissi faydasızca hatırlıyordu. “Bunu atlayıp içeri girebiliriz.”

“Oraya ulaşmanın tek yolu, yan taraftaki terk edilmiş deponun penceresinden geçiyor,” dedi Arthie. “Sen bile o kadar kaygan bir duvara tırmanamazsın.”

“Bu bir iltifat mı?” diye sordu Laith, hafif bir gülümsemeyle. Arthie kaşını kaldırarak ona baktı. “Şansını zorlama. Ayrıca buraya hırsızlık için gelmedik.”

Laf oyunu, derdi Jin, eğer burada olsa.

Giriş kapılarının üstündeki boşluktan içeri soğuk doluyordu çünkü müdürün orayı tamir ettirecek parası yoktu. Olurdu elbette... Eğer o parayı kendi cebine aktarmamış olsaydı. Müdürün son resmi görüşmesi de sona erip odadan çıkınca, Arthie yerinden kalktı ve Laith de aynısını yaptı.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

Laith başını eğip ona baktı. “Seninle geliyorum.”

“Hayır.”

Laith itiraz etmek için ağzını açtı ama Arthie buraya tartışmak için gelmemişti. Yakasındaki kabartmalı mührü imalı bir bakışla gösterdi.

“Bekleyeceksin, yoksa bir suçlu gibi burada olay çıkarırım. Beni tutuklamayı başaramadığında ofisin ne düşüneceğini hayal et.”

“Seni kelepçelediğimde ne olacağını kimsenin bilmesi gerekmiyor,” dedi Laith kısık sesle.

Sıcak bir kıvılcım damarlarında dolaşp tenine yayıldı, dişlerinin arasından bir tıslama olarak döküldü. “Bunu yapmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Otur.”

Laith oturdu. Gözleri kararırken içinde yanan öfke, Arthie’ninkine ayna tutuyordu.

Arthie'yi görünce sekreter, nergis sarısı elbisesine bir kaplumbağa gibi gömüldü. “ ok özür dilerim hanımefendi, ama müdürümüz Sayın Lambard  u an yerinde değil.”

Arthie  ıkı ı işaret etti. “Az önce çıkan o suratsız kadın, içeride kendi kendine mi oturuyordu?”

Sekreterin tela la bir cevap bulmaya çabaladı ama beceremedi. “Beyefendi sizi görmek istemiyor,” diye itiraf etti sonunda.

“Eğer görmeye devam etmek istiyorsa, görmek zorunda kalacak,” dedi Arthie.

Ba lar ona döndü, mırıltılar yükseldi. Sekreter kıpırdamadı. Özenle  ekillendirilmi  sa ına ili tirilmi  orkide, sekreterin yutkunmasıyla birlikte hafifçe sallandı. Laith'in de yargılayıcı bakı larının da sohbete dahil olduğunu hissetti.

Arthie ba ını hafifçe indirdi. “Hemen söyle.”

Sekreter ayağa fırladı ve merdivenleri tırmanarak üçüncü kattaki meşe kapıdan içeri girdi. Neredeyse anında geri döndü ve az kalsın masanın üstündeki mektupları devirecekti.

“Müdür Lambard sizi görmek isterler,” dedi nefes nefese. Yüzü kıpkırmızıydı ama sağlıklı bir kızarıklıktan çok uzaktı.

“ ok teşekkür ederim,” dedi Arthie, Laith'e son bir bakış atarak.

Müdür Lambard, bom boş büyük bir masanın arkasında oturan ufak tefek bir adamdı. Arthie, buraya ilk gelişinde bu işaretleri nasıl gözden kaçırdı bilmiyordu. Adam solgundu; gözlerinde hafif bir kızılık vardı ve kanevi sayesinde artık tanıdığı o hafif kan kokusunu yayıyordu.

Yanındaki matara, kısa bir mola vermeyi planladığını söylüyordu, Arthie i leri bozuncaya kadar günde yüz kere yaptığı molalardan biri.

Kapıda iri yapılı, sert bakı lı bir koruma dikiliyordu. Boyu posu ve sokağa uygun kıyafetiyle, Arthie onun resmi bir Boynuzlu Muhafız değil, kiralık biri olduğundan neredeyse emindi. *İlginç.*

Tüm iri cüssesiyle Arthie'ye doğru yürüdü.

“Ah, siyah çay alayım lütfen. Süt olmasın, az şekerli,” dedi Arthie. “Dişleri düşünmem lazım.”

Koruma pancar gibi kızardı, yumruk savurmaya hazır gibiydi ama Arthie vites değiştirip iki parmağının arasında parlak bir duvin uzatıp, “Uzun sürmeyecek,” deyince, adam parayı aldı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Clayton Lambard öfkeyle homurdandı, ama şunu biliyor olmalıydı: Kârın her şeyden üstün tutulduğu bir ülkede sadakat kolayca satın alınabilirdi.

“Lambard.” Arthie başıyla selam verdi. Duvar kâğıdı, onun hastalıklı soluk tenini biraz daha... Hastalıklı gösteren hastalıklı bir sarı tonundaydı. “Canlı görünüyorsun.”

Jin olsa buna gülerdi.

“Casimir,” diye cevapladı Lambard, hoşnutsuz bir tavırla. “Neden buradasın?”

Arthie, masanın karşısındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı ve o rahatladıkça Lambard'ın huzursuzluğu da gözle görülür şekilde arttı.

Kapının önünde ellerini ovuşturarak inandırıcı olamazdı. Her düzgün dolandırıcılığın ilk kuralı şuydu: Kendini ait kıl. Masanın kenarındaki küçük pirinç zili eline aldı ve çaldı.

Lambard'ın yüzü ekşidi.

“Ödeştüğimizi sanıyordum,” dedi iyice alını açılan müdür. “Geçen seferden sonra, orada...”

“Ceplerinde fazladan duvin bulmayı bıraktın mı peki?” diye sordu Arthie. Saygısızlığı karşısında adamın bıyığı seğirdi ama beklediği gibi sessiz kaldı. “Düşündüğüm gibi. Athereum nişanını istiyorum.”

“Alamazsın!” diye patladı Lambard, sahte bir öfkeyle. “Böyle bir şeyi yapmayı kesinlikle reddediyorum.”

Arthie ses çıkarmadan sözlerinin odada yankılanmasına izin verdi. Dört ahşap kaplama duvar. Lambard'ın sözlerini üzerine kusarcasına yankıladı ve adam giderek kemerli sandalyesine gömüldü.

"Senden Athereum üyesi ya da vampir olduğunu inkâr etmeni beklerdim aslında ama hâlâ aynı, zavallısın. Yine de bana zaman kazandırdığın için teşekkür ederim, az da olsa bir işe yaradın."

Lambard başını iki yana salladı. gurur numarası yapamayacak kadar utanmıştı. "Ben..."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Clayton Lambard. O elindeki üye nişanını vermek için o minicik beynini çalıştırmaya bile gerek yok."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı Lambard.

"Gerçek bir canavar. sen nişanı verene kadar namluyu boğazına sokardı. Ben çok medeni olduğumu düşünüyorum." Arthie tırnaklarını inceledi. "Ah, ayrıca ben hırsızlık da yapmam. O yüzden beni küçümseyip hakaret etme lütfen."

Lambard ağlamaklı bir sesle inledi. "Zaten yeterince zarar verdin, bir daha gelmeyeceğine yemin etmiştin."

"Ben bir veba değilim Sayın Müdür. Sen yeminini bozdun. Ben de buradayım. Hesap günün." Arthie'nin tekrar oturup Lambard'ın hesap kitaplarını incelemeye ayıracak vakti olmamıştı ama zaten buna da gerek yoktu. Adamı tanıyordu. Yalnızca yüzüne şöyle bir bakması, hâlâ Bayındırlık Dairesi fonlarını zimmetine geçirdiğini anlamasına yetmişti.

Kötü alışkanlıklar böyle işlerdi.

"Neden?" dedi kedere boğularak. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Biz kemik kırarız ve bedelini kabul ederiz, Sayın Müdür. Bu yüzden ben senden iyiyim. Senin kabahati kabullenme becerin yok. O yüzden bir ofise değil, bir hayvanat bahçesindeki kafese layıksın." Arthie saatine baktı. Gereğinden uzun sürmüştü. "Cebinde mi?"

Adam, kucağına bir akrep düşmüş gibi pantolonuna baktı.

“Stoker Lane’deki tüm basın parmağımın ucunda ve her sokakta bir ulağım var.” Her vampiri, sırrını ifşa etmekle tehdit eden bozuk bir plak olmak istemiyordu ama adam sırlar bakımından tam bir altındı. “Ettenia iyi bir haberi sever, özellikle de alın teriyle kazanılan paraları ilgilendiriyorsa.”

Adamın renginin daha solması imkânsız gelmişti ama müdür onu yanılttı.

“Bir gün şansın tükenecek,” diye fısıldadı Lambard, kısık ve tehditkâr bir sesle. Arthie donup kaldı. “Kimse dokunulmaz değil, kimse sırsız değil ve sen sevgisiz, ruhsuz bir kızsın.”

Arthie yutkundu. O her zaman sevgisiz olmamıştı. Her sokakta, denizin her kabaran dalgasında, gökyüzünün her mavi parçasında annesinin sevgisini aramıştı ancak bir daha asla bulamayacağını öğrenmişti.

“Hata yapmak insan doğasında var Casimir. Yakında sen de hata yapacaksın.”

“Ah, ama ben bir canavarım, hatırlasana?” Arthie elini uzattı. Ayağa kalktı ve nişanı avucuna bıraktı. Arthie, keskin kabartmalarda başparmağını gezdirdi, sonra yanındaki çentiğe bastırdı. Gerçekten de, üzerinde sayısal bir kod vardı. “Akıllı adam.”

“Bu pek işine yaramayacak çünkü üyeliğimi yenilemedim.”

Arthie iç çekecekken kendini durdurdu. Elbette yenilememişti ama hayal kırıklığını belli etmeyecekti.

Lambard geri yerine oturmadı.

Arthie gözlerini kısarak baktı. “Tekrar yerine oturabilirsin.”

Onu duymazdan geldi ve bir şeyler mırıldanarak ikinci kapıdan çıktı. Peşinden gitmek üzereyken, kilit döndü.

Arkasındaki kapılar ardına kadar açıldı. *Bir tuzak.*

Arthie dönüp arkasına baktı ama nefesi kesildi ve nişan elinden alındı. Nefesini toparlamak için gözlerini kırptırdı ve saldırganının yüzüne odaklandı. Kiralık koruma değildi. Bu adam

kocamandı. Uzun, iri yapılı ve baştan aşağı siyahlara bürünmüştü ama ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Lanet olasıca Lambard.

Kapılar kapanmadan hemen önce Laith içeri süzüldü. Ve o ince yapısından beklemediği bir kuvvetle, korumayı duvara fırlatıp boğazına zırhlı eldiven bıçağını dayadı ama delip geçmeden hemen önce durdu.

Arthie, *haşhaşinin* aslında *suikastçı* sözcüğünü andırmasının bir tesadüf olmadığını düşünmeye başladı.

“Nişanımı ver,” dedi adama usulca ve şapkasını düzeltti. “Yoksa arkadaşım biraz fazla daha yakınlaşır.”

“O mu?” Adam şaşkın bir kahkaha attı ve Laith’in ayağına sertçe basarak, tutuşundan kurtuldu. Dizini Laith’in kasıklarına geçirdi ve pozisyonlarını bir anda tersine çevirip onu duvara yapıştırdı.

Arthie kaşını kaldırdı. “İşte el kitabından öğrenince böyle oluyor, aziz.”

“Bana daha iyisini öğret, suçlu,” dedi tıslayarak. Burası White Roaring’di; kavgalarda pis dövüşülürdü ve kimse mezara bir kürek toprak atmayacaksa elini uzatmazdı.

Ama Laith kurtulamıyordu.

Adam, ellerini Laith’in boğazına kenetledi ve tırnaklarını etine geçirecek kadar sıktı. Laith nefes almak için çırpındı. Arthie elini tabanca kılıfına götürdü ama ateş edemezdi. Calibore sıradan bir tabanca değildi ve sıradan bir mermi atmıyordu. Kimsenin bulamayacağı bir arka sokakta değildi. Üstelik adam tabancasının kabzasıyla bayıltamayacağı kadar uzundu, tabii elinde bir sopa olsaydı işler değişirdi.

Ama yoktu.

Ama var, dedi zihninde bir fısıltı.

Parmaklarını tabancasının kabzasına sardı. Calibore’un ne kadar özel olduğunu sadece Jin ve Arthie biliyordu.

Adamı homurdandı; Arthie, Laith'in direncinin yavaş yavaş kırıldığını gördü, göz bebeklerine yayılan korku büyüyordu.

Ona ihtiyacın var, dedi kendi kendine. İşte bu yüzden, teni morarırken içinde bir panik kıvılcımı belirdi. Hâlâ Athereum'a sızmaları gerekiyordu.

Henüz ölemezdi.

Calibore'u eline aldı ve dünyayı dışarıda bıraktı. Laith'in gözlerinin önünde can çekişmesini görmezden geldi. Clayton Lambard'a, Ettenia'ya karşı duyduğu öfkeyi bastırdı. Annesinin sarilerini düşündü. Jin'le birlikte sokaklarda koşturduğu günleri. Yeni dikilmiş bir takım elbisenin üstündeki o kusursuz hissi.

Ve tam o anda, tabanca avuçlarının içinde kıpırdadı, büküldü, *değişti*.

16

FLICK

Flick, hizmetçileri üzse de kendisine hizmet edilmesinden hoşlanmıyordu. Şimdi, çalışma masanın arkasına saklanmış, Jin'in cam kapılardan içeri kendi eviymişçesine salınarak geçmesi izledi. Omuzları dimdik, bir eli pantolon cebinde, diğerinde şemsiyesini sallıyordu. Keşke Flick bir şey yapabilseydi.

“Sen de kimsin?”

Bir kadının sesiydi bu. Flick'in nabızı kulaklarında gürledi. Koridorun sonundaki yatak odasında duydukları kadın mıydı bu?

“Ben de aynı soruyu sana sorabilirim,” dedi Jin sakince. Nasıl böyle sakin kalabiliyordu? Eğer orada olsaydı çoktan panikten dili dolanmıştı. “Bana ofiste bir hanımı beklemem söylendi...”

Flick nefesini tuttu.

“Eleanor Thorne,” diye tamamladı kadın. Sesi kısık ve boğuktu. Flick, Matteo ile yaptığı görüşmeleri hatırladı. Bu kadın, giriş kapısındaki muhafız değil, nişan arşivinde çalışan vampir kız kardeşti. Flick, Athereum girişinde Jin'i tanımayacağını düşünerek rahatladı.

Bu fırsatı çöpe atma, dedi Flick kendisine. Masanın üzerinden dikkatlice baktı ve ulaşabildiği tüm dağınık sayfaları hızla

topladı. Düzenli ve zarif bir el yazısıyla yazılmış, titiz ve özgüven yayan ne varsa ceplerine doldurdu.

“Bayan Thorne.” Jin dudaklarını şapırdattı. “Bakın, çok uzun süredir bekliyorum ve şimdi başka bir randevu ayarlamam gerekecek. Lütfen ona iletin, bana...”

Yeniden ayak sesleri geldi ve Flick masanın kenarından başını uzatınca kadının Jin’in etrafında dolandığını gördü. Kadın neredeyse çıplaktı; ipek sabahlığı omzundan aşağıya cazibeli bir özgüvenle kaymıştı. Saçları simsiyah, gözleri deniz camı gibi parlıyordu, teni sıcak bir koyu kahverengiydi. Arthie ve Jin’in bu iş için onu ekibe kattıklarından beri gittikçe daha fazla vampir görür olmuştu. Artık onların keskin yüz hatlarını ve dünyadışı görünümelerini ayırt edebiliyordu.

“Seni içeri kim aldı?” diye sordu vampir.

“Kız kardeşin sanırım?” diye sordu Jin. Jin’in yüzü artık Flick’e dönüktü, dolayısıyla onun kadını süzdüğünü görebiliyordu. “Sana çok benziyordu.” Bakışları yavaşça vampirin bedeninde gezindi, ardından dudağında beliren sırtış, Flick’in nabzını hızlandırdı. “Ama sen daha çok benim tipimsin.”

Kadın kıkırdadı ve bir adım daha yaklaştı. Elini Jin’in saçlarına daldırdı ve Flick’in az sonra alev alacak gibi hissetti. Kesinlikle başka tarafa bakmalıydı. Vampir kadının başı geriye düştü, kısık bir mırıltıyla burnunu Jin’in çenesine sürterek yukarı kaydırды. Jin’in göz kapakları titredi. Flick, boynundaki alev alan tenine çakmağını bastırdı ve Jin araladığı dudaklardan hırıltılı bir nefes verince bakışlarını kaçırdı.

“Ne tesadüf,” diye mırıldandı vampir, “çünkü sen de tam benim tipimsin. Sadece seni burada mı öldürsem, yoksa kaçmana mı izin versem diye düşünüyorum. Kanın tadı tazeyken her zaman daha güzel.”

Flick irkildi, doğruldu ve yanlışlıkla çakmağı elinden kaydı. Yavaşça havada döndü. Yüreği ağzına geldi. Flick öne atılarak

hafif bir gümbürtüyle haliya kendisini attı ve tahta zemine düşmeden önce çakmağı yakaladı.

Vampir dondu. Flick kadının kulaklarının seğirdiğine yemin edebilirdi.

Jin'in dudakları kadının çenesinde gezindi ve Bu kez *Flick*'in soluğu titredi.

“Cinayet bir suçtur. Evet, ama oksijenin her şeyi güzelleştirdiğini inkâr edemem,” diye mırıldandı Jin alay ederek, vampirin kulağına. Gülümsemesi tembeldi ve bir şekilde Flick, gülümsemesinin kendisine olduğunu hissetti. “Atlamanın zamanı geldi tatlım.”

Jin merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Vampir tıslayarak onun peşinden fırladı. Flick'in yüreği ağzına geldi. Jin bir vampirden koşarak kaçamazdı. *Düşünmeyi bırak, harekete geç.* Çakmağını cebine tıktırıp masanın arkasından kalktı, ofis kapılarını iterek araladı. Aşağıda camlar gü-rültüyle yere düştü. Gözlerini kırıştırarak yan odaya koştu.

Perdeleri çekip balkon kapılarını açtı. Balkon dardı; kavisli demir parmaklıklar geniş hissi verse de yanıltıcıydı. Aşağıda, özenle bakılmış bir bahçe uzanıyordu ama biraz fazla aşağıdaydı.

“Atlayayım mı?” diye sordu panikle. Hiç kimse cevap vermedi. Korkuluğa tırmandı, ellerinin altındaki demir kaygandı, ayak parmakları minicik boşlukta kasıldı. “Çocuk oyuncağı, Felici... *Flick*.”

Dizlerini kırarak dikkatlice çömeldi, sivri demirlere hayatı buna bağlıymış gibi tutundu. Güldü. Zaten hayatı buna bağlıydı. Sırayla bacaklarını korkuluğun önüne sarkıttı, kalbi neredeyse ağzında atıyordu. Başını uzatıp aşağıya baktı, hâlâ zeminden çok uzaktaydı. Ama şimdi ne yapabilirdi ki? Beş ya da elli santim uzayıp toprağa mı konacaktı?

Evin içinden boğuk bir çığlık yükseldi, ardından ayak sesleri basamakları döverek yukarı tırmandı. Flick'in başka seçeneği yoktu. Kendini bıraktı. Islak zemine indiğinde bacağı kötü bur-

kuldu. () sırada bir kapı gümbürtüyle açıldı ve bahçeye yeni seçerler karıştı. Aya a kalktı.

‐Ah, harika.‑ diye mırıldandı ve aksayarak ilerledi. Bahçenin etrafı tu la duvarla çevriliydi. Tu laların kopan noktalarına ayaklarını koydu. Kendisini yukarı çekerken taş bacaklarını  izererek elbisesini mahvetti. Bu sabah bu elbiseyi giydi inde kendini neredeyse edepsiz hissetmişti, etek ucu dizlerinin biraz üzerinde kalmış, dar pantolon pa aları iki bacağını da sarmıştı ama şimdi, keşke Arthie gibi gömlek giymiş olmayı diledi.

Bir şey gürültüyle yere çarptı. Flick neredeyse dengesini kaybetti. Tam o sırada Jin evden dışarı fırladı. Saçları darmada ınık, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. Çok etkileyiciydi.

‐Atla Felicity!‑

Düşünmeden atladı ve kaldırım taşlarına düştü. Saniyeler sonra yanına Jin ayakları üstünde indi ve kolunu yakalayıp onu arka sokağa sürüklemeye başladı. Arkalarından ayak sesleri geldi.

‐Jin?‑ diye sordu Flick, sesi titreyerek. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Kaç kişi olduklarını bilmek istemiyordu. ‐Bizi takip ediyorlar.‑

Bir ses duyuldu: sanki metal bir çatıyı döven sa anak yağmur gibi. Flick e ildi. *Olamaz, silah sesleri.* Silahların teti i çekilmek için var olduğunu bilirdi ama şimdiye dek ne bir silah sesi duymuştu ne de hedef alınmıştı.

‐Bize ateş ediyorlar!‑

Burada ölürse annesi Flick’in hücrede olmadığını   renirdi.

‐Cidden tatlım. Sen bir falcı olmalısın,‑ dedi Jin ve bir başka duvardan atlayıp başka birinin bahçesine indi. Flick’in peşinden geleceğini düşünerek elini bıraktı. Flick duvarın üzerinden g   bela atlarken başka kurşun taşi vurdu ve kıvılcımlar kolunu yaladı. Bahçedeki bir bankta oturan bir çift, hararetsiz bir sohbetin ortasında birbirlerinden uzaklaştılar.

“Affedersiniz!” diye seslendi Flick, koşmaya devam ederken. “Rahatsız etmek gibi bir niyetimiz yok!”

Jin kahkahayla güldü.

“Biraz endişelensen fena olmazdı!” diye bağırdı Flick arkasından.

Bir kapıdan atlayıp diğerk bahçeye geçtiler ve nefeslenmek için durdular. “Biliyor musun, aynı anda hem gülebilir hem de endişelenebilirsin.”

Adamın koyu renk gözlerine bakınca yüzündeki kan lekelerini gördü ve kalbi tanıdık bir şekilde hızlandı. *Kes şunu, Flick.* Jin vahşî ve tehlikeliydi ve Flick’in bu iki özelliğede çekim duymaması gerekiyordu.

“Korkmuyor musun?” diye sordu.

“Korku hayatı durdurur, ölümü değil,” dedi ve ona şaşkınlıkla bakınca durakladı, adeta dünya da onunla birlikte durdu. “Bir yangının beni tamamen yutacağını düşündüğüm her an kendime bunu söylerim.”

Acaba bunun kolundaki yanık iziyle bir ilgisi var mıydı? “Kanıyorsun.”

“Ah, benim değil. Bir iki kan rezervini parçaladım.” Jin onu yukarı çekti ve aralarındaki hava aniden çok yoğunlaştı, çok... *Gerçek* oldu. Jin eğilip ona göz kırptığında neredeyse bayılacaktı. “Çok tatlısın.”

“Sen bekle.” diye çıkıştı Flick alaycı tonuna. Jin’in onlara avantaj sağlamak için yaptığı her neyse, sonuna gelmişti. Vampirler yaklaşıyordu. Çitlerin üzerinden atlarken kolu feryat etti, arka taraftaki duvara başka bir kurşun sağanağı isabet etti. Jin attığı çığlığagülünce söylenmeye başladı: “Bir kurşun yiyeceksin ve sonra...”

Sonra Jin kendini onun önüne attı ve şaşkın bir iniltiyle yere düştü, yan tarafı kanamaya başladı.

17

ARTHIE

Nadir de olsa Arthie sırlarını ifşa ettiği insanlarla aynı iğneleyici kaygıyı hissedirdi. Şimdi de o nadir anlardan biriydi. Bir ışık oyunuyla Calibore tabancadan bıçağa d6nüşüverdi; siyah işlemeler kabzasından aşağı. keskin gümüş bıçağa indi.

Laith mücadele ortasındayken öyle bir donup kaldı ki Arthie bir anlığına öldüğünü sandı. Ancak bu sadece bir şaşkınlık anıydı; hemen adamın kavrayışına pençeleriyle saldırmaya başladı.

Calibore bıçaktan kılıca d6nuştı. ardından nihayet istediği şekli aldı: bir sopaya. Arthie adama doğru koştu ve tüm gücüyle sopayı savurdu. Ardından sopayı adamın kafatasına sertçe indirdi. Çarpmanın etkisiyle dişleri sarsıldı. Koruma inleyerek Laith'i bıraktı ve geriye sendeledi, gözlerini Arthie'den tabancasına çevirirken gözlerini kırptırdı.

Ve sonra olduğu yere yığıldı.

Laith nefes almak için çırpındı. "Nasıl... Nasıl?"

Arthie tabancasını tekrar kılıfına koydu. "Uzun süre baygın kalmayacak. Gitmemiz lazım."

Arthie'nin parmaklarında bir titreme vardı ve bunun sırtını açıkladığı için mi yoksa kıdemli yüzbaşı neredeyse öldüğü için

mi olduğuna karar veremedi. Adamı ayağıyla dürttükten sonra ceplerinde üye nişanını aradı.

Laith sendeleyerek ayağa kalktı ve tereddüt etti. Bir an için kendisine teşekkür edeceğini sandı ama sonra başını çevirdi ve Arthie minnet duydu. Hırıltılı bir solukla kapı koluna uzandı. Kıpırdamadı bile. Ağırlığını verince diğer tarafta bir şey şakırdadı.

“Bizi içeri kilitlemişler. Hepsi kahrolsun,” diye homurdandı Arthie.

Saldırgan seğıirdi.

Laith, açık pencerede uçuşan perdeleri işaret etti. “Şu... Çok uzun bir düşüş ama depodan kaçabiliriz.”

Ama depo penceresi kapalıydı ve mandalları buradan açamazlardı. “Öyle...”

Laith koşarak yanından geçti ve pencereden atlamadan önce kedisine sıkı tutunmasını fısıldadı. Gidişata bakılırsa, hesap defterini ele geçirmeden önce *ölmediğinden* emin olmak için zaman harcaması gerekecekti.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan indi. Aslında *indi* yanlış bir kelime seçimiydi çünkü yer çekimine meydan okumuştı. Ellerinden biri pencere pervazını kavrarken, çizmelerinin uçları taş duvardaki oluklara girmişti. Diğer eliyle eldiven bıçağını kullanarak mandalları açmaya çalışıyordu.

Arthie’nin arkasından bir inilti yükseldi.

“Uyanıyor,” diye seslendi Arthie.

“Ah, özür dilerim, çay içmeye vaktim olduğunu sanıyordum,” dedi alayla Laith. İlk mandal açıldı. İkinciye döndü.

Adam homurdandı ve Arthie döndüğünde adamın oturup doğrulduğunu gördü. Başını sallayıp göz kırpıştırarak tamamen bilincini kazandı.

Ve doğrudan ona baktı.

Adam ayağa kalkarken Laith pencereyi açtı.

“Atla Arthie,” diye bağırdı Laith.

Nişanı cebine koyup kendini hazırladı. Zemin sarsıldı. Adam ona hücum ediyordu. Arthie koştu. Atladı. Gözleri Laith'in gözlerine kilitlendi, o anda adamın parmakları ayakkabısının topuğuna kenetlendi ve onun momentumu bozdu. Başaramayacaktı. *Ne zaman boyundan büyük bir işe kalkıştığını kabul edeceksin?* Pencere neden bu kadar uzaktaydı? *Yetiş, Arthie.*

Parmakları çıkıntıya değdi.

Yumruğu havayı kavradı, sonra sıcak bir el elini kavradı.

Arthie gözlerini açtı.

Sokağa yığılmış molozların metrelerce yukarısında sallanıyordu ve yerde bir kemik yığını değildi.

"Seni yakaladım," dedi hırıltılı bir sesle Laith.

Diğer eliyle onu tutmaya çalıştı ama Arthie o çıkıntıya tutunup kendini yanındaki tozlu tahtaya çekti. Dengesini kaybettiğinde adamın gözlerinde beliren paniği umursamamaya çalışarak homurdandı. Laith pencereyi kapatmak için koştu ve homurdandı.

"Kapatamıyorum. Mandallar bozuk," dedi. "Hareket etmemiz gerekiyor. Zeminden dört kat aşağıda."

Saldırgan, ofis penceresinde ayakta durmaya çalışıyordu.

"Karşıya geçmesi çok sürmez," dedi Laith.

Arthie titreyen bacaklarıyla kıyafetlerini silkeleyerek temizledi. Depo uzun zamandır terk edilmişti haldeydi. Garip bir şekilde inşa edilmişti. Dört katın her biri tam bir zemin olmaktan çok, birer balkonu andırıyordu; üstelik hiçbirinde düşmeyi engelleyecek korkuluk yoktu. Çürük ve sallanan merdivenler katları birbirine bağlıyordu. Zemin katta, eskimiş masalar sıra sıra dizilmişti ve güvelerin yediği el kitapları el kadar çiviler ile çekiçlerin yanma serilmişti. Sol duvar boyunca devasa variller sıralanmıştı.

"Merdivenlerin hepsi pert," dedi Arthie.

Laith yüzünü ekşitti. "Bu koku."

Arthie, o çürümüş ve isli kokuyu gayet iyi tanıyordu. Kükürt ve kömür. *Barut*. Gerçekten de varillerden biri kırılmıştı ve altına gri siyah renkte bir toz yığını saçılmıştı. Bu toz her yerdeydi. Tahta zemini kaplamış, bulundukları üst katın köşelerine kadar yayılmıştı.

Çoğu tavandan sarkan zincirler ürkütücü bir şekilde sallanıyor, bazılarıysa üst kata yığılmış sandıkların altından sarkıyordu.

“Bekle,” dedi Arthie. Laith arkasını döndü ve onunla göz göze gelmekte zorlandı. “Şimdi ödeştik.”

Laith boğuk bir kahkaha attı. “Şimdilik.”

“Hayır, sonsuza kadar,” dedi Arthie, hiçbir duygu göstermeden.

“Göreceğiz.” Sonra pencereye göz atıp ardından kırık merdiveni işaret etti. Merdiven, yumruk yemiş bir ağız gibi dişsiz görünüyordu. “Beni takip et, aşağıya yolu ben bulurum.”

Yavru kedisini patileri ve başı dışarıda kalacak şekilde ceketinin içine yerleştirdi. Sonra karşıya atladı ve Arthie bir çocukmuş gibi her on saniyede bir dönüp arkasına baktı Arthie onun peşine takıldı ama koruma bir toz bulutuyla birlikte karşıya sıçrayınca zemin sallanarak zeminin dengesini bozdu.

Arthie hızla arkasına döndü. Adam sendeledi, bir eliyle başının arkasını tutarken diğer eliyle bir bıçak çıkardı ve rastgele savurmaya başladı. Arthie de Calibore’u çekti, adam görmeden onu bıçağa dönüştürdü.

Adam bıçakla atılınca omzunu yakaladı. “Ver o nişanı.”

“Bu benim en iyi ceketimdi,” diye çıkıştı Arthie. Adam bir kez daha bıçağını savurdu, Arthie ise eğilerek sıyrıldı ve adamın çenesine sert bir yumruk indirdi ve dilini fena ısırıldığını gördü. Ayağı kayınca kendisini doğrulttu, az kalsın dar yerden düşüyordu.

Köşeye sıkışmıştı. Hayır, sıkışıp kalmıştı. *Bir daha asla.*

Birkaç adım ötede aklına yeni bir fikir sokmak istercesine tavandan sarkan zincirler yavaşça yana savruldu. Zincir çok

uzun değildi ancak alt kattaki zemin seviyesine kadar iniyordu ve onu adamdan uzaklaştırmaya yeterdi. *Aklından bile geçirme*, dedi Jin`in sesi, zihninde yankılanarak. Eğer ıskalarsa, birinci katta bir kemik yığınının dönüşürdü. Adam kendisine doğru yürüyünce altındaki tahta bir kez daha sallandı. Ama burada durup beklemek de daha güvenli değildi.

Arthie atladı. Bacakları boşlukta savruldu, sonra zincirlerden birini kavradı ve halkalardaki pas parmaklarını sıyırdı. Arthie ileri savrulurken rutubetli hava uzuvlarını süpürdü.

Ancak dişlerini zangırdatan bir güçle aniden durdu. Saldırgan, Arthie bir tüymüşçesine zinciri elinde tutuyordu.

“Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?” diye bağırdı Arthie, adam onu yukarı çekerken. Etrafına göz gezdirdi ama üçüncü daha beter durumdaydı. Merdivenler paramparçaydı ve üstünde duracak düzgün bir zemin neredeyse yoktu ki bu, diğer katların durumu düşünülünce hiç de iç açıcı değildi. Arthie diğer zincire sıçrayıp yukarı tırmandı ve ardından dördüncü kattan dışarı uzanan bir tahtaya atladı. Ağzında toz tadı vardı, hayır barut.

Aklına bir fikir geldi.

“Git buradan aziz,” diye bağırdı Arthie. Onu göremiyordu ama bir yerlerde onu beklediğini biliyordu.

“Sen güv...” diye bağırmaya başladı Laith.

“O soruyu bitirme,” diye tersledi Arthie.

Adam ona güldü. “Kızım, nişanı bana verirsen annenin kucağına dönebilirsin.”

“O zaman beni denize göndermen gerekiyor,” diye cevapladı Arthie, ayaklarını sağlama aldı ve ellerine ulaşabildiği kadar barutu topladı. Sonra başka bir tahtaya atladı.

Adam peşinden atladı ve birkaç adım öteye düştü.

Arthie bacaklarını sertçe zemine çarptı. Tahta çatırdadı, kıymıklar aşağıdaki pisliklere yağdı. Gözleri buluştu ve adamın gözleri kısa bir anlığına korkuyla parıldadı çünkü birkaç saniye

çinde ya altlarındaki enkazın bir parçası olacaklardı ya da doğrudan zemin kata düşüp boyunlarını kıracaklardı.

Arthie daracık çıkıntı boyunca koştu. Ne sonunda bir merdiven vardı ne aşağı kaymak için bir zincir. Yalnızca isle kaplı büyük bir pencere.

O kaya gibi adam peşinden gürleyerek geliyordu. Bütün bunlar, süresi geçmiş bir üye nişanı içindi.

“Gel al bakalım,” dedi Arthie. Koşarken cebinden bir kibrit çıkarıp duvardaki tuğlalara çaktı ve arkasında bıraktığı barut yoluna fırlattı.

Kibrit bir cızırtıyla düştü, barut tutuştuktan sonra o cızırtı bir uğultuya dönüştü, Arthie’nin topladığı barut yığınının ulaşınca ateş büyüdü, büyüdü, etrafı yutarcasına yayıldı. Onun altındaki ahşap kalas dayanamayıp çökünce zemine doğru savruldu.

Doğruca, daha önce parçalanmış barut fıçısına.

Adamın gözleri olacakları anlayarak korkuyla parladı. Zincirlerden birine atılıp aşağı kaydı. Ve Arthie atladı, pencereye çarpıp camları tuzla buz etti, akşam ışığına savrulurken hava cam parçalarıyla doldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

18

FLICK

Jin kendisine yaslanmış halde, Alms Place'den bir kestirme yola girdi ve nihayet Matteo Andoni'nin özenle biçilmiş çimlerini ve dudak kırmızısı kapısını gördü. Eğer bu iş bu kadar kötü geçtiyse, Athereum'a girmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi. Sokakta yürüyen bir çift Jin'i yakından görme fırsatı bulamadan, Jin kapıyı açtı ve ikisi sendeleyerek taş yolda ilerledi.

Jin kaldırım taşlarının üzerine, Flick'in ayakkabılarının ve kendi kıyafetlerine kanıyordu. Bir insanın bedeninde ne kadar kan olabilirdi ki? Onu hiçbir nezaket göstermeden evin yan verandasının çimenine bırakıverdi.

"Olamaz, çok üzgünüm," dedi Jin yüzünü buruşturunca. Jin, acı dolu bir bakışla sırtını tuğlalara dayadı ve gömleğinin ucunu kaldırdı. Kumaş sıırılsıklamdı, kan neredeyse siyaha dönmüştü.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi Jin, neredeyse kendi kendine.

Bu midesinin biraz kalkmasını engellemedi. Soğuğa rağmen alnında ter vardı ve Jin gülünce Flick irkildi.

“Bunu komik mi buluyorsun?” diye sordu hayret içinde ve elini cebine soktu. Rengârenk ağaçlarda bir kuş cıvıladı ve o ahenkli sesi düzensiz nabzı bozdu.

Jin atletini dişlerini sıkarak sıyırdı ve Flick hemen bakışlarını kaçırды, zihninde annesinin ve hizmetçisinin azar dolu sesleri çınılıyordu.

“Tam tersine,” dedi Jin, “sen kanamayı durdurana kadar vakit geçiriyorum sadece.”

Flick çaresizce etrafına bakındı ve iki sokak ötede Abe’nin Marketi olduğunu hatırladı. Abe’de kullanacağı bir şey kesin olurdu. Bandajlar, gazlı bezler, hepsini tutturmak için bantlar. Flick yara tedavisi hakkında pek bir şey bilmiyordu. Üstü başı toz, kir içindeydi ve tükenmişti, güzel elbisesi, yıpranmış ve çimen lekeleriyle doluydu. Yanaklarında kir olduğunu hissedebiliyor, bukleleri de koştukları sokaklar kadar karmakarışık. Üzerinde para da yoktu ama yaşlı adam sohbet etmeyi severdi.

“Marketten bir şey alacağım.”

“Kaybedecek zaman yok Felicity,” dedi hırıltılı bir sesle. ‘Beni soy.’

Flick’in ağzı açık kaldı. “Pardon, ne dedin?”

“Lütfen,” diye tekrar denedi Jin yorgun bir şekilde. Kanamamı durdurabilmem için gömleğimi yırtmama yardım et. Bu Matteo’nun evi mi?”

Kendini zorlayarak biraz cesaret toplayan Flick, Jin’in yanına diz çöktü, hayatını on bin kez sorguladı ve ardından gömleğine uzandı.

Jin güçten düşmüş bir halde gülümsedi. “Karşı koyamayacağımı biliyordum.”

Flick homurdandı ama bir şey demedi. Akli çimlere yayılan kan lekesindeydi. Ve ona dokunmaya utanıyordu. *Onu soymaya.* İlk tek düğmeleri açarak atletine ulaştı.

“Makasa ihtiyacım var,” dedi, yırtmayı denedikten sonra. Jin’i çok fazla hareket ettirmeden çıkarması imkânsızdı, fazla oynarsa daha da kan kaybedecekti.

“Benim de üstüne bitter çikolata gezdirilmiş ahududulu turtaya,” dedi Jin, “ama ikimizin de eli boş Felicity, dişlerini kullan.”

“Dişlerimi mi? Ah, doğru.”

Ama bu ona çok fazla yaklaşması anlamına geliyordu. *Diğer seçenek ölmesine göz yummak*, diye kendisini azarladı Flick. Gömleğinin temiz kenarına eğildi. Bunu yaparken neden gözlerini onunkilerden ayıramadığını bilmiyordu Jin’in düzensiz soluklarını duydu. Teninin yanağını ısıttığını hissetti. Kumaşı dişlerinin arasına alıp yırttı.

Onu izlerken bakışları kararmıştı. Gözleri parlıyordu. Hezeyanlıydı. Bu sessizlik onu paramparça edecekti adeta.

“Neden yaptın?” diye sordu.

“Neyi?” Jin iç çekerek kıpırdandı ve Flick bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.

“Kurşunun önüne atıldın.” Flick gömleğinin kenarını düzeltti. Artık yırtması daha kolaydı; dikkatle uzun bir parça kopardı ve kenara koydu. Kanlı atletin ucunu nazıkçe kaldırırken elleri titriyordu. Elinden geldiğince temizlemeye çalıştı. Parmaklarının kıvrımları kırmızıya bulanmıştı ve içi allak bullak olurken kendini birkaç sakın nefes almaya zorladı. *Bu sadece kan mı gerçekten?*

“Yalnızca sıyırdı,” dedi Jin.

“Balkondan benimle kaçabilirdin. Ateş ettiklerinde kenara kaçabilirdin,” dedi onu pek kulak asmadan. Aklına ne gelirse söylüyordu ve kendini nasıl durduracağını bilmiyordu.

Onun yüzünden kanıyordu. Onun için zaman kazanmaya çalışmıştı. Annesi için kabul etmişti bu işi ve annesinin affını kazanmak uğruna her şeyi yapmaya hazırdı. Ama kimsenin onun için bir şey yapacağını hiç düşünmemişti.

Ama Jin onun için neredeyse canını verecekti.

“Seni, Arthie’yi ve o saçma sapan işlerinizi gördüm ama bugün... Bugün sanki aklını Spindrift’teki boş çaydanlıklardan birinin içinde unutup öyle Admiral Grove’a geldin değil mi? Dikkatsizdin, akılsızdın ve...”

Jin ona bakıyordu. Gözleri önce dudaklarına, sonra yutkunduğunda boğazına kaydı. Hava alnının terleyemeyeceği kadar soğuktu. Kumaşı etrafına sardı ve birdenbire onun vücut ısını ve göğsünün inip kalkışını fark etti. Daha önce hiçbir oğlana bu kadar yakın olmamıştı. Kanamayla durdurmak için kumaşı sıkıttığında ve parmakları tenine dokunduğunda binlerce sinir ucu alev aldı. Kasları onun dokunuşuyla gerildi; ince ama sert çizgilerle örülüydü. *Ne bekliyordun ki?* Gecelerini vampirleri dizginleyerek, gündüzlerini Arthie’nin yanında sokakları kontrol ederek geçiriyordu.

Jin sırtını bükerek ona doğru eğildi. “Devam et,” diye mırıldandı uykulu bir sesle. “Şimdi durma, tatlım.”

“Pervasız,” diye fısıldadı Flick, cümlesini tamamlayarak. Kalbi göğsünde kanat çırpıyordu sanki. Avuçlarını onun geniş göğsüne yaymanın ne kadar sıcak ve cezbedici olabileceğini düşündü. Ama bunun önemi var mıydı? Sonuçta ona ihanet etmeyi planlıyordu.

Neredeyse onun için canını veren Jin’e. Kimsenin inanmadığı bir anda ona inanan Jin’e. Odasında kilitliyken her şey çok basit görünmüştü. Annesinin onayını geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama şimdi, diyelim ki bir hizmetçiyi Leydi Linden’in ofisine bir kerecik girebilmek için geçti. Sonra annesini, *Bak Koç’un kayıp defteri ya da işte Casimirlerin planları bunlar* diye ikna etmeyi başardı. Nerede duracaktı?

Annesi bu bilgileri basına verirdi ve Arthie ile Jin, Spindrift’ten çok daha fazlasını kaybederdi. Leydi Linden adlarının gazetelerde kullanılmamasını sağlayabilirdi. Flick’in mü-

hür yüzüğü skandalında yaptığı gibi nüfuzunu kullanarak durumu yönetebilirdi.

“Bugün iyi iş çıkardın Felicity,” dedi Jin sessizce, onun düşüncelerini bölerek. Onu fazlasıyla dikkatli, fazlasıyla görerek izliyordu ve Flick onun içinde kopan fırtınayı, o kararsızlığı anlayıp anlamadığını merak etti.

Bir kapı çarptı. Flick doğruldu.

“Lütfen devam edin.” Matteo Andoni yan verandasının gölgesinde durmuş, yüzünde bir gülümsemeyle onları izliyordu. Fildişi teni, karnına kadar açık beyaz gömleğiyle siyah pantolonun üstüne giydiği koyu renk pardösü yüzünden daha da dikkat çekiyordu. Edep belli ki lügatında yoktu. Son hafta boyunca gördüğü çıplak erkek teni miktarına bakılırsa, Flick evlenmiş sanılabilirdi.

Daha Flick iç çekmeden Jin ayağa kalktı. Merdivenleri hışımla tırmanıp Matteo’yu malikânenin tuğla duvarına çarptı.

“Yalan söyledin Andoni,” diye hırladı Jin, acıyla sendeleyerek.

Sesi ölümcül öfkesini taşıyordu. Tam bir Casimîr’di. Bir anlığına Matteo gözlerini kısarak Jin’e baktı, sersemlemiş ve şaşırılmıştı.

“Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum,” diye yanıtladı sakın bir sesle. Konuşurken ağzında daha önce fark etmediği beyaz parıltılar yakaladı Flick.

“Thorne kız kardeşlerin bankada çalıştığını söylemiştin,” diye tısladı Jin, Matteo’nun gömleğini yumruğuna alarak. Flick, bunun öfkesi kadar yere yığılmamak için olduğunu da fark etti.

Matteo’nun burun delikleri genişledi, gözleri karararak incecik çizgilere dönüştü. Sanki içinde bir savaş vardı, kendisiyle boğuşuyordu. Giderek bir ressamdan çok, bir avcıya benzemeye başlıyordu.

“Söyledim,” dedi, sesinin tonu bir ton düşerek. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve “Beni şimdi bırakman akıllıca olur Jin,” dedi neredeyse nefesi kesilerek.

“Sanmıyorum.” Kanı ahşap parkelere büyük damlalar halinde düşerken bir de gülerek: “Bugün nerede olduklarını tahmin et vampir.”

Jin’in kanı. Vampir dişleri. Matteo’nun ağzında uzayan vampir dişleriydi.

Flick tehlikede oldukları anı gözleriyle gördü: Matteo rahatladı. Kendini tutmayı bıraktı. Sonra Matteo, bacağını Jin’in bacağının arkasına doladı ve onu yere düşürerek ağırlığıyla verandaya bastırdı. Vampir, sıvı gibi akıcı ve umursamaz bir çeviklikle hareket ediyordu. Matteo parmağını Jin’in yanağı boyunca gezdirirken sadece izleyebildi. Hayır, parmak değil, bir pençe.

“Evde,” diye yanıtladı Matteo yumuşak bir sesle, Flick’in içini ürperten bir tonda. Jin’in gözlerinde vampirin sesinin cazibesini gördüğüne yemin edebilirdi. “Çoğu insanın olduğu yerde.”

Çok büyük, çok korkunç bir tehlike altındaydılar. Matteo gibi bir vampir, insanları sürekli cazibesi altına almazdı. Sadece hayvansı içgüdülerine yenildiği zamanlarda olurdu bu. Jin her an onun öyle atıştırmalığı olabilirdi.

Flick çaresizce etrafa bakındı, sonra Jin’in şemsiyesini kaptı. Ne yapabilirdi ki? Şemsiyeyle kafasına mı vuracaktı? Eğer Matteo kontrolünü kaybetmişse, ikisi de tehlikedeydi. *Kaç*, dedi zihnindeki bir ses. Hayır, dedi kendi kendine. Jin onun için hayatını tehlikeye attıktan sonra kaçamazdı.

Üzerine bir gölge düştü.

“Beni seni bu anlaşmanın dışında bırakmaya beni zorlama.”

Arthie. Güneş arkasından vurgu için karanlık görünse de saçları bir hale gibi parlıyordu ve arkasında Laith vardı. Üstü başı toz içindeydi ve tükenmiş görünüyordu, dudaklarının sert kıvrımı sabrının artık tükenmek üzere olduğunu söylüyordu. Flick tam ağzını açıp, Matteo’nun pek de sağlıklı düşünmediğini söyleyecekti ki ağzını kapattı. Karşısındaki Arthie’ydi. Bunu çoktan anlamış olmalıydı.

Bahçede yere düşen bir iğnenin duyulabileceği bir sessizlik vardı.

Sonunda, Matteo konuştu:

“Ah, seni ne kadar özledim, canım.” Bu sözleri çapkın bir tonla değil iğneleyerek söylemişti. Yarı uyarı, yarı yakarış olan bir keskinlik. Arthie duruşunu bozmadı. Matteo başını Arthie’ye çevirdi ve göz göze geldikleri anı Flick hemen fark etti çünkü dünya bir anda havasız kaldı. Zaman dondu.

Kalbi şuruba batırılmıştı adeta; her bir atış şurubun damlayışı kadar yavaştı, her bir göz kırpması su altındaymış gibi ağırdı.

En sonunda Matteo, Jin’in kanlı gömleğini bıraktı. Jin veranda-
daya sırtüstü düştü, nefes nefese kalmıştı; Matteo ise yutkunarak
sakinleşmeye çalıştı. Sadece öfkeyle kendini tutan Jin, duvara
sürünerek ilerledi.

Arthie, sahneye bakarken hepsini ateşe vermek ister gibi baktı. Jin’in Matteo Andoni’nin verandasında kanaması umu-
runda bile değildi.

“Yalan söyledi,” diye tısladı Jin, başını tuğlalara yaslayarak.

“Hayır, söylemedi,” dedi Arthie, zorlukla gösterebildiği bir
sakinlikle. “Andoni, gözümün önünden çekil. Git, içecek başka
birini bul.”

“Memnuniyetle,” dedi Matteo, neredeyse minnettar bir tonda.

Sonra Jin’e döndü. “Dikkatli olsaydın, şu an kendini bu ka-
dar rezil ediyor olmazdın.”

“Ne demek istiyorsun?” Flick, sesindeki öfkeden hiç hoşlan-
mamıştı ama Matteo kollarını düzeltiyor ve esniyordu; artık or-
tada bir diş bile yoktu. “Banka her gün saat yedide kapanıyor.”

Laith, Arthie’nin yanına geçtiğinde neredeyse müttefik gibi
görünüyorlardı. Hayır, müttefik değil, eşit gibi. Arthie ya ona
güvenmeye başlamıştı ya da onun etrafında nasıl hareket etmesi
gerektiğini öğreniyordu. Flick, Arthie hakkında bildiklerini dü-
şündü, büyük olasılıkla ikinci ihtimaldi.

“Kapalı olduğu zamanlar hariç,” dedi Laith. “Bugün tatil.”

19

ARTHIE

O akşam ilerleyen saatlerde, Arthie masasının yanındaki dolabı açtı ve şişesini hafifçe salladı. Bulanık hindistancevizi suyu camın içinde hüznle çalkalandı. Suyun her döndüğünde gözünün önüne Matteo'nun dişleri ve Jin'in kan içindeki bedeni geliyordu. Her sıçrayışta ise Laith'in elinin kendi eline uzandığı an.

Bir kesme sesi, dikkatini odanın öteki ucundaki berjere çevirdi; Jin kendini dikmeyi bitirmişti. Kanlı makası, asabiyetini açıkça belli eden şekerleme paketlerinin büyüyen yığını yanına bıraktı. Arthie, bugün ele geçirdiği Athereum nişanını satranç tahtasında bir piyon gibi ileri sürükledi ama sonra kendini durmaya zorladı.

“Oyalanıyorsun.” Jin onu izliyordu.

“Ee, ne olmuş?” diye sordu Arthie. Jin'in solgun, kansız yüzü hâlâ gözlerini her kapattığında zihninde belirliyordu.

“Sen oyalanmazsın. Hadi, bana bir kez daha nasıl bugünün tatil olduğunu hatırlamayacak kadar aptal olduğumu söyle... Zar zor bir saat uyuyabiliyorum artık, başımın üstündeki dam paramparça olmak üzere, gözüm seğirip duruyor ve sen...”

“Sorun tatil olduğunu unutman değil Jin,” diye sakince bir sesle sözünü kesti. Jin bugün iş halletmek üzere giderken Arthie tatil olduğunu biliyordu. Jin’in de bildiğini sanmıştı. “Dolu binalarda sayısız iş yaptık. Hiç yakalanmadık.”

Jin başını başka yöne çevirdi.

“Ve karşılaştığın kız kardeş Athereum’un kapı bekçisi çıkmadığı için şanslıyız, yoksa tüm planımız çöpe giderdi ve yeni bir plan yapmak için artık çok geç.”

Jin homurdanarak arkasına yaslandı.

Matteo’nun dişleri Jin’in boğazına birkaç santim kalmışken çıkardığı homurtuya benziyordu bu. Arthie dişlerini sıktı. “Verandasına oluk oluk kanarken kendimizi bir vampirin kucağına atmayız.”

Jin’in gözleri öfkeyle parladı. “Sanki kendin benim yarım saatliğine benimsediğim o gözü kara tavrı hayatın boyunca sergilemiyorsun.”

Arthie bir anda ayağa fırladı. “Ben ölmeyeceğimi biliyorum. Matteo’nun yanağına bir öpücük kondurup duracağını mı sanıyorsun?”

Jin de ayağa kalktı. “Ben...”

“Hayır!” Arthie hışımla ona döndü. Jin’in yüzündeki şaşkın ifadedden duygularının yüzüne yansıdığını biliyordu. “Ölebilirdin Jin. *Ölebilirdin.*” Tüm öfkesi silindi ve sesi fısıltıya dönüştü. “Ve bir gün, engellemek için yanında olmayacağım.”

Jin bakışlarını kaçırdı. Lambanın ışığında kolundaki yanık izi dikkat çekiyordu, buruşuk ve parlaktı. Ölümle birden fazla kez el sıkışmış, tırpanının derisini yalayıp geçtiğini hissetmişti. Arthie her seferinde aralarına girmişti. Ateş etrafını sarmadan önce. Bir kurşun canını almadan önce.

Arthie tek kelime etmeden kendini toparladı ve masasına döndü. Sandalyesine usulca oturdu.

“Bu...” diye söze başladı Arthie.

Jin onu durdurdu, çay fincanının kurşuni kenarından göz ucuyla baktı. “Ve hayır, bunun Flick’le hiçbir ilgisi yok.”

“Ben de öyle bir şey demedim.” Arthie gözlerini yeniden nişana çevirdi ama aklından geçen tam da buydu.

“O... benim tipim değil.” Jin utanınca çok tatlı oluyordu. Usta apkın ve hareket eden herkesi cazibesi altına alabilen Jin Casimir bir kız yüzünden utanmıştı.

“Hımm,” dedi Arthie, ona hoşgörü göstererek.

“Hayatı buna bağılı olsa bile duruma uygun giyinemiyor.”

Ve kendisini kurtarmak için gerçek hisleri hakkında yalan söyleyemezdi.

Arthie başıyla onayladı. “Daha çok genç, demini almamış.”

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. Demek ki sadece onun Flick hakkında sızlanmaya izni vardı. “O tam bir sosyete, züppe,” diye devam etti. “Felicity nasıl bir isim zaten?”

“*Flick* diye kısalttığın türden.” Arthie ışığı kapatıp not aldı. Ağzından çıkanların tek kelimesine bile inanmadığını biliyordu. “Dökümhaneye onunla gitme.”

“Ne? Neden?” diye sordu Jin, artık tamamen endişelenmişti.

Çünkü dökümhane, onun en büyük korkularıyla doluydu. Alev, sıcak, duman ve karanlıkta açılmış dev bir yarık.

Ama Arthie sadece, “Çünkü,” dedi, “festival öncesi zaten yeterince işin var. Zamanımız zar zor yetiyor.”

Tam Jin itiraz edecekken kapı hızla açıldı ve Chester içeri usulca girdi, yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefeseydi.

“Patron, patron, içeri almamalarını söyledim. Reni’ydi, o serseri!” diye patladı Chester, aslan taklidi yapan bir kedi yavrusu gibi dişlerini göstererek. Peşinden, içeriye hiçbir tavrında şiddetten eser bile olmayan, serinkanlı ve keyifli bir Matteo adım attı. “Paran yoksa içmezsin,” dedi, Arthie’nin sıkça tekrarladığı sözleri tekrarlayarak.

“Her şey yolunda Chester,” dedi Arthie.

Flick hemen arkasındaydı, ardından içeri giren Laith, Arthie'ye öyle bir bakış attı ki sırtından bir elektrik akımı geçti. Kedisi pencere pervazına fırladı; maviyle siyahın iç içe geçtiği, yıldız serpiştirilmiş gökyüzü altında ay ışığı tüylerini sedefimsi bir parıltıya boyadı.

“Ama...” Chester'ın alnı, herkesin alaya aldığı o üç çizgiyle çatıldı.

“Görünüşe göre patronun benden hoşlanmaya başlamış,” dedi Matteo gururla.

Chester başını biraz yana eğdi, çıkarken ona yepyeni bir anlayışla baktı. “Patron sırları olan herkesi sever.”

Matteo surat asınca Arthie kahkahasını zor tuttu. “Haksız sayılmaz.”

Flick homurtuyla güldü ve çıkardığı ses karşısında dehşetle ellerini ağzına kapadı. Sonra da dünyanın en ilginç şeyiymişçesine gözlerini zemine dikti ve bu da Jin'in keyfini epey yerine getirdi.

“Üye nişanını aldın mı?” diye sordu Matteo, sonra kaşlarını çattı. “Ceketin yırtılmış. İyi misin?”

Bu fark edilmesi kolay bir ayrıntı değildi ama Arthie, birle-
rinin kendisine bu kadar ilgi, şefkat göstermesine alışık değildi.

“Belki de artık bakmayı bırakmalısın,” dedi Laith, ona biraz daha yaklaşıp.

“Birisi biraz sahiplenmeye başladı galiba,” diye fısıldadı Jin kulağına.

Arthie kimseye ait olmadığını söylemek istedi ama içinden ince bir kıpırtı vardı ve bu, Matteo'nun ilgisinden mi kaynaklanıyordu, yoksa Laith'in onun adına konuşmasından mı, karar veremedi.

Matteo her zamanki gibi alayla karşılık vermedi. Pencereye gidip parmaklarını yavru kedinin sırtında gezdirdi, kaşlarını çatarak parmaklarındaki tüyleri üfledi. “Jin, daha önce olanlar için özür dilerim.”

Arthie özür karşısında şaşırdı ve Matteo'ya olan saygısı arttı. Jin başını yana eğdi. "Ben de senden."

"Ama birine yalancı demek, birini kurutana kadar içmek kadar kötü değil," diye hatırlattı Flick, sinirle kaşları çatılırken.

"Hayır şekerim, değil." Matteo mahcup bir kahkaha attı. Kadına döndü ve başını eğdi. "Jin'i içmeme ramak kaldığı için derinden pişmanım."

"Evet," dedi Arthie, "Lambard'ın nişanını aldık ama süresi dolmuş. Yeni birini bulacak kadar vaktimiz yok, yani Jin yine de kan yoldaşı olarak girmek zorunda kalacak."

"Başta planladığın gibi," dedi Matteo. "Yine de umut var."

Arthie gözlerini kısarak ona döndü. "Sorun nedir?"

Matteo bir şeylerin ters gittiğini fark etmesine şaşırdı. "Bir kayıp daha varmış."

"Tanıdığın biri miydi?" diye sordu Flick, endişesi kızgınlığının önüne geçmişti artık. Uzakta bir siren çaldı, gecenin içinde yankılanan bağırışlar eşlik etti ve Matteo başını salladı. Cevapsız sorular havada asılı kaldı: Sırada kim vardı ve neden vampirler hedef alınıyordu? Arthie bilmemekten nefret ediyordu ama dikkatlerini dağıtacak hiçbir şeye yer yoktu.

Onları ofisine bağlı bir odaya götürdü, Curio zamanında gizli bir yatak odasıydı. Ancak bu bina o zamanlar büyük bıyıklı ve o bıyık kadar da büyük hırsları bir adamın yönetimindeydi. Şimdi ise, Jin'in hep kendisine takıldığı gibi, kalbi de kendi kadar küçük bir kıza aitti.

Jin ışıkları açınca duvarlardan birinde çalışma masası aydınlandı, diğerindeyse rafların arkasına gizlenmiş sırlar ve kayıtlar vardı. Flick bu tarafı dikkatlice inceledi. Odanın tam ortasında ise, Matteo'nun Athereum krokisinin serildiği bir masa duruyordu.

Chester, ellerinde bir tepsiyle peşinden içeri girdi; içinde atıştırmalıklar ve her adımında şingırdayan bir çay takımı vardı. Sıcak çayın odunsu topraksı kokusu odayı sardı; Arthie derin bir nefes aldı. Bu kokuyu özlemişti.

“Şimdi olmaz Chester, meşgulüz,” dedi.

“Jin istedi,” dedi kaşlarını çatarak. “Reni az önce demledi.”

Arthie, Flick’in yanındaki sandalyeyi çekti ve Jin’den açık-
lama bekledi.

Omuz silkti. “Pastalar zaten çöpe atılacak.”

“Atılacak mı?” diye sordu Chester. “Bunları sizin için aldım!”

“Bence artık gitmelisin, küçük adam,” dedi Jin alaylı ama sert
bir tavırla. “Üstelik aç karnına düşünemediğimi de biliyorsun.”

Matteo ona imalı bir bakış attı. “Bunu söylemekten nefret
ediyorum büyük adam, ama karnın her zaman aç.”

“Çünkü tatlı için asla saat geç değildir,” dedi Jin, sonra di-
ğerlerine baktı. “Ama onları biriktiriyormuşum gibi davranma.
Devam et. Başka bir fincan çay isteyen var mı?”

“Bakewell tartını en son ne zaman yedim, unuttum,” dedi
Matteo özlemle, pasta kremasının üstünde bir damla kan gibi
duran şerbetli kirazlı tarta bakarken. “Badem unu, enfes tereya-
ğı, kiraz reçeli.”

Listeyi hayal dolu bir iç çekişle tamamladı.

“Bir tane al,” dedi Arthie.

Matteo irkildi. “Ve kül mü yiyeyim? Tat alma duyusunu kay-
betmek tam bir lanet.”

Jin onun adına hüznünlendi. Flick eğilerek kurabiye ve pasta-
lardan oluşan tepsiye baktı. Parmaklarına, karıştırdığı aletlerden
yağ bulaşmıştı. Kız her geçen dakika hanımefendiliğini biraz
daha kaybediyordu. Arthie memnun olduğunu itiraf etmek zo-
rundaydı.

“Bir burbon bisküvisi alabilir miyim lütfen?” dedi Flick. “Ve,
tabii ki çay.”

“Aziz, sen?” diye sordu Arthie tepsiyi işaret ederek.

“Bazılarımız çevik olmayı severiz,” dedi Laith başını iki
yana sallayarak. Eldiven bıçağıyla oynuyordu. Arthie, kendisini
bu kadar yakından incelemesinden rahatsız oldu.

Jin ayını yudumlarken, “Bazılarımız istediğimizi yiyebilecek ve çevik olabilecek kadar şanslıyız,” dedi. “Onlardan olmama üzüldüm.”

20

ARTHIE

Diğerleri çoktan uyuduktan ve yağmur hafifleyip kesildikten uzun zaman sonra Arthie, Nimble Sokağı'ndaki fırının en üst katındaki dairedeki bir koltuğa rahatlayarak oturdu. Burada ışıklar kapalıydı ve içeri sadece geniş pencerelerden ayın yumuşak, serin nefesi süzülüyordu.

Neden geldiğinden tam olarak emin değildi, sadece bedeninin huzursuz olduğunu ve hareket etmek istediğini biliyordu ve şimdi de buradaydı.

Bileğinin yanındaki sehpanın üstündeki küçük bir cam vazoda birkaç çiçek vardı; hiçbiri güzelliği için seçilmemişti, bir hikâye anlatıyorlardı. Hatırlama için biberiye dalları, gurur ve zafer için iki kuzgunkılıcı, sabır için yıldızçiçeği.

Hemen ötedeki odadan su sesleri geliyordu. Kulak vermeye çalıştı. Köprücük kemiklerindeki oyuklarda birikeceğini ve ensesinden aşağıya döküleceğini, kaldırdığı kollarından aşağı süzüleceğini hayal etmemeye çalıştı.

“Arthie.”

Laith, kapı aralığında duruyordu; kemik kadar beyaz saçları ıslaktı, koyu renk pantolonu kalçasının hemen üstünde duru-

yordu. Kolunun ön kısmında gevşekçe takılı bir bileklik vardı; kıvrımlı gümüş, kalınlaşıp mavi mücevher gözlü bir yılan başına dönüşüyordu. Üstünde gömlek yoktu. Arthie ellerini nereye koyacağını ya da nereye bakacağını bilemedi. Acaba gömleksiz durması onu gömleksiz görmek kadar zor muydu?

“Neden buradasın?”

Nasıl değil, sadece *neden*. Onunla geçirdiği kısa sürede Arthie’nin kendine has yöntemleri olduğunu öğrenmişti. Dikkatli biriydi Laith ama Arthie de öyleydi. Ofisinde tanıştıkları gün Felix, Laith’i dairesine kadar takip etmişti ama Arthie bu adresi gerçekten ziyaret edeceğini hiç düşünmemişti.

“Üzerine bir gömlek giy,” dedi. Sesini hafif ve kayıtsız tutmak için çaba sarf etmesi gerekti. “Konuşmamız gerekiyor.”

Laith odaya girerek onu kendisine bakmaya mecbur bıraktı. Saçakları düğümlü halının üstünde ayakları çıplaktı. Ay ışığı parmaklarını teninde gezdiriyor, gölgeler çiziyordu ve Arthie kolay görebilmek için değil, gümüş yerine altın rengi ışıktaki görmek için yanındaki lambayı açma istediğine direndi. Neden ona doğru geliyordu? Adım adım yaklaşıyordu ve her adım namluya sürülen bir kurşun gibiydi.

Eğer onu korkutmaya çalışıyorsa, o zaman...

“Gömleğim,” diye boğuk bir sesle açıkladı, Arthie’nin arkasındaki gardıroba uzanarak. Kapıyı çekip açarak bir gömlek çıkardı, yutkunurken boğazı kıpırdadı, sonra kıyafetini üstüne geçirirken kasları dalgalandı. “Nasıl? Senin için uygun mu?”

Ona ceketini de giy demek istedi. Bunun edeple alakası yoktu. Sonuçta Arthie çıplak ayak bileği görünce bayılan Ettenia’lı bir namus bekçisi değildi. Bir adamın White Roaring Meydanı’nda çıplak yürümesi umurunda olmazdı.

Laith’le birlikteyken aklını toplayıp düşünemiyordu. Onun gözlerindeki çaresizliğe ve yüzündeki acıya odaklanmamalıydı. Laith’i inceleyip uzuvlarının sağlığına, rahat duruşuna dik-

kat kesildi. *Her zaman olmayan bir yerde yalan arıyorsun.* Bu kafasının içinde. Öyle, arıyordu. Bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı. Bu sayede birinin ayağının altındaki kir olmaz. Tan çıkıp kiri temizleyen kişi olmuştu.

“Otur,” dedi.

Arthie onun, Laith de onun hayatını kurtarmıştı.

“Artık bana gerçeği söylemenin zamanı geldi.”

—

Laith kendine bir fincan kahve demledi, Arthie’ye de teklif etti ama o başını sallayarak reddetti. Kahvenin acılığından hoşlanmıyordu. Çayın verdiği huzurun zerresi yoktu. Omuzlarını silkti ve beş tane şeker küpünü karıştırdı. Artık kahveli şerbet içiyordu.

Başıyla Arthie’nin belini işaret etti. “Neden bununla başlamıyoruz?”

“Bu mu?” Tabancasını çıkarıp odaklandı. Hareket ettikçe bulanıklaşıyordu; gümüş parıldıyor, siyah çağırıyordu. Calibore, bıçaktan saçına takılacak kadar zarif, öldürecek kadar keskin bir saç tokasına dönüştüğünde nefesinin kesildiğini duydu. Bir makasa, keskin uçlu bir yıldıza, gümüş boks eldivenlerine, bir hançere dönüştü. Hep bir silahtı, hep o ince koyu süslemeleri taşıyordu ki bu da bir nedenden ona Laith’i hatırlatıyordu.

“Nasıl?” diye sordu, elinde kahve kupasıyla halıya otururken.

İlk kez olduğunda Arthie, Jin ile tabana kuvvet kaçırıyordu. Bir tabancadan daha sessiz bir silaha ihtiyaç duyulduğuna dair şaka yaptığını hatırladı. Arthie yeterince uzun süre bunu dilemişti ve saniyeler sonra kılıcı aralarına düşmüştü. İkisi de bir diğeri numara çekmiş gibi hayret içinde tabancaya bakmıştı. İkisi de nasıl olduğuna akıl sır erdirememişti.

Birisi tabancayı açıp içine bakacak olsa, namluda tek bir mermi bulurdu, oysa Arthie silahı kullanmıştı ve bir kez bile doldurmamıştı. Herhangi bir silaha dönüşebilmesinin yanı sıra, tabanca her şeyi öldürebiliyordu.

Vampirleri bile.

Arthie bunu, ıssız bir sokakta saldırıya uğrayan ve yardım çığlıkları atan genç ve öksüz Reni'yle karşılaştığında zor yoldan öğrenmişti. Arthie, kaçmak için zaman kazanmayı umarak vampire ateş etmişti ama bundan fazlasını elde etmişti. Reni, vampire dönüştürölmenin yarattığı travma yüzünden olayı hatırlamıyordu ama olaydan sonra yanlarında kalmıştı ve Arthie, Calibore'u yanından hiç ayırmamıştı.

Yıllar boyunca Arthie, Calibore'a kimsenin bir tabancaya göstermeyeceğı türden bir özenle sahip çıkmıştı. Bu tabanca onu güçlendirmişti. İnsanı güçlendiren bir silahtan ziyade bir imparatorluğu zekâsıyla alt edişinin kanıtıydı. Jin, her zamanki kendine has üslubuyla, belki de Arthie'nin ona gösterdiği değerden dolayı tabancanın da onu istediğini iddia ediyordu. İhtiyaç duyduğu her türlü silaha dönüşebilecek kadar. Jin'den başka kimseye bir şey söylememişti.

Şimdiye kadar.

"Nasıl çalıştığına değil, çalışmış olmasına kafanı yor," diye cevapladı.

Arthie ondan birçok hareket beklerdi ama Laith'in bakışlarını kaçırıp, kirpiklerini düşen bıçaklar gibi indireceğini hiç tahmin etmezdi.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Beni kurtardığın için."

Bu sefer Arthie bakışlarını kaçırdı. Gururundan vazgeçip ona teşekkür edeceğini beklememişti, hele bir de bu kadar samimi olacağını hiç ummamıştı.

Acıdan sinirlenene kadar dilini ısırđı. Son on yıldır içinde bulunduğu durum buydu ve bu durum onu ilerlemesini sağlıyordu. Ama Laith ile tanıştığından beri kontrolünü kaybetmişti adeta. Bir şey, onu peş peşe bir duygu tufanına sürüklüyordu: öfke, şaşkınlık, ıstırap ve şimdi de suçluluk.

"Sen..."

“Depodaki adama söylediğin şey,” diye araya girdi. Yavru kedi, motoru bastırarak kadar yüksekten mırılayarak kucağına tırmandı. “Annenden bahsettiğinde.”

“İlginç olan, senin onun üzerinde durman.” Arthie annesinden bahsetmek istemiyordu; özellikle anıların mezarlarından çıkıp geldiği bu tekinsiz gece saatinde.

“Ailen yok mu?”

Cep saati karnında yavaşça tıkırdıyordu. “Jin benim ailem. Ekibim benim ailem. Spindrift bizim evimiz, o defteri almak için ne kadar kararlı olduğumuzu fark etmedin sanırım.”

Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi ve o jestte onu duraksatan bir şey vardı.

“Annemle babamın ölümünü izledim,” dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. Belki de gerçeklerin ortaya çıkmasını kolaylaştıran geceydi. “Başka kimsem yoktu.”

Son cümle bir yalandı. Annesi, babası ve Jin arasında başka biri daha vardı, değil mi? Onu önemseyen, yanına alan ve ona kendi çocuğu gibi davranan biri. Ta ki kaçana kadar.

Laith biliyor muydu? Matteo’nun evinde adı ikinci kez telaffuz ettiğinde, onun öneminin farkında mıydı?

Bulutlar ayın önüne süzülerek onu daha karanlık, daha az iyi bir şeye dönüştürdüler. Arthie bilgi değişiminin karşılıklı olacağını bilerek bekledi. Onu uzun zamandır tanımıyordu belki ama bir şekilde bunu biliyordu. Bunu paylaşma sırası ondaydı.

“Ben tahtları ve tahtlarda oturanları, kalem kaydırarak mezar kazanları hiç sevmedim.” Bu sözleri usulca bir öfkeyle söyledi ve Arthie onun hakkında çok az şey bildiğini hatırladı. “Kral kız kardeşimin ölümünden sorumluydu. Tek varlığım oydu.”

“Akrabalarının ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” diye devam etti, kıyıyı yalayan dalgaları hatırlatan bir sesle. Usul, kinini zor dizginlemiş. “Sürüklenmek, bir bütünün bir parçası olmak. Bir yandan insanlarla çevrili, bir yandan da

tek olmak. Biz aynıyız, Arthie. Ateşle değil gözyaşlarıyla yas tutmak nasıldır anlıyoruz. Sevdiklerimiz için her şeyi yapmak nasıldır.”

Ateşle yas tutmak. Arthie yas tutmazdı. Ailesi, çocukluğu, hayatı; hepsi gitmişti. Yasın amacı neydi ki?

“Ama senin kimsen kalmadı.”

Laith ona küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Bu yas değil midir? Her yola başvurarak birini hayatta tutma eylemi?”

Bilekliği önkoluna tam oturacak şekilde yukarı doğru kaydırды. “Kız kardeşim dünyadaki her şeyimdi. Seni ve Jin’i birlikte gördüğümde, bir daha asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlıyorum.”

Jin’i ölümden defalarca kılpayı kurtarmıştı ve aynı şey bugün de olmuştu. Ölümün eşiğinde durmuş ve onunla yüzleşmişti ama o düşüşten sağ çıkabilir miydi?

“Kız kardeşim de bir haşhaşıydı,” dedi, parmaklarının arasında bir çiçek döndürerek. Oda, Arthie’nin bunun ne olduğunu ve değerini anlayamayacağı kadar karanlıktı. “Ve öğretiyeye katılma nedenimdi. Kız kardeşim dokunduğu her şeyde mükemmelliğe ulaşıyor, güneş ışığı altında serpilten bir çiçek gibi hızla rütbelerde yükseliyordu.

“Çok hızlı,” diye düzeltti Laith. “Yeni tek gözlü kralımız kurnaz ve hırslıydı ama her şeyden önce keskin zekâlıydı.”

Arthie bu kralı hemen sevdi.

“Bir zamanlar sınırlarımızı lanetleyen ağaçların devrilmesiyle, onun yerini başka bir tehlikenin dolduracağını biliyordu: fetih.”

“Sömürgecilikten mi bahsediyorsun?” diye düzeltti onu. *Şimdi çalıştığın insanlar tarafından*, sözü dilinin ucuna geldi.

Laith gözlerine baktı. “Aralarında çok fark var mı?”

Ceylan’ın kıyılarında sallanan tekneleri, annesinin sarisini daha koyu bir kırmızıya boyayan kanı düşündü. Şimdi orada yaşayan, kendi memleketlerine yabancı olan insanları düşündü. Hayır, diye karar verdi Arthie, yoktu.

“Arawiya’nın dünyanın geri kalanı gibi düşmeyeceğine yemin etti,” dedi Laith, “ve bize karşı silah ve ona meydan okumak için kullanılabilecek kutsal eserleri, hilyaları ele geçirmek için haşhaşileri gönderdi. Kız kardeşimin yetenekleri kralın ilgisini çekti ve onu buraya, Ettenia’ya yolladı. Krallığını kurtarmak için yola çıkan, yeni reşit olmuş bir kız.”

Arthie onun duygularını paylaşmıyordu. Eğer o kızın yerinde olsaydı, bunun hayatının fırsatı olduğunu düşünürdü. Bu, emeklerinin boşa gitmediği anlamına gelirdi.

“Bunun hayatının fırsatı olduğunu düşünmüştü,” dedi Laith acı bir şekilde ve Arthie gülümsemesini bastırdı. “Ama kendi başına bu kadar uzağa gidemeyecek kadar gençti ve ben hâlâ hasta olmama rağmen yolculuğa katıldım.” Kız kardeşim hiç denize açılmamıştı. Çoğu Arawiyalı çıkmazdı ama o kısa sürede hastalandı. Ettenia’nın rıhtımına vardığımızda kız kardeşim gitmişti. Deniz ötesinde ölüm daha geç gelir, ama sonunda mutlaka gelir.”

Laith elindeki kupayı çevirip kalan kahveyi çalkaladı. Kız kardeşinin ölümünden kralını sorumlu tutuyordu. Gelecek için değil, geçmiş günler için yaşıyordu.

Uzun zaman önce yitip gitmiş bir şey uğruna çabalamak boşa harcanan bir ömürdü.

“O tarihi eseri hâlâ istiyorsun değil mi?” diye sordu Arthie. “Ama aynı sebepten değil.”

“Evet. Bir adamı en çok arzuladığı şeyle öldürmenin sembolik bir yanı var,” dedi Laith ve Arthie, onda taşıdığına hiç ihtimal vermediği bir karanlığı anlık olarak yakaladı.

Arthie’ye göre Arawiya kralı bu tarihi eseri halkını korumak için istiyordu. Laith’in kız kardeşinin ölümü talihsiz bir kazaydı ve Arthie, bunun kralın öldürülmesini haklı çıkarır mı şüpheliydi ama siyasete bulaşmaya niyeti yoktu.

Hareket etmedi. “Ve sana söyleneni yaparsan Koç’un silahı vereceğini düşündün.”

Başıyla onayladı. “Hızla rütbe atladım ve Koç bunu fark etti.”

Ettenia’ya bu kadar sadık olmasının ne kadar tuhaf göründüğünü düşündü. O kadar kendini adamıştı ki muhafız olarak görev yapmasının ardında başka bir nedeni daha olduğu Arthie için gün kadar barizdi. Bu amaç duygusu hesap defterini geri almaya kadar uzanıyor muydu? Yoksa artık Koç’un elinde fazla güç olduğunu mu düşünmeye başlamıştı?

Arthie bunu soracak cesareti kendinde bulamadı. Belki de Koç, defterin Athereum’da olduğunu biliyordu. Belki de Laith’in onu almak için Arthie’yle iş birliği yaptığından haberdardı.

Spindrift’ten çıkıp Laith’in dairesine giderken, Arthie onun Athereum’da suçun üstüne kalmasına göz yummayı planladığı için içinde bir huzursuzluk taşıyordu.

Artık hiç olmadığı kadar emindi.

—

Arthie Spindrift’e döndüğünde, ceketinin yaka ilmeğine iliştirilmiş, mis gibi kokan ve tek bir sarı çiçek buldu. Bir kadife çiçeği, yas tutan bir kalp için. Ve sonra bu çiçek Arthie’ye Jin’in kapısını tıklatacak cesareti verdi. Diğer taraftan gelen yumuşak kahkahayı ve takip eden gelen kıkırdamayı duyduğunda artık çok geçti. Kapıyı çoktan tıkladı. Laith’in suçuydu bu, hayaletlerin aklına düşmesine izin vermişti.

Kapı açıldı, ferforje detaylardan ışık yansıdı. Jin kapı pervazına bir elini dayadı ve tembel bir gülümsemeyle başını eğip ona baktı. Gömleğinin çoğu açıktı ve saçları dağınıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Jin kaşlarını kaldırdı. “Eh, Spindrift diye bir yerde çalışıyorum ve patronum ise bana boş bir saat bile vermeyen zor bir kız.”

Arthie ona kaçamak bir bakış attı. “Boş bir saat mi? Bu sefer kiminle?”

“Arthie!” diye kızdı Jin. “Flick’leyim! Öyle olmadığınızı biliyorsunuz. On yaşında kalamaz mıydınız?”

Arthie irkildi. On yıl öncesi... O da tam da bundan bahsetmek için gelmişti aslında. Ona anlatmadığı geçmiş için. Korkup kaçmasıydı sahip olabileceği aileyi. Ama Jin’in acelesi vardı ve yanında arkadaşı vardı. Bu farklı bir Jin’di ve şimdi hiç zamanı değildi.

Jin derin bir iç çekti. “Ne oldu?” diye sordu, uzun süren sessizliğinde ona biraz daha yaklaşıp. “Güneş doğana kadar bekleyemeyeceğin ne konuşacaktın?”

Merhaba kardeşim, hayatımın sana hiç anlatmadığım bir bölümü olduğunu biliyor muydun?

Bunun iyi karşılamayacaktı.

“İznini kullan,” dedi sonunda. Zaten onunla konuşmak konusunda kararsızdı. Jin sadece bunu netleştirmesine yardım etmişti.

Koridorda geri yürümeye başladı, parmakları sağındaki, genellikle Spindrift’in kargaşasına, çay salonunu ya da kanevini izlediği korkulukta kayıyordu. Sessizlik Arthie’yi tedirgin ediyordu. Laith hüznünü bir palto gibi omuzlarına bırakmıştı.

“Arthie,” diye başladı Jin ama ne diyeceğini bilemedi.

“Sabah görüşürüz.”

Ama Jin kapıyı kapattığında yine de biraz hayal kırıklığına uğradı. Çalışma masasına geri döndü. Oturdu. Planlar, notlar ve Matteo’nun çizimlerinin mumlu kâğıt katmanları ona bakıyordu. Athereum’un düzenini baştan sona öğrenmişti.

Ofisinin cam kapılarının dışında, beyazımsı sarı saçlar belirdi.

“Chester,” diye seslendi Arthie.

Kapılardan birini gereğinden fazla bir güçle açtı ve uykulu uykulu gözlerini ovuşturarak içeri daldı. Pantolon askıları kollarından aşağı kayıyordu. “Evet patron?”

“Tungsten konusunda her şey yolunda mı?” diye sordu. Chester başıyla onayladı. “Harika. Buraya gel. Senin için özel bir isim var.”

Birdenbire doğrulup göğsünü kabarttı, hemen etrafına bakındı.

“Ama kimseye söyleyemezsin,” dedi çünkü neyi, daha doğrusu kimi aradığını biliyordu. “Ne Reni’ye ve kesinlikle ne Felix’e. Bunu yapabilir misin?”

Chester tereddüt etti.

“Hâlâ Felix’in bir iş, Reni’nin ise iki iş önündesin.”

Başıyla onayladı.

“Jin’e de söyleyemezsin.”

Koyu kahverengi gözleri bir nebze büyüdü. Güzel. Bu iş ciddiye almasını istiyordu.

“İyi ki Jin meşgul,” dedi Chester.

Arthie, Jin’in faaliyetlerini dokuz yaşında bir çocukla tartışmamaya karar verdi. Ona üzerinde adres yazılı bir kâğıt parçası uzattı.

“Güneş doğarken oraya git ve bekle. Karşıdaki malikâneyi izle. Saat altıda hizmetçi kadın pazara gidecek ve yanına bir oğlan çocuğu alacak. İkisinin de üstünde Arundel hanedanının arması olmalı. İki kartalın ortasında duran bir A harfi. Onları takip et. Görünme, tamam mı? Çocukla konuş, ihtiyacım olan cevabı alabilmek için yeterince arkadaşça davran.”

“İhtiyacın olan cevap nedir?” diye sordu Chester, söylediklerini takip ederek.

“Önemli bir şey değil. Evin reisinin ne durumda olduğunu öğren. Sanırım bir süredir eve gelmiyor ama emin olmak istiyorum.”

Chester kaşlarını çatı. “Bu kadar mı? Neden mi? Onu tanıyor musun?”

“Ne yazık ki.”

“Anladım, patron.” Ayrılırken adresi göğsüne sıkı sıkı bastırıyordu.

Arthie iç çekerek sandalyesine yaslandı ve sarı kadife çiçeğini elinde döndürmeye başladı. Oda dönüyordu, masası gözlerinin önünde bulanmaya başlıyordu.

Sadece bir yudum, dedi kendi kendine, sürahiyi dolabından çıkarıp ışığa tutarak. Geriye sadece bir *yudum* kalmıştı ve o an doğanın bile kendisine düşman olduğunu hissetti. Arthie hindistancevizi suyunun son yudumunu içti ve sürahiyi *güm* sesiyle masasının üstüne bıraktı. Zihnindeki sis dağıldı.

Ters giden bu kadar şey varken bir tane fazlası olsa ne fark ederdi ki?

21

FLICK

Flick ertesi sabah Spindrift'ten ayrıldığında, Casimir ekibi hâlâ yazı örnekleriyle Athereum üye nişanını ele geçirmiş olmanın coşkusunu yaşıyordu. Süresi geçmiş olabilirdi ama hâlâ geçerli bir nişandı ve Jin kan yoldaşı olarak içeri sızdığında buna ihtiyaçları olacaktı. Gerçek niyetine rağmen, Flick ekip kadar keyifliydi, sanki bir yöne gitmekte kararlı bir gemiyken, birden yelkenlerini salmış ve kendini sevinçle kabaran dalgaların rüzgârına bırakmıştı.

Yapamam, diye hatırlattı kendine. Annesi için buradaydı, ancak kelimeler boş gelmeye başlamıştı. Jin içini kıpır kıpır ediyor ya da Chester onu saf bir abla şefkatiyle kolluyor olsa da, bunun önemi yoktu. Jin sokaktaki her kıza bunu yapıyordu ve Chester, Arthie elinde tabancasını tutarken bile ona böyle bakıyordu.

Odaklan, dedi kendisine. Artık yapması gereken bir işi vardı. Nişanların kopyalanması gerekiyordu.

Flick bir sokağa girerek asılmış çamaşırların arasında ilerledi. İlerideki bina, yanındakiyle ve onun yanındakiyle aynıydı: harçları çatlak, yukarı uzanan kırmızı tuğlalar, en tepesinde vardıya değişimleri için bir zil ve bir zamanlar döşeli olan patikanın

üzerinde hoyratça serpilip büyüyen yabancı otlar. Bacalar sisin için parmak misali yükselerek dikkat çekiyordu.

White Roaring'in dökümhaneleriydi bunlar.

Flick'in yaşındaki genç hanımlar, yanlarında bir refakatçi olmadan sokağa bile çıkmazdı ama Flick taklitçiliğe başladığından beri bu değişmişti. White Roaring'in arka sokaklarında peşinde bir refakatçiyle dolaşamazdı ya. O ilk kaçamakların üzerinden yıllar geçmişti ama Flick hâlâ yalnız olmaya alışamamıştı.

Çamurun içinden süzülerek yürürken buraya son geldiği seferi hatırladı, hayatını mahveden mühür yüzüğü için. Burası kapısız ve karanlıktı ve tuğla cephesine oyulmuş, camsız pencereler vardı ama derinlerden gelen sesler hâlâ canlılığını koruyordu; metal metale çarpıyor, adamlar ve çocuklar alevlerin uğultusu arasında bağırıyordu.

Her yaştan insan, sekiz yaşını aşmamış kızlı erkekli çocuklar bile kürek taşıyor, sandıkları sırtlanıyordu. Kömür saçıyor, yeşil kum çuvallarını birbirlerine veriyorlardı. Dökümhane turuncu ve altın sarısı bir ışıltıyla parlıyordu, öfkeyle fokurdayan kırmızı kazanlardan eşit miktarda duman ve buhar yükseliyordu. Kalın kıyafetleri teninden akan ter nehirlerine sürtündükçe kaşındırıyordu ve Flick, havadaki duman yüzünden öğürmeye başladı

White Roaring dökümhanelerle dolup taşıyordu ve bütün şehre o metalik koku hafif de olsa hâkimdi ama burada... Burada o koku yoğundu. Bu pis koku ciğerlerinden günlerce çıkmayacaktı; buraya en son geldiği günün anıları gibi tenine işlemişti.

"Pardon hanımefendi," diye bağırdı bir çocuk, yanından bir kova suyu saçarak yanından geçerken.

"Bekle," diye seslendi Flick ama çocuk çoktan sendeleyerek uzaklaşmış, ardında yukarıdan sallanan makaraları yansıtan küçük su birikintileri bırakmıştı. Ustabaşını ararken gümbür gümbür yanan bir fırını geçti ve sonra aradığı adamı buldu.

“Raze!” Tanıdık bir yüz görünce rahatladı, bu yüz onunki bile olsa.

İsli ellerini önlüğüne sildi ve döndü.

Yüzü hemen buruştu ve karakterli yüz hatlarını kabaran öfkesi yeniden şekillendirdi.

“Sen,” diye hırladı. Kır bıyıkları titredi.

Flick birkaç adım geri çekildi, neredeyse fıçıdan kömür çıkaran bir çocuğa takılıp düşüyordu. İçini korku sardı. Raze pek hoş bir adam değildi ama asla nefret de saçmamıştı.

“Raze, benim. Flick,” dedi. “Bir süre önce bana yardım ettin, şimdi de makinelerini tekrar kullanmak istiyorum.”

Adam bir kahkaha attı, ses sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Yanında ince uzun bir adam belirdi. Lakabı Çok Uzun’du ve onun yardımcısıydı. Avucuna bir ocak maşasıyla vuruyordu ve Flick bir adım daha geri çekildi. Böyle keskin bir korku hissettiğini hiç hatırlamıyordu, teri buz kesmişti.

“Tekrar buraya gelmen büyük cesaret,” diye tısladı Çok Uzun. Aniden, ocak maşasını kaburgalarını parçalayacak kadar büyük bir kuvvetle savurdu. Flick kollarını kaldırıp çekildi ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. Bu işi kabul ettiği, adını sokaklarda anılacak bir lakaba kısalttığı ve annesinin affı için Arthie Casimir’e kazık atmak kadar büyük bir iş çevirebileceğini sandığı için tam bir budalaydı.

Çelik bir şeye çarparak gümbürdedi.

“Bir hanımefendiye böyle davranılmaz.”

Flick, alçak sesli sözlerle güvenip gözlerini açtığında, Jin’in kendisi ile iki ustabaşı arasında durduğunu gördü; şemsiyesi Çok Uzun’un ocak maşasını engelliyordu. Yüzünün alt yarısını kaplayan siyah bir cerrahi maske takıyordu, koyu renkli bantlar kulaklarının etrafına dolanmıştı. Görebildiği yüz hatları adeta taş gibi sertti, fabrika ışıkları çehresini altın gibi aydınlatıyordu.

Karşısında öfkeli, şiddet dolu adamlar yokmuş gibi ona bakıyordu. Sanki dünyada sadece ikisi vardı. “Sana zarar verdi mi?”

Flick, gözlerindeki saf öfkeye nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Sana dokundu mu?” diye tekrar sordu Jin.

Başını iki yana salladı.

“Casimir?” Raze’in sesinin saygıyla yumuşadığını duydu. “Bu... Bu bir hanımefendi değil.”

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı, dört taneydiler, çünkü en küçüğü yoktu. Flick’in nefesi kesildi. Jin başını hafifçe eğdi.

“Nezaketimi suistimal ettikten sonra bunu yaptın,” diye devam etti Raze. “Tesislerimi kullanmasına izin verdim, karşılığını böyle aldım.”

Flick kollarını indirdi. “Bu doğru değil! Yanılıyorsun.” Sözler bir anda döküldü ağzından. “O yüzüğün kopyasını yapmama yardım ettin. Neden sana zarar vereyim ki?”

Buraya geldiğini sadece annesi biliyordu. Flick geride hiçbir iz bırakmamaya dikkat etmişti ve annesine de bunu söylemişti.

“Sen bir sineğe bile zarar veremezsin kadın. Pis işini o pellerinli zebaniler yaptı. Adamlarım olmasaydı daha kötüsünü kaybederdim,” diye nefret kustu Raze ve Çok Uzun, bir kez daha saldırmak için ocak maşasını geri çekti. Flick çığlık atmak üzereydi ki Jin şemsiyesini yeniden savurdu. Flick o ana kadar, şemsiyenin Jin’in kıyafetinin bir parçası, onun düzenli ve şık görünüşünün tamamlayıcısı olduğunu düşünmüştü.

Ne kadar da aptalmış.

Jin, şemsiyeyi Çok Uzun’un parmak eklemlerine vurarak tutuşunu kırdı, ardından Flick’in takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde iki kez daha vurdu.

Çok Uzun çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü. *Kırılmıştı.* Flick titreyerek nefesini verdi ve Raze donup kaldı. Çok Uzun’un çubuğu taş zeminde yuvarlandı, üzerindeki bakır kirişlerin arasından geçen gölgeler yüzüne bir X işareti düşürdü.

Jin, ulumaları kesilene kadar bekledi.

“Artık yüz yüze bakabildiğimize göre iyi dinle,” dedi. Şemsiyesiyle Flick’i işaret etti, “Kız benim korumam altında.” Etraflarında toplanan adamlara baktı. Dökümhane çıt çıkarmadan, ürkütücü bir şekilde nefes alıp veriyordu. “Ona dokunursanız hepiniz ölürsünüz. Anladınız mı?”

Herkes nefesini tuttu.

“Anladınız mı?” diye tekrarladı Jin, bu sefer daha yüksek sesle. Flick, sesindeki soğuk tehdit yüzünden irkildi. Şemsiyesini bir varilin yanına sertçe vurdu ve aniden fısıltılar gelmeye başladı.

Flick, o anda dökümhane işçilerinin kendisine çevirdikleri bakışlardaki değişimi, zorla alınan saygının altında parıldayan öfkeyi gördü. Korkuyla anılmak istemiyordu. Bunlar iyi, emekçi adamlardı. Eğer bir mühür yüzüğü kadar önemsiz bir şeyi taklit ederek kapılarına tehlike getirmişse, onlara özür borçluydu.

Evet, kesinlikle, bir özür geceleri daha rahat uyumalarına yardımcı olur.

Flick, kafasındaki yeni sese kulak vererek durdu. Arthie’nin kuru ve nesnel sesi haklıydı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı.

Raze, kel kafasından kasketini eliyle aldı. “Evet, Casimir.” Omuzlarından askıları kaymış halde, iki potayı yoldan çeken oğlan çocuğuna parmak şıklattı. “Toddy, hanıma neye ihtiyacı varsa ver.”

Jin, turuncu karanlığın içinde kaybolan çocuğa işaret etti. “Önce hanımlar.”

Flick, bacakları titreyerek, saçları ensesine yapışmış halde onu takip etti. “Beni nasıl buldun?”

“Spindrift’te değildin ve nişanlar henüz yapılmadı. Belliydi. Seni hangi dökümhanede bulacağımı nereden bildiğime gelince, herkes o meşhur mühür yüzüğü hangi atölyede dövdüğünü biliyor,” dedi Jin ve midesi fokur fokur kaynayarak annesini düşündü.

Toddy ona bir pota verdi ve Raze'in ikinci kattaki ofisinde, fırınların ortak sıcaklığı, makinelerin ve adamların homurtularıyla dolu küçük bir dökümhane kurabilmesi için gerekli her şeyi toplamasına yardım etti. İki fener yaktıktan sonra geri çekildi, askılarını düzelitti ve küçük ellerini önünde birleştirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi. Jin'e de teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Onu kurtardığı için. Buradan canlı çıkmasını sağladığı için. Çocuk teşekkürüne beklediği şekilde karşılık vermedi. Korkuyla başını aşağı yukarı salladı, gözlerine bakmadan hızla uzaklaştı.

Jin karanlık bir tavırla güldü. “İşte böyle artık bizden biri olduğunu anlarsın.”

Flick alnını bir mendille sildi. Eğer yeraltı dünyasında saygı görmek bu anlama geliyorsa, bundan hoşlandığından şüpheliydi. Elini cebine daldırdı, parmaklarını çakmağının kenarlarına bastırdı. Ama nefret de etmemiştir. Parmaklarını yan tarafında gezdirdi ve her bir kaburgasını yeni bir minnettarlıkla hissetti. Başını kaldırdığında, Jin'in bakışları bu hareketi takip ediyordu.

Çakmağını çıkardı ve alevle oynamaya başladı. *Aç, kapa, aç, kapa.* Defalarca, ta ki zihni ateşe dönüşene kadar. Her zaman, ateşin hiçbir şeyden doğup bir canavara dönüşmesinde bir güzellik olduğuna inanmıştı. Bu ona her şeyin mümkün olduğunu söylüyordu. Dünya ne kadar karanlık olursa olsun, tek gerekenin bir kıvılcım olduğunu...

Ona teşekkür ederek başlayacaktı; biraz olsun insanlığını geri kazanmak istiyordu. Çakmak şak diye yandığında gözlerini onun gözlerine kaldırdı.

Jin irkildi.

Flick, eski ve yaralı bu duygu parıltısı karşısında durakladı. Çakmağını cebine geri koyup işe koyuldu, Athereum nişanını cebinden çıkarıp yeni bir kalıba koydu.

Özür dilerim, demesi gerektiğini sanmıştı ama Raze hatalıydı. Çok Uzun hatalıydı. Raze'in parmağını kaybetmesinin sebebi o değildi. Bir sürü pelerinli adam görüp bu bağlantıyı nasıl kurabilmişlerdi ki?

Jin masanın etrafından dolandı, avuçlarını iki yanına koyup eğildi. Jin'in annesinden bahsetmesini bekledi. İnanmayı reddettiği şeyi ona söylemesini bekledi.

"Yaralı mısın?"

Bu nazik söz üzerine eli kaydı.

Erimiş metal sıvı ateş gibi tısladı. Jin ellerini masadan çekti ve derin bir nefes verdi. Neden gergindi? Gerginliği yüzünden Flick de *geriliyordu*. Kalıpların üstündeki rakamların izini sertleşmeden önce düzeltti ve geri çekilip eliyle yüzünü yelpazeledi.

Ya Raze ortada hiçbir sebep yokken, sadece yapabildiği için olayı ona bağlamışsa? Flick durdu ve Jin'e döndü, gözlerinin dolduğunu fark etmeyeceğini umdu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve buna dayanamıyorum." Sesi cümlesinin ortasında çatladı ama kalan kelimeleri ağzından zorla çıkardı.

"Aşağıya geri dönüp birkaç kemiğimi kırmayı düşünüyorum," dedi Jin.

Ah. Şiddeti onaylamıyordu ama belki de sarsılmış ve kendini hâlâ tam toparlayamadığı için olsa gerek o sözler ve Jin'in söylerken taşıdığı öfke içinde tuhaf bir heyecan uyandırdı.

"Hayır, hayır. Her şey yolunda," dedi. "Onları rahat bırak."

Jin hiçbir şey söylemedi.

Flick, sessizce çalışmaya devam etti; her parçayı eritti, döktü ve gazını aldı. Saatler sürdü ve Jin çevreyi gözleyerek sabırla onunla bekledi ama nişanların tamamlanması daha da uzun sürecekti. Bu yüzden Flick, ihtiyaç duyduğu her şeyi bir tepsiye topladı ve ödeme olarak yeteceğini umduğu kadar duvin bıraktı.

Jin kapıyı işaret etti ve onu açık merdivenlerden aşağı takip etti, metal basamaklar ayak seslerinin altında şangırdadı. Flick geçerken dökümcüler sustu.

Raze onun arkasından baktı. Çok Uzun da aynısını yaptı. Jin'in şemsiyesini gevşekçe tutuyordu ve ona sorumlu annem değil demek istedi. Hepsine sorumlu annem değil demek istedi. Sadece bir yüzüktü. Annesi asla böyle bir tepki vermezdi.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu.

O gece Flick, rüyasında annesinin onu affettiğini gördü. Defteri annesinin eline tutuşturuyordu. Her sokakta gazete satıcılarının sesi yankılanıyordu: *Leydi Linden Koç'u ifşa etti!* Rüya hızla geçti ve onu Raze'in dökümhanesine fırlattı. Dört parmaklı elini gördü. Belki bir daha asla yürüyemeyecek olan Çok Uzun'u.

Flick vicdan azabıyla uyandı ve günlerdir içinde olmayan o büyük boşluğu yeniden hissetti.

Derin bir nefes alıp Spindrift'teki odasına geçti. Kopyaladığı nişanlar köşedeki çalışma masasının yüzeyine yayılmıştı. Her birini doğal olarak eskimiş gibi görüne kadar oksitledi ve ovaladı, dikkatini işe vermeye çalıştı.

Bunlar şimdiye kadar yaptığı en sahici kopyalardı ve aşağıya, diğerlerinin yanına inerken sonuçla gurur duymaya çalıştı.

Arthie merhaba dedi, Matteo çay fincanından kan yudumladı ve Jin işinden başını kaldırıp baktı. Ağır bir bakıştı bu, fazla ciddi ve fazla endişeliydi. Acaba fikrini değiştirip dökümcülerin tarafını mı tutmuştu? Burada seçilebilecek bir taraf var mıydı? Keşke sadece ikisi olsaydı odada.

Flick, kendi nişanlarını gerçek olanın yanındaki tezgâha yerleştirdi; beşi de öğle güneşinin altında parılıyordu.

"Bunlar olağanüstü Flick," dedi Matteo. Başparmağını Athereum sloganının üstünde gezdirdi. "Aradaki farkı neredeyse anlayamıyorum."

Flick, iltifat karşısında içten içe ısındı.

“Çünkü fark yok,” diye araya girdi Jin. Flick’in içi daha da ısındı, gözleri dolmaya başladı. Belki de ondan nefret etmiyordu. Ama onu duygulandıran tek şey bu değildi, değil mi?

Onun hayatını kurtarmaktan daha fazlasını yapmıştı. Onu bir şeyin parçası yapmıştı. İlk defa gerçekten takdir edildiğini hissetti. Tanınmıştı. *Gerekli biriydi.*

Aletleri, kurşunu bir şeyin üstünde durdu. Etrafa saçılan kıvılcıklar, yanındaki hamur kırıntılarıyla dolu tabağa sıçramıştı ve boynunun yanındaki zarif dövmeleri altın rengine boyuyordu. Çok net göremiyordu ama dövme, büyük ölçüde bir kuşa benziyordu. Bir leylek veya bir turna. Belki bir balıkçıl kuşuydu ama tasarım gerçekçi olmaktan çok stilize edilmişti, bu yüzden kesin bir şey söyleyemiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi ona. “Dün için.”

Soru sormak istercesine ağzını açtı ama isteyeceği son şey diğerlerine ne olduğunu anlatmaktı.

Bunu fark ederek sadece göz kırptı. “Borcunun ne olduğunu sana söylerim.”

Yanaklarına ateş bastı ve kendini aptal durumuna düşürmeden önce bir adım geri çekildi. Nişanları düzeltti ve ona bir kez daha kaçamak bir bakış attı.

“Gözlükler,” diye açıkladı Arthie, Flick ne yaptığından ziyade Jin’e bakıyor olsa da. “Jin takacak. İçeriye bir şey götüremeyeceksek bir yolunu bulmamız gerekecek. Çerçeve, nişanları taşıyan boruları kaplayan camı kesecek kadar keskin olacak.”

“Bu çok akıllıca,” dedi Flick, Jin’i gözlük takmış halde hayal ederek. Yüzü daha da kızardı.

“Bu tam Jin’e göre,” dedi Arthie. Her bir nişanı gerçek olanla karşılaştırdı ama Flick’in işinde iyi olduğunu bilmesi gerekirdi. Arthie gözlerine baktı ve Flick düşüncelerini dile getirmiş gibi yanıt verdi. “Temkinli olmayı severim.”

Laith geçerken Arthie’yi bir şahin gibi dikkatle inceliyordu. Flick, Matteo’nun bunu fark ettiğini gördü.

Arthie Casimir’i izlememek zordu. Çalışma ve plan yapma şekli... Bazen taş kadar hareketsiz, bazen bir arı kadar kıpır kıpırdı. Arthie çoğu zaman kadınlığını gizlerdi. Sonuçta, erkeklerin dünyasında bir kızdı ama kadınlığı, zaman zaman kendini usulca belli ederdi. Bazı anlarda bir tarafa döndüğünde, Jin’in sözleriyle yüzü aydınlandığında, Matteo’nun sataşmalarına karşılık verdiğinde ya da Laith’e şöyle bir baktığında. Dalgalı saçları ışığı yakaladığında, tenindeki bakırı aydınlatıp bakışlarını muzip bir ışıltıyla canlandırdığında.

“Endişelenme,” dedi Flick Matteo’ya. “Birbirlerinden nefret ediyorlar.”

Matteo uzun bir süre sessiz kaldı. “Henüz ikisi de farkında değil.”

Flick bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Arthie’nin nişanları özenle yerine yerleştirdiğini görmek hoşuna gitmişti; incelemesi tamamlanmıştı.

Laith onlara göz gezdirdi, Arthie’nin masasından Jin’inkine baktı. “Görünüşe bakılırsa, bir tek vampir katkı sağlamıyor.”

“Ben ekibin seviyesini dış grnşmle ykseltiyorum,” dedi Matteo, gayet ciddi bir tonla. “Sen ise... Kimse ensesinde soluyan bebek bir zorbayı sevmez.”

Odanın diğer ucunda bir şey *tınladı*, ardından bir alet masaya düştü.

“Hepiniz biraz sessiz olur musunuz?” diye patladı Jin.

Arthie, onun bu çıkışından etkilenmedi. “Flick’e serenad yapmanı sağlayacaksa memnuniyetle.”

Flick’in yanakları kızardı. “Bu konuda şaka yapmamalısn.”

“Pek çok şey yapmamalıyım,” dedi Arthie ve başıyla Laith’i işaret etti. “yle olsa bu adam işsiz kalır.”

“Kendini çok fazla vyorsun,” dedi Laith.

Bu sefer bir şey kırıldı. Jin hareketsiz kaldı. Ayaklarının di-
hindeki döşeme tahtalarında cam kırıkları parlıyordu.

“Susmanın hangi kısmını anlamıyorsunuz?” diye hırladı.

“Bize *konusmayın* demedin,” diye hatırlattı Matteo.

Flick, Jin’in çalışma masasına baktı. Dar aletler, sık bir su ka-
bının yanında ve küçük bir cam disk yığınının çevresine dağıl-
mıştı; bunlar sahte gözlüğünün camlarıydı. Her birinin etrafına
sarmaya çalıştığı, şerit halindeki eğimli metalin tungsten karbür
olduğundan neredeyse emindi. Daha önce de bununla çalışmıştı.

Jin öfkeyle bir faraş kaptı. “Ah, o zaman bana kulak ver seni
aşırı büyümüş sivrisinek: Çeneni kapat.”

Bu sefer Arthie güldü ve Jin hemen yumuşadı. Ardından
Arthie, Matteo ve Laith’e döndü. “Şimdilik burada işimiz bitti. Bu
gece kuleyi keşfe çıkacağım ve yarın iş için tekrar toplanacağız.”

“Ah, canım. Kovulduğumda bunu hemen anlarım,” dedi
Matteo ancak daha fazla şakalaşmadı ve Laith’e döndü.

Muhafız kaşlarını çattı. “Bana dokunma.”

“Sakin ol yüzbaşı. Bu yapacağım son şey, inan bana,” dedi
Matteo ve Flick, ikisi nihayet odadan çıkarken bir kez daha sivri
dişlerinin parıltısını görür gibi oldu.

Arthie, Jin’in yanma çömeldi ve yere düşen bir penseyi aldı.

“Yapabilirsin,” dedi nazikçe ve Flick onun bu şefkatli yönü-
ne şaşırdı. Acaba Arthie, hâlâ odada olduğunu biliyor muydu?

“Öyle mi?” diye sordu Jin.

“Gözlükleri mi?” diye sordu. “Evet. Yapamayacağını düşün-
menin tek sebebi, diğer her şeye endişelenmen.”

“Yarın hangi yollarla ölebiliriz gibi mi?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi Arthie hafifçe. “Şüphe, şeytandandır.”

“Çoğu zaman şeytan sensin zaten,” diye karşılık verdi Jin.

Bakma, diye uyardı kendini Flick. Ama bakmamak zordu,
gömlek kolları iyice sıyrılmıştı, damarları ellerine uzanan yollar
gibi şişmişti. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi.

sağlam kalan lensi gömleğinin eteğine sildi. Bir parça tenini gördüğünde boğazından tuhaf bir ses çıktı.

Gözlüğü yüzüne yerleştirdi, tek parmağıyla burnunda yerine itti. Her zaman şık ve zarif biri olmuştu ama gözlükler bambaşka bir etki bırakıyordu, muhtemelen kendisi yaptığı içindi.

Arthie, parmağını çerçevenin boş tarafına şakacı bir tavırla sokarak, “*Dulce periculum*, kardeşim,” dedi sadece.

Jin iç çekti ama sağ elini kaldırıp tersini Arthie’nin elinin tersine vurdu, eklemleri birbirine çarptı. “Kaderimizde bela var, senin ve benim.”

Flick onları kıskandı. Yoldaşlıklarını, dostluklarını, sevgilerini. Kan bağı olmadan birbirlerine bağlıydılar, bu bağ onun ve annesinin bağına andırıyordu ama yine de birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Peki Flick, annesinden böyle bir bağ istemiyorsa, tam olarak ne istiyordu?

22

ARTHIE

Önemsizliği görünür kılmanın bir yolu vardır: Dünyanın tepesinde durmak.

Gece Festivali'ne yirmi dört saatten az kalmışken, Arthie Eski Roaring Kulesi'nin en tepesindeki balkonda duruyordu. Korunan girişten geçmesini sağlayan bakım üniformasının fermuarını açtı ve kenara attı, gömleğinin manşetlerini düzeltti, pantolonun kırıksıklıklarını açtı. Arthie, Jin'e bu üniformayı nasıl ele geçirdiğini sorduğunda, Jin yalnızca göz kırpmıştı.

Aşağılarda, şehir bu saatte bile uyanıktı; gaz lambaları, terk edilmiş dilekler gibi parlıyordu. İnsanlar kendi etraflarında dönüp duruyor, ya toprağın içinde ebedi bir yurt ya da bir çift sivri diş arıyorlardı. Binalar, kaotik bir düzensizlik içinde birbirinin üzerine eğilmişti; taş korkuluklar birer nöbetçi gibi dikiliyor, dizili taşlardan şekillendirilmiş yapılar ya sisler içinde denize karışarak ya da Ettenia'nın yarısını kıvrılarak geçen Tamesis Nehri'ne dökülerek sona eriyordu. Rüzgâr saçlarını savurdu, ceketinin panellerini dalgalandırıp ayakkabılarının bağcıklarını çekiştirdi.

Ay ışığı vücudunun yarısını beyaza, diğer yarısını ise koyu gölgelere boyuyordu. Gerçek doğasına çok uygundu. Yarısı burada ve şu andaydı, diğer yarısı denizde kayıptı. Hiçbir şeyin dindiremeyeceği bir sızıyla paramparçaydı.

Lütfen, diyordu yırtıcı rüzgâr adeta, yalvarırcasına. *Lütfen, lütfen, lütfen...*

Altında saat ilerliyor, ikinci saati saymaya devam ediyordu. Dokuz rakamının üzerine kurulmuş bir yuvadan bir kuş havalandı ve kulenin nabzı içinde atınca ürperdi. Bu, hayatı saniyelerle ölçen, ölümlülerin nadiren yaptığı şekilde zamanı sayan mekanik bir kalp atışıydı.

Söyle bana, yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?

O sözler, derisini delip kaslarının altına sızmış, kemiklerine yerleşmişti. O sözleri söyleyen çocuk gibi.

Ve orada, yoğun sessizliğin içinde duydu: ufak bir nefes çekiliş.

Arthie döndü. Arkasında bir silüet belirmişti. Arthie öne atılıp onu tuğla duvara bastırdı ve parmağını tabancasının tetiğine indirdi. Ama geçen tek bir saniye içinde tutuşunu kırdı ve yer değiştirdiler.

Laith başını eğdi, beyaz saçları sağ gözüne düştü. “Saldırganlığın giderek daha da şiddetleniyor.”

Bu saldırganlığın bir sebebi vardı: Laith, Arthie’nin arkasında belirmeden önce, zihnindeydi. Onu aklından çıkaramıyordu: tutuşunu, dokunuşunu ve bakışını.

Ve onu nasıl ölüme göndermeyi planladığını.

“Bırak beni,” dedi Arthie sakince. Kolunun biri kolunun altına hapsolmuştu ve diziye Arthie’nin dizlerinin arasına girerek, onu yerinde kilitlemişti. Vücudu ona biraz daha yaklaşmak, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Damarlarından bir akım dolaşıyordu. Kızgındı, hepsi bu. Sesindeki o alçak, ipeksi tınının ondan başka bir his uyandırması imkânsızdı.

“Yoksa ne olur?” diye sordu, burun uçları dokunacak kadar yaklaşarak. Gülümsemesi bir bıçağın ağzı gibiydi ve Arthie kanamaya hazırdı. Duman, ahşap ve baharat kokuyordu; büyüyle iç içe geçen bir gizemdi. “Tehdit savuracak durumda değilsin, Casimir.”

Gece rüzgârı aralarında esiyordu. Arthie dudağını dişlerinin arasına aldı.

Aydın mı hareket etmişti yoksa gözleri sahiden kararmış mıydı? Vücudunda yankılanan saat miydi, yoksa başka bir şey mi? Arthie, uzuvlarına yayılan o sıcaklığın içinde bir an kalmasına izin verdi; bakışları dudaklarına indiğinde kendini güçlü hissetti.

Onu itip uzaklaştırdı, hemen ardından giysilerinin altındaki teninin hissi, göğsünün o sağlamlığına yüzünden yumruklarını sıktı. Onu dairesinde, üstü çıplakken, teninden süzülen su damlalarıyla parıldarken hayal etmek zor olmadı. Bugün ceketini bir kenara bırakmış, omuzlarına tam oturan kraliyet mavisi keten bir gömlek ve beline gevşekçe oturan bol pantolon giymişti. Yavru kedisi omzunda değilken daha da çıplak görünüyordu.

Arthie balkonun diğer tarafına döndü, kendine gelmek için dilini ısırıldı.

“Burada ne yapıyorsun?” Arthie onu inceledi; o pürüzsüz kayıtsızlık maskesini, dudaklarının yay gibi kıvrımını. Tüylerini diken diken eden tam da buydu işte. Her birkaç kalp atışında bir gözünde beliren o hızlı seğirme. Bozulmuş bir huzur, huzursuz bir kalp. Tuhaf bir şekilde, bu içindeki bir şeyi rahatlattı, öfkesini dindirdi.

Ki bu iyi bir şey değildi.

“Athereum’u yukarıdan incelemenin akıllıca olacağını düşündüm,” diye cevapladı. “Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

İçeri girmek için yüzbaşı rütbesini mi kullanmıştı, yoksa doğrudan kuleyi mi tırmanmıştı? Eğer ikincisiyse, hiç şaşırmazdı.

“Eh, çünkü ben zeki değilim, öyle mi?” diye sordu.

Laith itiraz etmeye başlamıştı ki alaycı gülümsemesini fark etti ve kahkahayı patlattı, zengin ve sıcak bir kahkahaydı bu Arthie ise o sesi, bir kasanın şifresiymiş gibi yakalayıp sakladı.

Ona adeta saygıyla baktı ve bu Arthie'yi bir kez daha şaşırttı. Laith'in hiçbir yanı yerli yerine oturmuyordu ve belki de bu yüzden Arthie kendini onu tekrar tekrar düşünürken buluyordu. Onu çözmeye çalışıyor, gözlerindeki o karanlık derinlikte gizlenen sırları çözmeye uğraşıyordu.

“Bu özgüveni nereden buldun?” diye sordu.

“Bulmak, yaparken emek vermediğim anlamına geliyor.” Ancak emek vermişti. Damarlarına enjekte etmiş, ilk filizlerinden buruşuk bir sapa dönüşene kadar beslemişti onu.

Athereum, kulenin gölgesinde uzanarak duvar, dar ve kaygan, beyaz bir çevre oluşturunuyordu. Taşa oyulmuş detaylardan, al beni diyen bir duvin gibi parlayan çatıya kadar her yer ihtişamla doluydu. Bahçede vampirler içeriden gelen ışıkla parlayarak dolaşıyordu, konuşmaları Spindrift'te olduğu kadar kısık sesleydi.

Arthie ve Laith'e daha yakın bir yerde, bir muhafız Athereum'un çatısına inşa edilmiş seyir balkonunda volta atıyordu. Platformunun yarısı Athereum'un dışına taşarak bahçe manzarasına bakıyordu; diğer yarısıysa içeriye uzanan bir asma kattı ve Matteo'nun dediğine göre girişleri buradan gözetliyordu.

“İşte görevini savsaklamayan bir muhafız,” dedi Laith.

Muhafızın belinde, bir gümüş makaraya bitişik duran metal parıltısı dikkat çekiyordu.

Arthie ona doğru bir el hareketi yaptı. “Onu kendi silahıyla indirmek zorundayız.”

Athereum muhafızları dikenli tellerle ve sessizce ateş eden özel tasarımlı silahlarla donatılmışlardı. Bunlar vampirlerin üzerinde kullanılmak içindi. Mermiler temas ettikten kısa bir süre sonra dağılıyor ve insanı on dakika boyunca, bir insanı ise sonsuza kadar bayıltacak bir toksin yayıyordu.

Arthie başıyla kapıyı işaret etti, iki muhafız kalabalığın içeri girip çıkmasını izliyordu. “Birinin elinden silahını alıp balkon muhafızını vuracağız. Bu bize on dakika kazandırır. Flick Athereum’a girip tanımlayıcılarımızı yerleştirdiğinde, sen onu takip edeceksin, iç duvarı aşacaksın ve toksin etkisini yitirmeden önce onu kendi dikenli tel bobiniyle bağlayacaksın.”

“Dikenli teller,” diye ciddiyetle yanıtladı Laith. “Bunun ne faydası olacak?”

“Yeterince sıkı bir şekilde sararsan, yarın sabah diğer var-diya gelip onu bulana kadar hareketsiz ve sessiz kalır. Hareket ederlerse kanar. Ağzını açarsa dudağını keser. Vampirler güçlü olabilirler ancak kurşun onları tüketir ve kan kaybetme riskine girmezler. Vampirler kan üretemezler.”

“Peki sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Dinliyorum. Spindrift sakinleştirmek için tasarlandı ve insanlar kendilerini güvende hissettiklerinde konuşmayı sever,” dedi Arthie. “Ben...”

“Şşt!” diye sözünü kesti Laith.

Ayak sesleri. Saat kadranının arkasından geliyordu. Sesler birbirini çağırdı. Kule muhafızları. Bakım hilesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu ama Laith ile karşılaşınca fazla kalmıştı.

Balkon, korkulukla çevrili düz bir taş yataktan ibaretti ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Boyunlarını kırmadan atlayamaz veya fark edilmeden aşağı inemezlerdi.

Laith ona elini uzattı.

“Ne?” diye sordu Arthie.

“Bana güvenmek zorunda değilsin.”

“Güvenmiyorum.”

Kapının kolu sarsıldı. Müzayedenin başlamasına bir günden az bir süre kalmıştı. Risk alacak vakti yoktu. Çok fazla hazırlık yapmıştı, paramparça olmasına izin veremezdi.

Kapı açılırken Laith’in elini tuttu. “Çok komiksin.”

“Sen bilirsin.” dedi Laith, hızlı bir gülümsemeyle ve onu saz kulesinin balkonunun kenarından aşağı savurdu. Dünya baş aşağı döndü. Boğazında kalan bir çığlıkla havada savruluyordu.

Onu havada tutan tek şey, Laith’in beline doladığı kolye... sonra ikisini birden, ilk saatin kıvrımının hemen yanındaki dar bir pencere girintisine bıraktı.

Arthie irkildi. “Orada...”

“Sus,” diye kesti onu yine, keyifli bir sesle. Çiçeklerine, beyaz yavru kedisine, kaşlarının üstündeki o uğursuz beneklere...

Arthie bu pencere girintisinin çok ama çok dar olduğunu geç fark etti.

Laith parmaklarını sırtının en dar bölgesine koydu, sonra yıldızlarla bezeli gökyüzüne eğilip yukarıdaki balkona baktı.

Muhafızların sesleri yankılanıyordu ama Arthie onları duyamıyordu. Vücudu onun göğsüne yaslanmışken, omuzlarının genişliği onu baştan sona sararken, nasıl duyabilirdi ki? Kalbinin kulağının hemen yanında küt küt atıyordu ve her vuruşu tek tek sayabilirdi.

“Bizi burada bulamazlar,” diye fısıldadı Laith, girintinin gölgesine yeniden çekilerek. Nabızı bir kırbaç darbesiyle şahlanan atlar gibi hızlandı, boynundaki bir damar atıyordu. Gözlerinde kehribar renkli yarıklar titreşti. “Şimdi bana teşekkür etmen gerekiyor,” dedi.

“Eğer bir gün edersem,” diye karşılık verdi Arthie, kendini toparlamaya çalışarak, “bil ki bir şeyler fena halde ters gitmiştir.”

Cevap olarak çıkardığı *hmm* sesi ayak parmaklarına kadar yankılandı. Laith onu inceliyordu ve Arthie, içine çöken bir farkındalıkla. üzerindeki etkisini bildiğini fark etti. Yoksa neden dudaklarının kenarı, biraz daha yaklaştığında belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırdı ki?

Bir ok gibi hızlı bir hareketle, başparmağı alt dudağına dokundu ve ardında yakıcı bir iz bıraktı, sırtındaki el sanki onu kendine biraz daha çekmişti. Sanırım Arthie buna izin vermişti.

“Ne yapıyorsun?”

Kendisine, bilmesi gerektiği için sorduğunu söyledi. Aklında zaten her köşe bir işle, bir görevle, White Roaring’in sırlarını çözmeye çalışan düşüncelerle doluyken sesini aramasının başka bir nedeni olamazdı.

“Biz ne yapıyoruz Arthie?” diye mırıldandı Laith, neredeyse bir inlemeyle. Gecenin içinde gözlerinde bir ateş parladı.

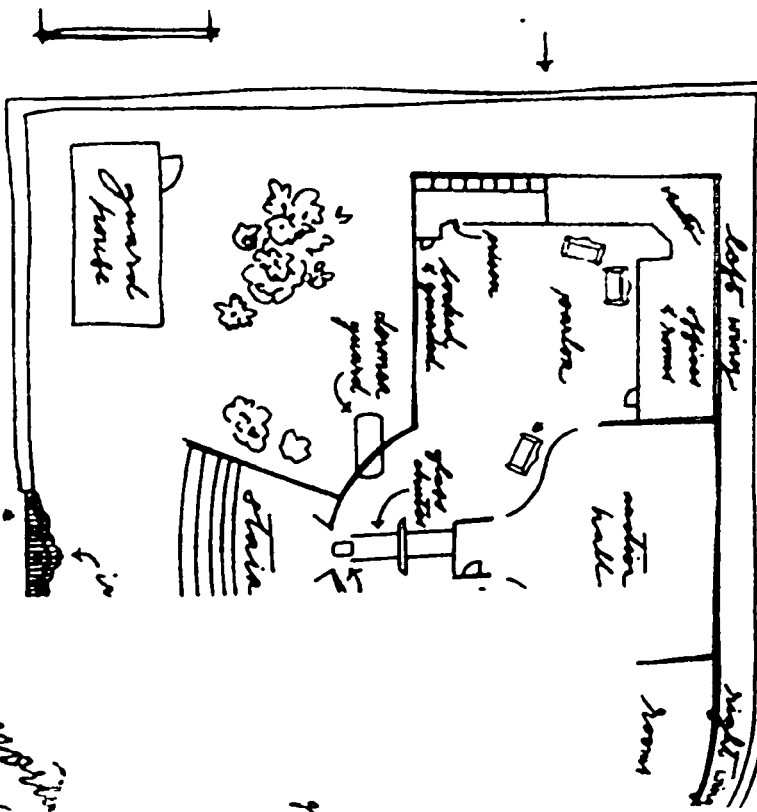
“Biz” kelimesini kullanması neden ürpertti onu, bilmiyordu. O boğuk iniltiyi tekrar duymak için ne yapması gerektiğini merak etti.

“Kaos mu bu, arzu mu?” diye sordu Laith, ellerini yavaşça kollarında yukarı kaydırırken.

İkisi de. Benzer bir histi. Arthie için bunlardan biri çoğu zaman diğeriyle eş anlamlıydı ama şu an nefes alamıyordu. Varlığının her zerresi ona atılmak ve aynı anda aralarına olabildiğince mesafe koymak istiyordu.

Yukarıda balkonun kapısı çarpılarak kapandı.

Yakında, dedi kendi kendine. Defteri geri alacak ve onunla işi bitecekti. Tüm bu hislerle. Ve eğer içinde herhangi bir parça bunu dört gözle beklemiyorsa onu en derin yerlere gömdü.

Locate the
the visited
way once has
why it didn't
'deadly' the

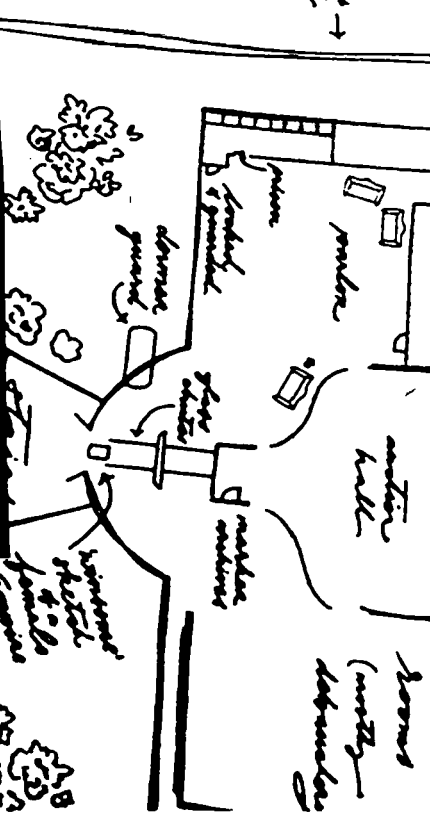
Athens
marker

marker
scale
inside

document

2. KISIM GEÇMİŞ VE GELECEK

- Edward Pierce
- Sangay Black
- Oliver Tan
- Daisy Vincent
- Clayton Lambard

23

JIN

Jin, Athereum işi için giyeceği kıyafeti günler önce planlamıştı. Ceket, bulabildiği en koyu yeşil kadifeden incecik işlenmişti. Zevksiz biri için renksiz görünebilirdi ama mühim kişiler için tam bir şıklık sembolüydü. Hatta biraz kolonya da sıkılmıştı; daha çok bergamot ile kaşmirin karışımındaki huzur verici kokuyu almak için. Her şeye rağmen.

Soygun bu gece gerçekleşecekti. Ölme ihtimali vardı ama bunu şık bir şekilde yapacağı da kesindi.

Derin bir nefes alıp şemsiyesini yan büfenin kenarına dayadı, bir uzvunu, yani çocukluğunun kendisini var eden küçük bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyordu.

İyiliğinin karşılığını istemek için Rose Ashby'le görüşüp tekrar kadın için birini öldürdüğünü hatırlamaya hevesli değildi. Hiç tereddüt etmeden yalan söyleyebilir, çalabilir, kandırabilir, kemikleri kırabilir ve çeneleri bir kurşun kadar hızlı parçalayabilirdi ama öldürmek öldürmekti ve Jin bundan hoşlanmıyordu.

Ashby'ler bir vampir ailesiydi ve çoğu vampir ailesinin aksine bu kendi tercihleri değildi, gerçek bir akrabalık bağına dayanıyordu. Ailenin reisi dönüştüğünde, Jin adamın karısının ve ço-

cuklarının onsuz yaşlanma düşüncesine dayanamadığını tahmin etti. Bu yüzden kalmalarını istediği yaşa gelmesini bekledikten sonra çocuklarını tek tek dönüştürmüştü.

Bazıları için bu romantik bir davranıştı: *sonsuza dek birleşmiş bir aile*. Jin'e göre bu iğrenç bir şeydi. Para ve statü ayrıcalığından yoksun doğmak başka, kendi kararlarını verme gücünden yoksun yaşamak başka bir şeydi. Kontrolün elinden zorla alınması, çaresizliğin gerçek anlamını öğrenmekti.

Rose Ashby babasına hiç benzemiyordu. Nazikti ve gerçek, yüzeysel ve maddiyatçı insanlarla dolu bir dünyada nadir bulunan biriydi. İki yıl önce Jin'e gelmiş, hâlâ insan olan ve kritik durumda hastanede yatan kardeşinin asla bir vampire dönüşmesini sağlamasını istemişti. Jin hayır diyememişti çünkü ölümden beter kaderler de vardı.

Yani evet, yaptıklarını hatırlamak onu hiç heyecanlandırmıyordu ama Athereum'a bir kan yoldaşı olarak girmenin ve o zorlu güvenlik sürecini atlamanın bir yolu varsa, o da Rose Ashby'den geçiyordu.

Vampir kraliyetine en yakın kişiydi.

Spindrift'teki odasından çıkıp alt kata, Laith ve Arthie'nin planları son kez gözden geçirdiği salona indiğinde saat sekizi biraz geçiyordu. Flick pencere kenarındaki bölmelerden birindeydi. Elbisesi, şafak vaktindeki bir bahçe kadar güzeldi. Rengi, iyi demlenmiş sütlü çay gibi sıcak bir krem tonuydu. Etek ucuna serpiştirilmiş çiçek işlemeleri yukarı doğru giderek seyrekleşiyor, sonunda her kıvrımını zarıfçe saran dantelli bir üstte toplanıyor, ince bir yakayla boynunda son buluyordu. Başını yana eğip ona baktı. Sanki bölümlerini bir kitapta topluyordu ama bir şey tutmuyordu. Sanki Jin kırıktı ve bunu sadece kendisi görebiliyordu.

Ancak ters giden işleri Jin yoluna koyardı. Neyin kırıldığını biliyordu ve bu kesinlikle kendisi değildi. Olamazdı. Hayır.

Ay ışığı Flick'in saçlarında birikiyor, her bukleyi şefkatli bir sevgilinin eli gibi takip ediyor, yavaş yavaş çehresini koyu gümüş bir renkle belirginleştiriyordu. Yıldızlara, sanki eviymiş orasıymış gibi bakıyordu ve Jin, akıldışı bir arzuyla, onu oraya götürebilmeyi diledi.

"Ah, merhaba," dedi Flick, yaklaştığında. "Ben, şey, gözlüklerini beğendim."

Jin çocuksu bir gülümsemeyi durduramadı. "Teşekkür ederim Felicity."

Flick başıyla onayladı, bakışlarını zorlukla buluşuyordu. "Dövmelerini de beğendim. Neden? Bunlar nedir?"

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Aklını kurcalayan tüm soruları şimdi soruyoruz, öyle mi?"

Flick, elbisesinin yakasına tatlı bir mahcubiyetle gömüldü ve o lanet çakmağı yine eline aldı. Hareketleri yavaşlamıştı ama çakmağı yerine koymamıştı.

"Kolunu gördüm," dedi yumuşak bir sesle. "Ateşten hoşlanmadığın belli oluyor."

Jin dişlerini sıktı.

"Ama sorun değil." Başını kaldırıp gözlerine baktı. "Gerçekten."

Jin, onun sesinin iniş çıkışlarına, ölçülü nefes alışverişlerinin sesine sarıldı

Flick bir süre onu izledi, sonra küçük çakmağı kapatıp cebine koydu. "Komik aslında," dedi, "alevin bende tam tersi bir etkisi var. Beni sakinleştiriyor. Bazen düşünüyorum da vampirler bile o alevin peşinden gidiyor sanki. Işığın. Yaşamak için neye ihtiyacımız varsa, ölü ya da diri ateş değil mi zaten? Biliyorum senin hayatında kötü bir dönemin simgesi oldu Jin ama bu, onun üstesinden gelemeyeceğin anlamına gelmez."

"Belki de," dedi Jin.

“Kesinlikle,” dedi Flick ve sesindeki inanç, Jin’in içine su serpti.

Jin yavaşça nefesini verdi. “Balıkçıl,” dedi.

Flick anlamayarak kaşlarını çatı.

“Dövmem,” dedi Jin, yakasını hafifçe çekerek ona daha net görebileceği bir açı verdi. “Bir balıkçıl. Çocukken, tam şuramda inatçı bir tutam saçım vardı, bir türlü yatışmazdı. Annem de şaka yollu deniz seyahatlerinin birinde gördükleri siyah bir balıkçıl kuşuna benzediğimi söylerdi. Babam o günden sonra bana hep Küçük Balıkçıl dedi.”

“Hâlâ onları özleyor musun?” dedi Flick.

“Her gün,” dedi Jin sessizce ve kaşlarının arasındaki çentiği gördü. “Sen de anneni özleyorsun.”

O çentik derinleşti. “Özlediğimi sanıyordum.”

Spindrift’in kapısı çanların şingirtisiyle açıldı ve içeri biri adım attı, memnuniyet dolu bir iç çekişle, çenesinden koyu bir şeyi silerek.

Chester hemen öne fırladı. “Kapalıyız! Hemen git!”

Ama Jin o kendine özgü salınışı tanımıştı, gerçi adamın geri kalanı tanınmaz haldeydi.

“Matteo?” diye sordu Arthie.

Flick ayağa kalktı. “İnanılmaz! Az kalsın seni tanıyamıyordum!”

“Giyinip kuşanınca güzelleşiyorum değil mi?” diye sordu, Arthie’ye yan bir sırtıyla bakarak. “Öyle dik dik bakma, canım.”

Giyinip kuşanmamıştı sadece, *değişmişti*. Saçları artık Chester’inki kadar parlaktı, ensesine gevşekçe bağlanmıştı. Burnunun ucunda altın çerçeveli bir gözlük duruyordu; her zaman karnına kadar açık olan fırfırlı beyaz gömleği artık günah kadar karanlık bir renkteydi ve pantolonuyla uyumluydu.

Laith kollarını göğsünde kavuşturdu. “İkiniz de biraz odaklanabilir misiniz? *Yalla*.”

Flick utançla elini ağzına götürdü. Ve bu kez Jin, kıdemli yüzbaşıyla aynı fikirdeydi.

Ama Arthie asla dik dik baktığını itiraf etmezdi. “Umarım çizimlerin doğrudur.”

Matteo içten bir sesle *Hımm* dedi. “Bu plan işe yarayacak. Biraz gülsen yeter.”

Zaten sorun da buydu değil mi? Arthie kimseye güvenmezdi. Jin bazen, kendisine bile güvenip güvenmediğini merak ediyordu.

“Müzayede saat onda başlıyor,” dedi ve kapıya yürüdü. “Üç çeyrek geçe toplanacağız. Laith, o kediye yanında getirmeyeceksin.”

“Ah, getiriyorum,” diye cevap verdi. “Benden sonra ekibin en çevik üyesi benim kızım.”

Jin, Arthie’yi inceledi. Aklı uzaklardaydı. Gözleri neredeyse boş görünüyordu; kestane tonunun derinliklerinde vahşi ve aç bir şey gizliydi.

“Balkon muhafızını etkisiz hale getirmemle birlikte on dakikalık zaman aralığımız başlayacak. Ve hayır, Matteo, adam ölmeyecek. Sadece bayıltacağım. Flick, arşiv odasına girip herkesi içeri alacak. Laith onun ardından girecek. Matteo en sonunda kalıp girişteki kalabalığı oyalarken, Laith duvardan tırmanıp muhafız uyanıp alarm vermesin diye onu etkisiz hale getirecek. Sonrasında Laith ve ben defteri arayacağız, Jin ve Flick ise müzayedeyi devam ettirecek.”

“Anlaşıldı mı?” diye sordu Jin.

Herkes başıyla onayladı.

“Çanları dinleyin,” diye hatırlattı Arthie.

“Ve ölmeyin,” diye şaka yaptı Jin.

“Hâlâ ustalaşamadığım tek şey bu,” dedi Matteo dramatik bir iç çekişle.

Matteo ve Flick kapıya yöneldiklerinde Arthie, Calibore’u belinden çekip çıkardı. Jin, elindeki silahın keskin uçlu bir saç tokasına dönüşmesini izledi ki bu garip büyü, hâlâ onu huzursuz

ediyordu. Arthie tokayı elinde çevirdi, sonra bir saniyeden biraz daha uzun süre Laith'in bakışına karşılık verdi ve tokayı saçına sabitledi.

Laith biliyordu. Ona söylemişti. Jin'in yüreğine bir şüphe sızdı. Kıskançlık değildi bu, korkuydu. Endişe. Ve son olarak tedirginlik.

Çünkü Arthie, hemen arkasında daha büyük bir sır olmadıkça hiçbir sırrı ifşa etmezdi. Jin'in kendisini izlediğini gördü.

“Hazır mısın?” diye sordu ona.

“Hayır,” diye dürüstçe cevapladı, aklındaki soruları yuttu çünkü zamanı değildi.

“Mükemmel.” Arthie gülümsedi ve Jin'in içine su serpmemeliydi ama serpti. Arthie kapıdan gecenin karanlığına çıktı. “Çay vakti, serseriler.”

24

ARTHIE

Kaymaktaşı duvarının ardına saklanmış Athereum gece karanlığında ürkütücü bir silüet çiziyordu. Arthie bir süredir büyük bir iş yapmamıştı. Böylesine büyük bir işe hiç girişmemişti ve planla eylem arasındaki o geçişin nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. Duyguların hücumunu, korkuyla heyecanın iç içe geçip birbirine üstün gelmeye çalıştığı o anı.

Jin'in, Athereum'un haşmetli demir kapılarından içeri oraya aitmiş gibi rahat bir edayla süzülerek girişini izledi; bahçeye yayılmış vampir kalabalığının arasında en az onlar kadar ait duruyordu. Kimsenin dikkatini bile çekmemişti.

Ağaçlara asılmış minik ışıklar, ölümsüz modasının en son örneklerini aydınlatıyordu: dekolteler uygunsuzun da ötesinde derin, etek yırtmaçları bıçak gibi keskindi. Vampirler, döndüklerinde utançlarını mezarda bırakırlardı: kıyafetleri, yüksek sosyetenin pijama bile yapmayacağı kadar kışkırtıcıydı.

Flick, söylendiği gibi iki basın mensubunun arasında gizlenmiş olarak arkasından girdi. Onu Laith izledi. Hepsinin arkasında kalan Arthie Athereum'a ilerleyen bir grup vampirin arasına karıştı. Başını eğmişti; kapılara yaklaştıkça içi kıpır kıpır oluyordu.

Soğuk kulaklarını ısıırıyordu ama yine de tek dileği, ayın şu an bir bulutun arkasına saklanmasıydı. Muhafızlardan biri dikkat kesilmişti, diğeri ise bir konukla hararetli bir sohbete dalmıştı. Tek yapması gereken, dalgın olana çarpmak ve silahını kılıfından sessizce çekip almaktı.

Ona usulca yaklaştı.

“Hey!”

Dikkatli bir muhafızdı. *Kahretsin*. Arthie duymazdan gelerek hız kesmeden yürüdü.

“Seni tanıyorum.”

Ve nereden tanıdığını söylerse diğeri herkes de tanırdı. Arthie dişlerini sıkıp gruptan ayrıldı ve ona ilerledi.

“Sen o Casimir’sin.” Adam sarı saçlı, koyu gözlü ve tamamen sinir bozucuydu.

Arthie, Chester’ın adam hakkında topladığı her şeyi gözden geçirdi. “Ve sen de Barclay’sin.”

Muhafız gözlerini kıstı ama susmuştu artık ve taraflarına yönelen bakışlar da azalmıştı. Yine de, ne basın ekibinden ne de meraklı bir izleyici olduğunu anlayacaktı. Ve şu anda en son ihtiyaç duyduğu şey, adamın nişanını görmek istemesi ve daha iş başlamadan planı mahvetmesiydi.

Hazırlıklı gelmişti.

“Bunlar sana tanıdık geliyorsa bana söyle,” dedi Arthie, ona ve belindeki silaha bir adım atarak. “Prusik asit. Kurşun karbonat. Arsenik. Zor maddeler.”

Adam dimdik durdu ve dişlerini gösterdi.

“Ah,” diye uyardı Arthie, kalın kafasının içini görerek. “Kaybolmamı istemezsin.”

“Yan iş bu, tamam mı?” dedi adam. “Mahalledeki eczaneye malzeme sağlıyorum. Burada herkes para içinde yüzmüyor.”

“Tuhaf,” dedi Arthie kaşlarını çatarak. Kapının ardından Athereum bahçelerini ve kalabalığın giderek yoğunlaştığını gö-

rebiliyordu. Hareket etmesi gerekiyordu. “En son kontrol ettiğimde Madam Mabel’in bir eczanesi yoktu.”

Vampir hareketsiz kaldı, ay ışığı altında bir puta döndü. White Roaring sokaklarında birden fazla dolandırıcı vardı ve Arthie sırlar topluyordu; en azından o müşterilerine fincanlarında sağlıklı bir şeyler sunuyordu. Madam Mabel Ever ise onları öldürüyordu. Yavaş yavaş. Kozmetiklerinde kullandığı zehirlerin etkileri umurunda değildi, yeter ki hemen sonuç versin ve kesenin ağzını açan müşterileri uzun sürede çürüsün.

“Sonsuz Güzellik Bahşeden Madam Mabel, lüks kozmetiklerinde kullandığı, Ettenia’nın güzellerini kemiklerine kadar soyup çürüten zehir için sana ne kadar ödüyor?” diye sordu.

Vampir homurdandı. “Yeterince.”

Arthie başıyla onayladı. “Öyle düşünmüştüm. “Ben asla iyi bir alışverişin önüne geçmem, o yüzden arkamı dönersen yoluma devam ederim.”

Ettenia’nın ölümsüz muhafızlarıyla yaşayanlar arasında gerçekten çok az fark vardı. Birinin kemikleri ikiye kırılabilirdi, diğerinin ise neredeyse taştan yapılmış gibiydi. İkisi de simli takım elbiseler giyen, beyinleri küçük insanlardı.

“Geçmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?” dedi şaşkınlık dolu bir sesle.

“Aslında vereceğini *biliyorum*,” diye cevapladı Arthie. “Yoksa çalışma geçmişin ortaya çıkar. Sadece heyecanın bir parçası olmak için buradayım.”

Vampir dişlerini sıktı, öfkeyle baktı ama sonunda pes etti. Ve o kadar öfkeliydi ki Arthie’nin o sırada silahını çalıp kapıdan geçtiğini bile fark etmedi.

25

JIN

Jin, Rose Ashby'yi arıyordu. Kapıda bir kuyruk oluşmaya başlamıştı ama vampirlerin çoğu, gökyüzünü bezeleyen yıldızların altında, derin sohbetlere dalmıştı. Jin, Spindrift'in zemininde sayısız ölümsüz görmüştü ama hiç *bu kadar çok* ve bu kadar şatafatlı bir ortamda görmemişti, Admiral Grove'daki bir balo gibiydi.

Bir başka anıya daha dalmamak için dilini ısırdı: Annesi, şafak vakti kadar pembe bir elbise içinde, babası ise elmacık kemiklerinden keskin bir takım elbise giymişti, elleri sıkıca kenetlenmişti bir davete giderken bile sohbetleri kan, iğneler, bakteriler ve şakalaşmalarla doluydu.

Yirmi yaşlarında bir kız Athereum kapılarına ilerlemeye başlayınca bir sessizlik çöktü; saçları, hacimli etekleri kadar parlak kızıl renkteydi ve daha önce ona bakmayan herkesin dikkatini çekiyordu. Jin'in yüreği sıkıştı. İşte o.

"Rose," dedi Jin, iki vampirin yanından geçerek gözlerini ona dikti.

Yürümeyi bıraktı, eteklerinin uçuşması kesildi. Bir an için alnı korkuyla kırıştı. "Jin? Dönüştün mü yoksa?"

“Henüz değil, aşkım,” dedi Jin. Bir daha asla tatlı yiyemeyeceğim fikrinden hoşlanmıyorum.”

Karşında başka bir vampir olsaydı, kelimelerini daha dikkatli seçerdi.

“Ah,” dedi, kıskançlık dolu bir sesle. “Birisiyle mi buradasın?”

“Değilim,” diye itiraf etti Jin ve bahçeye bir göz attı. “Daha doğrusu terk edilmeden önce öyleydim.”

Rose güldü, bu şen kahkaha yönlerine istenmeyen dikkatleri çekti. “Birisinin seni terk ettiğine inanmam zor Jin.”

Bu sözler onu derinden etkiledi.

“Bana bir isim verirsen, gidip bulabilirim,” diye teklif etti Rose.

“Gerek yok, gerçekten,” dedi Jin ve ardından, düşünce o an aklına gelmiş gibi ekledi: “Gerçi, söz verilen geceyi yaşamadan ayrılmayı değil, etrafı görmeyi tercih ederim.”

“Tatlı Jin, eğer önceden ayarlamalar yapmamış olsaydım senin randevun olurdu,” dedi ve Jin sesindeki sempatinin sahte olduğunu düşünmedi. İşte bu yüzden seviyordu Rose’u. Başını çevirdi, elinden geldiğince somurtkan görünmeye çalıştı.

Neredeyse Arthie’nin kalabalığı yaran, her kıymetli saniye-yi hesaplayan bakışlarını hissedebiliyordu. Athereum’un giriş kuyruğu yavaşça ilerledi ve bu böyle sürerse, kapı görevlisinin inceleyeceği sadece onlar kalacaktı.

“Ama ima ettiğin gece için buradaysan, bana ihtiyacın olmazdı değil mi?” diye sordu Rose. Yüzündeki ifade tam bir şeytanlık sergiliyordu. “Tek yapman gereken sağ kanada ulaşmak.”

“Öyle duydum,” dedi Jin. Sağ kanattan ve onun ahlaksızlıklarından uzak durma niyetindeydi. Göz ucuyla Athereum’un çift kapısından taşan ışığa baktı. Yüzüne yerleştirdiği umut ve özlem ifadesi yalnızca kısmen yalandı. “Bunun için Athereum’a girmem gerekiyor.”

Rose duraksadı, kaşlarını çatı. Sözleri fazla telaşlı söylemişti değil mi? Baskı yüzündendi bu: endişe, kaygı ve bu gecenin, gökyüzündeki bulutlar kadar ağır yükü. Onun bir Casimir olduğunu biliyordu. Arthie ile birlikte ne kadar yaramazlık yaptıklarını biliyordu.

Ve eğer Rose Ashby gibi biri onu sorunsuzca içeri sokabilecek güçteyse, alarm verdiğinde de kimse onu sorgulamazdı.

Hadi Rose. Hadi ama.

Rose neşeli bir kahkaha atarak kolunu uzattı ve Jin rahat bir nefes verdi. “O zaman bu şerefi bana ver.”

Jin uzattığı koluna girdi, kıpır kıpır olan uzuvlarındaki huzursuzluğu bastırarak yavaş ilerleyen sıraya katıldı. Çok geçmeden ikisi de, kapı görevlisi Elise Thorne’un önünde, altın ışık altında dikiliyorlardı ve Jin bir kez daha, Admiral Grove’daki Thorne evinde diğer kız kardeşe denk geldiği için minnet duydu.

Matteo’nun tarifleri ve çizimleri tam isabetti. Her şey, Jin’in hayal ettiği gibiydi. Rose, üye nişanını yuvaya bıraktı ve onu gecelik insan randevusu olarak tanıttı. Elise, onu önceden kontrol ettirmediği için Rose’u azarladı ve Jin’i beyinsiz bir güzellikmiş gibi görmezden geldi. En sonunda koruma üstünü ararken Jin aklına gelen bir iki şey söylememek için kendini zor tuttu.

Ve sonra içeri girdi.

Jin, kapıdan girer girmez durdu; bir yandan ceketinin düğmelerini ağır ağır iliklerken bir yandan da etrafı süzdü. Mekân, ampulleri kavrayan açık avuç şeklindeki lambalarla aydınlatılmıştı; duvarlar, damask desenli koyu, derin bir kıızı boyanmıştı. Ürkütücü ama yerinde bir tasarımdı. İçerilerde ipekle kaplı kanepeler, kabarık yastıklar ve oraya buraya serpiştirilmiş koltuklar vardı. Birbirine fazlasıyla yakın oturan vampirler gördü, bazıları ise kırmızı içkilerle dolu kadehleriyle uzanıyordu. Bir grup kart oynuyordu, bir başka grup ise bir nişan yüzüğü bakıp kıkırdıyordu.

Keskin bıçaklar aşkına! *Athereum*’un içindeydi.

Sağ ayağının altında bir şey şingirdadı. Aşağı, lake kaplı ahşap zemine baktı ve Matteo’nun dediği gibi, camla örtülü, birkaç adım arayla yerleştirilmiş çift kanalı gördü. Orada dururken, iki nişan arşiv odasına doğru fırladı. Önde, büyük bir çiçek saksısının arkasında inci işlemeli tek başına duran bir vurgu duvarı yükseliyordu.

Nişan arşivi, onun hemen sağında, vurgu duvarının biraz ötesindeydi. Solunda yükselen asma kattan serin gece havası içeri esiyordu. Balkon muhafızı bir ileri bir geri yürüyordu.

Arthie, en azından bir kör noktanın olacağını söylemişti. İçeri girdikten sonra borularla kimsenin uğraşmayacağından eminler.

Söylemesi kolaydı.

Jin, muhafızın görüş hattını izleyerek Arthie'nin bahsettiği kör noktayı aradı. Bağımsız duran duvarın diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Keşke o zehrin etkisi on dakikadan fazla olsaydı. Artık Arthie muhafızı vurabilir ve Jin de daha özgürce dolaşabilirdi.

"Muhafızı kafana takma," dedi Rose, Jin'in bakışlarını takip ederek. "Giriş salonunu bir hapishaneye çeviriyor. Hadi partiye gidelim."

Jin kahkaha attı. "Sanırım biraz oturmam gerek. Biraz şaşkın hissediyorum. Biliyor musun, Athereum'da olacağımı hiç düşünmemiştim."

En azından bu bir yalan değildi. Rose şaşkın bir bakış attı. *Ah*, onun vampir olmadığını unutmuştu.

"Buradan," dedi, muhafız balkonunun altındaki küçük nişi işaret ederek. Mükemmel.

Etkinliklerin yüzde doksan dokuzunda burası boş olur çünkü eğlence içeride, giriş salonunda değil ve kimse izlenmekten hoşlanmaz, demişti Matteo.

En azından bir muhafız tarafından değil, diye düşündü Jin.

Rose onu kanepeye götürdü ve kolunu bıraktı. Jin bir an kadının koluna tutundu.

"Teşekkür ederim Rose." Bu gece karşılaştıklarından beri gösterdiği duygular bir tek bunda samimiydi ve Rose'un da bunu anladığını umdu.

"Hayır," dedi acı tatlı bir gülümsemeyle. "Her zaman sana teşekkür eden ben olacağım Jin."

Bir kadının biricik erkek kardeşini öldürdüğü için takdir edilmek ne kadar da tuhaf bir şeydi.

Jin oturdu. Rose koridorda gözden kayboldu.

Jin gözlüklerini çıkarıp işe koyuldu.

26

FLICK

Flick, bahçelerin korumağından ayrıldı ve cebine dokunduğı için kendini bir kez daha azarladı. Çakmağına el konulmasını istemiyorsa ona dokunmayı kesmek zorundaydı. Diğerleri Flick'ten silahlarını istemeyi akıl etmemiştii. Oysa içinde onu öldüren bir özlemle donanmıştı ve kimse bilmiyordu.

Ayaklarının hareket etmesini, kollarının sakın kalmasını, kanının bir fısıltı kadar sessiz olmasını diledi. Kimse ona bakmıyordu ama o, kesinlikle birileri bakıyormuş gibi hissediyordu. Flick'in farkındalığı yavaş yavaş muğlaklığa dönüşüyordu.

İşte oluyordu.

Kuyruk yavaşça ilerledi ve Flick, girişteki kapı görevlisini ilk kez gördü ve onun Eleanor Thorne olmadığını fark ederek rahatladı. Bu kardeşin bakışları açık kahverengiydi, burnu ise kız kardeşinin keskin açılarının aksine daha kalkıktı.

Flick, Jin'in giriş salonunun bir ucundan diğer ucuna geçtiğini gördü. Elindeki süresi dolmuş nişanı çeviriyor, her dönüşte olukları avucuna batıyordu. Cebindeki çakmak bir taş kadar ağırdı. Sıra hareket etti ve sonra tekrar hareket etti. Arkasındaki vampir, elbisesini tepeden tırnağına süzüp güzel dedi. Flick, teşekkür etti mi hatırlayamadı.

Sonra Athereum'un yumuşak ışığı önünde durma sırası kendisine geldi ve zorla bir nefes aldı.

27

JIN

Gözlüğünün tungsten karbür çerçevesini kullanmak kolay sayılırdı ve Jin, borunun kaybolduğu bağımsız duvarın altındaki koruyucu camı birkaç dakika içinde kesti. Dikkatli bakıldığında çentikler tasarım kusuru gibi görünüyordu. Güzel bir iş çıkarmıştı.

Lensleri çerçeveden çıkardı ve cam kanala tuttu, nişanların geri dönmesini engellemek için camı iteceği ana kendisini hazırladı. Gözlüğünün kolunu çevirerek nişanların yollarına devam etmesini sağlayabilecekti.

Şimdilik, balkon muhafızının görüş alanının dışında, bağımsız duvara yaslanmış halde duruyordu.

Bekleme zamanı.

Arthie'yi, Laith'i, Matteo'yu bekleme zamanı.

Ağızına bir karanfil şekeri attı. Ne kadar hoş.

28

ARTHIE

Arthie, Athereum'un gül alıllarının arkasına saklandı ve nişan alırken Flick'in girişe adım adım yaklaşmasını izledi. Rüzgâr doğudan aralıklı patlamalarla estiğı için mermi yolunu birden fazla kez ayarlamak zorunda kaldı. Balkon muhafızı Athereum'un içinde girip çıkarak volta atıyordu, tetikteydi ve erişilemez bir yerdeydi.

Laith ağzını açtı.

Arthie, bu konuşmanın çoktan iki katı uzunlukta sürdüğünü düşündü.

"Merminin sesini duyabilir," dedi yanında.

"Ses çıkarmayacak şekilde geliştirildiler ama bu riske gireceğim," diye mırıldandı Arthie. Gözünü Flick'ten, parmağını da tetikten ayırmadı.

Laith tekrar ağzını açtı.

"Hayır," dedi Arthie, Flick'in kapıya yaklaşmasını izlerken.

Flick nişanını yerleştirdi. Arthie ateş etti. Mermi gecenin karanlığında hızla ilerledi, bir kez parlayıp gözden kayboldu. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra muhafız demir korkuluğa çarparak yığıldı.

“On dakika,” diye fısıldadı Arthie ve silahı çalılıklara fırlattı. Muhafız uyanıp alarmı çalmadan önce on dakikaları vardı. Flick’in nişan arşivine girip çıkması için on dakikası vardı.

Arthie elindeki sahte nişanı çevirip sıraya girdi, Laith ve Matteo da onun arkasındaydı.

29

FLICK

Flick, Athereum'un girişindeki kapı muhafızına boş bir ifadeyle baktı. Elise, dedi Flick kendi kendine. İsmiini söylemek onu daha az korkutucu kılıyordu.

Flick durakladı. "Benim..."

Sahtekârlığın ilk adımı, demişti Arthie ona, oraya aitmişsin gibi davranmaktır. Kendine güven.

Omuzlarını dikleştirdi ve nişanını yuvaya bastırdı. *Süresi dolmuş* nişanını, diye hatırlattı kaygılı bir ses Flick'e. Ağır bir tıngırtıyla alttaki kanala düştü ve ardından bir şey tık etti ve nişanı Elise'in ardındaki koridora fırlattı.

Sağında başka bir vampir de aynı şeyi yaptı ve işte o anda, tam da Arthie'nin söz verdiği gibi, Flick sesi duydu: Havayı yaran bir kurşunun vınlamasını. Flick'in nabızı da aynı şekilde yükseldi.

Elise onu izliyordu.

"Bu gece epey kalabalık toplamayı başarmışsınız," dedi Flick, kelimeler ağzından dökülüvermişti. "Herkesle tanışmak heyecanlı olacak."

Arthie bu tür gevezeliklere karşı çıkardı ama Jin böyle davranırdı. Flick Jin'in cazibesine sahip olmasa da nazik davranmayı bilirdi.

Elise'in yüzü yumuşadı. "Gerçekten öyle. Hayır müzayedelerine ülkenin dört bir yanından vampirler katılıyor."

Borular gürültüyle şakırdadı. Flick, nişanının reddedileceğini biliyordu, planın bir parçasıydı bu ama burada öylece durmak yine de kolay değildi. Bu, hiçbir şeyin ters gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Jin cansız bir nesneyi, Flick'i içeri almaya ikna edemezdi sonuçta.

Flick'in avuçlarını soğuk soğuk terledi. Elini göğsüne götürdü; üstünde Flick yazılı kazığı şimdiden hissediyordu, kıymıklar tenini ufak ufak yırtıyor, kan boşalıyordu. Kan kaybından ölecekti ve o zaman, annesinin affı da o kadar önemli olmayacaktı.

Plana sadık kal, her şey yolunda gidecek.

Söylemesi kolay, Arthie, diye geçirdi içinden Flick.

Kapının yanında duran koruma kımıldandı; ceketini kaslı gövdesini zor bela sarıyordu. Flick hayatında bu kadar iri bir adam görmemişti. Bulanık bir zihinle, böyle bir vücudu korumak için ne kadar kan tüketmesi gerektiğini merak etti. *Şu an düşünmen gereken bu değil,* diye azarladı kendini.

Nişanlar, kulaklarında siren gibi çınlayan ufak bir sesle geri döndüler. Flick yutkundu ancak Elise sadece nişanını geri verdi, üstünde yeşil bir leke vardı ama o leke yavaş yavaş siliniyordu. Nişanı incelememek için kendini zor tutsa da oyuklarını avucuna bastırdı ve yeşil onayın altında soluk bir kırmızı leke gördü. Yanındaki vampirin nişanına şöyle bir baktı, yeşil çok daha parlaktı. Jin... Flick'inkini onaylamak için diğerinden biraz alıp onunkine mi sürmüştü? Kapı muhafızının yüzünden Flick'in ne yaptığını tam olarak bildiği ama nasıl yaptığını çıkarmadığı belli oluyordu.

Flick de bilmiyordu.

“Umarız Athereum’da güzel zaman geçirirsiniz hanımefendi.”

Flick ona teşekkür etti ve Athereum’un ihtişamı manzara-sına adım attı. Duvarlardan g lnahk r bir ihtişam damlıyordu.  izmelerinin topukları, cama çarpan kurşun gibi fayanslarda tıklıyordu. Borular, başka bir çift nişan geçince takırdadı. Kim olduğunu görmek için arkasına bakmadı. Ekipten kimse olma-yacaktı, onun üstüne d  en kısmı bitirmesini beklemeleri gere-kiyordu.

Zengin ve topraksı kokudan derin bir nefes alıp kendini sa-kinle tirdi. Kehribar, baharat, eski kitaplar ve karanfil kokuyor-du; belki biraz da kan vardı ama çok ho tu. Yukarıda, tavanlar resimlerle bezeliydi; dönüp duran siyahlı ın içinde neredeyse görünmez olan koyu desenler vardı.

Yürümeye devam et, demişti Arthic ona. Hiçbir şey için dur-ma. Flick durmadı.  zerine dikkat  ekme.

Flick yürümeye devam etti.

30

ARTHIE

Arthie, Athereum'un girişine yaklaşırken planı kendi kendine tekrar ediyordu; her açı, her adım, yanlış gidebilecek olasılıkların hepsi zihninde tek tek dönüyordu.

Ve Arthie biliyordu, Flick henüz sahte nişan kodlarını kayıt defterine eklemmediğini *biliyordu* ama yine de yaptı: Nişanını yuvaya bıraktı.

Elise Thorne, Arthie'yi tanıdığını belli edercesine yüzünü ekşitti; gerilim artarken sivri dişleri yerlerinden çıktı. Ama Athereum üyelerini her şeyden üstün tutuyordu ve Arthie'nin nişanı geri dönene kadar tek kelime etmedi.

Geri döndüğünde de farklı bir renge boyanmıştı. Yeşil değil, kırmızı değil, sarı... Bir ihlal, Matteo'nun uyardığı gibi.

Giriş salonunun karşısından Jin onu izliyordu. Yüzünde korku ve kaygı vardı. Arthie gözlerini ondan ayırmadan anlatmaya çalıştı: *Sorun çıkmayacak*. Kendi başının çaresine bakabilirdi ve Jin bunu biliyordu.

"Şaşırtıcı değil," dedi Elise tiksintiyle, korumayı öne çağırdı. Hiçbiri, Flick'in arşiv odasının arkasındaki köşeye saklandığını

ya da Jin'in camı kırmaya hazır bir halde boruların yakınında beklediğini fark etmemiştir.

Koruma eğilerek üstünü aramaya başladı; iri elleri, açılmış kollarının üzerinden beline, oradan da her iki bacağına kaydı. Arthie onu üstünden atmamak için elinden geleni yaptı.

“Benimle gel,” diye emretti koruma.

Arthie direndi. Onun kim olduğunu ve mücadele etmeden asla pes etmeyeceğini bilmeliydiler. Anlamsızca bir dakika boyunca ona baktı, sonra mırıldanarak onun direncini yumruğunu savurarak kırmaya çalıştı.

Arthie yumruktan sıyrıldı. “Beni itaat ettirebileceğini mi sanıyorsun?”

Koruma kollarını yakaladı ve onu olduğu yere kilitledi. Üzerinde çok fazla göz vardı. Çok fazla ilgi. Laith dişlerini sık-tı, Matteo ona güven verici bir tavırla başını eğdi. Arthie dilini ısır-dı ve koruma onu kapılardan geçirerek Athereum'un içine sürüklerken tek kelime etmedi. Daha kötülerini de atlattığını söyledi kendi kendine. Bu önemsizdi. Bu *gerekliydi*.

Ama planlar ne olursa olsun, artık bundan geri dönüş yoktu.

31

JIN

Odaklan, diye mırıldandı Jin kendi kendine. Arthie başının çaresine bakabilirdi. Kravatını çıkarıp eldivenli yumruğuna doladı ve bir çift vampirin koridorda kaybolmasını bekledi. Sonra çömeldi ve yumruğunu cam borulara geçirdi. Parçalanması için iki yumruk daha atılması gerekti ve Jin kırık parçaları dikkatlice borulara doğru itti, ta ki nişanların arşiv odasından çıkmasını engelleyecek kadar.

Keşke tungsten karbürü tekrar kullanabilseydi ama bir karmaşaya ihtiyacı vardı. Mükemmel bir şekilde planlanmış gibi görünmeyen, yerinde bir dikkat dağıtma. Geri çekilip kırık camlara baktı.

Bu onu odadan çıkarmaya yeterdi.

Rose'un kendisini bıraktığı koltuğa döndü ve arşiv odasına bakan bir yere oturdu.

Kapı açıldı ve Jin, vampirin köşeyi dönerken iç çektiğini duydu; pullu, gri-yeşil bir elbise vücuduna yapışmıştı. Eleanor Thorne. Yürürken cebine ağırlığa benzeyen birkaç küçük disk yerleştirdi, deniz camı gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Jin bir an için onun karanlıkta kaldığını görünce korktu ama dikkati tıkalı borulardaydı.

“Ne oldu?” diye seslendi Elise girişten. Jin, biraz daha nişin derinliklerine gömüldü.

“Bir embesil camı kırmış,” dedi Eleanor. Embesil mi? Lütfen ama, camı büyük bir özenle parçalamıştı. *Bir kerecik flört etmeye vakit ayırmıştı* ve şimdi bunun cezasını durmadan çekiyordu.

Konuşmaya devam et, diye ısrar etti Jin. Bir gözünü vampirde, diğerini Flick’in elbisesinin eteği içeri süzüldükten sonra tekrar kapanan arşiv odası kapısında tuttu.

32

FLICK

Flick, nişan arşivine sapasağlam ulaştığına oldukça şaşkıındı. Arthie'nin balkon korumasını bayılmasından dolayı minnettardı. Hem muhafızın hem de Eleanor Thorne'un burnunun dibinden fark edilmeden içeri girmeyi bir türlü aklı almıyordu.

Zaman daralıyordu; Laith'in muhafız uyanmadan önce onu etkisiz hale getirmesi gerekiyordu ve Flick'in boşa harcayacak vakti yoktu. Oda, vampirin gösterişli elbisesine kıyasla çok daha sadeydi. Ortada genişçe bir abanoz masa ve sandalye duruyordu; kapının yanında ise rahat bir koltuk ve üstünde günlük kullanımdan parlanmış pirinç bir terazi bulunan bir yan dolap vardı.

“Şimdi,” dedi Flick, ipek eldivenleri elinden çıkararak, “şu kayıt defteri nerede?”

Büyük bir miyav sesi duydu ve bir parçası korkudan öldü. Laith'in kedi yavrusuydu.

“Ah, merhaba, miniğim.” Flick nasıl olup da peşinden içeri sızdığını bilmiyordu ama bir arkadaşı kovacak da değildi.

Sonra kayıt defterini buldu.

Masanın üstündeydi, sayfa açıktı, üzerine Matteo'nun tarif ettiği gibi satır satır numaralar yazılmıştı. Ancak Matteo'nun

bahsetmeyi unuttuğu şey vampirin odadan her çıktığında kapıyı neden kilitleme zahmetine girmediydi.

Çünkü kayıt defterinin *kendisi* kilit altındaydı. Cam bir kutunun altında duruyordu; kutunun mandalı, yan dolaptaki piriñ terazisine kadar uzanan bir dizi kaldıraç sistemine bağlıydı. Ve terazi gerçekten de her gün kullanılıyordu: Eleanor kayıt defterine her eriştiğinde, kutuyu açmak için teraziye dengelemek zorundaydı. Kilitlenmesi içinse hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, çıkarken ağırlıkları yanına alması yeterliydi. Terazi ani çıkışından dolayı hâlâ sallanıyordu.

“Panik yapacak zaman yok,” dedi Flick kendi kendine. Yan dolap, masadan çok uzaktaydı; bir eliyle teraziye bastırıp cam kutuyu açarken diğer eliyle numaraları girmesi mümkün değildi. Odanın içinde dengeyi sağlayacak bir şey aradı. Ağırlıklar Eleanor’da olmalıydı. Onlar da birer anahtardı çünkü birinin, kaydı kurcalamak için gereken doğru ağırlığı yeterince hızlı bulması neredeyse imkânsızdı. Ve Eleanor uzun süre uzakta kalacaksa kapıyı arkasından kilitlemek zorunda kalıyordu.

Akıllıcadı. Jin bunu severdi.

Dolma kalemin yanındaki zarif stantta duran kalemlige uzandı ve onu terazinin kefesine yerleştirdi. Terazi zar zor oynadı.

Yavru kedi miyavladı. *Evet!* Flick onu kucakladığı gibi terazinin kefesine koydu ama kefe anında metalik bir şakırtıyla aşağı düştü. Çok ağırdı.

Düşün, Flick. Ağırlıklar taşınabilir bir yükte olmalıydı. Bir kadının son derece küçük elbise ceplerine sığabilecek kadar pratik bir şey. Örneğin... Çakmak kadar küçük bir şey.

Yavru kediye bir kolunun altında tutarak cebinden çakmağını çıkardı ve terazinin kefesine yerleştirdi. Ağırlığından, içindeki sıvı gazdan, onu çalıştıran çarktan çok daha değerliydi bu çakmak. Annesinin bir zamanlar ona duyduğu sevginin sembolüydü. Ve yeterli geldi.

Gelmek zorundaydı.

Mühürler iç çekerek açıldı, cam kutunun kilidi hafif bir nefes sesiyle çözüldü. Flick, elinde dolma kalemle kalın ve gösterişli tek bir sayfayı çevirdi ama bir sesle birlikte donakaldı. Laith'in yavru kedisi kafasını merakla yana eğerek ona baktı.

Ve sonra kapı savrularak açıldı.

Flick, çakmağını teraziden kaptığı gibi masanın altına daldı. Nefesini tuttu. Vampir ürkütücü bir halde dondu, hareket etmiyor, bir heykele benziyordu.

Nefesini tut, nefesini tut.

Laith'in yavru kedisinin peşinden gelmiş olmasının faydasını o anda gördü. Koltuğun kenarına atılmış örtüyle oynadığı yerden zıplayarak uzaklaştı. Vampir gevşedi, eğilince elbisesinin pulları loş ışıktaki parlardı ve kediyi okşarken yumuşak bir sesle mırıldandı.

Flick kılını bile kıpırdamadan öylece kaldı.

Başını azıcık bile çevirse... *Hayır*. O kadar ileriye düşünmeye izni yoktu.

"Görev beni çağırıyor ufaklık," dedi vampir ve yan dolabı karıştırmaya başladı. Elinde düz ve pürüzsüz bir şeyle dışarı çıktı. *Boruyu tamir etmek için*, diye fark etti Flick ve ardından yeniden dışarı kayboldu.

Flick'in yalnızca birkaç saniyesi vardı. Masanın altından hızla çıktı, çakmağını terazinin kefesine geri fırlattı; mühürlerin açılmasını bile tam beklemeden camı kaldırdı, bir kalemi kaptı ve kayıt defterine ilk şifreyi karalamaya başladı.

3-9-3-4-2-2-0. Eli titriyordu ve dokuzu tam oturtabilmek için kıvrımını birden fazla kez tamamlamak zorunda kaldı. *Biri*.

"Biri tamam," diye mırıldandı Flick, bir sonrakine geçerken. 3-9-3-4-2-2-1.

Sessizlik, bir takırtıyla bozuldu, nişanlar gelmeye başlamıştı. Nişanlar geçiyorsa, demek ki kanal tamir edilmişti. Jin yarattığı sorun çözülmüştü.

“Hadi ama Flick,” diye kendini cesaretlendirdi. 3-9-3-4-
durdu, dolma kalemin ucunda mürekkep kabarmaya başlayınca
son anda kendisini kıl payı kurtardı—2-2-2.

Flick kalemi şık bir hareketle bıraktı. *Bir saniye.* Kalemi
tekrar aldı ve standına sıkıştırdı, yanındaki tenekeyi kaptı; ıslak
mürekkebin üzerine kum serpti ve üfleyip temizlemeye çalışır-
ken neredeyse içine çekiyordu. Laith’in yavru kedisi bileğine
sürtünene kadar masayı topladı. Sonra Flick kediye kucaklayıp
kapıya koştu.

Çakmağı.

Hızla yan dolaba geri koştu, çakmağını cebine attı. Sonra
koşmaya başladı, saçları yüzüne düştü. Kapıyı hızla açıp zalim
güzel Eleanor Thorne ile yüz yüze geldiğinde kesinlikle kaybol-
muş bir kız görünümündeydi.

Flick birkaç adım geri çekildi.

“En derin özürlerimle hanımefendi,” dedi, aslında daha çok
irkilmeyi andıran bir gülümsemeyle. “Burasının tuvalet olduğu-
nu sanmıştım.”

33

JIN

Flick arşiv odasından büyüleyici bir gülümsemeyle ve bir dakika kala çıkınca Jin derin bir oh çekti. Artık onun için endişelenmesine gerek yoktu ama Arthie için hâlâ kaygılanıyordu. Eleanor Thorne'un tekrar ortaya çıkmayacağından emin olunca, nişin arkasındaki köşeden çıktı ve Flick'in yanındaki vurgu duvarına katıldı; onun tatlı güneş ışığı kokusu hemen gerginliğini yatıştırdı. Onu kollarına almak için kendini zor tuttu.

Nişanlar boruların içinden geçerken takırdadı; ardından Laith içeri girdi, nöbetçinin toksin kaynaklı şekerlemesinin her an sona ereceği balkonun altındaki nişin yakınlarında oyalandı.

Matteo'nun dikkat dağıtma işini hızlandırması gerekiyordu.

Kapılardan bir ses yükseldi. *Sonunda*, diye düşündü Jin, ressamın kılık değiştirdiğini neredeyse unutmuştu ki sarı saçlı, koyu camlı gözlük takan bir adam yanındaki vampire Matteo'nun sesiyle hakaret etmeye başladı.

“Güzel takım elbise, büyük çocuk. Erkek bedenleri de mevcut mu?”

Uuuf. Matteo'nun şiddete gerek duymaması şaşmamalıydı. Alayları yeterince acımasızdı. Jin, Laith'e başıyla işaret verdi.

Laith kaslarını esnetti ve asma kata tırmanmaya başladı ama herkes Matteo'ya bakıyordu; onun küstahlığına öylesine kilitlenmişlerdi ki duvara tırmanan kapüşonlu bir insanı fark eden olmadı.

Matteo, Spindrift'te bu fikri ilk dile getirdiğinde, hiçbir giyim kuşam üzerine çıkacak bir tartışmanın dikkat dağıtabileceğine inanmamıştı ama Jin yanıldığını kabul etti. Mantık bir yana, zenginlik bir yana.

“Sen de kimsin? Kiminle konuştuğunun farkında mısın?” diye tısladı diğer vampir Matteo'ya.

Jin ise artık ancak yarım kulakla dinliyordu. Laith'i izliyordu. Muhafızın uyanmasına saniyeler vardı. Alarmı çalmasına saniyeler vardı.

“Fazlasıyla farkındayım,” dedi Matteo ciddi bir edayla, diğer vampire eğilerek. “Moda anlayışını mezarda bırakmış birini tanımamak mümkün mü?”

Dışarıdaki basamaklarda ayak gümbürtüleri vardı ve sesler yükseldi. Ve sonunda Laith gözden kayboldu, her şey sessizleşti.

Jin bekledi. Flick hafif bir ses çıkardı.

“Sence iyi mi?” diye sordu, gözlerini asma kattaki gölgelerden alamayarak.

“Bitti ve ellerini bile silkti, tatlım,” dedi Jin ve onu Athereum'un derinliklerine yönlendirdi. Laith gardiyana zamanında ulaşmasaydı, oda şimdi olduğundan daha büyük bir gürültüyle karşı karşıya olurdu. “İkinci aşama zamanı.”

34

ARTHIE

Koruma, Arthie'nin dirseğini mengene gibi kavramıştı. Onu Athereum'un zindanına götürdü; nöbetçi vampir tiksintiyle baktı. Tüm bu küçümsemenin anlamı neydi? Kapıyı fazlasıyla büyük bir hevesle açtı ve ardından Arthie ile korumanın arkasından kilitleyerek onları baş başa bıraktı. Oda tertemizdi; birkaç boş hücre ve en uçta sağlamlaştırılmış başka bir kapı vardı.

Koruma onu hücrelerden birine fırlatmaya kalkışmadan önce Arthie kendini hızla geri çekip kurtardı.

Planlarını ekiple her masaya yatırdığında, Arthie'nin hep aynı noktada itirazla karşılaşıyordu: Yakalanma kısmı. Tehlikeliydi, riski büyüktü, Jin onu bundan caydırmak için defalarca uğraşmıştı.

Ama Matteo, bu güvenli bölgeye yalnızca bir anahtarla ya da tutuklu olarak girilebileceği konusunda onları uyarmıştı. Yani Arthie'nin aslında pek fazla seçeneği yoktu.

"Bu gerçekten gerekli miydi Theo?" diye çıkıştı.

Özellikle de Athereum'un iki korumasından birini tanıdığını fark ettiğinde.

Koruma üzgün görünüyordu. O bakışı tanıdı. Spindrift'te kısa süreliğine çalıştığı dönemde, birkaç kez yanlış müşteriye

kapı dışarı ettiği anlarda yüzünde beliren bakıştı bu. Onunla çalışmanın hâlâ zor olacağını bilmeliydi ama başka seçeneği de yoktu.

“İnandırıcı olsun dedin!” dedi Theo şaşkınlıkla.

Arthie içini çekti, her yerinin morardığını hissediyordu. “İnandırıcı dedim Theo, *beni öldür* demedim. Şimdi geçmeme izin ver.”

“Ama ödeme yapacağına söz vermiştin...”

“Bir çanta dolusu duvinle içeri girseydim nasıl görünürdü sence, ha?” diye sordu Arthie. “Kesinlikle. Yarın Felix’i görmeye git, paranı alacaksın.”

Arthie’nin söylediklerini düşündü, sonra bir kez başıyla onayladı ve ikinci kapıdan geçmesine izin verdi.

Arthie önce paltosunu, sonra saçlarını düzeltti ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Koridor uzun ve boştu, diğer taraftaki şenliklerin uğultusu duvarlardan titreyerek geçiyordu. Arthie köşeye ulaştı; Athereum’un kasası tam bu noktaya yerleştirilmişti. Pirinçten yapılmış, görkemli kilidiyle devasa bir yapıydı. Sırf eğlence olsun diye bu kilidi kırabilmeyi isterdi.

Eğer Arthie önemli bir belge saklayacak olsaydı, burası kesinlikle son tercihi olurdu çünkü herkesin bakacağı ilk yer tam da burasıydı. Koridor sonunda ofislerin bulunduğu bölüme ilerledi. Kilitli koridorlara çıkan ikinci giriş, koridorun sonundaydı. Solunda bir oturma alanı uzanıyordu; sağındaysa camdan bir duvar vardı ve camdan hareket halindeki sosyeteği gördü.

Ve kapının öte yanında onu bekleyen silueti.

Arthie kilidi çevirip açtı. Göğsünde kelebekler uçuşuyordu.

“Merhaba, canım,” dedi Matteo, flüt kadehini ona doğru kaldırdı. Kılık değiştirmiş olsa da, tamamen kendisiydi. Yürüyüşü, gülüşü. O lanet gamzesi yanağında alaycı bir şekilde belirmişti. “Athereum’u nasıl buldun?”

“Her gece, dökümhaneler karardığında ve devriyeler gevşediğinde, adamlar gömleklerini çıkarır, yumruklarını sargılarla sarar ve bir ringde ter içinde yumruklaşırlar,” dedi Arthie, ellerini bir sandalyenin sırtına bırakırken. Bir saniye düşünerek dudaklarını büzdü. “Bu da aşağı yukarı aynı hissettiriyor.”

Matteo güldü ve bu ses Arthie’nin bir anda vücudunu tamamen hissetmesine neden oldu. “Beni hep şaşırtmayı başarıyorsun ama yine de tam da beklediğim gibi davranıyorsun.”

Ona, silahlı bir suçludan fazlasıymış gibi, zamanı tükenen bir canavardan fazlasıymış gibi baktı.

Altdudağının üzerinden dilini geçirdi, Arthie de aynı hareketi kendi dudağında taklit etti. Kanı kadehinde hafifçe çevirdi, ince bir iç çekişle kokusunu havalandırdı. Arthie’nin başı döndü. Bakışları hiçbir detayı kaçırmıyordu.

“İyi misin gerçekten?” diye sordu, her hareketini izleyerek.

“Elbette iyiyim.” Dişlerini sıktı. Hepsinin nedeni üstündeki strestti. Evet, sahte nişanlar yapmış, kız kardeşleri alt etmiş ve kafalarını kaybetmeden Athereum’a girmeyi başarmışlardı ama Koç’un defterinin yerini hâlâ bilmiyorlardı. Spindrift’in kaderi ise hâlâ belirsizdi.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi.

“Biliyorum,” diye başıyla onayladı Matteo ve Arthie arkasını döndü. “Eh. Penn Arundel, ha?”

Arkasını döndü, birden çevresindeki her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Ensesine dokunan hafif hava akımı, cilalı ahşap zeminde yankılanan ayak sesleri, Athereum’un bir yerlerinden yükselen keman uğultusu.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Matteo önünde hafifçe sallanıyordu. Uzuvarları kurşun gibi ağırlaşmıştı, başı ise hafiflemişti. Neye bulaştığını biliyordu ama yine de bu işi almayı seçmişti. Çay salonu için.

“Seninle çok ortak noktamız var,” dedi neredeyse nazikçe.

Arthie kuru bir kahkaha attı. “Nereden bilebilirsin ki?”

“Penn, ch, ilk dönüştüğümde yanımda olan tek kişiydi,” dedi Matteo. “Bana senden çok bahsetti.”

Arthie ona baktı, çok kastını anlamaya çalıştı ve o anda fark etti: Matteo’nun onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Bu, üzerine düşünmek istemediği kadar ürkütücü bir farkındalıktı.

“Bu demek oluyor ki... Bir saniye. Buraya girip görmek istediğin kişi oydu,” dedi Arthie.

Matteo başıyla onayladı, onun durumu çözdüğüne pek de şaşırması görünmüyordu. “Athereum’un dışına haftalardır çıkmadığını öğrenince bir terslik olduğunu anladım. Buranın başkanı olabilir ama içeride güvenebileceği çok az vampir var. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama başına bir şey gelirse, senin bilmeni isteyeceğini biliyorum.”

Sesindeki endişe Arthie’nin içine işledi.

“O yüzden Spindrift’te borç biriktiriyordun,” dedi, Matteo’nun planı kafasında yavaş yavaş yerine otururken. “Bu yüzden evine gelmemi istedin.”

Yavaşça güldü. “Arthie, seninle bir görüşme ayarlamak çok zor.”

“Ama bana söylemedin,” dedi Arthie, ona inanmayı reddederek.

Matteo mahcup bir ifadeyle baktı. “Beni suçlayabilir misin? İlk gece fazlasıyla serttin, ikinci gelişindeyse yanında Boynuzlu Muhafız vardı. Neyse, önemli olan şu an burada olman.”

“Burada,” diye yineledi Arthie.

“Burada,” diye onayladı Matteo, “geçmişinle geleceğinin kesişim noktasında.”

35

JIN

Koridor, açıkça ustalıkla tasarlanmış bir kıvrımla ilerleyip müzayedenin gerçekleşeceği devasa ana salona açılıyordu. Cilalı sandalyeler, sıralar halinde odayı doldurmuştu ve birçoğu şimdiden vampirlere hizmet ediyordu. Jin, masadaki teklif numaralarından birini aldı ve kendine bir yer buldu. Yanındaki Flick de aynısını yaptı, Laith'in yavru kedisi kolunun kıvrımına sıkıca yerleşmişti.

Salon yavaş yavaş doluyordu. Ettenia'nın dört bir yanından vampirler gelmişti. Jin'in şaşırtan, gelenlerin çoğunun memleketlerinden kültürel izler taşıyan göçmenler olmasıydı. Dar kesim qipaolar giymiş vampirler de vardı, geniş kollu agbadalar içinde olanlar da. Hanfunun uçuşan kıvrımlarını, anarkalinin görkemli eteklerini ve her biri bir diğerinden daha yoğun boncuklarla işlenmiş safir, zümrüt ve oniks sarileri gördü.

İlerideki sahnede, müzayecinin asistanı bir standı açarken, Arthie'ninkiyle aynı tonda teni ve gümüş rengi saçları olan bir vampir koridorda salına salına yürüyordu; boynunda bağlanmış bir kravat vardı. Kollarında büyük, dikdörtgen ve bej bir örtüyle kaplı bir şey taşıyordu.

Müzayede parçasını kim getiriyorsa ona dikkat et, diye tembihlemişti Matteo. Anahtarı o cepte arayacaksın.

Gümüş Saçlı Bey onların aradığı kişiydi.

Asistanı onu görünce doğruldu. “Sidharth, neden bu kadar geciktin?”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı yavaşça “Senin nihayet saate bakmayı öğrendiğinden haberim yoktu.”

Asistan öfkeyle iç geçirdi ama paketi ondan alıp dikkatle standı yerleştirdi, ardından açığı ayarlayıp altındaki objeyi ortaya çıkardı. Sidharth, eser kendisine aitmişçesine hüzünlü bir bakış attı fakat Jin, yeterince sanat eseri çalmış ve incelemişti, sanatçısını hemen tanıdı.

Matteo Andoni.

Eserlerinde kendine özgü bir nitelik, bir telaş vardı ki bu, ne onunla ne de herhangi bir vampirle tam olarak örtüşüyordu. Zaman onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu; uzuvları sonsuza dek çalışıyordu çünkü. Belki de Athereum’un Matteo’nun eserlerine değer vermesinin nedeni buydu: Geçip giden zamanı hatırlatan, sahip olunamayana duyulan özlemi fısıldayan o his, itiraf etmeyecek olsalar bile. Herkes sahip olamadıklarının özlemini çekmişti.

Bu özel parça ise tek bir fırça darbesinden oluşan bir gölgeyi betimliyordu; tanımlanamayacak kadar belirsiz ama bir kadını anımsatacak kadar da netti. Kadın bulanık bir caddede duruyordu; lambalar ruhlar gibi etrafa dağılmıştı. Başını dolunaya doğru kaldırmıştı, aşkını çağıran bir kurt gibi. Eserde insanın içine işleyen, ürkütücü ve yalnız bir boşluk vardı.

“Sonra görüşürüz.” Sidharth abartılı bir hareketle başını eğdi. Elini sallamak için kaldırdığında, Jin Matteo’nun orada olacağını söylediği anahtarları gördü.

Üç taneydiler, pirinçten yapılmışlardı. Jin onları ancak gözüyle görebildi çünkü Sidharth hemen sağ cebine attı ve arka-

sını dönüp uzaklaştı. Jin de dönerek Flick'e biraz daha yaklaştı. Cebinden bir avuç dolusu anahtarı kucağına boşaltınca Flick ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Jin!" diye haykırdı, gümüş ve altın yığınının arasında üç pirinç anahtarı bulana kadar karıştırıp bir halkaya geçirdi. "Ah! Bu harika. Bütün bunları nerede buldun?"

"Yastığımın altında, tatlım," diye cevap verdi. Sözleri masumane olsun istemişti ama Arthie'nin nefesi kesildi, o da yamuk bir sırıtışla gülümsedi. "Yatağında neler bulunabileceğine şaşarsın."

Doğrusu, Athereum'a adım attığı andan beri bu iş için cepleri karıştırıyordu. Bu süre zarfında, ev anahtarlarınızı kaybettiğinizde karşınızdakilere inandırıcı bir küçümsemeyle bakmanın sandığınızdan çok daha zor olduğunu öğrenmişti.

"Ben..." Flick sertçe başını kaldırdı. Müzayedecinin asistanı tokmağı kürsüye vurdu ve seslerin uğultusu bir kademe azaldı. "Ah."

Jin, onun baktığı yöne döndü ve asistanın yerine geçen yeni vampiri gördü.

Başından aşağıya uzanan koyu saçlarından asil yüz hatlarına kadar her yanı dikkat çekiyordu. Adamın farklı ırkların karışımı olduğunu anladı Jin. Ne tam Ettenia'lıydı ne de bütünüyle yabancı ama bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Odayı gözden geçirdi ve ardından asistanının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

"Gözünü dört aç," dedi Jin Flick'e, sonra da aceleyle Sidharth'ın peşine düştü. Adam, girişte oyalanıyordu; o sırada koyu elbiseler ve tüllü şapkalar giymiş bir grup vampir içeri süzülürdü, elleri boğazlarında, tehditkâr sırıtışlarının altından dişleri görünüyordu. Bir kadının önünde kendini rezil etmek Jin'in doğasında yoktu ama iş işti.

Bir eli cebinde, haliya takılıp *uff* diyerek sendeledi ve kendini Sidharth'ın üstüne attı. Beklenmedik bir kas duvarına çarptı ve anahtarları değiştirirken dikkatini dağıtmak için parmağını vampirin pantolon askısına taktı. Ardından hızla toparlandı.

“Biri biraz fazla içmiş galiba,” dedi Sidharth, Jin'i kısık gözlerle süzerken hiçbir şeyden şüphelenmeden.

Elini tutmak için hamle yaptı ama Jin hemen elini çekip hafifçe cık cıkladı. “Üzgünüm ama benim zaten sahibim var.”

Jin o sözleri söyler söylemez aklında Flick'in yüzü belirdi, ardından vampir kalabalığının içine daldı; parfüm ve mücevherli eteklerden oluşan bir bulutun arasından süzülerek ilerledi. Eğer boş giriş salonuna vardığında elinde inci süslemeli gümüş bir toka ve oyma yeşim bir dolmakalem belirmişse... Bu onun suçu değildi.

—

Anahtarları Laith'e verdikten sonra Jin yeniden müzayede salonuna yöneldi. Geri dönerken hangi teklif numarasını kaptığını tam olarak bilmiyordu ama açık artırmada fiyatı tekrar tekrar yükseltirken içinden o kişiden sessizce özür diledi.

“Arkada oturan beyefendiden yeniden dört bin duvin,” diye duyurdu koyu saçlı vampir kürsünün arkasından.

O “yeniden” ifadesi adeta meydan okurcasıydı. Yanında, Flick'in teklif tabelası büyük bir tereddütle havaya kalktı. Gerçekten ödeme yapmak zorunda kalacağından mı endişeleniyordu?

“Beş bin,” dedi adam. Jin, gözlerindeki kızıllığı fark etti, yaşını ele veriyordu.

“Andoni'nin tablosu bu paranın yarısı bile etmez,” diye mırıldandı birisi.

“Ben de katılıyorum,” diye mırıldandı bir başkası.

“Sanat takdiri sonradan kazanılan bir yetenektir,” dedi Jin, Matteo’nun adına alınarak.

“Tamamen katılıyorum,” diye ekledi Flick, bu da diğerlerinin taraf tutmasını tetikledi.

Başka bir beyefendi teklif tabelasını kaldırdı, ardından bastonlu bir hanım takip etti. Kürsünün arkasındaki vampir sıradaki rakamı seslendirdi.

“Dokuz bin duvin,” dedi vampir. “Başka teklif var mı?”

Eser ve desteklediği amaç hakkında uzun bir konuşmaya başladı. Jin’in teklif tabelası havaya kalktı, ardından birçok vampir tekliflerini yükseltti ve indirdi.

Koridorda biri belirdi ve Jin gözlerini kıstı. *Matteo*. Kürsüdeki vampir de duraksadı, bir yerden tanıdık gelse de kılık-kıyafetinin ardını göremiyormuş gibi dikkatle vampiri inceledi. Ne yapıyordu?

“Jin?” dedi Flick yavaşça.

“Onu görüyorum,” diye mırıldandı Jin.

Matteo sahnenin ön tarafına tırmanarak kalabalığın mırıldanmasına neden oldu ve müzayedeyi durdurdu. Eğildi ve koyu saçlı vampirin kulağına fısıldadı, Jin’in içine kötü bir his doldu ama harekete geçecek vakti yoktu.

Sonra koyu saçlı vampir tokmağını yerine koydu ve doğru-
dan Jin’e baktı.

Lanet olsun.

“Plan C zamanı,” dedi Jin. Ancak olan biteni anlayamadı. Adam kürsüden uzaklaşıp onların yanına doğru ilerliyordu. Matteo ona ne söylemişti?

“Plan C nedir?” diye sordu Flick endişeyle.

Jin, yanındaki vampire döndü. “Daha önce size hiç müzaye-
de tabelasıyla vuruldu mu?”

“Affedersiniz?” dedi şaşkınlık içinde vampir.

“Hayır mı?” diye sordu Jin ve tabelasını vampirin yüzüne indirdi. “Rica ederim.”

Vampir birden ayağa fırladı ve tabelayı öyle bir güçle savurdu ki Jin son anda eğilerek kendini koruyabildi, sonra tabela hemen yanındaki vampirin kafasına çarptı. Kadın ayağa fırladı.

Kaos patlak verdi.

“Hadi Felicity,” diye bağırdı Jin, elini tutunca eline ne kadar güzel oturduğunu fark etti. İkisi birlikte sandalye sırasından kıvrılarak çıktılar.

“Çok özür dilerim!” diye bağırdı Flick birine. Jin kadına tekrar baktığında onun korku ya da endişe içinde olmadığını, aksine neşeli ve heyecanlı göründüğünü fark etti.

Belki de bu hayata alışabilirdi.

Bırakırken eline nasıl baktığını fark etmemiş gibi davrandı, kendi elinde yankılanan kıvılcımları görmezden geldi. Ne sanıyordu kendini, okul çocuğu mu? *Elini* tutmuştu sadece.

“Hadi ama, tabela o *kadar* da acıtmış olamaz,” diye bağırdı koşarken.

Aslında vampirler, ölümsüz hayatlarına çok ihtiyaç duydukları heyecanı getirdiği için ona teşekkür etmeliydi. Daha fazla sandalye gıcırdadı ve büyük bir kargaşa çıktı ama Jin ana salonun girişinde durup arkasına baktığında ne Matteo’yu ne de koyu saçlı vampiri gördü.

36

ARTHIE

Arthie'nin başı yine dönmeye başladı. Dengede durabilmek için elini duvara yasladı, Jin'in ya da diğerlerinin bu halini görmediği için minnettardı. Durum giderek kötüleşiyordu.

Durumu gittikçe kötüleşiyordu.

Koridor sanki sonsuza kadar uzanıyordu ve her iki yanında kapılar vardı. Matteo, Penn'in ofisinin sağdan beşinci kapı mı yoksa yedinci kapı mı olduğunu söylemişti? Halıda yürüyen ayak sesleri duydu ve Arthie köşeyi dönen kişi için zaten bir bahane hazırlamıştı ancak gelen bir vampir değildi.

“Laith,” dedi.

“Müzayede başladı.” Anahtarları ona fırlattı ve durakladı. “Yaralı mısın?”

Geçmişte kullandığı tüm kısa ve sert yanıtlar dilinin ucuna geldi ama o bakışlarını ona diktiğinde hepsi silinip gitti. Onun ilgisini istemiyordu. Onun şefkatini istemiyordu. *Odaklan*, onunla oyun oynuyordu, yeniden savunmasını delmeye, güvenini kazanmaya çalışıyordu. Defter yakındaydı ve bunu o da en az Arthie kadar iyi biliyordu.

“Koruma fazla mı ileri gitti?” diye sordu, ısrarla.

“Gitseydi, şu an ölü olurdu,” dedi Arthie. Dişlerini sıkı. Bazen onun endişesi, Arthie’nin yeteneklerinden şüphe duyduğu izlenimini veriyordu. Belki de fazla sert, fazla acımasız davranıyordu. “Ama hayır... bana zarar vermedi.”

Yanıtı üzerine kaşları çatıldı. “Güzel. Ee... hâlâ anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getirebileceğine sevindim.”

Arthie, *hislerine* artık yeter dedi. Koridor boyunca yürümeye devam etti ve o zaman kokuyu aldı: keskin ve tatlı bir koku, baharata yatırılmış deri ve yünün kokusu. Hayatının birkaç bölümü bu kokudan ibaretti. Arthie, Matteo’nun yol tarifine hiç ihtiyaç duymamdan, sadece koku sayesinde Penn Arundel’in ofisini bulabilirdi.

Kapının önünde durdu.

“Kim o?” diye sordu Laith, neredeyse nazik bir sesle. Yine bir oyun peşindeydi. Sonuçta kıdemli bir yüzbaşıydı o. Koç için çalışıyordu.

“Bir vampir,” dedi Arthie. Bunun onun istediği cevap olmadığını biliyordu. Anahtarı çevirdi, tık sesi bir silah sesi kadar sarsıcıydı.

“Eşiğin önünde cellat sehпасıymış gibi durmanın sebebi bu mu?” diye sordu Laith.

Geçmişinin insanı astığı biliniyordu.

İçeri girerken hiçbir şey söylemedi. Ortada devasa bir masa vardı, arkasında heybetli bir sandalye. Şöminede yanan ateş, duvar panelleri boyunca eğik gölgeler düşürüyordu; ahşap döşemenin üstüne serilmiş sepya renkli halıyla koyu bir tezat oluşturuyordu. Duvarlar haritalarla kaplıydı; Arthie’nin adını bile duymadığı yerlere batırılmış iğneler vardı. İki koltuğun etrafı vazolar ve taze çiçeklerle süslenmişti. Kitaplıkların üzerindeki çeşitli süs eşyaları ve ürünlerin karmaşasına rağmen, iki ayna garip şekilde öne çıkıyordu.

“Aramaya başla,” dedi Arthie.

Bulacaksın, demişti Matteo ona. Yeterince zekisin.

Çalışma masasından başladı, oraya bağlı, döner bir mekanizması olan küçük bir ayna vardı ama olağandışı bir şey yoktu. Duvarlara döndü ve panellerde değerli eşyaların saklanabileceği gizli bir bölme aradı. Laith bir tabloyu indirip aynı şeyi yaptı ama bir sonuç alamadı.

Tabloyu yerine astığında, Arthie bunun Matteo'ya ait olduğunu hemen anladı. Sadece o, renkleri böyle gelişi güzel kullanırdı; fırça darbeleri zamanın değerini yakalamaya çalışıyor, artık kaybettiği şeylere tutunuyordu. Oysa Arthie hüzünden nefret ederdi. Çünkü hüzün, intikam ve öfke gibi harekete geçirici bir duygu değildi; faydasız bir duyguydu. Yine de sanatı Arthie'yi hüzünlendiriyordu.

Kitaplıklardan birindeki aynada, Laith'in elini saçlarının arasından geçirdiğini gördü. Yüzünde, onu ardında bırakacak ya da ani bir şey yapacakmış gibi bir ifade yoktu. Öte yandan, Arthie de niyetlerini gizleme konusunda epey iyiydi. Arkasındaki duvara yerleştirilmiş başka bir ayna, şöminenin sıcak ışıltısını yüzüne iki kat yansıtıyordu. Şöminenin yanıyor olması tuhaftı ve Arthie bunun sadece vampirin kendini yeniden insan gibi hissedebilmesi için olup olmadığını merak etti.

Hayır, Penn çok uzun zamandır vampirdi. İnsan olmanın yeniliğinin eskimesine yetecek kadar uzun bir süreydi bu.

Vampirlerin aynada kendi yansımalarını göremediğini bilecek kadar çok şey yaşamıştı.

"Aynalar. Bu bir bulmaca," diye mırıldandı Arthie, derisinin altında bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı.

Masadaki küçük aynayı şömineye çevirdi. Aynanın yüzeyi parladı, çevresine sıcak bir ışıltı yaydı. İçini çocukça bir heyecan kapladı. Hiçbir şey bir bulmaca kadar konuşmazdı onunla, birbirinden kopuk parçaların, sonunda bir bütünlük vaat eden o gizli bağı; kardeşinin dikkatli elleriyle bir kilidi açarken çıkan tatmin edici klik sesi gibi.

“Şunu al,” dedi Laith’e, koltuklardan birinin yanındaki sehpanın üstünde süs gibi duran küçük aynayı başıyla işaret etti. Kaşlarını çattı ama aynayı aldı, bir o yana bir bu yana çevirdi ta ki Arthie’nin elindeki ayna, onun aynasına ateşten bir çizgi fırlatana kadar.

Laith’in gözlerine baktı ve düşünmeye fırsat bulamadan gülümsedi. Laith ona neredeyse boş bir ifadeyle baktı.

“Peki şimdi ne?” dedi, sesi neredeyse fısıldayarak. Arthie’nin başı hafifçe döndü, o açlık yeniden yükseliyor, içini parçalıyordu. Düşünmesi gerekiyordu ama açlık izin vermiyordu. Ofisin dışından bağrışmalar yükseldi ama sanki bambaşka bir dünyadan geliyordu.

Diğer aynaları inceledi, masanın öbür ucundaki bir ayna, kitaplıklarda iki tane daha ve sonra ofisin en uzak köşesindeki üçüncü ayna; duvara oyulmuş sekiz köşeli bir yıldızın içinde parılıyordu. Bu ayna, kitaplıklardan birindeki aynayla tam hizadaydı.

Şurada. Bir kilit.

Arthie, kitaplıktaki aynalardan ilkini, Laith’in aynasından yansıyan şömine ışığını yakalayacak şekilde ayarladı. Laith, talimat beklemeden onun hareketlerini taklit etti. Penn’in masasının diğer ucundaki aynayı çevirerek ışığın yüzeyine eğik bir açıyla vurmasını sağladı. Arthie son aynayı da ayarladı.

Işık bir aynadan diğerine sıçrayarak ilerledi, sekiz köşeli yıldızın içine doldu ve parıltı neredeyse göz kamaştırıcı bir hal aldı. Sonra bir mührün sökülmesini andıran alçak bir nefes sesi duydu; ardından dişlilerin homurtusu geldi. Arka duvar ortadan ikiye ayrıldı, her iki yana doğru çekilerek hemen ardında bir ışık huzmesiyle aydınlanan alan ortaya çıkardı.

Bir kasa ya da kilitli bir kutu bekliyordu, koca bir oda değil.

O odada Koç’un defteri vardı. O odada Spindrift’in kurtuluşu yatıyordu. Yer sarsıldı ve başlarının üstündeki lamba sallandı.

Duvarların dışında yüksek ve düzensiz sesler yankılandı. Laith masa kapısına dokundu. Cam gibi ses çıkarıyorlardı ama çok daha sağlam görünüyorlardı.

“Çok fazla zamanımız yok,” dedi Laith.

Arthie onu düzeltmek istedi. *Senin* çok fazla zamanın yok, demek istedi.

“Eğer Jin, Athereum güvenliğinden önce bize ulaşmazsa, biz...”

Bu, onu kurtlara atmak için yeterince geçerli bir sebepti. “Kardeşimden şüphe etmeyelim,” dedi Arthie, onu kasaya götürürken defterin tarifini hatırlayarak. Burası mezar kadar soğuktu, penceresiz ve ruhsuzdu.

Günlükler sade raflara sıralanmıştı; yanlarında boş bir çay fincanının yanındaki şeker tanelerini andıran, ince bir toz tabakasıyla kaplanmış mektuplar vardı. Bir tabanca koleksiyonu ve kararmış bir astrolab gördü; kırmızı, safir ve leylak kurdelelerle bağlanmış ciltli defterler. Arthie hepsini açtı. Bir duvarın kenarında, Matteo’nun iki tablosu daha duruyordu; ressamın kendisi kadar tasasız bir şekilde yayılmışlardı.

Odada birkaç sandalye de düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Eğer burada dinlenmeye ayrılmış bir alan varsa, kasayı içeriden kilitlemenin de bir yolu olmalıydı.

Kasaya saklanmanın.

Bu işi gerçekten yapmak istiyor musun? dedi Jin’in sesi zihninde.

“Arthie.”

Laith, bir çalışma masasının önünde duruyordu. Arthie, masanın yanında, fark etmediği bir kaldıraç gördü. İşte tam da aradığı şey buydu.

Elinde mor kurdeleli bir defter tutuyordu.

“Hesap defteri.”

Ah, bir de o vardı.

Arthie. kapağı açmasına fırsat vermeden yanına yaklaştı. Defteri tutuş şeklini inceleyip bir sonraki hamlesini planladı; gerçekten söylediği defter o mu anlamak için hevesle öne eğildi.

“Mor kurdele, standart deri kaplama,” diye açıkladı Laith, kapağı kapalı tutarak. Erkekler apaçık şeyleri açıklamaya bayılırdı. Ona baktı. “Peki Jin nerede?”

Gerçi Arthie’nin asıl dikkatini çeken defteri tutuş biçimiydi: sımsıkı, kendisinden uzakta. Defteri yakından incelemesine hiç izin vermemişti. Ona güvenmiyordu. Bilmediği, Arthie’nin çoktan sayfaları karıştırdığı, aradıkları defterin bu olduğunu teyit ettiğiydi.

Aynısını yapmamış olması onun kaybıydı. Ya da kurnazlığı.

Yine de, Arthie’yi öldürecek bir silah arıyor gibi görünmüyordu. Onu terk edeceğe de benzemiyordu. Tedirginlik damarlarında fısıltı gibi dolaştı, şüphe içinde dalga dalga yayıldı.

Oysa Arthie, şüpheyeye pek yer vermezdi.

Laith, ofise döndü ve birden durdu. Ofis kapısı zangırdadı, öte yandan bağrıışmalar yankılandı. Arthie, yarım adım kasaya geri çekilip masanın yanındaki kolun bulunduğu yere de yarım adım yaklaştı.

“Arkama geç,” dedi Laith, defteri ceketinin içine sokarken.

Kapı ardına kadar açıldı. Vampirler odayı doldurdu; kazıkları hazır, dişleri keskindi. Ve bir çift vampir kollarından yakaladığında, Laith arkasına baktı ama sadece ofis duvarını gördü. Gizli oda yok olmuştu.

Ve Arthie, tüm bunları Penn’in kasasının içindeki tek yönlü aynadan izliyordu.

37

ARTHIE

Arthie masanın altına uzanıp gerçek hesap defterini çıkardı. Mor kurdelesini, Laith'in götürülmeden önce cebine attığı defterin içine yerleştirdiği sahte kopyayla neredeyse birebir aynı görünüyordu.

Arkama geç.

Defter artık elindeydi ama zafer duygusunu neredeyse hiç hissedemiyordu. Kafasında durmadan o anı tekrar ediyordu: Laith'in kaygısı ve korkusu, Arthie'nin kendisine ihanetinin şokuna dönüşmüştü.

Ya Arthie ya da Laith feda edilecekti.

Oysa Laith aynısını ona yapmamıştı. Onu yakalayan vampirler, ona burada yalnız mısın diye sorduklarında tek kelime etmemişti. Öfkeli bile görünmüyordu, sadece kalbi kırılmıştı.

Suçlu üstlenmiş, sahte defteri almıştı ve şimdi de ölecekti.

Arthie kolu çekti, kasanın kapıları yeniden, hüzünlü bir iç çekişle açıldı. Cebindeki saati çat diye kapattı. Jin her an gelebilirdi. Bu düşünce aklına gelir gelmez ofis kapısı açıldı.

Önce Jin'i, sonra Flick'i gördü. İkisi de bekliyordu. Matteo'yu beklemiyordu; sarışın, solgun ve neredeyse hayalet

gibiymi. Elbette karşılarındaki figürü beklemiyordu: kısa sakallı, koyu renk, omuz hizasında saçları ensesine toplanmış vampiri. Boynunda yakut taşlı bir kravat vardı ve sağ kulağında, lamba ışığında parıldayan altın bir halka.

Tam da bu yüzden, plan her zaman müzayede bitiminden ayrılmalarını içeriyordu. Ama henüz bitmiş olamazdı. Elbette... *Matteo*. Bunu yapacağını bilmeliydi.

Arthie yüzünü yeni vampire döndü. “Penn.”

Vampir ona gülümsedi. “Merhaba kızım.”

Arthie, elindeki puronun kokusunu alınca tekrar sekiz yaşına döndü: Ağır ve gri bulutlardan düşen gümüşü yağmur iğneleri parke taşlarına vuruyordu ve Arthie, Penn’in abanoz kapısında dikiyordu. Yanakları hâlâ anne ve babasının ölümünün izlerini taşıyordu, tırnaklarının altında hâlâ kurumuş kan vardı.

“Ben senin kızın değilim,” dedi ve kendini şimdiki zamana dönmeye zorladı.

Ateş yarı Arawiyalı tenini aydınlatıyordu. Eskiden, tepeliler gibi görünen herkesi kıskanırdı, ta ki böyle bir dileğin kendine ihanet etmek olduğunu anlayana kadar. Kolay yol asla ona göre değildi.

“Yaklaşan tek sendin. Ah, sana bir bakayım,” dedi Penn neredeyse şaşkınca ve arkasından kapıyı kapattı. Sesi, Arthie’ye kendini güvende ve rahat hissettirdi ki bunlar kendine yakalanma izni vermediği iki hastalıktı.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Jin boğazından alaylı bir ses çıkardı. Görünüşe göre bu gece herkese ihanet ediyordu. İlk tanıştıklarında ona gerçeği söylemek istemişti. Gerçeği öğrendiğinde yüzündeki dehşeti görmek, onun uzaklaşıp sonsuza dek kaybolmasını izlemek daha kolay olurdu. Ama sonra, yarın oldu; yarın, gelecek aya, gelecek ay ise on yıla dönüştü.

Arthie sırları severdi ama sevgi de nefret gibi bir duyguydu; çok dolu, çok ağır, her şeye çok yüklüydü. Topladığı tüm sırların arasında kendi sırrından nefret ediyordu.

Jin'i, asla açıkça söyleyemeyeceği, onu zayıf ve aptal hissettiren bir şekilde seviyordu. Bir bakıma Arthie'yi Jin'den başkası sevmiyordu. Bunun bitmesini istememişti. Ama bir sır yavaş yavaş diğerine dönüşmüştü, her biri öncekinin içine dolanmıştı; şimdi Jin'e baktığında, bir bokta Jin'i kendisinin uzaklaştırdığını fark etti.

"Ceylan'da anne babanın öldüğünü söylemiştin," dedi Jin ve kelimeler öfke ve acı karışımıyla ağzından döküldü. "Bunlar... Bunlar..."

"Doğruydu," diye tamamladı Arthie. "Ettenia'ya geldikten sonra, Penn beni yaklaşık bir yıl yanına aldı. Senden önce. Sana hiç yalan söylemedim Jin."

"Hayır," dedi Jin alaycı bir sesle. "Sadece hemen hemen her şeyi atladın."

Penn, purosunu kül tablasına koydu ve masasındaki aynaları çevirdi, kasasını yeniden gizliliğe büründürdü. "Üzgünüm, gitmenize izin veremem."

Jin hafifçe güldü. "Ah, biz kesinlikle gidiyoruz."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Penn, başını kapıya doğru eğerek. "Bu ofisten dışarı adım atarsan ölürsünüz. Tıpkı arkadaşınız gibi."

"Hangi arkadaş?" diye sordu Flick odada bakınarak. "Arthie, Laith nerede?"

Jin, Arthie'ye baktı. Laith'in onlarla çıkıp gitmeyeceğini başından beri bilen tek kişi oydu. Yine suçlu hissetti; dilini düğümlendi, vicdanını ağırlaştı.

"Yakalandı," diye cevapladı Penn. "Arthie kasada kilitli kaldığı için şanslıydı."

Şanslıydı. Onu kurtaran şans değil, kendi hızlı zekâsıydı. Arthie, kendini bu kadar kötü hissetmese, bu lafı bir hakaret olarak kabul ederdi.

“Ah, Arthie,” diye fısıldadı Flick, ona dönerek. “Çok üzgünüm. Çok perişan olmalısın.”

Arthie, Flick’in onun diğerlerinden daha fazla yıkılmış olabileceğini düşünmesinden rahatsızdı.

“Uyulması gereken kurallar vardır,” dedi Penn sert bir sesle. “Onları çiğnerseniz, sonuçlarına katlanırsınız. Şimdi bana defteri ver ve bunun neyle ilgili olduğunu anlat küçük aslan.”

Sessizlik olunca bir anı zihninde yükseldi. Elleri kanlıydı, eteği kırmızıya boyanmıştı. Üstü başı kan içinde olmasına rağmen Penn onu yan tarafına bastırmıştı.

Arthie, defteri sıkıca göğsüne bastırdı.

“Koç çok güçlü ve biz ona karşı duracağız,” dedi Flick, Arthie’nin yanına adım atarak.

Jin ise diğer yanına geçti. Onun kızgın ve incinmiş olduğunu, sormak istediği sonsuzca soru olduğunu biliyordu ama Jin’in varlığı içini huzurla dolduruyordu. “Spindrift’i kurtarmanın tek yolu bu.”

Kapı tıklatıldı.

“Gir,” diye seslendi Penn. Odaya yeni biri girdi. “Davetsiz misafirleri yakaladım. Onlara bakma, bana bak. Misafirlerimizi sakinleştirip kutlamalara devam edin.” Vampir başıyla onayladı ve sonunda gitti, Penn ise Arthie’ye döndü. “Sen ve arkadaşların büyük bir kargaşa çıkardınız.”

“Ve eserimin değerini çok artırdınız,” dedi Matteo.

“Konuşma,” dedi Jin sertçe. “Bizden biriymiş gibi davranma.”

Matteo sinirlenmeden sakince yanıt verdi. “Kendimi küçük düşürecek bir sebep aramıyorum.”

“Defteri aç,” dedi Penn. Dişlerini sıkınca bir kas zıpladı.

Arthie defteri kılıfından çıkarıp açtı. Notlar vardı ama esas olarak bir hesap kaydıydı; ihracatlar, ithalatlar ve ticari mallar takip ediliyordu. Kurdeleyle işaretlenmiş sayfaya geçti. Tekrar tekrar aynı ihracat yapılıyordu. İlk birkaç tane uzun süre kalmadan geri dönmüştü.

Flick, Arthie'nin omzunun üzerinden okudu. "EJC Corpus nedir? Bunlar silah mı?"

Ettenia, büyük çapta üretim yapacak kaynaklara sahip değildi. Bu yüzden, çay ve tarçın için Ceylan'a, baharat ve tekstil için Jeevant Gar'a, ipek ve afyon için Qirilan'a, altın ve fildişi için uzak Morubia'ya pençelerini geçirmişti. Birçok bakımdan East Jeevant Company, en az Koç kadar kötüydü.

Penn'in sesi sertti. "Bir nevi. Aslanı yeterince uzun aç bırakırsan, hiçbir güç onu yenemez. Benim tanımıma göre, bu da birini silah yapar değil mi?"

"Aç bırakmak mı?" diye sordu Flick kaşlarını çatarak. "EJC'nin ihracatından bahsettiğimizi sanıyordum."

Penn purosunu aldı. Yüzünde büyük bir ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Vampir ihracat ediyor."

38

FLICK

Flick hâlâ Athereum’a gizlice girdiklerine ve ekiplerinden birini kaybettiklerine alışmaya çalışıyordu. Şimdi ise, o defterde listelenen yükün vampirler olduğu fikrini kafasında oturtması gerekiyordu. Sanki vampirler, silah gibi sandıklara konup deniz aşırı gönderilebilirdi! Üstelik annesinin şirketi tarafından!

“Neden?” diye sordu Jin kollarını göğsünde kavuşturarak. Flick, onun duygularının dizginlendiğini gördü.

“En saf haliyle nefret. Çünkü kontrolsüz korku çoğu zaman nefrete dönüşür. Birkaç kişinin hatalarına bakıp tüm bir türü suçlamak kolaydır,” diye yanıtladı Penn. “Ama faydalanmak varken neden yok edesiniz ki? Aç bir vampiri savaş alanına koyarsanız, beslenmekten başka seçeneği olmaz. Tek dertleri açlığı bastırmaktır; nabızı olan her şeye saldırırlar.”

“Canavar nedir ki, eğer sınırlarına itilmemiş biri değilse?” diye mırıldandı Matteo.

Arthie çok ciddi görünüyordu. “Hiçbir maliyeti olmayan, kitlesel silahlar.”

“Tıpkı tepelilerin, Jeevani ve Ceylan’ı zorla alıp kendi halklarına karşı Etteni’ali savaşlarında savaştırması gibi,” dedi Jin.

Penn başını yana eğdi. “Eğer bu ülkedeki Ettenia’lıların azınlıklara karşı duyduğu düşmanlıkla vampirler arasında bağlantı kurulursa, o zaman evet. Ama onlar da insan. Vampirler yırtıcı hayvanlar.”

“Demek vampirlerin kaybolmasının sebebi buymuş. Bunların hiçbirisi içeriden yardım almadan olamaz,” dedi Jin. “Vampirlerden.”

Penn başıyla onayladı. “*Athereum*’dan da. Birçoğu için Koç ve EJC’ye yardım etmek, kaçırılmaktan korunmanın tek yoluysa, diğerleri sadece bir pay peşinde. Onları tamamen suçlayamam çünkü en iyi vampirlerimden bazılarını kaybettim.”

Arthie acı acı güldü. “Eğer EJC onları savaş alanlarına taşıyorsa, o zaman kendisi de pay alıyordur.”

Flick şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu ve ateşin sıcaklığının kemiklerine işlemesine izin verdi. Vampirler ne kadar korkutucu olsalar da Flick, onların uyuşturulup kullanılmaması gerektiğini düşünüyordu. Açlığın pençesindeyken bile, Matteo’nun verandasında olduğu gibi, doğuştan gelen vampir içgüdüleri onları ele geçirdiğinde bile, hâlâ yaptıklarının bilincindeydiler. Kör edici bir açlıkla sürüklendiğini, kendi bedeninin içinde hapsolmuş halde kalabalıkların arasından geçmeye çalıştığını hayal etmeye çalıştı.

Hiç kimse böyle bir dehşeti hak etmiyordu.

Matteo ona döndü. “Anneciğin çok kötü bir kadın.”

Flick sandalyesine daha da gömüldü. EJC’nin tamamen temiz olmadığını biliyordu ama bu kabul edilebilir bir şey değildi. Orada otururken, kendini uzun süre ocakta bırakılmış bir çaydanlık gibi hissetti. İçi kızgın bir öfkeyle doluyor, kaynayarak coşuyor ve taşıyordu.

Jin ceketini diğer sandalyenin arkasına fırlattı. Verdiği nefes, aldığı kararın ağırlığıyla yüklüydü. “Hadi en başa dönelim, olur mu? Bay Penn, her şeyi nasıl bildiğinizle ve neden size güven-

memiz gerektiğiyle başlayalım. Arthie'yi on yıl önce yanınıza almış olabilirsiniz ama birinin kirlenmesi için yeterince uzun bir süre bu.”

“En başa mı?” diye sordu Penn kahkahayla. “Pekâlâ. Her şey bir keşif gezisiyle başladı. Babam Ettenia'lıydı ve annemse Arawiyalı bir maceracıydı, özellikle de babamın ölümünden sonra. Ettenia'ya yapılacak yolculuğa katılmak için can atıyordu, bu yüzden ben de onunla birlikte, paha biçilemez değer taşıyan eserleri taşıyan ticaret gemisine katıldım. Ancak bu değer maddi değildi.”

“Duygusal bir değer mi yani?” diye sordu Flick.

“Pek sayılmaz. Arawiya, büyüünün hüküm sürdüğü bir krallık. Ayaklarınızın altındaki toprakta sihir vardır; alev çağırıcıları, kalpten istedikleri her şeyi bulabilen avcıları, düş gezginlerini, dokunuşlarıyla yaraları dikebilen şifacıları besler.”

Penn özlem dolu bir ifadeyle devam etti. “Krallık son yıllarda yalnızlığa mahkum edilmişti ama ondan önce bile büyü sadece Arawiya ile sınırlıydı. Büyülü topraklarında durursanız, biraz da olsa onun büyüünden ödünç alırsınız. Fakat Arawiya'nın topraklarını terk ettiğinizde, sahip olduğunuz bağlar gücünü yitirir. *Yalnızca* hilyalar, sihir ve hafızayla kutsanmış, muazzam ve ölçülemez kudrete sahip kutsal eserler bu kurala istisnadır.”

Flick, Arthie'nin bakışlarının anlayışla parladığını gördü.

“Doğru kelimelerle her yerde kullanılabilirler,” dedi Penn. “Yaratım o zamandan beri yasak ama eski zamanlarda, Arawiya en güçlü dönemindeyken, bu kutsal eserler krallığın çıkarma kullanılırdı, el değiştirilirdi.”

Flick, hikâyede bir yerde gizli bir “ama” sezdi. Jin ve Arthie dikkatle ve temkinle dinliyordu. Matteo ise sanki hikâyeyi daha önce duymuş gibiydi; Penn'in şöminesinin karşısındaki şişeden kendine bir kadch kan doldurdu.

“Annemle ben, hükümdar Kız Kardeşler’in güvendiği birkaç ölümsüzle birlikte o gemiye bindik.”

“Vampir miydiler?” diye sordu Arthie.

Matteo elini salladı. “Onlar elfdi. Ölümsüz, kibirli, her şeyi gördükleri için kendilerini herkesten üstün sanırlar.”

“Tanıdık geliyor,” dedi manidar bir tavırla.

Matteo kadehini ona kaldırdı.

“Masalımıza dönebilir miyiz artık lütfen?” diye sordu Jin.

“Memnuniyetle,” dedi Penn, hafif bir tebessümle. “Gemimiz White Roaring’e demir attığında Arawiya’nın göklerinin aksine gökyüzü soluk ve griydi, annemse her zamankinden daha çelimsiz. Günler geçiyordu ve durumu giderek kötüleşiyordu. Burada hijyen yaygın değildi, sabun bulmak ise neredeyse imkânsızdı. Çok geçmeden, annem vefat etti.”

Flick, onun bu sözleri söylerkenki haline dikkat etti; ne etkilenmiş ne de acı çekiyordu adeta. Flick bazı günler, annesini öyle bir özlerdi ki onları ayıran şey malikânenin bir kanadı değil de ölümün ta kendisi gibi gelirdi.

“Onu kendim gömdüm. Aynı akşam Arawiyalı elflerden birinin pek de güvenilir olmadığını öğrendik. Hilyalardan biri, içinde kan olduğu düşünülen bir sıvıyla dolu camdan bir kalpti. O adam ondan kendine pay alabileceğini sandı ama eseri elden çıkarma girişimi sırasında kalp parçalandı. Doğru tılsım olmadan bir hilya kullanılamaz ama kimse kırılan bir hilyayla ne yapılması gerektiğini bilmiyordu, toprağın içine karışmış, onu yaratan kişiden çok uzaklara savrulmuştu.”

“Tahmin edeyim,” dedi Arthie. “Ölümsüzler bir şey olmaz demıştır.”

Penn başıyla onayladı. “Büyünün bozuk, çarpık bir türünü yarattı. O sırada mezarlığın yanındaydık. Cesetler topraktan kalkmaya başladı. Birinin vampir olabilmesi için, ölümden sonraki birkaç saniye içinde dönüştürülmesi gerekir, kalp ve beyin

lam anlamıyla işlevini yitirmeden önce. Bunlar vampir değil hortlaktı. Kavram aynıydı ama onların ne kalbi vardı ne de bey-ni, yalnızca bitmek bilmeyen bir açlık içindelerdi.”

Başını masasına eğdi, purosundan yükselen dumanlarda geç-mişini görebilecekmiş gibi baktı.

“Annem de onlardan biriydi. Bana saldırdı, hangi oğul kendi annesine saldırabilir ki? Farkına varmadan karanlık görüş alanı-ma girmeye başladı. Diğerleri bağıırıyordu, hortlaklar ise boğaz-dan gelen korkunç homurtular çıkarıyordu.

“Annemi üstümden zorla aldılar ama ben hareket edemiyor-dum. Onun artık ne hale geldiğini gördüğümde öyle bir duy-gusal çöküntü yaşadım ki fiziksel acı çekmeyi diledim. *Daha fazlasını*. Onu tekrar ölürken görmenin acısını ne unutturacaksa.

“Arkamdan bir ceset daha saldırdı. Soluk borumu sıktı. Ölüyordum. Ve ölümümden önceki o birkaç saniyede bir nok-tada kan içtim. Kimin kanı olduğunu ya da bu kadar uzun süre ölü oldukları halde nasıl kanları olduğunu bilmiyorum ama işin içinde bir hilya varsa, her şey mümkündü.

“Bir vampir olarak uyandım. Ne olduğumu bilmiyordum, sa-dece bir hortlak olmayacak kadar kısa süre ölü kaldığımı biliyor-dum. Ben de diğerleri kadar korkmuştum ve bugün bile, karşılık olarak *bana* saldırdıkları için onları suçlamam. Hiç kimse, bir bedeninin doğuştan gelen nefsi müdafaa içgüdüsünü suçlayamaz.”

“Güçlerle uyanan vampirleri duymuşsunuz, değil mi? Benim başkalarına sadece düşüncemle acı hissettirme gücüm var. Bu bir ya-nılsama. Çılgınlıkları arasında, onların acıyı *hayal ettiklerini* fark ettim; kemiklerinin kırıldığını, omurgalarının çatladığını zannediyorlardı.”

Flick, Penn’e bakınca sonsuz sayıdaki gülümsemelerin göz kenarlarında oluşturduğu çizgileri, yılların getirdiği anlayıştan doğan şefkati gözlerinde gördü. Giderek daha çok, tanıştığı her-kesin korkunç bir geçmişi olduğunu fark ediyordu. İster görmüş, ister bizzat yaratmış olsunlar, herkes bir yük taşıyordu.

“İşte tam da o güç sayesinde onlarca yıl ayakta kaldım. Kullanmadım, ben bir canavar değilim, sadece söylentisi bile yeterliydi,” dedi Penn ve güldü. “White Roaring Kurdu hınçla saldırdığında Athereum’u kurmam istendi ve vampir-insan yasalarının hazırlanmasına katkıda bulundum.

“Bu, vampirlere karşı halkın korkusunu pek dindirmedi ve hükümdar ise telaşla durumu toparlamaya çalıştı. Çok geçmeden, halkın tam olarak ne istediğini bilen yeni biri ortaya çıktı.”

“Söylemek istediğin ne?” diye sordu Arthie.

“White Roaring Kurdu saldırısı *korku salmak için* uydu-
ruldu,” dedi Penn. “Vampirler nispeten gizlilik içinde yaşadı. Onlarca yıl boyunca. Ta ki Koç aksi bir karar verene dek; White Roaring Kurdu’nu zorla yarı vampire dönüştürüp şehre saldı, sonra Koç gelip şehri kurtaracaktı. Oysa hiç kimse bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmiyordu.”

39

ARTHIE

“Koç, kaosu kontrol altına alarak halkın desteğini kazandı,” dedi Arthie. Hükümet daha da kötüleşemez diye düşündüğü anda, Koç bir yolunu bulmuştu. “Halkı yatıştırıp kontrol altında tutarsan kimse senin kendi planlarını yürüttüğünü fark etmez.”

“İlk güç, şimdi de kar,” dedi Jin, tiksinti dolu bir sesle.

Arthie, hükümet ile ticaret şirketi arasındaki anlaşmada Koç’un nasıl kendine bir pay çıkardığını anlayamıyordu ama durum ortadaydı. Flick ise midesi kalkmış gibi görünüyordu.

“Felicity? İyi misin?” diye sordu Jin.

Göğsünü ovuşturdu, bakışları uzaklara daldı.

Arthie parmaklarını şıklattı. “Flick.”

Flick nefesi kesilerek başını kaldırdı. “Öfkelendiğinde ne yaparsın?” Sesinde bir gerginlik vardı ve sorduğu soru Arthie’ye bu duygunun ona yabancı geldiğini düşündürdü.

Arthie hemen anladı. “Öfkemi, beni ve yaptığım her şeyi beslemesi için kullanıyorum ama yakıt ile yönetici dürtü arasındaki farkı iyi bilmek gerek.”

Flick hafifçe başıyla onayladı, derin düşüncelere dalmıştı.

Jin defterden başını kaldırdı. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu, Penn’c dönerek. Koç her işlemi bir tür aşıyla kaydetmiş. İlk denemeler başarısız olmuş ama sonraki aşlar iyi sonuç vermiş.”

Penn masaya hızlıca vurdu. “Gümüşü, insan nüfusunun iyiliği için bir aşı haline getirmenin yolunu bulmuşlar ancak gümüş vampirin vücuduna zarar verir. Vampire enjekte ettiğinizde yeterince uzun süre hareket edemez, aç kalır ve sonra sandığa konup cepheye gönderilir.”

White Roaring Kurdu’nun hikâyelerini biliyorlardı. Ettenia’nın dört bir yanına zaman zaman yaşanan korkunç saldırıları. Akıl almaz bir açlıkla kıvranan bir vampir, tek bir amaç için çalışan bir makineydi: katliam.

“İkinci yarım doz, bırakma noktasına varmadan hemen önce uygulanıyor,” diye devam etti Penn, “böylece vampir cepheye ulaştığında ya vampir ya da askerler yenilene dek düşmanı paramparça ediyor.”

“İğrenç,” dedi Matteo.

Penn başını hafifçe yana eğdi. “Ettenia’lılar askere alınıyordu ama vampirler asker olmalı reddetti. Biz vampirler yırtıcıyızdır ve sömürgecilikle körüklenen ve ülkelerin faydalandığı haksız savaşlara katılmayı reddettik.”

Reddetmeyi kabul etmemek kesinlikle bir tepeli hareketiydi.

“Defterin yıkıcı olduğunu her zaman biliyorduk,” dedi Arthie diğerlerine. “Hiçbir şey değişmedi. Ve elimizde olduğu sürece, Koç huzur bulamayacak.”

“Biz de bulamayacağız,” diye ekledi Jin. “Biz buraya defteri geri almak ve Spindrift’i kurtarmak için geldik. Bunun bizden daha büyük bir mesele olduğunu sana söyledim.”

Jin’in sözlerinin ardından oluşan sessizlikte şöminenin çıtırdadı. Odaya gölgeler attı, endişeli yüzleri daha da uzattı ve korku atmosferini iyice yoğunlaştırdı.

“Maalesef onu sana veremem. Defter hazırlandığını davada elimdeki tek kanıt,” dedi Penn. “Mahkemeye başvurmadan önce kaybolan birkaç vampirle ilgili ipucu bekliyorum.”

“Başvuru mu?” diye tekrarladı Jin, hayret dolu bir kahkahayla. “Ciddi misin? Koç tahta çıkmak için her türlü oyunu döndürebiliyorsa, senin topladığın kanıtlar bir yere varmaz.”

Jin haklıydı. Vampirleri silah olarak kullanıyorlardı. Arthie, kanıtın en ufak bir fark yaratacağını sanmıyordu. Planında çok fazla değişken vardı ve neredeyse hepsi defterin yok edilmesiyle sonuçlanıyordu.

“Genç ve karamsarsınız, birçok konuda haklısınız da ama bazılarımız etik olmayan yolları kullanmayı reddediyor.” Penn, masasındaki deri bir klasörü işaret etti. “Eğer yeterli kanıtım varsa, bunu çürütemezler. Ayrıca, bilim insanlarının gümüş aşıları ilk kez ürettiği laboratuvara dair bir ipucuna da ulaştım.”

“Bekle,” dedi Jin, kısık bir sesle. “Bilim insanları mı?”

Penn başıyla onayladı. “Eski dostlarım.”

Ve sonra Jin’e bir karanfil şekeri fırlattı.

40

JIN

Jin, şekerı yakaladı ve tüm yaşam gücü çekilip gitti. Şeker veren adamdı. Penn, yangından önceki gece Jin'in babasıyla tartışan, her hafta gelen ziyaretçiydi. Jin, yarı kahkaha, yarı hıçkırık, tamamen umuttan oluşan bir ses çıkardı.

Yaşadıklarını hep biliyordun, diye kendini azarladı. Ama yıllar geçtikçe, on bir yaşındaki halinin inancı zorlaşmıştı.

Bir sır öğrenmek ister misin? diye sorardı babası, annesiyle bir araştırmanın tam ortasındaiken. Bulgularını Jin'e anlatırlardı ama kanıtlanmadıkları için kimseye söylememesi için söz alırlardı. Hindistancevizleri, kan nakilleri, sinir uçları ve virüslerden bahsederlerdi ama gümüş aşısından hiç söz etmemişlerdi.

Bir el sırtına dokundu. Flick ona nefes almayı hatırlattı.

"Üzgünüm Jin," dedi Penn.

Jin becerebilse gülerdi. On yıldır kimse yaşananlardan dolayı üzgün olduğunu söylememişti. Arthie dışında kimse bunu bilmiyordu ya da umursayacak kadar bilgi sahibi değildi.

"Hâlâ yaşıyorlar mı, biliyor muyuz?" diye sordu Arthie.

Penn dişlerini sıkıp bıraktı. "Kesin değil. Aşırı bulduklarından beri kayıplar. Yıllar oldu. Çok büyük ihtimalle onlar..."

"Hayır." Arthie bir an düşündü ve başını iki yana salladı. "Koç, bir kaynağı israf etmeyecek kadar akıllı."

Bir kaynak. Anne babası artık buydu işte. Bir anne, bir baba, bir dost ya da sevilen biri değil; Koç'un sömüleceği bir başka meta haline gelmişlerdi.

Herkes ona dönmüştü.

"Zavallı çocuğu rahat bırakın," dedi Matteo.

Jin herkese baktı ve en sonunda Arthie'ye döndü. Ona kızması gerekiyordu. "Yeni bir şey öğrenmedik. Onların hayatta olduğunu hep biliyordum, şimdi bunu başka birinden duyuyorum. Önce Spindrift."

Arthie gülümsemesini gizledi ve Jin işte o zaman anladı: Ailesinin yaşadığına dair umut besleyen tek kişi kendisi değildi. Arthie'yi tanıyorsa, ona daha fazla umut vermek için sessiz kalmıştı. Ya en kötüsü gerçekten doğruysa diye.

"Önce Spindrift," diye yineledi Arthie başıyla onaylayarak ve Penn'e döndü. "Kanıt toplamak, mahkemenin dinleyeceği anlamına gelmez."

Jin konuşmaya odaklanmaya ve gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Arthie'nin konuyu başka yöne çekmesine minnettardı ama bencil bir yanı biraz daha üzerinde durmalarını da istemişti. Ailesi! Hayattaydı!

Arthie hâlâ konuşuyordu. "Kaç tanesinin Koç için çalıştığını bilmiyoruz."

Penn gülümsedi. "Biz mi?"

Arthie duraksadı ve Jin onun kararsızlığını gördü. On yılı aşkın süredir yanında olan Jin, Arthie'nin bu kadar az duraksadığına nadiren tanık olmuştu. Arthie, kendi öfkesinin çıkarmak dışında bir işe asla karışmazdı. *Dünya zaten acıyla dolu, onu düzeltmek üstüme vazife değil*, derdi.

Ama şimdi Penn'in gözlerinin içine baktı ve net bir kararlılıkla, "Evet," dedi. "Bu artık benim de sorunum."

"Bizim sorunumuz," diye düzeltti Jin. "Bazı yetkililer hakkında elimizde mutlaka bir şeyler vardır. Penn'in davasının açılmasını sağlayacak kadar yetkiliyi baskıyla ikna edebiliriz."

"Ve ben de size bir mahkeme listesi bulabilirim," diye önerdi Flick.

Jin ve Arthie bakıştı. Spindrift şantaj ve tehdit üzerine kurulmuştu. Aynı yöntemi kullanarak kurtarımları mantıklıydı.

41

ARTHIE

Athereum'dan çıkmak, Penn'in Arthie ve diğerlerini kraliyet ailesiymiş gibi koridorlardan geçirmesi sayesinde çok daha kolay olmuştu. Kapının hemen dışındaki sokakta, Arthie gece kokusunu içine çekti. Gece yoğunlaşmıştı ve karanlığın içinde düşüncelerini serbest bıraktı, daha biri bitmeden diğeri çarpıyordu zihnine.

Laith ve götürülmeden önce söylediği sözler. Eve tek başına dönmesi için yalnız bırakan Jin'in gözlerindeki o ihanet. Flick ve taşmak üzere olan sırları. Penn'in, Spindrift'in artık güvenli olmayabileceğine dair uyarısı. İmparatorluk Meydanı'ndaki evine taşınmaları yönündeki teklifi, yaraya tuz basmaktan farksızdı.

White Roaring ise hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu. Tek tük faytonlar takur tukur ilerliyor, zevk evlerinin paslı menteşeli kapıları çarpılarak kapanıyor, uzun bir günün ardından işçilerin ellerinde paralar şingirdiyordu. Athereum'a girdiği andan beri Arthie'nin dünyaya bakışı çekiç darbesi üstüne çekiç darbesi olarak çatlamıştı. Vampirlerin ya da başka bir deyişle, *insanların* silah haline getirilmesi öyle görmezden gelinecek bir kötülük değildi.

Birini ölüme terk etmek de öyle.

O suçluluk, boğazına kalın bir düğüm gibi yer etmişti. Kasaya geri dönmeseydi, şu an Laith'le aynı hücrede oturuyor olacaktı. Eğer vampirler önce Penn'in kapısını zorlamasaydı, Laith belki de boğazını kesmiş olacaktı. Ya da... Belki de kesmezdi.

Arkama geç.

Bu sözler her adımında zihninde çınlıyordu. Yanındaki şu lanet faytonun tekerlek sesleri gibi kulaklarında uğulduyordu. Bu şehirde başka yol yok muydu? Arthie, faytonun işaretlessiz brandasına sert bir bakış fırlattı ve başka bir sokağa saptı. O anda, Jin'le yollarını ayırdıklarında Athereum'un önünde oyalanan aynı iki atı gördüğünü hatırladı.

Duraksayıp dinledi. Sessizlik.

Fayton onu takip etmemişti. Paranoyaklık ediyordu. Tekrar yürümeye başladı ama bir at kişnemesi geldi, ardından tekerlekler kaldırım taşlarında ilerledi.

Lanet olsun hepsine.

Arthie elini tabancasına götürdü ve sokağın ortasına yürüyerek faytonu durmaya zorladı Rüzgâra karşı tuttuğu şapkasıyla boğuşurken atların yanından dolandı ve geçerken faytoncuyu süzdü. Adam ona bakmadı; Arthie de onu tanımıyordu. Eğer Jin burada olsaydı, faytonun kapısına yürürken ona binlerce uyarı sıralardı ama Arthie son birkaç saati Athereum'a gizlice sızarak geçirmişti.

Bir fayton? Hiçbir şeydi.

İçeriden bir mandalın açıldığını duydu ve bir anlığına, aklına vampirlerin kaçırıldığı geldi. Kapı açıldı; karşısında karanlıkla dolu, büyüyen bir boşluk vardı. Ne biri çıktı, ne de bir ses yükseldi. Arthie tekrar tabancasına dokundu ve içeri adım attı.

“Arthie Casimir.”

Ses oynanmıştı, konuşanın ağzını kapatan bir şey yüzünden boğuklaşmıştı. *Bir maske gibi.*

“Ve işte seni öldürmem için ilk sebep,” dedi Arthie. “Ivylock şær’teki beri beni takip ediyorsun. Ne istiyorsun?”

“Sende bana ait bir şey var,” dedi ses.

Arthie başını hafifçe yana eğdi ve gözlerini kıstı. “Daha spekâk olman gerekecek.”

Bir hışırtı duydu ve siluet ay ışığına doğru eğildi. Işığın altında, göz çukurlarında gölgelerin toplandığı yaldızlı bir maske belirdi.

Koç.

Korku, içine bir taş gibi düştü.

“Defterim.”

“Talep mi ediyorsun, yoksa pazarlık mı yapıyorsun?” diye sordu Arthie, sesini sakın tutmaya çalışarak.

“Defteri bana verirsen Spindrift sende kalır.”

“Ne kadar cömertsin,” dedi Arthie, “ama o mekân benimdi, ta ki sen işletmecimi tehdit edene kadar. “Maske takmak seni daha iyi bir yalancı yapmaz.”

Arthie, defteri verse bile bunun bir sonunun olmayacağını biliyordu. Laith de benzerini söylemişti. Koç, Spindrift’ten nefret ediyordu ve Spindrift var oldukça tehdit de sürecekti. Koç var oldukça tehdit devam edecekti. Artık mesele sadece Spindrift meselesi değildi. Artık Koç’un canını sıkan bir diken olarak kalamazdı.

Koç’un ortadan kalkması gerekiyordu.

Kendisi için, ekibi için ve bir parçası olmadıkları bir savaş için kaçırılan vampirler için.

“Defterim karşılığında Spindrift,” diye yineledi Koç. Faytonun kapısı tekrar açıldı.

Arthie, tabancasının ağırlığı yanında hissederek faytondan aşağı indi. Keşke o zavallı maskeyi delmek bu kadar kolay olsaydı.

42

FLICK

Flick her şeyin iyi tarafını görmeye çalışırdı. Eğer göremezse ya üzülürdü ya da kayıtsız kalırdı. Asla sinirlenmezdi. Daha doğrusu hiç *bu kadar* sinirlenmezdi. Bu öfkeydi. Spindrift'teki odasındaki yatakta bütün gece dönüp durmuştu. Kendisi pis bir suçlu muamelesi görmeden bir yüzük, bir belge hatta bir doktor raporu bile düzenleyemezken annesi bunu yapabilir miydi yani?

Flick'in aklının bir köşesinde, Leydi Linden'in belki bilmediğini söyleyen bir ses vardı. EJC çok büyüktü ve yanında ekstra kazanç peşinde koşan pek çok denetmen olabilirdi. Ama o sesi bastırırsa annesinin bildiğine dair kesinlikti.

Ve işte böyle, ertesi günün erken saatlerde Admiral Grove'daki Linden Malikanesi'nin önünde dururken buldu kendini Flick. Ağaçlar çıplak kalmaya başlamıştı ve altın sarısı yapraklar hafifçe kaldırım taşlarını örtüyordu. Ağaç ve yaprak hışırtıları arasında başka bir ses daha duydu: küçük adımların fısıltısı, yapraklara basan ayakkabıların çıkardığı çatırtı.

Dönüp baktığında kimseyi göremedi.

"Chester?" diye seslendi. "Felix?"

Hiç kimse cevap vermedi.

"Bahane aramayı bırak," diye azarladı kendini ve parmaklarının titremesini görmezden gelerek, malikânenin yeşil kapısına

yürüyüp demir kapı tokmağını vurdu. Eskiden malikane soylu görünürdü gözüne ama şimdi Flick'e bir şeytanın boynuzlarını hatırlatıyordu.

Kapı hızla açıldı, ardından hemen kapanarak yalnızca dar bir aralık bıraktı. Flick, uzun kirpiklerle çevrili kahverengi bir göz gördü o aralıktan. Annesi sadece en güzel hizmetçileri işe alırdı.

“Bayan Felicity,” diye kekeledi genç hizmetçi.

Flick kendini toparladı. *Aitmiş gibi davran.* “Annemi görmem gerek.”

Hizmetçi kız ses tonu yüzünden duraksayınca Flick içeri göz attı. İçerisi hâlâ, eskisi gibi görünüyordu. “Ben... Ben... Elbette hanımefendi. Sadece, bilmiyorum ki...”

“Şimdi,” diye emretti Flick.

“Evet. El-Elbette,” dedi hizmetçi, başıyla onaylayınca kahverengi saçları sallandı. “Ofisinde.”

Flick birkaç kez derin nefes aldı ve lavanta rengi yün paltonun ceplerine uzanarak çakmağını kavradı. Sonra şapkasını buklelerinin üzerine iyice çekti ve evine adım attı, kıvrıla kıvrıla yükselen merdivenleri tırmandı.

Annesinin çalışma odasının kapısını çalmadan açıp girdi.

“Felicity!”

Annesinin şaşkınlığı, kalemi yuvarlanıp bir kitap yığınınca çarpıp durmasıyla pekişti. Leydi Linden, meşe masasının arkasından Flick'e baktı; o çarpıcı gök mavisi gözleri şaşkınlıkla doluydu. Üzerinde, genelde iş görüşmeleri için giydiği bir elbise vardı, koyu lacivert bir kıyafet, dirseklerden açılan dar kollar ve boğazında katlanan dantellerle tamamlanmıştı. Görkemli ve buyurgan bir hava katıyordu ona.

“Sen... Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Leydi Linden. Arkasındaki panjurlu pencerelerden süzülen ışık mıydı, yoksa gerçekten rahatsız mı olmuştu? Tutuklanıp hücrede çürüdüğü sanılan kızı çıkıp gelmişti ve annesi hâlâ öfkeyle bakmaya cesaret mi ediyordu?

Flick şapkasını düzeltti. Annesine duyduğu öfkeye ve yüzleşme arzusuna öyle kapılmıştı ki ne diyeceğini düşünmemişti bile.

Yakut ile dikte arasındaki farkı iyi bilmek gerek.

Öfkesi tarafından yönetilmiyordu o. Öfke her şeyi kaplamıyordu. Annesinin çalışma odasındaki sedir ağacı kokusunu özölüyordu. Her akşam geniş pencerelerin önünde, bahçeye bakarken çay ve bisküvi eşliğinde geçirilen vakti özölüyordu. Annesinin keskin ve zarif elbiselerinin o sofistike hatlarını özölüyordu.

Annesinin alnındaki sert çizgi yumuşadı.

“Neden yaptın bunu?” diye sordu Flick.

“Seni sevdim Felicity, ama bunu kendine sen yaptın,” dedi bitkin bir iç çekişle.

Sevdim. Geçmiş zaman mı kullanmıştı sahiden? Kulaklarında gümbürdeyen uğultu yüzünden tam olarak duyamamıştı.

Gerçi çocukların, olanları sezinleme yeteneği hakkında çok şey söylenebilirdi. Flick, annesinin sevgisinin gerçek olduğundan emindi. Bilmediği şey ise ebeveynlerin çocuklarını sevmeyi bırakabileceği ve onlardan bir çift ayakkabı gibi sıkılabilecekleriydi.

Flick’in ne kadar hata yapmış olması önemli değildi. Annesinin ona karşı giderek artan hoşnutsuzluğunun tetiklediği yanlış kararları da önemli değildi. Ne olursa olsun Flick onun kızıydı. Çakmağını, pirincin bir yerine annesinin küçük kıvılcımından yabancı birine dönüşme nedeni yazıyormuşçasına sıktı.

Ama mesele artık Flick değildi.

“Ben, *senin* yaptıklarından bahsediyorum,” dedi Flick ve ses tonu üzerine annesinin yüzü öfkeyle ekşiyince geri çekilmemek tüm iradesini kullandı. “Ah, daha spesifik olmam gerekiyor, değil mi?”

Annesinin düzgün sarı topuzu dümdüzdü ve yüzünde yeni kırışıklıklar oluşmuştu. Bu, Flick için endişelendiği için miydi, yoksa Koç’un defterinin kaybolduğunu ve onun admın da karışabileceğini bildiği için miydi?

“Ağzını açma... Hapisten nasıl çıktın?”

“Hiç girmedim anne,” diye çıkıştı Flick. “Eğer beni kontrol etmeye gelseydin bilirdin.”

Leydi Linden tokat yemiş gibi görünüyordu ama Flick, henüz sözünü bitirmemişti.

“Bu kadar kötü bir şeye nasıl ortak olabilirsin? Nasıl vampirlere gemilerindeki diğer yükler gibi davranabildin?”

Annesi donup kaldı ama çabucak kendini toparladı. Ayağa kalktı ve Flick’in tepesine dikildi. Flick eskiden annesinin gölgesinde kendini güvende hissedirdi. Şimdi ise içinde bir korku parçası vardı.

Korku. Bu yüzden nadiren öfkelenirdi. Ona hiçbir zaman öfkelenme izin verilmemişti; hep korkmuştu. Konuşmaya, minnettarlık, takdir ve mutluluk dışında bir şey hissetmeye korkmuştu. Arthie ve Jin’le bir hafta kadar sokaklarda koşup Athereum’a bile girmişti ve o sırada hissettiği korkunun tamamen farklı olması ne tuhaftı.

Heyecan vericiydi. Yaşadığını hissetmişti.

“Bunu nereden duydun?” diye sordu annesi. Yüzünde ne bir pişmanlık ne bir utanç vardı. Sadece soğuk bir değerlendirme. Bu onun için sadece bir işti, başka bir şey değil. Bir alışveriş.

Flick hüznün dolu bir kahkaha attı. “Ve bir de sana karşı iyi niyetli olmak istemiştım. Affını kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu sanmışım.”

Arthie’nin burnunun dibinden o defteri çalmaya hazırды; Spindrift’i, ittifaklarını, Jin’i riske atarak. Sırf annesinin adı White Roaring’deki, hatta Ettenia’daki tüm gazetelerin manşetinde yer alsın diye.

Sırf annesi onu yeniden sevsin diye.

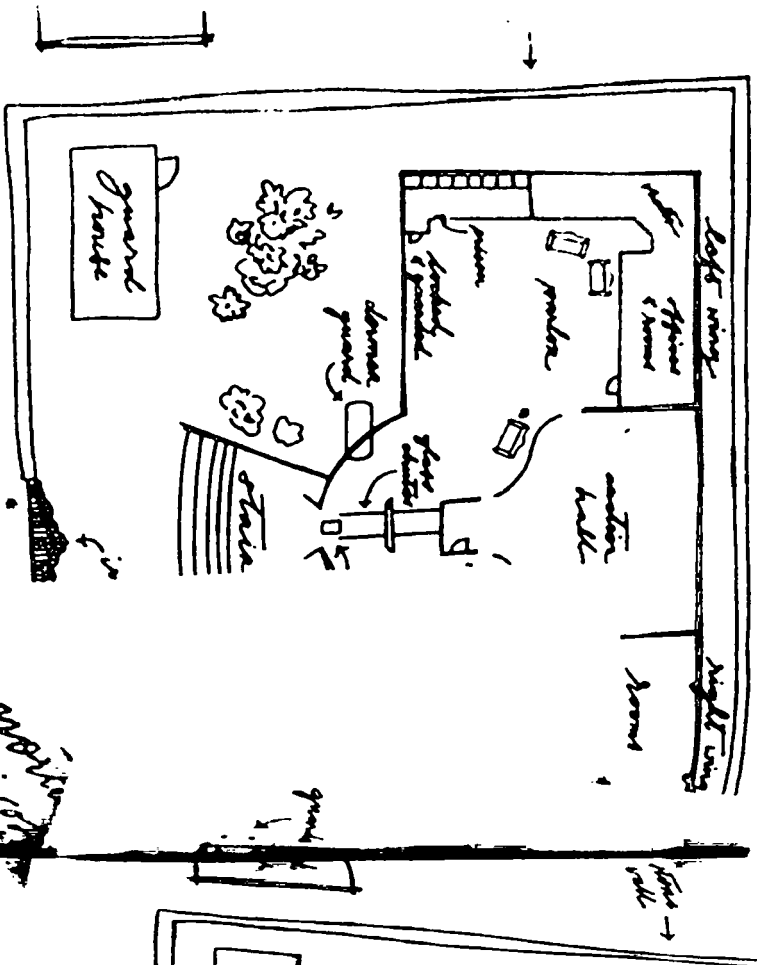
“Soruya cevap ver çocuk,” diye çıkıştı Leydi Linden.

“Ya vermezsem?” diye sordu Flick, sesinde biraz Arthie tınısıyla. “Beni odama mı kapatırsın? Hayır, ben şimdi gidiyorum anne.”

Flick oradan ayrılmak üzere döndü. Annesinin yardım çağıracağını biliyordu ama Flick, Jin’den bir iki şey öğrenmişti. İçeri girerken kabloyu kesmişti.

“Boşuna zahmet etme,” dedi Flick, Leydi Linden ipe uzanırken. “Çıkışı biliyorum zaten. Ne de olsa burası benim evim.”

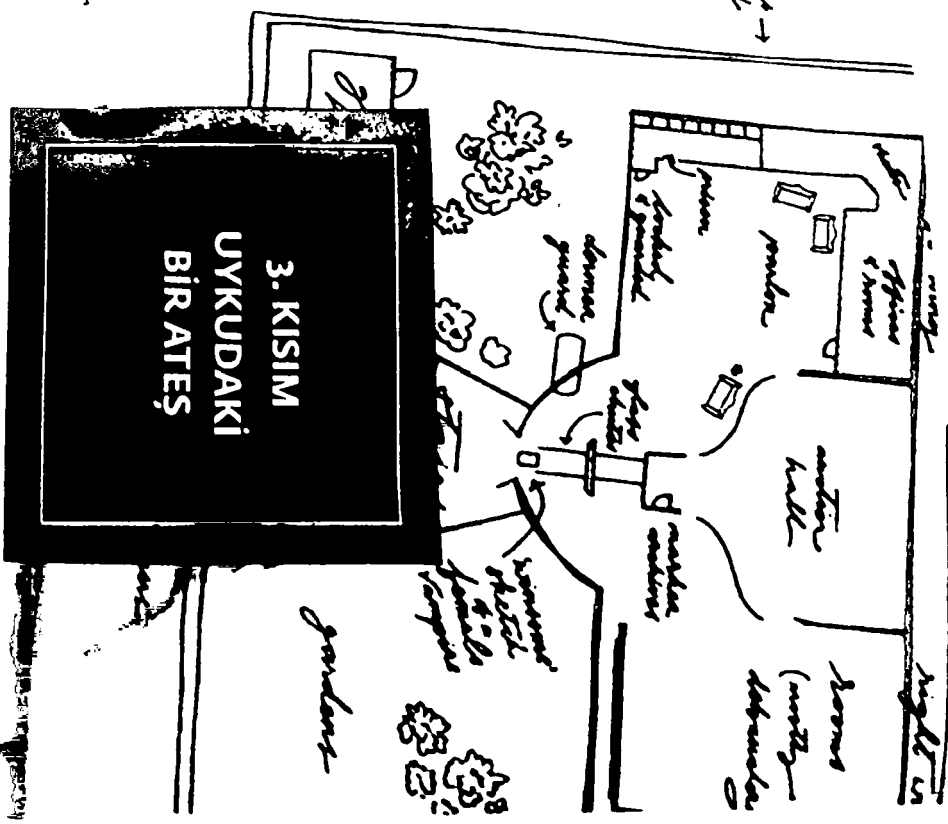
Daha birkaç saniyesi vardı ve bu da, pirinç çakmağı annesinin masasına bırakıp kapıyı arkasından kapatması için fazlasıyla yeterliydi.

locate the
the visited
any one has
why it didn't
by himself, who

Afternoon
marked

marked
marked

- Edward Price
- George Black
- Oliver Tan

43

JIN

Jin'in ertesi sabah uyandığında Spindrift'te olduğunu hatırlaması birkaç saniye aldı. Rüyasında Admiral Grove'daki evlerini görmüştü; annesi kesinliklerden, babasıysa teorilerden bahsediyordu. Yine de yataktan kalkarken içinde bir düşmanı alt etmenin coşkusu ya da ailesine dair bir ipucu bulmanın heyecanı yoktu, sadece bir tür korku vardı. Spindrift'e dönmenin verdiği huzuru bile yaşayamamıştı henüz.

Bir terslik vardı.

Flick'in kapısına yumruğuyla vurdu. Kapı, parmaklarının altında kendiliğinden açıldı. Oda boştu. Jin kaşlarını çattı. Tuhaf.

Jin daha ne olduğunu anlayamadan alt katta Spindrift'in kapıları hızla açıldı ve o da hemen balkona koştu. Girişte Arthie duruyordu ve Jin, her duygusunu bu kadar önemsememeyi diledi. Keşke bu kadar dağınık ve sarsılmış görünmeseydi; bu haliyle her şeyin yolunda olmadığını haykırıyordu.

"Herkesi İmparatorluk Meydanı'na götür," dedi Arthie. Nefes nefese kalmıştı.

Jin vakit kaybetmedi. Balkonu geçti, ipi çekerek diğerlerini uyarmak üzere zili çaldı. Arthie'nin paniği kendi paniğine dö-

nüştüştü, ardından Spindrift'in ahşap duvarlarına yayılan bir telaş oldu. Çay salonunun dört bir yanında kapılar açıldı.

Jin hızla merdivenlerden aşağı inip Arthie'yle buluştu. "Ne oldu?"

"Koç, defteri teslim etmeyi planlamadığınızı biliyor," dedi Arthie.

Jin kahkahasını yuttu. O zaman Athereum'a girmenin amacı neydi? O zaman kellelerini neden tehlikeye atmışlardı?

"Peki ya eşyalarım?" diye bağırdı Chester yukarıdaki balkondan battaniyesini savurarak. Arthie'nin bakışıyla hemen geri kaçtı.

"Geri döneceğiz," dedi Jin yumuşakça ve onu aşağı indirdi. Ama çocuk Reni'ye kimseye güvenmediğini söyleyerek battaniyesini yine de getirdi. Hepsinin içinde biraz Arthie vardı.

"Sen, Alms Place'teki Matteo Andoni'ye haber uçar," diye birine seslendi Arthie. "Geri kalanlarınız gruplar halinde ayrılın. On blok boyunca ördek ailesi gibi yakalanmak istemeyiz."

Jin tezgâhın kapağını çevirdi, altından bir kutu çekip çıkardı. "Nereden biliyorsun..."

"Dün gece Koç'la tanıştım. Felix bu sabah muhafızların harekete geçtiğini gördü."

Soğuk bir dehşet kollarına yayılınca neredeyse şemsiyesini elinden düşürüyordu. "Sen..."

"Bunun için zamanımız yok," dedi kısık bir tıslamayla. "Flick'i gören var mı?"

"Kapısı açıktı," dedi Jin başını iki yana sallayarak. "Onu kimse görmedi."

Koç, onlara saldırmak için Boynuzlu Muhafızları kullanacak kadar pervasız olmazdı ama onlardan nefret eden başka pek çokları vardı. Bir bahane bekleyen pek çok kişi. Koç'un yapması gereken tek şey parmağını doğrultmasıydı ve White Roaring çetelerinden biri keyifle harekete geçerci.

“Bulun onu,” diye emretti Arthie. “Nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Mutfakların gerisinden bir yerden bir pencere kırıldı.

Herkes durdu.

Jin, bunların hepsinin bir kâbus olmasını diledi. Keşke yatakta dönüp pastalarla, şekerlemelerle dolu yeni bir rüyaya sıçrayabilseydi.

İlk hareket eden Arthie oldu. Chester’a dönüp ellerine bir harita tutuşturdu. “İmparatorluk Meydanı’ndaki evi hatırlıyorsun, değil mi?” dedi. “Burası bir güvenli ev. Kapıyı çalıp hizmetçiye Penn’in pastasının yanında sıcak çikolata içmeyi sevdiğini söylersen sizi içeri alacaklar. Sana güveniyorum, tamam mı? Akıllı oğlan.”

Buzlu cam kapıların ardına üç tekinsiz gölge düştü, her biri elinde uzun ve tehditkâr bir şey tutuyordu.

“Hantallar,” dedi Jin. Silah almaya gücü yetmeyen tek çete onlardı. Zekâlarıyla değil, kaba kuvvetleriyle öne çıkarlardı.

Spindrift’in içindeki ani sessizlik, bir silah sesinden bile daha keskin geldi.

Arthie ekibini süzdü. “Giriş kapısının yanındaki duvar boyunca sıralanın. Jin işaret verince sırayla çıkın.”

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve kapıları ardına kadar açtı.

Hantallar, hükmettikleri sokaklar gibi giyinmişti; çamura bulanmışlar gibi korkunç bir kahverengi tonuna bürünmüşlerdi. Solmuş pantolonlar, paçavra kuşaklar, tozlu melon şapkalar, parlak sarı yakalar. Arthie sahte bir şaşkınlık takınarak birkaç adım geriledi, onları içeri çekti.

Jin, Hantallar girişten çekilene dek bekledi, sonra Chester’a başıyla işaret verdi. Chester onlara sürtünerek kapıdan geçti, arkasındaki eli kavradı, herkes onun yaptığı gibi sırayla birbirinin elini tuttu. Ta ki Hantallardan biri arkasını dönüp sırayı bozarak yeni kızı yere savurana kadar. Birkaç Hantal daha içeri doluştu ve başka kimse kaçamadan kapıları sertçe kapattılar.

“Beyler ve bayanlar,” dedi Jin başını eğerek. Şemsiyesini omzuna alıp Arthie’nin yanına dikildi. “Uzun zamandır sorun yaşamadık.”

Çetenin lideri Davison, elindeki sopayı açık avucuna hafifçe vurarak yürüdü. Yarı sarhoş gibiydi.

“Bir bakalım,” dedi Arthie, ceketinin önünü aralayarak tabancasını gösterirken, “Biri sana burada parti var dedi, değil mi?”

Davison sallandı. “Yüzünüzdeki o sinsî sırtışıları silmek hep hayalimdi. Şimdi bunu yapmak için para da alıyorum.”

Arthie, Jin’in biraz önce tezgâha bıraktığı çaydanlığa uzandı. “Öncelikle size bir fincan çay ikram edebilir miyim?”

Adam sadece boş boş baktı, sonra başını iki yana salladı. Kirli çete üyeleri etrafına toplandı.

Arthie çaydanlığı savurup Davison’ın kafasında parçaladıktan sonra, ceketinin yakasını kavrayıp tezgâhı yüzüyle sildi: fincanlar kırıldı, çay kaşıkları etrafa saçıldı. Sonra adamı tuğla sütuna fırlattı; Davison başını çarpıp yere yığıldı.

Zavallı herif.

Jin hüznle içini çekti. “En sevdiğim çay takımını mahvetmene gerek yoktu.”

“Diğer iki takım için de aynısını söylemiştin,” diye cevapladı Arthie ceketini düzelterek.

Kalan Hantallar birbirlerine baktı.

“Ah, öyle üzgün üzgün bakmayın, çocuklar,” diye yatıştırdı Jin. “Herkeseye yetecek kadar çay var.” Bir yığın tabak aldı. “Biraz da bisküvi ister misiniz? Evimize gelip de sizi düzgün bir Casimir misafirperverliğiyle ağırlamayacağımızı mı sandınız?”

Hantalların hepsi birden saldırdı.

Jin masalara ilerledi, tabakları boğazlara fırlatıyor, sandalyeleri yolundan itiyordu. Tabaklar tükenince bir Hantal üstüne atladı; şemsiyesiyle adamın bacağına sağlam bir vuruş indirdi ve onu yere serdi. Başka birini tekmeleyerek uzaklaştırdı ve üçün-

cüstünlü eline vuracaktı ki kız, şemsiyesinin ucunu yakalayıp onu Jin'in elinden kaptı.

“Yavaş. Yavaş!” diye çıkıştı, şemsiyenin duvara çarptığını görünce.

Kız pas ve kirle körelmiş, acımasız bir bıçakla saldırdı. Jin yana kaçtı ama kız ikinci kez beklenmedik bir hızla savrulunca bir sandalye kapıp kalkan gibi havaya kaldırdı. Kızın darbesi o kadar güçlüydü ki bıçağı oturağın içinden geçirdi, tahtayı ikiye ayırdı ama Jin bunu fırsata çevirip sandalyeyi ve bıçağın ucunu kızın uyluğuna sapladı.

Yüzünü buruşturdu. O yara iz bırakacaktı.

İri yapılı bir Hantal başka bir bıçakla üzerine geldi. Jin kendi bıçağını çekip saldırıyı savuşturdu, sonra adamı kendine siper alacak şekilde vücuduna doğru çekti. O sırada başka bir Hantal kalın bir sopayla saldırıya geçti. Sopa Jin'in kendisine siper ettiği adamın kafasına inip onu bayıltınca Jin minnettarlığını göstermek için bıçağını diğerinin kaburgalarının arasına sapladı.

Bıçağını çekip cebiyle silerken, sopayı havaya fırlatıp elinde yakaladı. “Eksik olma,” dedi.

“Jin!” diye bağırdı Arthie. Panikle sese koşarken neredeyse düşüyordu, o sırada sopayı başka bir Hantal'a fırlattı. Oysa geçen onca zamanın ardından Arthie için endişelenmesine gerek olmadığını bilmeliydi.

Onu, kendisinden çok daha iri ve uzun iki Hantal'ın kafasını birbirine çarparken buldu. O anlık duraksamada, Arthie yanındaki bir kan lekesini sildi; gözleri öyle vahşi ve buz gibi soğuk bakıyordu ki Jin olduğu yerde dondu kaldı.

“Diğerlerini çıkar,” dedi, gergin bir sesle.

Jin yaklaştı. “Seni burada bırakmayacağım.”

“Sana sormadım.”

“Ben de sormadım.”

Arthie geri sıçrayıp bir elinde tuttuğu bıçağı bir Hantal'ın karnına sapladı. aynı hamlede bıçağı başka birine fırlattı. Kan kaybediyormuş gibi sendeledi, çenesi acıyı bastırmaya çalışır gibi kilitlendi. Bir sorun vardı.

Jin kardeşine doğru ilerledi ama o anda, çok iyi bildiği bir ses yüzünden durakladı. Aşırı iyi.

Bir tıslama.

Bir gürleme sesi.

Ateş.

Alevler, bezlerin kurutulmak üzere serildiği tezgâhları sardı. Korku her yanını ele geçirdi. Onu esir aldı. Ateş çatırdadı, kükredi, öfkeli itirazlarla ulaştı.

Hayır. Spindrift olamaz. Dövüşün adrenalini gitmiş, geriye sadece taş gibi bir korku kalmıştı.

Arthie onun yanına gelebilmek için savaştı. "Nefes al Jin."

Ağzını açtı ve bir ses çıktı. Aklını toplayıp konuşamıyordu. Kafasındaki haykırıştan ötesini düşünemiyordu. *Ateş, ateş, ateş.*

"Sakin ol," diye tısladı Arthie kulağına. Arthie çok zorlanıyordu. Neden zorlanıyordu? Arthie ateşten onun kadar korkmazdı. Bağırarak arkasını döndü. Yeniden fırlattığı bıçağı ışıktan parladı, sonra onun bıçağını kaptı ve gözden kayboldu. Giderek daralan görüşünün içinden, kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir Hantal'ın saldırısını ustalıklı savuşturduğunu gördü.

Diğerlerini dışarı çıkar, demişti.

Jin yutkundu. Bunu yapabiliirdi. Kolundaki yara izlerini ovuşturdu. Göğsüne saplanan pençeleri yenip nefes aldı. Dizlerinin üstüne çöküp şemsiyesini yerde arandı ve sonunda ona ulaşınca bir ömür geçmişçesine sıkıca kavradı sapını.

Gölgelerin içine sinmiş diğerlerine döndü. Reni bir Hantal'ın üzerine eğilmişti, dişleri adamın boynundaydı. Diğerlerinden birkaçı Arthie'ye yardım ediyordu.

Jin kapıları hızla açtı. Çok yavaştı, çok geç kalmıştı. Diğerlerini dışarı yönlendirdi, başları saydı, sonra karıştırdı, tekrar saydı. Küçüklerden birini kucaklayıp sokağa fırladı, onun boynuna kenetlenmiş ellerini nazikçe çözdü.

Açık havada sendeledi, dizleri çökecek gibi oldu. Ama geri dönmesi gerekiyordu. Temiz havayı içine çekti, karanlığı gözlerini kırpıştırarak dağıttıktan sonra Spindrift'in öfkeli, turuncu ağzına geri döndü. Arthie, Hantalları tek başına durduramazdı. Evinden, her şeyinden korkamazdı.

Bir ayağını diğerinin önüne koyarak kapılara kadar yürüdü ve o anda, sokağı sarsan bir patlama duyuldu.

Ve Spindrift alevler içinde kaldı.

44

ARTHIE

Arthie'nin cep saatinden gelen tık, tık, tık sesi kaburgalarının arasında yankılanıyordu. Bir an, alevler gölgelerin arasında küçük ve alaycıydı; açlığının karşısında önemsizdi, cılız bir solukla yanıp kül oluyorlardı.

Bir sonraki an, kulakları bir sesle çınladı.

Arthie çok dikkatli ve titiz davranmıştı. Ve tam da bu titizliği her şeyi mahvetmişti. Bıçağını birinin omuriliğinden çekip tabancasını kılıfına soktu. Duvarlar sarsıldı, titredi ve Arthie onlara yalvardı: *Dayanın, güçlü olun, dayanın, güzellerim, lütfen, dayanın...* Ama sonunda duvarlar pes etti.

Duvarlar pes etti ve bunca yılın ardından, onun da bir parçası pes etti.

Ahşap parçaları uçtu, camlar kırıldı. Dünyanın gazabı çöktü üzerine; tutamayacağı kadar büyük bir oyunun içinde, sadece küçük bir kız olduğunu hatırlattı ona. Ama Arthie denemişti. Çok uğraşmıştı, çok çabalamıştı. Peki ya ne için? Tek bir isyankâr hareket yüzünden tüm hayatı gözlerinin önünde paramparça oluyordu.

Çünkü insan doğası buydu. Beslemek için doğar, yok etmekte kararlıdır. *Çok uygun*, diye düşündü Arthie. En azından Jin burada, bu tekrar eden kâbusun içinde değildi

Tüm hayatı boyunca yanan bir odada yavaşça uzaklara doğru dans etmişti ve şimdi yangın sonunda ona yetişmişti.

45

JIN

Küller asla gerçekten yok olmazdı. Sönmüş bir yangın sadece uyuyan bir yangındı ve bir sonraki ziyafeti, bir sonraki gafil kurbanı için beklerdi. Jin, on yıl önce hissettiği çaresizlik ve umutsuzluğu hiçbir şeyin bastıramayacağını sanmıştı.

Spindrift, hayatının yarısının toplamıydı.

Kan, ter, gözyaşı. Kahkaha ve öfke. Her anlamda, Admiral Grove'daki malikânenin hiç olmadığı bir yuvaydı burası. O malikâne ona verilmişti. Burası ise kendi emeğiyle kurduğu, kendi seçtiği ailesiyle yarattığı yuvasıydı.

“Bir gün, o korkunla yüzleşmek zorunda kalacaksın,” demişti Arthie yıllar önce.

Jin sinirlenmişti. “Neden?”

“Çünkü zayıflığın bedelini ödeyemezsin.”

O sözden sonra Jin günlerce Arthie'yle konuşmamıştı. Her şeyin üstesinden gelmek gerekmezdi. Ama şimdi anlıyordu, Arthie haklıydı. Bu zayıflık, onun hayatına mal olabilirdi. Çevrede insanlar toplanmaya başlamıştı; züppeler uzaktan parmakla işaret ediyor, çeteler gölgelerden sinsice sırtıyordu. Hiç kimse yardım etmeyi teklif etmedi.

Jin kapıları tekmeleyerek açtı.

Duman üzerine saldırdı; sivri dişleri olmayan bir dehşet, me-
zardan uyanmış birinden bile beterdi Görünmez kelepçelerle
kavradı Jin'i, görünmez bir tabancayla rehin aldı. *Sarı. Turuncu.*
Kırmızı. KIRMIZI. Nefesi küçük hırıltılar halinde çıkıyordu.
Kapının pervazına tutundu.

“Arthie!” diye bağırdı Jin. Dayanmak için her gün yaslandığı
Spindrift'in korkuluğu inledi ve çöktü, beraberinde kalbinden
bir parça kopararak. Duvarlar kara yanıklarla kaplanmıştı. O
güzel, sallanan avizeler tamamen parçalanmıştı ve terk edilmiş
ruhlar gibi sallanıyordu.

Aniden öfkeyle doldu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir
öfke duymamıştı. İçini aydınlattı. Bir anlığına da olsa panik ve
korkusunu yuttu ve ona güç verdi. Hantal cesetlerinin ve düş-
müş çaydanlıkların arasından geçip tezgâhın arkasına baktı ama
Arthie'den hiçbir iz göremedi. Çoğu masa devrilmişti ama altın-
da canlı kimse yoktu. Yakasını kaldırdı ve güçlkle ilerlemeye
devam etti.

Ateşin kendisine neler yaptığını düşünmemek daha kolaydı,
hayır, kolay değildi, imkânsızdı.

“Arthie!” diye bağırdı tekrar Jin. Daha fazla güç bulamadı.
Siwang Malikanesi çok büyüktü. Onu zamanında nasıl bulacak-
tı? Hayır. Burası Spindrift'ti, *burası* eviydi.

Küller giysilerine yağıyordu ve panik içinde onları silkeleyip
attı. *Panik.* Panik kaslarına işlemişti ve gergin bir ip gibi artık
hareket edemiyordu.

“Arthie,” dedi, boşuna. O bile kendini zor duyuyordu. Duman
boğazını tıkadı ve bir dizi öksürük krizine girdi. Gözleri sulanı-
yor, ciğerleri yanıyordu. “Neredesin?”

Düşünmeyi kes, dedi kendi kendine. Merdivenlerin olduğu
yönden bir gürültü yankılandı, yangının çıkarması mümkün ol-
mayan bir hışırtı. Panik hafifleyerek hareket etmesine izin verdi.

Daha fazla devrilmiş cesedin ve kırık sandalyelerin arasından dolanarak geçti, Arthie'nin sesi kafasında bir ilahi gibi yankılanıyordu, sonra o ses çakmağı yakınca Flick'inkine dönüşmüştü.

Ve o karanlığın içinde, mor gördü. Jin koştu.

Arthie bir kitaplığın kalıntıları altında sıkışmıştı ve kendini kurtarmaya çalışıyordu. Yanağında is, çenesinde keskin bir kararlılıkla ona bakıyordu. Jin yanına vardığında, kitaplığı itmiş ve ayağa kalkmıştı bile.

Spindrift inanılmaz bir karanlığa büründü, Arthie sendeleyerek körü körüne uzandı ve sıcak yüzünden sallandı. Jin hemen yanma koştu ve onu kollarına aldı. Jin nefes alamıyordu. Neden nefes alamıyordu? Baş zınlıyordu. Ses. Ateş. Anıdan doğan bir kâbus.

Jin'in üzerinde bir şey sallanıyordu, *olamaz*, ikinci kattı. Yıkılan merdiven korkuluğundan kaçtı ama sırtına çarpmasına engel olamadı. Arthie kollarında bayıldı ve çok ağırlaştı.

Gözlerini bir an kapatınca Flick'i gördü: çok canlı, korkusuz, açık gökyüzünden bir parçaya benzeyen elbisesiyle bir kraliçe.

Flick şişedeki güneş ışığıydı; Jin ise içinde fırtına olan bir çocuktı, sakın gökyüzüne çekilen, eline uzanan. *Az kaldı*, dedi ona Flick. Çok az kaldı.

Ve sonra Jin yere yığıldı.

46

JIN

Jin, Flick'in yangından çıkmalarına yardım ettiğini düşünmüştü önce, sonra ellerini kollarında hissetmeye başladı, sonra onu ayağa kaldırıyordu. *Beni kurtardın*, diyecekti neredeyse ama bu deli bir adamın konuşmasıydı. Flick gerçek değildi. Duman yüzünden zihninde belirmişti.

Spindrift'in dışındaki kaldırım taşları, patlamadan kalan enkazla doluydu. Renkli etekler ve yün paltolar giymiş Ettenia'lılar, tiyatrodaki en yeni oyunu oynuyorlarmış gibi etraflarına toplanmıştı. Dehşet, heyecanla bastırılmıştı. Ettenia güneşinden bile parlak alevleri, bacalardan çıkan dumanı bile geride bırakan koyu dumanı işaret ediyordu parmakları.

Kimse yardımına koşmamıştı. Hepsinin yüzüne bağırmak istedi.

"Jin."

Flick'e gözlerini kırpıştırarak baktı. Gerçektir. Onu yangından uzaklaştırıp güvenliğe çekmiş, evinin küllerinden, iskeletinden sürükleyerek çıkarmıştı. Arthie'yi hâlâ kollarında tutuyordu. Güç bela.

Flick onlara bir fayton çağırdı. Arthie'yi içeri taşımasına yardım etti. Jin'e kurumuş boğazını ıslatması için su verdi. Sürücü atları Ivylock Street'e sürerken onun yanına oturdu. Arthie'nin bakıma ihtiyacı vardı ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de, şu anda onlar için en güvenli yer Athereum'du.

"Jin," dedi Flick tekrar, sesinde yoğun bir endişe vardı. "Bir şey söyle."

"Bizim için geri döndün," dedi en sonunda hırıltılı bir sesle. Kollarını neredeyse hiç hareket ettiremiyordu. Bacakları da en az kolları kadar güçsüzdü. Faytonun sarsıntısı yüzünden midelerini altüst ediyordu. Kusmak, bağırarak, hıçkırarak ağlamak istiyordu.

"Tabii ki döndüm," dedi Flick yumuşak bir sesle.

Fayton sallana sallana yoluna devam etti, şehrin sesleri aralarından içeri sızıyordu. Gazete satan çocukların bağırışları, kişneyen atlar, sıradan bir günmüş gibi hayatına devam eden insanlar... Ve onlar için gerçekten de öyleydi. Fayton penceresinin ardından binalar hızla geçiyordu; her biri sağlam ve dokunulmamış, sabah Spindrift'in tuğlaları ne kadar kusursuzsa, o kadar kusursuzlardı.

Flick mendilini alıp ıslattı ve yüzündeki isi sildi. Gözleri yanıyordu. Dokunuşundan uzaklaşmak istedi. Fazla şefkatliydi, fazla nazikti.

Son direncini de parçalayıp aldı.

Ve Jin artık kendini daha fazla tutamadı. Gözlerinden yaşlar aktı ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Zaten yapamazdı. İşletmeciden haber aldıklarından beri gözyaşlarını içinde tutuyordu.

"Ah, Jin," diye fısıldadı Flick. Onu kendine çekip kendini Jin'in yüzü omzunun kıvrımına girecek şekilde ayarladı ve onu, Spindrift'in her şeyine zıt olan kır çiçekleri ve güneş ışıklarıyla sarıp sarmaladı. Gözyaşları tenine damladı, elbisesini ıslattı ama Flick onu sımsıkı tuttu.

“Her şey gitti,” diyebilirdi sonunda Jin.

“Biliyorum,” dedi Flick, kaşlarını içtenlikle çatarak. “Ve üzgünüm. Senin için ne kadar değerliydi biliyorum. Bu gerçekten korkunçtu... Koç’un yaptığı aşağılık bir hareketti. Ama ekibin hayatta. Sen ve Arthie kurtuldunuz ve Koç’a karşı verdiğiniz bu savaşta, şimdiden öndesiniz.”

Jin başını kaldırıp karşı koltukta iki kişilik yere uzanmış, zayıf ve bilinçsiz yatan Arthie’ye baktı. Flick haklıydı.

Flick kendi yüzünü sildi, sonra Jin fark ettiğini görünce hafifçe güldü. “Ben... Başta ikinizi de göremeyince,” dedi, sesi titreyerek, “Eski hayatımı tam geride bırakmışken bu sefer de yeni hayatımı kaybettim sandım.”

Yeni hayatı. Acaba onlar hakkında böyle mi düşünüyordu? Onun hakkında?

“Bizi öldürmek öyle kolay iş değil,” dedi Jin. “Biz böyle can sıkıcı insanlarız.”

Flick bir kez daha güldü, bu sefer daha yüksek sesle, hıçkırığını bastırarak.

Geri yaslandı ve başparmağını yanağında gezdirerek kaçak bir gözyaşını sildi, bu da onu olduğu yerde dondurdu. Jin, birlikte son kez faytona bindiklerinde yaşananları hatırladı, kucağına yuvarlandığı anı. Sanki üstünden bir ömür geçmişti.

Flick de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki başını yana eğip ona baktı. “Ve zafer de kazandık, defter elimizde. Gerçek elimizde. Ailene dair bir şeyler öğrendin.”

Anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki... Ve bu da ona başka bir şeyi fark ettirdi: Yıllarını geçmişe saplanmış şekilde, başına yeniden kötü bir şey gelmesinden korkarak geçirmişti ve hayat, etrafında yaşanıp akmıştı.

Arthie hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı. Arthie de defalarca bunu söylemişti. Jin, Spindrift’i kaybetme korkusuyla o kadar doluydu ki çoğu zaman orada olmanın, orada yaşamamanın ve kıymetini bilmenin tadını çıkaramıyordu.

“Fazla düşünme,” diye fısıldadı Flick.

Jin dişlerini sıktı. Flick biraz daha yaklaşarak saçındaki külü nazikçe silkeledi. Jin’in nefesi kesildi. Flick de bir an aralarında ne kadar az mesafe kaldığını fark ederek dondu.

Klasik Flick.

Jin başını azıcık öne eğse, burnunu onun burnuna değdirebilirdi. Sağa ya da sola eğse, onun yumuşacık, pürüzsüz yanağını öpebilirdi. Biraz daha yaklaşırsa... Dudaklarını...

“Jin, ben...” dedi Flick ama devam etmedi. Gözleri Jin’in dudaklarına kaydı. Az önce elleriyle her yerine dokunuyordu ama şimdi, yalnızca bakışı, Jin’in tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Jin daha da yaklaştı, dilini dudaklarının üzerinden geçirdi ve is tadı almayınca sevindi. Parmakları, kendini tutmak istercesine Jin’in uyluklarına gömülmüştü. Bir bilse, bunun onda nasıl etkiler yarattığını... Bir bilse içini nasıl delip geçtiğini... Ve ikisi de faytonun durduğunu, kapı aniden açılana dek fark etmedi.

Flick hafifçe cıyakladı. Jin hızla geri çekildi, pantolonunu olabildiğince fark ettirmeden düzeltti.

Sürücünün kuşkulu bakışları ikisini süzdü, arkasında Athereum yükseliyordu. “Eee, geldik,” dedi.

47

ARTHIE

Arthie gözlerini açtığında, onları en son ne zaman kapattığını hatırlayamıyordu. Ayağa kalktı ve her şey geri geldi. Spindrift. Evi. neşesi. hayatı... Hepsi gitmişti.

Yatağının yanında bir koltuk, onun yanında da sönük bir şömine vardı. Burayı biliyordu. Resimli tavanı ve süslü duvarları tanıdı: Athereum.

Yastıklara döndü ve ellerini kaburgalarının üzerinden aşağı kaydırarak her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmaya çalıştı. Spindrift'in her çöküşünü, her parçalanışını kendi bedeniymiş gibi hissetmişti. Sanki incecik bir iple ona bağlıydı da Koç gelip o ipi kesivermiş, Arthie'yi eksik, yoksun bırakmıştı.

İçindeki boşluk, karnını kemiren açlık kadar gürültülüydü. Neredeyse gülecekti. Neredeyse yüzeye çıkmaya çalışan o kaosa kendini teslim edecekti. Artık ilerlemek için mücadele etmekten yorulmuştu. Sonraki engeli zekâsıyla alt etmekten tükenmişti.

Tabancası komodinin üstündeydi. Alıp kılıfına yerleştirdi ve bir parçasını tekrar yerine oturtmuş gibi hissetti, sonra yataktan çıktı. Jin'i ve ekibini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama bir kafeste volta atan bir hayvan gibiydi. İçinden bir şey yükseliyordu; salıverilmek için, patlak vermek için yanıp tutuşan bir şey.

Lütfen, lütfen, lütfen. Bir hıçkırık koptu içinden, son direncini alıp götürdü, odanın ortasındaki halıya diz çöktü.

Koç ile oynadığı bu oyunu kaybetmişti.

Evini, hayatını ve en kötüsü, özenle koruduğu kontrolünü kaybetmişti.

Bir ses fısıltısı onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Beyaz bir şey dikkatini çekti: bir beyaz orkide, özlem simgesi. Daha önce orada yoktu. Perdelerin önünde bir siluet yaklaştı. Onun vücudunu tanıdı, duyularını keskinleştiren kokusunu da.

“Laith.”

Bu doğru olamazdı, yaşıyor olamazdı. Hele ki Athereum gibi bir yerde serbestçe dolaşıyor olamazdı.

“Arthie.” Adını boğuk bir nefesle söyledi, ardından loş lambanın ışığına adım attı. Arthie, beklentinin yarattığı ürpertiyle titredi ve bunu bastırmak için dişlerini sıktı.

Sahiden *oydu!*

“Sen... Hayattasın.”

Özür dilemesi gerekiyordu ama kelimeler diline gelmedi. Zihni toparlanacak gibi değildi.

Onun yerine titrete bir kahkaha attı. “Beni öldürmeye geldin, değil mi? Sana yaptıklarımın sonra.”

Adamın bakışları vücudunda gezindi ve ona bir adım daha yaklaştı. “Keşke bu doğru olsaydı. Senden nefret ediyordum Arthie. Kalp sızısı süresince nefret ettim senden, ta ki sana ne kadar özlem duyduğumu fark edene dek. Ve senin de beni aynı şekilde özlediğini biliyorum.”

Arthie özlediğini fark etti. Koç’un defteri hakkındaki gerçeği öğrenirken, Spindrift alevlere teslim olurken gözleri hep onu aramıştı.

“Ve neden yaptığını anlıyorum,” dedi. “Ben de yeterince açık sözlü olmadım. Özür dilerim.”

Kelimeleri çok hızlı söylemişti. Onu çok çabuk affetmişti. Keşke Arthie net düşünebilseydi. Eksik bir parça vardı ve Laith'in yerine oturması için Arthie'nin yapbozu sadece yeniden düzenlemesi gerekiyordu.

“Spindrift'i duydum.”

“Gitti,” dedi Arthie titrek bir sesle.

“Biliyorum,” diye cevapladı yumuşak bir sesle, onun kaosu-na kıyasla çok sakindi. “Biliyorum. Özür dilerim.”

“Diğerleri...”

“Güvende,” dedi. “Ekibin İmparatorluk Meydanı'nda. Jin, Flick ve Matteo burada. Ben de defteri öğrendim. Artık Koç için çalışmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim.”

Laith'in göğüs cebine bir göz attı. Nitekim ceketinde Boynuzlu Muhafız amblemi yoktu.

“Neden bırakmıyorsun?” diye sordu aniden. Sözler dudaklarından adeta fırlamıştı. “Önünde kendi hayatın uzanırken neden ölümler için yaşamaya neden devam ediyorsun?”

Laith afallayarak durdu. “Geçmiş unutulamaz.”

Hayır, unutulamazdı. Arthie'nin geçmişini ondan ancak ölüm alabilirdi. “Peki affedilebilir mi?”

“Kalbim, belki asla bilemeyeceğim bir huzuru arıyor,” dedi Laith. “Onu bulana dek, başka türlü nasıl yaşanır bilmiyorum.”

“*Lex talionis*, diş diş,” diye fısıldadı Arthie. Arthie huzurun ne olduğunu biliyordu; her ne kadar onu göğsünde bir yara, hiçbir zaman dolmayacak bir boşluk olarak görmüş olsa da. “İntikam ne kadar sürebilir?”

“Sonsuza kadar. Aynı kaderi yaşayana, adalet yerini bulana dek.”

Düşünceleri birbirine karışıyordu. Tüm o kırık parçalarını tekrar şık takım elbisesine tıktırmalı ve tekrar eskisi gibi olmalıydı. Açlığı dışında hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Sessizlikte Laith'in kıyafetlerinin hışırtısı duyuldu ve sonra, nazik parmaklar çenesine dokundu. Elini yavaşça kaldırdı, onun

geri çekilmesini bekleyerek. Perdelerin arasından sızan ışık parmaklarını altına boyadığında, Arthie yerinden kıınıldayamadı. Işık onun yanağının pürüzsüz kıvrımında dans ettiğinde, Arthie gözlerini ondan alamadı. Laith, saçının bir tutamını takip ederek kulağının arkasına sıkıştırdı; bakışları, avını izleyen bir yırtıcı gibi hareketini takip etti.

Arthie'ye sokuldu ve inanılmaz bir şekilde başı istemsizce yana eğildi. "Eğer sonsuzluğa dayanabilecek biri varsa, o da sensin," dedi.

Nefesinin tenine değdiği an, Arthie pes etmeye tehlikeli biçimde yaklaştığını hissetti. Parmağı dudaklarını okşaymca içindeki açlık daha da büyüdü. Yıkıp parçalamak istiyordu. İstiyordu ve Arthie onu durduramıyordu.

"Gerçek doğanı biliyorum, Arthie," diye fısıldadı. Sesinde minicik bir titreme vardı. "Seninle tanıştığım günden beri biliyorum."

Arthie ondan uzaklaştı, yüzünü incelerken donup kaldı. Nasıl? Nasıl bilebilirdi?

Söyle bana, yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?

Parmaklarını kolunun yanından aşağı kaydırđı ve Arthie'nin düşünme yetisini elinden aldı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kanının kokusunu, damarlarındaki ateşini içine çekti. Koku Arthie'ye saldırdı. Onu deliliğe sürükledi. Tüm öfkesini onun üzerine salmak istedi. Kaburgalarını paramparça edip içine girmek istedi.

Laith, ceketinin kemerini çözüp sessizce halının üstüne bıraktı. Keten gömleğinin üstündeki üç düğmeyi açtı ve boğazının kusursuz, lekesiz tenini açığa çıkardı. Gözleri, Arthie'nin kalbi kadar karanlıktı, alacakaranlıkta bir deniz gibi.

"Senin için kanamama izin ver."

Ceylan'daki şifacı, Arthie'nin annesine kızını ancak bir mucizenin kurtarabileceğini söylemiş, ardından Arthie'yi bir pirinç çuvalından daha ağır değilmiş gibi kollarına almış ve onu, çatısı hindistancevizi yapraklarından ve tütsü dumanının kıvrılarak yayıldığı kulübesinin arkasına bırakmıştı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Bir an orada Arthie'yi inceliyordu. Sonra engerek yılanı gibi kendine saldırıyordu. Arthie'nin korkudan nefesi kesilince bileğini onun ağzına bastırdı.

Arthie neden içtiğini bilmiyordu.

Uzuvları alev aldı, gözle görülmeyen bir sel gibi damarlarında ilerledi, onu yakıp bitirdi, tüketti ve yeni yemek yemiş olmasına rağmen içini yeniden bir açlıkla doldurdu.

“Bana neler oluyor?” diye sormuştu tiz bir sesle.

“Ölenler için yaşamalısın,” dedi adam.

Ve sonra karanlık onu yuttu, sadece bir an, bir sonsuzluk, bir dakika ya da daha fazlası için ve gözlerini açtığında şifacı gitmişti. Ya da belki Arthie onun kulübesinden ayrılmıştı. Çok hızlı hareket ediyordu, her ses çok yüksek geliyordu. Etrafında insanlar çığlık atıyor ve koşuyordu. Ettenia'lı askerler geliyor, diye bağıryorlardı. Öfkeli dalgalar, sallanan tekneleri yutuyordu. Fırtına da yaklaşıyordu.

“Arthie!”

Annesinin sesinin geldiği yöne koştu, kendini hiç hatırlamadığı kadar güçlü hissediyordu. Siyah lekeli ellerine ve yapış yapış parmaklarına baktı. Parmaklarını, dumanlı gökyüzünden sızan güneş ışığına tuttu ve ellerinin aslında siyah değil, koyu kırmızı olduğunu fark etti.

Kan.

Eller onu kavradı, kendine çekti. Kucaklaşma sıcaktı, açlığını giderecek bir şölendi. *Hayır!* Kendini azarladı. Annesi acele etmesi için bağırdı ve babası onları teknelerine götürdü.

Arthie, denizi sevdiği için korkmadan kıyıyı döven dalgalara koştu. Ama artık su uzuvlarına vurduğunda, binlerce iğne tenine saplanıyordu, teni yanınca tısladı. Yine de Arthie ilerlemeye devam etti. Tekneye ulaştı. İçeride zaten iki kız vardı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Geri döndü, elini uzattı ama arkasında ne annesi ne de babası vardı. Onlar kıyıda kalmıştı ve Arthie, ikisinin Ettenia'lıların ellerinde ölmesini izledi.

Ölüm, ten rengi ne olursa olsun kırmızı kanar.

Köylerinde teni daha açık bir Asoka olduğu için babasına Kalu Asoka derlerdi. Köydeki üç kadından en uzun boylu olduğu için annesine Netta Dasaka derlerdi. Ama kumun üstünde donuk gözlerle, kurşunların parıltısını görebilecek kadar büyük deliklerle dolu halde yatarken herkes aynı göründü: Kırmızı bir havuz. Bir adaletsizlik havuzu. Bir ölüm havuzu.

Arthie, onları gördüğünde hissettiği açlığı bugün bile hatırlıyordu. Yas tutmamış, ağlamamıştı. Sadece açlık sarmıştı içini. Köylüler onun çılgınlığını kedere yordu. Onu tekneye bağladılar. Belki o kızlardan biriydi ya da kürekleri çevirmek için gelen adam.

Arthie onlara saldırdı, denize ilerlerken öfkeli gözyaşları, karanlık gökyüzünden dökülen sellerle yarışlıyordu. Neler olduğunu anlayamıyorlardı.

Ve sonra Arthie durdu. Tekne dalgalarda usulca sallandı ve üç yoldaş kendi rahatlamalarının verdiği vicdan azabı ve hüznle baş başa kaldı.

Ancak Arthie'nin bir şeyi fark ettiğini bilmiyorlardı: Anne ve babasının onu beslemesine ihtiyacı yoktu. Artık ona kendisinden başka kimse bakamazdı.

Daha sonra, çok daha sonra, gökyüzü açılıp Ceylan'ın kıyıları ile arasında yeteri kadar mesafe olduğunda, bir Ettenia gemisi onu buldu.

Kan dolu bir teknede yalnız bir kız.

Çok küçüktü, çok esmerdi ve çok kirliydi ama her nasılsa Ettenia'lılar kanlı teknesini bulduktan haftalar sonra kendini Penn'in malikânesinin kapısında bulmuştu. Birbirlerini dürterek bulamaçları kaşıklıyor ve anlamadığı ama kesinlikle kendisine yönelik alaylar olduğunu bildiği laflar söylüyorlardı.

O sırada acı ile öfke arasında gidip geliyordu, içindeki canavarı serbest bırakabilmek için açlığının kaybolmamış olmasını diliyordu. Keşke Ceylan'daki son anlarını tekrar tekrar yaşamayı bırakabilseydi.

Sonrasını parçalar halinde hatırlıyordu. Ettenia iskelesine ayak bastığını. Daha önce hiç tatmadığı nemli soğuğu. Faytonları, arabaları, tüm o sesleri ve binaları. Sudan yıpranmış ayakkabılarıyla girdiğinde Penn'in antresinde adımlarının yankılandığını hatırladı. Ev, kıvrımlı bir yolun kenarına park edilmiş bir fayton ve sabırla bekleyen iki at ile bakımlı bir bahçenin arkasında duruyordu.

Ev hizmetçisi ona bir şeyler anlattı. Arthie, kadın dizlerinin üzerine çöküp yerleri ovalayana kadar ne olduğunu anlamadı. Parlak döşeme tahtalarında tek bir kir lekesi yoktu ama başıyla onayladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Ceylan'daki evinde annesi, okuldan gelip diğer çocuklarla denizde oynamasına izin verdikten sonra ona temizlik yaptıırırdı. Burada kimse ona derslerini sormadı. Kimse onu çocuk olarak görmüyordu, sadece işe yarayacak bir çift eldi.

Kapılar, omuzlarında tüfeklerle bekleyen iki muhafız için açıldı. Arthie boğuk bir çığlık atarak geri çekildi ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Ev sessizliğe büründü.

Arthie, bir gölge üstüne düşünce dondu kaldı.

“Gözlerini aç, küçük aslan.”

Bu anladığı bir dildi. Önüne bir adam çömelmişti. Babasının yaşlarındaydı ama duruşu çok daha görkemliydi. Sonradan aris-

tokrat olduğunu öğrenecekti. Saçları ensesinde bağlanmıştı ve boynunun altındaki kıvrımlı kumaş düğümünde parlak kırmızı bir yakut vardı.

Adam Ettenia'lı beyazlara benziyordu ama ana dilini konuşuyordu. Bu yüzden seni bana getirdiler, dedi. Gülümseyince keskin bir şey gördü ve Arthie diliyle kendi keskin dikenlerini yokladı.

Adam güldü. "Vampir dişleri."

Bir sır paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. "Onları içeri çeker- sen kimse anlamaz."

Ona garip bir bakış attı ve burnunun altına bir parmağını tuttu; nefesi korkuyla, küçük küçük soluklar halinde çıkıyordu.

"Büyüleyici," dedi, kızıdan çok kendi kendine. "Yaşıyorsun ama aynı zamanda bir vampirsin. Onun gibi birini bulmaya çalışıyordum."

Kimin hakkında konuştuğunu hâlâ bilmiyordu ve arada kalmış bir halde terk edildiğini anlaması çok uzun zaman alacaktı. Yarı burada, şimdi ve hayattaydı; diğer yarı ise denizde kaybolmuştu. Yarı insan, yarı vampir. On altı yaşına yaklaştığında büyümeyi kesti. Kalp atışları durma noktasına geldi. Bir gölgesi vardı ama yansıması yoktu.

Çünkü bir vampirin kanını içtiğinde ölümün kıyısından bile geçmiyordu.

İşte bu yüzden o küçük teknede böyle bir yıkım yaratmıştı; yıllar önce White Roaring Kurdu'nun yaptığına tüyler ürpertici şekilde benziyordu. Belki de Penn'le kalsaydı tüm bunları ve daha fazlasını öğrenirdi.

Hizmetçiye, personellerden biri olmayacağını söyledi. Bunun yerine ona bir oda, bir hizmetçi ve ilgi verdi. Ama Penn Arundel gibi bir adam her zaman evde olamazdı ve büyüyen bir kız da her zaman tok kalamazdı. Arthie'nin İmparatorluk Meydanı'nda onunla yaşamaya başlamasından kısa bir süre sonra açlık geri döndü ve Arthie'nin bilincini tüketti, başka hiçbir şey kalmadı.

Penn o gece onu banyoda buldu. Arthie, hizmetçisinin kanla dolu küvetteki haline bakıyordu.

Ama onu asıl korkutan Penn'in tepkisi oldu. Adamın yüzü acıyla buruştu, Arthie sert bir azar bekleyerek gerildi ama Penn sadece onu göğsüne çekip sarıldı ve sıcacık bir güvenlik duvarına aldı. Her şey düzelecek, dedi. Ona yardım edecekti.

Tek yapması gereken ona güvenmekti.

Aylar sonra açlık yeniden bastırdı ve açlığı durdurmak için yanında değildi. Arthie mutfağa sendeleyerek ilerledi, pençelerini ahşap kapı pervazına geçirdi. Aşçının küçük kızı hariç herkes kaçtı. Kızı köşeye sıkıştırdı. Kızın kim olduğu önemli değildi; nefes alıyor olması yetiyordu. Kanı damarlarında akıyor, Arthie yaklaşırken çoşuyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Arthie saatlerce mutfak kapısının yanında titreyerek bekledi. Aşçı çılgılık attı. Penn gelmedi. Ev halkı fısıldamaya başladı ve fısıltılar öyle arttı ki Arthie artık dayanamaz hale geldi.

Arthie kaçtı.

Arthie, günlerini White Roaring'in sokaklarında köşelerde saklanarak geçirdi. Diğer vampirlerin, sadece bir yudum için insanları büyüleyip boğazlarını açmaya zorladıklarını gördü. Aynı kontrolü gösterebileceğine güvenmiyordu ve bu yüzden aç kaldı. Bir daha asla kan içmeyeceğine yemin etti. Hatırladığı insanlığa, kendisinden çalınanların kalıntılarına tutundu.

Bazı geceler, vücudu uyuşana kadar karanlığın içine bağırdı. Meşgul olmanın başka yollarını, hissetmenin başka duygularını buldu. Dünyanın rengi solmuş, hayat bir lanete dönüşmüştü.

Ta ki elinde hindistancevizi olan bir çocukla tanışana kadar.

48

ARTHIE

Laith önünde diz çöktüğünde Arthie başını salladı. Son içtiği hindistancevizi suyundan beri bastırıldığı açlıktan, kendini tutmaktan canı yanıyordu.

“Ben tehlikeliyim,” dedi ama pes etmeye yaklaştığını da hissediyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

“Ben de,” diye mırıldandı Laith ve o pürüzsüz sesin kesik kıvrımında, Arthie’nin dişleri yıllar sonra ilk kez uzadı.

Bu, aynı şey değildi. Başlarsa, duramayabilirdi. Onu paramparça edene kadar durmayabilirdi. Laith aradaki mesafeyi kapattı ve Arthie kendisini durduramadan harekete geçmişti bile, mantığın yerini içgüdü, gün yüzüne çıkan açlığı almıştı.

Başını acı içinde omzuna bıraktı. Laith’in sıcak teni tüylerini ürpertti. Hızlanan solukları Arthie’nin omzuna düşünüyordu.

“Gitmen gerek,” diye fısıldadı. “Ben... Ben...”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Beni yok et.”

Başını yana çekerek boğazını açtı. Sormak istedi Arthie: *Niye?* Karşılığında ondan ne istiyordu? Arthie’nin burun delikleri, Laith’in karanlık ve büyüleyici kanının kokusuyla genişledi. Yüzünü eğdi, sıcaklığı tenine vuruyor, nabız gibi atıyordu.

Çağırıyordu Laith geri çekildi, gömleğini tek hamlede başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı. Arthie ellerini gevşetti, yumruklarını açtı ve avuçlarını onun çıplak göğsüne kaldırdı.

Laith'in nefesi kesildi, durdu, sonra yeniden nefes aldı. Adını söylediğini sandı Arthie. Sıcak hissetmenin nasıl his olduğunu unuttuğunu fark etti. Teni ellerini yakıyordu ve Arthie'nin kendisini keşfetmesini izlerken kasları seğirdi. Arthie konuşmak istedi. Ona daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmadığını söylemek istedi.

Fısıltı gibi bir kahkaha attı Laith ve sesi Arthie'yi sarstı. "Mor saçlarınla, bıçak gibi keskin gülümsemelerinle seni ilk gördüğümde, yalnızca amacıma hizmet edeceğine yemin etmiştim. İlk kez ofisinde karşılaştığımızda, o yeminimi tutmanın sandığımdan daha zor olacağını anladım."

"Peki, sonra?" diye sordu.

Elini ensesine götürdü, gözlerinde acı vardı. Acının nedenini öğrenmek istedi Arthie. Onu neyin durdurduğunu öğrenmek istedi. Doğru düzgün düşünebilmeyi istedi.

"Sonra ağzını kullanarak beni delik deşik ettin ve onca erkek ve kadın tanımama rağmen asla kendi aynamla tanışmadığımı fark ettim."

Bu muydu yani? Her açıdan farklı ama çok da benzerdiler.

Arthie biraz daha yaklaştı. "Peki ya şimdi?"

Parmaklarının arkasını yanağından aşağı indirdi. "Ve şimdi aynı acı için atan yüreği olan bir ruh eşi buldum. Artık ne istediğimi bilmiyorum."

Ruh eşi.

Burnunu teninde yukarı kaydırды ve parmaklarını saçlarına geçirdi. Nabızı teninde delice bir ritimle atıyordu. Dudaklarını araladı ve ağzını onun boynunun kıvrımına bastırdı.

"Arthie." Sesi en az onun kadar aç çıkıyordu.

Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti Arthie. Onu almanın. Uzak diyarlardan gelen bu çocuğun sırlarını tüketmenin.

Zihninde küvetteki hizmetçi belirdi. Mutfaktaki kız. Teknedeki mülteciler.

“Ben...” *Yabaniyim. Vahşiyim. Canavarım.*

“Sen açsın,” diye fısıldadı Laith.

Arthie dişlerini onun boynuna geçirdi, ikiz bıçaklar deriyi deldi. Kanının sıcaklığı dilini doldurdu, metalik ve tatlı, ağzında bir melodi, boğazından aşağı doğru akıp o sonsuz soğuğu doldurdu.

Oysa Arthie artık farklıydı. Kendini kontrol edebiliyordu. Açlıktan ölmek üzere, kafası karışık küçük bir kız çocuğu değildi.

Laith, boğuk bir hırıltıyla titredi, bir eli saçlarını kavrarken diğer eli vücudunun kıvrımlarından aşağı kayıp uyluğunu kavradı. Sıcaklığı nefesini kesti, o donuk ağrıyı dindirmek için daha da yaklaştı.

“Sakin,” diye yalvardı. “Sakin durma.”

Arthie durmadı. Sarsılarak ayağa kalktılar, sarhoş bir dansın içinde birbirlerine kilitlenmişlerdi. Dişlerini çekip yeni akıntıyı memnuniyetle kabul ederken Laith’in gür iniltisi tüm vücudunu sarstı. Daha önce hiç yaşamadığı bir ağrıydı bu. Boynunun kıvrımını öptü ve dilini kanlı kesiklerde gezdirdi.

Ne kadar güçten düştüğünü, gücü geri gelene kadar fark etmemişti. Ateş damarlarında dolaştı, taşacak kadar içini doldurdu ve sonra yerini başka bir ihtiyaca bıraktı. Farklı bir açlık içinde nabız gibi atıyordu içinde.

Laith’in elleri vücudunda gezindi, kaburgalarını, belini kavradı, yukarı, aşağı, *her yere* dokundu.

İşte.

Tabancası.

Arthie artık aç değildi. Zihni açlıkla bulanmamıştı ve aniden her şey şaşırtıcı bir şekilde durdu, parçalar yerine otur-

du. Calibore'nin karmaşık işçiliğinin ona Laith'i hatırlatması. Birkaç kere kazara tabancasına dokunması. Tabancanın nasıl çalıştığına olan keskin ilgisi. Kız kardeşinin almakla görevlendirildiği hilyanın hikâyesi.

Calibore'du o. Tabancası bir hilyaydı.

Koç'u devirmeyi hiç düşünmemişti. Koç'u ve defteri umursamamıştı. O sadece rolünü oynamış, ona yalanlar söylemiş ve tabancaya daha da yaklaşmıştı. Onunla temas kurmuş, kışkırtmış, bir daha asla içmeyeceğine yemin ettiği halde kendisinden kan içmesi için nazikçe onu teşvik etmişti.

Boynundaki iki deliğe baktı, bozulan yeminine.

Artık bu bitecekti.

Çıplak ve dokunuşunu bekleyen göğsü yükselip alçalıyordu, dudakları şişmiş ve davetkârdı. Ondaki değişikliği fark etmiş olmalıydı çünkü tereddüt etti. "Arthie..."

Arthie onu duvara fırlatarak nefesini kesti. Yeni beslenen bir vampirin ne kadar güçlü olabileceğini unutmuştu. Pençelerinin ne kadar keskin olabileceğini unutmuştu.

Beşini birden onun boynunun narin etine bastırdı.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldadı. "Seni paramparça etmeliyim. Calibore'u benden alabileceğini düşündüğün için bile seni parçamalıyım."

Şaşkın gözlerinde anladığını gördü. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

"Sen de aynısını yapmaz mıydın?" diye sordu gergin bir sesle.

İşte tam da bu yüzden onu öldüremedi.

İkisi de birbirini kullanmıştı. İkisi de aralarında böyle büyük bir arzu filizlenmesini, öfkeli sarmaşıklar gibi birbirlerine çekileceklerini beklememişti. İkisi de birbirlerinde kendi eşlerini bulacaklarını düşünmemişti. Gerçekten bir ayna gibiydiler.

"Git," diye fısıldadı Arthie, "kanın sadece dişlerimdeyken, duvarları boyamadan önce git. Seni tekrar görürsem, bu kadar nazik olmayacağım."

49

ARTHIE

Arthie, Laith'in gidişini izledi. Arthie asla yas tutan biri olmamıştı ama işte tam da o anda Spindrift için, kendine verdiği yemin için yas tutuyordu. Bir parçası onun için de yas tutuyordu. O onu kullanmış, saygısızlık etmiş, neredeyse soymuştu ama yine de...

Yine de...

O, henüz nasıl çözeceğini bilmediği duyguların karmaşık bir düğümüydü. Ondan kurtulduğu için minnettardı ama kovduğu için de üzgündü. Jin'e haklı olduğunu söyleyeceği günü dört gözle beklemiyordu. Boynuzlu Muhafızların kıdemli yüzbaşına gerçekten güvenilmezdi ve bunun asıl nedeni ikisinin de aklına gelmişti.

Arthie odadan çıktı ve koridordan aşağı dönerken Matteo ile yüz yüze geldi. Açlığı dindiği için artık farklı görünüyordu, damarlarında akan kan, kıpır kıpır ve tazeydi. Her şey daha canlı, enerjik görünüyordu; karanlık bir tünel gibi daralmamıştı. Onu görünce donup kaldı.

"Hayır, Arthie," diye fısıldadı. "Bana yapmadığını söyle."

Nadiren ona ismiyle hitap ederdi.

“Yaptın,” dedi Matteo yaklaşıarak. Eli sanki ona uzanmak ister gibi seğirdi. “Beslenmişsin. Ondan.”

“Beni biliyordun,” dedi Arthie.

Penn ona gerçekten her şeyi anlatmıştı. Matteo’nun gözlerinde acı vardı, neredeyse yenilgiye, *ihanete* benzer bir şey. Yaptığı onu bu kadar da etkilemiş olamazdı herhalde.

“Yıllardır biliyordum,” dedi, ama ne yaptığını bilmiyordu. Ne yapabileceğini bilmiyordu “Bilmesem bile, Spindrift’in sahibi hakkında bunu tahmin etmek zor olmazdı.”

“Benim gerçek doğamın Spindrift ile hiçbir ilgisi yok,” dedi. Salondaki aplikler titreşerek Matteo’yu gölgede bırakıyordu.

“Öyle mi? O halde Spindrift’i kaybettiğin anda, yıllar içinde özenle kazandığın kontrolü de kaybetmen bir tesadüf mü?”

Arthie sadece fısıldayabildi: “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bize ruh eşi diyebilirsin,” dedi Matteo yumuşak bir sesle. İç çekti ve omuzları rahatladı. “Gözlemlemeyi severim, Arthie. Yarı vampir olduğunu biliyordum ama her kan konuşulduğunda diğer vampirler gibi davranmadığını fark ettim. Tiksintiyle bakıyordun. Sana her kan teklif ettiğimde tiksinierek bakıyordun.”

Ruh eşi. Laith’in söylediğinde bu sözler boş gelmişti. Matteo’dan gelen bir şey ona farklı dokundu ve içini rahatlattı. Sanki bir parçası yuvasına oturmuştu.

Acaba doğru muydu? Kontrolünü Spindrift’e mi bağlamıştı? Yoksa hindistancevizi suyunun bitiş zamanı trajediye mi denk gelmişti sadece? Hayır, Athereum’a gitmeden önce suyunu tamamen bitirmişti ve o işi gayet iyi halletmişti.

Matteo haklıydı.

“Niye umursuyorsun?” diye sordu adeta yalvarırcasına ve bundan nefret ederek. Birinin, yüreğine sızmasına izin verdiği bir yarayı önemsemesinden nefret etti. “Sen de bir vampirsin. Gerçek doğamı kucaklamamı istemez miydin?”

“Kucaklamak ile teslim olmak aynı şey değil,” dedi.

Bu sözler bir tokat gibi yüzüne çarptı. Arthie'nin solukları hızlandı. Duvara yaslandı ve gözleri yavaşça kapandı.

“Yapamam.”

Boğuk bir fısıltı olarak çıktı ağzından, içi boş ve umutsuzdu. Bir fincan içindeki yenilgi gibiydi; bir küp şeker kadar küçücük, bir dağ kadar ağır.

“Doğanı kabullenmeyi reddederek kendini cezalandırmayı bırak. Kaosunu hayal et, canım. Onların oyunlarını oynamayı bırak. o zaman çok daha kötü şeyler yapabilirsin.”

Gülüşü acı doluydu.

“Bırakabileceğimi mi sanıyorsun?” dedi alayla.

“Hayır. Bir yaranın iyileşmesi için önce temizlenmesi gerekir tatlım benim, ama o zincirden kurtulduğunda neler yaratacağını bir bilsen.”

Anlıyormuş gibi konuşuyordu. Tuvalle çevrili, fırça darbelerinden oluşan kendi yarattığı bir kır manzarasının içinde, korunaklı bir hayat yaşamıştı. Ama yüzünü lambaya çevirdiğinde, Arthie onun yüzünde yıkılmış ve canavarca bir şey gördüğünü sandı. Gözlerini kırıştırdı ve ışık onu yeniden, eserleri kadar güzel bir silüetle boyadı. Acaba Matteo, onun gördüğünden daha fazlası mıydı?

Yanağına dokunuşu öylesine nazikti ki Arthie'nin görüşü bulanıklaştı. Yıllardır ağlamamıştı. Şimdi başlamayacaktı. Gözlerini kapattı, onun dokunuşuna doğru eğildi; küçük sıcaklık kıvılcımları bedeninde uyanıyor, karın boşluğunda yavaş yavaş birikip kaynıyordu.

Laith yüzünden, dedi beyni ona ama bu bir yalandı. Bunda farklı bir his vardı. Daha büyüktü. Daha güçlüydü. Açlık yüzünden doğmamıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı gözlerini açarak. Ne için üzgün olduğunu bilmiyordu, sadece üzgün olduğunu söyleme ihtiyacı duymuştu.

“Büyük Arthie Casimir, ondan da büyük Matteo Andoni’d n özür m  diliyor?” diye bağırdı Matteo, ortaya. “Birisi basını çağırsın.”

Basın. İşte bu. Koç’u böyle devireceklerdi ve bunu bu gece yapacaklardı. Arthie, kendisine verdiğı sözü bozup Laith’t n i tiğı için ne kadar nefret etse de beslenmenin ona verdiğı berraklığı görmezden gelemezdi.

Matteo’nun gözlerine döndü. “Ne yapacağımı biliyorum. Herkesi Penn’in ofisine topla.”

Hiç  aşırmı  görünmüyordu, yalnızca kendiyle gurur duyuyordu. O lanet gamze yine belirmişti. “İmparatoriçe nasıl emrederse.”

50

JIN

Spindrift'in yanarak yıkılmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve Jin, içinde büyüyen öfkenin Koç'a bu kadar çabuk yönelmesine şaşırılmıştı. Sanki ruhu yaşadığı yangınları alıp bir tane de içinde başlatmaya karar vermişti.

Arthie, Penn'in ofisine geldiğinde daha farklı görünüyordu. Daha az vahşi, daha az solgundu. Daha çok kendisine benziyordu. Ve Jin onun bu halini haftalardır, belki de aylardır görmediğini fark etti. Gecenin sonunda Spindrift'ten ayrılan tok bir vampire benziyordu.

"Beni kurtardın," dedi ona.

"Ben de iyiliğinin karşılığını ödeyeyim dedim," diye aynı rahatlıkla yanıtladı Jin, az önce birbirlerini kaybetmenin eşliğinden dönmemişler gibi.

"Eh," dedi, "on yıl kadar geciktin."

Bu söz Jin'i güldürdü ama onu asıl şaşırtan, Arthie'nin kollarını etrafına sarmasıydı. Neredeyse karşılık veremeden çekilmişti bile. Arthie omuzlarını dikleştirip döndü ve o sırada Penn, Flick ve Matteo içeri girdi.

"Laith nerede?" diye sordu Flick.

Laith'in kalbine kazık saplanmayacağını öğrendiğinde Jin'in ne hissedeceğini bilemedi. Kıdemli yüzbaşığı pek sevdiği söylemezdi ama onun ölmesini gerçekten istememişti de.

Arthie de böyleydi.

"Gitti," dedi Arthie, öfkelerini zor zapt ederek ve Jin neyin değiştiğini merak etti. "Anlaşmamız defterin alınmasıydı."

"Yani öylece çekip gitti mi?" diye sordu Flick şaşkınlıkla ama Jin daha fazla kurcalamaması gerektiğini biliyordu. Matteo ise durum hakkında daha fazlasını biliyor gibiydi. Jin bundan hoşlanmadı.

"Üzgünüm Arthie," diye başladı Penn. "Spindrift için."

Arthie ağzını büktü. "Defter hâlâ güvende mi?"

Başıyla onayladı.

"Dava için ne topladıysan bana ver," dedi. "Artık mahkemeyle uğraşmayacağız. Koç'la basını bir araya getireceğiz ama ikisinin de bundan haberi olmayacak. Gürültülü ve aleni olacak. Bu bizim tarzımızdan uzak ama Koç'un Spindrift'teki oyunu tam olarak buydu."

Arthie'nin, kafasında bir plan şekillenmeye başladığında kendine özgü bir konuşma tarzı olurdu; olasılıklar, riskler ve şanslar zihninde birbirine çarparak akardı. Kavgadan sonra değişmişti. Ne yanlış varsa kendi kendine düzelmişti.

"Bütün gazetelere aynı anda ulaşmamız gerekecek," dedi Flick, yaşamışlıktan gelen bir tecrübeyle.

Arthie başıyla onayladı. "Bunun anneni Koç kadar etkileyeceğinin farkındasın değil mi?"

Arthie böyle sorular sormazdı ve Flick bile şaşırmış görünürdü. Flick kabul etmese bile planlarından vazgeçecek hali yoktu. Jin'e kalırsa Arthie daha çok bir fikrin tohumunu ekiyordu ve Jin bundan hoşlandığından emin değildi.

"Evet," dedi Flick, kendinden emin bir tavırla başıyla onayladı.

"Ve gazetelerin çoğuyla bağlantım var," dedi Matteo.

“Güzel,” dedi Arthie. “Jin ve benim de birkaç tane var. Onları tek bir yere davet edeceğiz ve bildiklerimizi onlara aktaracağız. “Geri kalanını Koç’tan kendileri alırlar, basın saldırısına uğramayı beklemeyecektir.” Penn, bir yerin var mı? Spindrift’i önerdim ama geçici olarak kapalı.”

“Athereum’un bir toplantı salonu var,” dedi Penn. “Ana binaya bağlı olmadığı için giriş için özel bir şeye gerek yok.”

“Mükemmel,” dedi Arthie. “Koç’a haber gönder, defterin bizde, görüşmek istiyoruz. Başka bir şey söyleme.”

“Koç buna inanacak mı?” diye sordu Flick.

“Koç bizden her şeyi aldığına ve daha fazlasını kaybetmekten korktuğumuz için pes ettiğimize inanacak mı?” diye sordu Jin. “Evet.”

Koç, Spindrift’i yok etmenin onları korkutup sindirmeyeceğini anlamış olmalıydı. Evet, yenilmişlerdi ama şimdi daha güçlüydüler. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanlardan daha tehlikelisi yoktu.

“Yine de riskli olacak. Koç’un, basından sonra gelmesini istiyoruz ki ilk sözü biz söyleyelim ama erken gelirse, kime inancıklarını bilemeyebilirler. Herkes en iyi halinde görünsün,” diye ekledi Arthie, ceketinin yakasındaki yırtıklardan birine parmağını geçirerek. “Kimsenin bizi küçük görmesine izin vermeyeceğim.”

“Basma gitmek gerçekten bir fark yaratacak mı peki?” diye sordu Jin. “Halk vampirleri umursamıyor ki onların istismar edilmesini ya da silah olarak kullanılmasını umursasın.”

“Halk vampirleri sevmeyebilir, doğru,” diye kabul etti Arthie. “Ama acı saklı kalmamalı ve insanlar her zaman bilinmeyenden korkar. Şimdilik odağımız, Koç’un iktidara yükselmesine yol açan White Roaring Kurdu saldırısı. Elde kanıtımız olmayacak ama basın hükümdarı hazırlıksız yakalarsa, gerisini onlar çözer ve halk ayaklanır.”

“Sonuçta ne olacak?” diye sordu Matteo. “Gaspçıyı devirmek mi istiyorsun?”

Jin ancak gerçekten boylarını aşan bir işe bulaştıklarını fark etti.

Arthie keyifsizce dudaklarını sıktı. “Koç’un bir daha bizi tehdit edememesini sağlamak için gerekiyorsa, evet.”

Jin, Koç’un altındaki Konsey’in her zamanki gibi yerine yeni bir maske atayacağını farkındaydı, Ettenia’nın geleneğiydi bu. Ama bu gelecekte karşılaşacakları bir sorundu. Şimdilik önemli olan, Koç’un Spindrift’ten ve vampirlerden duyduğu o derin nefretti. Ettenia en iyi imparatorluk olmayabilirdi ama Koç fazla önyargılıydı.

“Bence işe yarayacak,” dedi Penn, belli belirsiz bir gururla onlara bakarak.

Jin başıyla onayladı. “Yerine yeni bir maske atamaları uzun sürmez.”

“Ya da belki Arthie burada dizginleri ele alır,” diye takıldı Matteo.

“Hayır. Ben Spindrift’i baştan inşa etmekle meşgul olacağım,” dedi alayla. “Çay içebilecekken neden dünyayı kurtarasın ki?”

Düzenleme
Ny.ozlem

51

FLICK

Flick, aile terzisine elbise siparişini verdiğinde, bu işi kimseye söylememesi için gerektiğinden fazla para ödedi. Yüksek sosyetenin dedikodularıyla uğraşmaya hiç niyeti yoktu.

“Canım, bu çağda refakatçisiz dolaşmak hiç olmaz,” dedi kadın, Flick’in seçtiği kumaşı bir kenara koyarken. “Özellikle bu çağda,” diye söylendi kadın, Flick’in tercih ettiği kumaşı bir kenara bırakırken. Bu kumaş, Flick’in genellikle tercih ettiklerinden farklıydı ve her düşündüğünde içini bir heyecan kaplıyordu. “Geçen hafta annenle gelmeliydin!”

Flick daha fazlasını duymamak için veda edip oradan ayrıldı. Tabii ki, Flick kalbine bir kazık saplanacak diye korkarken annesi kendisine yeni bir gardırop diktiriyordu.

İç çekti. Her geçen gün daha öfkeli biri haline dönüşüyordu.

Flick durdu, geri adım attı ve White Roaring’deki nadir Jeevani terzilerinden biri olan Hira House’un vitrinine göz gezdirdi. Camın içindeki podyumda duran üç mankenin üstüne rengârenk kumaşlar sarılmıştı; uçları zarifçe sağ omuzlarından sarkıyordu. Flick adlarının sari olduğunu hatırladı. Safir mavisi olanın arkasında, özel dikim bir takım elbise giymiş, başına mor saçlarını örten bir kasket çekmiş bir kız sipariş veriyordu.

Tezgâhtaki kadın gülümsedi ama Arthie, tam da Arthie'ye yakışır şekilde, gülümsemeden ödemesini yıpranmış tezgâha bırakıp çıkmaya yöneldi. Flick hızla uzaklaşarak bir ara sokağa girdi ve Arthie ağır adımlarla ters yöne ilerledi.

Sonra yeniden Admiral Grove'a doğru yürümeye başladı.

Leydi Linden'in kendisine yaptıklarından sonra Koç ile aynı sonuçlarla yüzleşmeyi hak ediyordu: Yaptıklarıyla ilgili sorularla kuşatılmayı.

Flick, ne Linden Malikanesi'ne bu kadar çabuk döneceğini ne de annesinin kapısında tekrar dururken bu kadar kayıtsız hissedeceğini düşünmüştü. Artık yalnız olmadığını hatırlamak ona cesaret verdi.

Arthie ile Jin'in sevdikleri bir şeyi kaybetmiş olduğunu bilmek içini burksa da bir aile kazandığı için mutluydu. Elbette Casimir tarzında bir aile. Bir gün dışlanmış biriydi, ertesi gün ise her toplantıya dahil edilen, her sohbete katkı sunan, her yolculuğa katılan biri oluvermişti.

"Bayan Felicity," dedi hizmetçi kapıda, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. Flick merhaba dedi. İçeriden kısık sesler geliyordu ve ev yöneticisinin kıkırdadığını duydu. "Leydi Linden bir daha içeri girmenize izin vermememi söyledi."

Şaşırmamalıydı ama yine de canı yandı. "Bu pek adil görünmüyor."

Hizmetçi gözlerini kaçırdı. "Hayır, gerçekten de değil. Ama ısrar ederseniz sizi içeri almamı söyledi. Gerçi sanırım bunu size söylememem gerekiyordu."

Tuhaf, diye düşündü Flick. Elini cebine atıp çakmağının tanıdık ağırlığını aradı ama sonra annesinin masasına bıraktığını hatırladı.

Artık ihtiyacı kalmadığını söyledi kendi kendine.

Halkı yatıştırıp kontrol altında tutarsan kimse senin kendi planlarını yürüttüğünü fark etmez.

Arthie bu sözleri Koç için söylemişti ama Flick, o günden sonra annesinin her hareketine bambaşka bir gözle bakmaya başlamıştı. Beraber yedikleri yemekler, Leydi Linden'in onun ne kadar yediğini denetlemesi içindi. Beraber çıktıkları prova randevuları, Leydi Linden'in ne giyeceğine karar vermesi içindi. Flick'i dışarı çıkardığı zamanlar bile hep kendi işleriyle denk geliyordu, zaten dışarı çıkacağı varsa götürüyordu onu. Spindrift'e ilk gittikleri günü hatırladı. O ziyaret bile annesinin biriyle toplantısı olduğu içindi, onu götürmesinin nedeni Flick'e özel bir gün armağan etmek değildi aslında.

Dahası, geçmişine dair bugüne dek fark etmediği bir yanı ortaya çıkarması ne kadar komikti. Ya da belki de, normal sandığı hayatın dışına çıkabildiği için, ilk kez olup biteni olduğu gibi görebiliyordu.

Ceza diye aldığı şey aslında hiç ceza olmamıştı. Annesi her zaman yaptığı şeyi yapmıştı sadece: kendi itibarı için en doğru olanı ve söz konusu Flick olunca da bu, onu saklamıştı.

“Pek uzun kalmayacağım,” dedi Flick. “Ve bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Kız durakladı. “Sizi özledim, Bayan Felicity. Ev sizin yokluğunuzda pek sıcak değil.”

Ama Flick artık pek de sıcak hissetmiyordu. Eskiden saftı, korunup kollanmıştı. Annesi onu bir kafeste tutmuştu ve Flick, her sahte belge hazırladığında kollarını kafesin dışına uzatabildiği kadar uzatmıştı, ta ki Jin o kilidi açıp onu dışarı çıkarana dek.

Annesi yine ofisindeydi. Flick kapıyı tıklattı çünkü bu kez o kadar öfkeli değildi. Leydi Linden masasındaydı. Şaşkınlığını hemen gizledi.

“Felicity. Benimle öyle konuştuktan sonra geri dönmeye nasıl cesaret edebiliyorsun?”

“Ben sadece konuştum anne,” dedi Flick. Belki de sorun buydu zaten. “Ağzımdan ne yakışsız bir laf ne de saygısızca bir söz çıktı.”

Annesi zile uzanırken, Flick'in içinde ani bir panik yükseldi ama dişini sıkarak sustu. Sesi sakindi, kelimeleri yavaş ve ölçülüydü:

“Beni dışarı attırımdan önce bilmeni isterim. Tek isteğim sana yine manşetleri kazandırmaktı. Bu kez, övgü dolu. Sana zarar verdiğini düşündüğün şeyi onarmak istedim. Beni affetmeni... Yeniden sevebilmeni istedim. Şimdi ne kadar aptal olduğumu görüyorum.”

Leydi Linden bakışlarını kaçırma nezaketini gösterdi. Kendini kötü hissediyor, diye düşündü Flick.

Hayır, dedi Arthie'nin sesi kafasının içinde, dikkatli bak.

Flick de öyle yaptı. Annesinin omuzları gergin ve katıydı. Rahat değildi, sanki tetikteydi. Neredeyse... Flick'in ne yapacağından korkuyordu.

“Felicity, vampirler hakkında ne duymuş olursan ol, o hikâyenin ardında daha fazlası var,” dedi annesi. Sesinde kararsız bir çekingenlik vardı. Suları test ediyordu. *Onu* test ediyordu.

Bu bir oyundu. Flick'in ağzından laf almaya çalışıyordu. Ama Flick bu tuzığa düşmeyecekti. Karşısındaki, annesiydi. Flick'i istediği yöne bir kukla çekmeyi çok iyi biliyordu.

“Ve hayır, ne gördüğünü ne de duyduğunu anlatmanı sağlamaya çalışıyorum. Sadece gurur duymadığım bazı ilişkilere zorlandığımı söylüyorum.”

Annesi, Leydi Linden kendisi değilmiş gibi konuşuyordu, sanki yaptığı hiçbir şeyde ne etkisi ne de iradesi vardı.

“Aramızdaki bu mesafeye gelince,” diye devam etti annesi. “Çünkü işleri yoluna koymakla, şirketimize verilen büyük zararı onarmakla meşguldüm.”

Ama yıllar önce birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı. Flick tam da bunu söyleyecek, annesine karşı çıkacaktı ama sonra annesinin haklı olduğunu fark etti. Aralarındaki mesafe aslında son zamanlarda büyümüştü ve bu durumun mühür yüzüğü skandalıyla aynı zamana denk gelmesi yalnızca bir tesadüftü. Flick'in yaptığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Annesinin sert maskesi bir anlığına dağıldı, sonra hemen toparladı kendini ama o birkaç saniye içinde Flick pişmanlık gördü. Ve onu öylesine derinden anladı ki bu neredeyse kendini kötü hissetmesine neden oldu.

“Koç beni kullandı,” diye fısıldadı annesi “ve seni benden aldı.”

İşte şimdi gerçekten pişmanlık gösteriyordu. Bu durum Flick’in tereddüt etmesine neden oldu. Leydi Linden başını kaldırdığında parlak mavi gözleri dökülmemiş gözyaşlarla doluydu. Flick’e gülümsedi ve bu ona pencere kenarındaki köşede çay ıçıp bisküvi yedikleri günleri hatırlattı. Ona bahçedeki yürüyüşlerini hatırlattı.

Flick yutkundu, aniden geldiğine pişman oldu.

Bir an elindeki zarfı inceledi, sonra uzattı. “Al.”

“Bu nedir?” diye sordu Leydi Linden.

Athereum’un toplantı salonunun adresi, bir tarih ve saat yazıyordu.

“Çok arzuladığın birinci sayfa,” dedi Flick. “Yaşananları düzeltmenin bir yolu.”

Flick, Linden Malikânesi’nin kapısı arkasından kapandığı andan itibaren kendini sorgulamaya başlamıştı. Şimdi yeniden Athereum’daydı. Saçlarını düzeltti ve boynuna, önündeki uzun geceye dayanmasını sağlaması için küçük bir güneş ışığı, biraz parfüm sürdü. Kaygı, bir palto gibi omuzlarına dolanmıştı.

Doğrusunu yaptım, dedi kendisine.

Elbisenin katlarını omuzlarına çekti ama hepsi birden bile kalbindeki ağırlıktan hafıftı ve sonra daha önce tek başına hiçbir etkinliğe hazırlanmadığını fark etti. Kendi başına uzun süre elbisenin iplerini bağlamaya çalıştıktan sonra vazgeçti.

Yardıma ihtiyacı vardı ve Athereum’daki vampirler gideceği son kişilerdi. Flick, saten eldivenlerini kapıp elbiseyi göğsüne bastırarak kapıyı açtı ve tam o anda Arthie’nin kapıyı çalmak üzere olduğunu gördü.

Flick onu neredeyse tanıyamayacaktı.

Arthie Casimir bir elbise giyiyordu. Üzerine sarılmış kızıl kumaşla onu en basit şekilde *asil* olarak betimleyebilirdi. *Gilzel*. Üzerinde, kurşuni gülmüş işlemeli uzun bir ipek sari vardı; kat kat

sarılp dolanmış, teninin her karışını kaplamıştı. Sadece keskin çizgisiyle öne çıkan köprücük kemiği ile canlı renkli bluzu görünüyordu; sari omzundan cesurca bir örtü gibi süzülüyordu Başında o klasik şapka yoktu. Mor saçları, gözlerinin derin ve karanlık bakışlarını çerçeveleyen hacimli bukleler halinde şekillendirilmişti.

Hayır, güzel kelimesi onun cazibesini tanımlamak için yeterli değildi. O acımasız ve ölümcül biriydi, dikenlerini gördüğünüzde bir gülün tamamen başka bir hal alması gibi.

“Ben de seni aramaya geliyordum,” dedi Flick nefes nefese, Arthie içeri girince. Kumaşın hafif hışırtısı adımlarını takip ediyordu. “Bana bu bağcıkları bağlamamda yardım eder misin? Elbette, artık hizmetçilerim olmadığına göre, kendi başıma giyemeyeceğim bir elbise sipariş etmeden önce iki kere düşünmeliydim.”

Flick, Arthie’nin yanıtını beklemeden döndü, üstünde kızın bakışlarının ağırlığı olmadan nefes almak daha kolaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi Flick.

“Her şey planlandığı gibi gitti mi?” diye sordu Arthie, hünerli parmaklarla çekiştirip düğümlerken.

Flick başıyla onayladı. “Zarfı verdim. Keşke... Bilmiyorum.”

“Ama biliyorsun. Söylediğim gibi onunla konuştun mu?”

“Evet,” dedi Flick ve Arthie’nin ona annesinin manipülasyonlarına dikkat etmesini, incelemesini ve ona dikkat etmesini söylemesine minnettar olsa da, tüm bunlardan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bir parçası da yine bilmediği günlere dönmek istiyordu. “Sanırım bugün ilkinden daha iyi bir performans gösterdim. Spindrift’i kaybetmeden önce. Ve ben...”

“Lafı dolandırma,” dedi Arthie, onu izleyerek.

Flick iç çekti.

“Gerçekten pişman olmuşa benziyordu,” diye bahane bulmaya çalıştı.

“Samimi miydi peki? Sen kayboldun, Felicity,” dedi Arthie usulca, Flick’in buklelerini şefkatli bir dokunuşla düzelterek. “Ve yolunu senden başka kimse bulamaz.”

52

ARTHIE

Arthie, Spindrift'e adım attığı andan itibaren Flick'in kendi planını yapmaya hevesli olduğunu biliyordu. Arthie'nin Flick'in durumundan haberdar olmasıyla bu planın ne olduğunu anlamak zor olmadı. Arthie onu engellemeye çalışmak yerine tam tersini yapmıştı, annesinden sık sık bahsetmiş, Flick'e planlarını hatırlatmak için ipuçları vermişti; Arthie'nin East Jeevant Company'nin başkanına hızlıca ulaşması için ona açık bir kapı bırakmıştı.

Şimdi yaptığı gibi.

Flick yavaş yavaş ama emin adımlarla daha da bezgin biri oluyordu ama bu gerçeğin bedeliydi.

“Seni, seninle ilgili olmayan bir kavgaya sürüklediğim için özür dilerim.”

Arthie, kapıda Penn'i görünce şaşırdı. Ama suç Koç'daydı. Bütün bunlar Koç'un suçuymuş ve o, Koç'un kim olduğunu bile bilmiyordu. Ama tüm bunların arkasındaki yüzü görmeden, faytonda karşılaştığı gölgeli figür, zihninde acımasızca yaraladığı kişi olmaya devam edecekti.

“Kırmızı sana çok yakışıyor, küçük aslan,” dedi Penn ve bu iltifat içini ısıttı.

Koç’u kırmızı bir sarı ile indirmek uygun gelmişti. Annesinin kefeniyle aynı tondaydı.

“Seninle yüzbaşı arasında geçenleri duydum,” dedi. “Matteo söyledi.”

“Elbette söyledi,” dedi Arthie, hiç şaşırmadan.

“Sen farklısın Arthie. Yarı vampir, yarı insan. Bir insan, kanı çekildiğinde ölür. Ve eğer beyin ve kalp fonksiyonları durmadan önceki o değerli saniyelerde vampire dönüştürülse, bastırılırlar. Acıkırlar, evet, ama hiçbir şey yapamayacak kadar zayıftırlar. Dönüştüğünde hâlâ canlıydın, değil mi? O açlığı, neredeyse beslenmekten çok, geride bıraktığın hayata olan açlığınızı harekete geçirecek araçlara sahiptin. Ziyafetten çok katliam yaptın.”

Elini tuttu. “Ama hayatının o kısmı bitti.”

“Ama son on yılımı tekrar yapmaktan korkarak geçirdim,” dedi sessizce.

Hayatının yarısını kendinden korkarak, neler yapabileceğinden korkarak, White Roaring’in karanlık sokaklarında kendisi gibi olanları arayarak geçirmişti. Kanevini açmasının sebebi de bu değil miydi zaten? Böylece onun gibi bir vampir sokaklarda vahşice dolaşmak zorunda kalmayacak, bunun yerine bir bardaktan içmek için para ödeyebilecekti.

“Matteo’yla sandığından daha fazla ortak nokta var,” dedi Penn. Arthie buna güldü. “Adamı *gördün* mü?”

Penn kahkaha attı ve sonra düşüncelere daldı. “White Roaring Meydanı’ndan tabancanı aldığın günü sık sık düşünüyorum. Büyüklüğe mahkum kız.”

Kelime seçimleri onun gözünden kaçmıyordu. Bu bir yükü, bir lütuf değil. Aldığı hasattan çok daha fazla dert çekmişti.

“Bütün bunlar bittiğinde,” dedi gözlerine bakarak, “İmparatorluk Meydanı’na dönebiliriz. Sen ve ben. Ekibin. Yeni Spindrift’in yapabilirsin.”

İki elini tutup göğsüne çekti ve saçlarına bir öpücük kondurdu. Bir an orada kalıp kendini küçük, onun büyük bedeninde korunaklı, White Roaring'in izin vermediği bir şekilde gençliğini hissetti.

O, on yıl önce vaat ettiği aynı huzur ve güveni tekrar ediyordu ancak Arthie, böyle şeylerin nasıl sona erdiğini çok iyi bilse de yine de onlara özlem duyuyordu.

—

Arthie içeri girince Penn'in ofisindeki sesler sustu. Flick burada değildi. Arthie önce Jin'e baktı çünkü bu en kolayıydı.

"Ah, Arthie. Seni daha önce bir elbise giyerken görmemiştim," dedi Jin. "Çok güzel görünüyorsun."

Arthie dişlerini gösterdi. "Kaç dişin çenende kalsın istersin? İki mi, dört mü?"

Jin gülünce neredeyse buranın Spindrift olduğunu, arkasında pırıl pırıl tezgâhlar, çay kokusunun odayı ısıttığını hayal edebiliyordu.

"Kesinlikle altında Arthie var." Girişe yürümeye başladı, hafifçe başının üstüne gurur dolu bir el dokundu. "Ben de hazırlanayım." Matteo'ya anlamlı bir bakış attı. "Uslu dur Andoni. Ya da iki çift lafım olur."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Matteo söylediği hiçbir kelimeyi duymamış gibi gözlerini kırıştırdı.

Arthie kaşlarını çatı. "Bana dik dik bakılmasından hiç hoşlanmam. "Eğer bilmiyorsan, dilinde bana *egzotik* deniliyor sanıyorum."

"Dilim oldukça maharetlidir, canım," diye güvence verdi Matteo. Arthie'nin göğsünde bir şey kıpırdandı. "Ve bunu göstermekten fazlasıyla mutlu olurum."

Eğildi. yeşil gözleri alev alev parıldayarak köprücük kemiğinin açık kalan kısmına indi. Çenesini oynatınca Arthie, dudaklarının arasından dilini bir anlığına gördü.

“Gerçekten göz kamaştırıcısın Arthie. Muhteşem. O parlak zekân sayesinde muazzam bir manzara gibisin.”

Zekâsına nadiren iltifat alırdı. Genellikle çok, başına iş açacak kadar çok zeki olduğu söylenirdi; hep çok kurnaz, çok yozlaşmış olarak nitelendirilirdi.

Asla zekâsı parlak sözcüğüyle anılmazdı.

Son bir kez ona baktı, sarisinin omzundaki katı düzeltirken çıplak tenini sıvı ateşle yanıyordu adeta. Sonra ofisten çıktı.

53

JIN

Jin, Penn'in basını Athereum'un toplantı salonunda ağırlamak için fazla özendiğini düşündü. Fraklı garsonlar tepsilerle usulca süzülüyor, uzun şampanya kadehleri yukarıda parılayan avizelerin ışığını yakalıyordu. Cilalı zemin, çok uzaklardaki bir çöl-den getirilmiş zengin desenli halılarla tamamlanmıştı; mekânın tüm süslemeleri ise koyu ve baştan çıkarıcı bir ihtişama sahipti.

Bir ses duyunca gölgelere döndü, şemsiyesi elinde hazırды.

“Benim.”

Flick'in sesini duyunca Jin'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. “Karanlık bir güvercin için uygun değil.”

“Ya güvercin olmak istemiyorsam?”

Flick ışığa adım attı. Bukleleri, yüzündeki o yumuşak güzelliği çerçevesliyordu; birkaç lüle alına dökülmüştü. Boğazına bir düğüm oturdu. “Üzerindeki de ne böyle?” diye sordu.

“Senin üzerindeki ne peki?” diye karşılık verdi Flick, en az onun kadar şaşkın bir tavırla.

“Bana cenaze gibi giyindiğimi söyledin!” diye patladı Jin.

“Sen de bana bayrak gibi giyiniyorsun dedin!” dedi Flick aynı anda.

Aralarına sessizlik çöktü.

Muhteşem görünüyordu. Üstünde, koyu zümrüt tonlarında ezilmiş kadife bir elbise vardı Elbise, boğazında dar bir yakayla başlıyor, bele oturup oradan geniş etek kıvrımlarıyla açılıyordu. Onu olması gerektiği gibi sarıyordu: sıkı, kararlı ve vahşice. Güzelce. Öne çıkıp aynı şekilde ona sarılmak istedi. Onun saçlarına yüzünü gömüp, ruhundan yayılan güneş ışığını içine çekmek istedi.

“Leylak,” dedi Flick gergin bir sesle. Dirseklerinin üzerine kadar çektiği eldivenler ile elbise arasında kalan birkaç karışlık çıplak ten onu adeta kışkırtıyordu. “Leylak tercih etmişsin.”

“Şapkanın rengi,” demek istedi ama şimdi kulağa aptalca geliyordu. Oysa terziye ceket sipariş ederken ona harika bir fikir gibi gelmişti. Ceket düğmesizdi, altında bembeyaz bir gömlek vardı. Siyah kenarlı mendili göğüs cebine yerleştirilmişti ve bütün görünümü krem rengi pantolonu tamamlıyordu.

Flick’in bakışlarında temkinli bir ifade vardı; endişe ve kaygı açıkça yüzüne yansımıştı. Arthie annesinin geleceğini söylemişti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Jin.

“Kalbinin atmaması daha mı kolay?” diye sordu Flick, yumuşak bir sesle. “Hiçbir şey hissetmemek?”

Jin, annesini ve Leydi Linden’in yaptığı korkunç şeyleri düşünmesini istemiyordu. Zarfı verişinin anlamını sorgulamasını istemiyordu.

“Karanlık bir koridorda baş başayız,” dedi Jin, başını hafifçe ona eğerek, “ve sen felsefe mi yapmak istiyorsun?”

Ömrünün sonuna dek, Flick’in ayçiçeği sarısı gözlerinin bu sözler üzerine nasıl mürekkep karası olduğunu hatırlayacaktı.

“Hayır,” diye fısıldadı Flick, sonra ona doğru atıldı. Jin’i nişin duvarına itti ve ciğerlerindeki havayı söküp aldı.

Jin, parmaklarını onun eldivenlerinin pürüzsüz ve parlak yüzeyinde yukarıya gezdirdi. Nefesi kesildi, kısık gözleri her hareketini takip ediyor, nabzını hızlandırıyordu.

Sonra, tatlı bir sesle, usulca ayak parmaklarına yükseldi ve onu öptü. Yumuşakça, nazikçe. Onu deli ediyordu. Jin *cık* diyerek geri çekildi, sesi arzudan çatlamıştı. “Nasıl yapılır göstereyim sana, tatlım.”

Yüzünlü ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkilere indirdi.

Flick, ağzında nefesini tutarak karşılık verdi, kollarında titredti. Sonra itişine çekerek yanıt verdi, bedenini göğsüne bastırınca Jin’in boğazından bir ses yükseldi. Yabani çiçekler ve güneş ışı-ğıyla dolu bir çayırda boğuldu.

“Flick,” diye fısıldadı, ne inilti ne yakarış olan bir sesle.

Flick hafifçe geri çekildi, ona hayret ve sevinç içinde baktı. “Tekrar söyle.”

Jin tembel bir ifadeyle gülümsedi. “Gerçekten, Felici...”

“Hayır. Bu onun bana verdiği isim. Kendime koyduğum isimi.”

Sözlerinin gücü ve ruhunun coşkusuna şaşırsa da istediğini yaptı.

“Flick.” Çillerin gökyüzünü süsleyen yıldızlar gibi yayıldığı burnun köprüsüne bir öpücük kondurdu.

“Flick.” Bir diğerini de ağzının kenarına kondurdu, onun sinirli sesinin tadını çıkardı.

“Flick.”

Dudaklarını nazikçe araladı, altdudağını hafifçe ısırduğunda nefesi kesildi. Kolları omuzlarına dolandı, elleri saçlarına uzandı, parmaklarını tellerine geçirip onu daha da sıkı çekti.

Öpücüğünde umut vardı. Olasılıklar. Jin, bu gecedan umut-luydu ve nihayet Felicity Linden’ı öptüğü için umutlu değildi.

Saat kulesi dokuzu vurdu. Nefes nefese, sersemlemiş halde birbirlerinden ayrıldılar.

Zamanı gelmişti.

54

FLICK

Flick elinin tersiyle şişmiş dudaklarını sildi. İçi kıpır kıpırdı ve teninden taşacak gibi hissediyordu. İçinde bir tür adrenalin kükredi; Jin adını söylediğinde hissettiği gibi. Kendime koyduğum isimi. Evinin ardında bırakıp seçtiği isim. White Roaring'in kir ve tozu kadar ona yakışan isim.

Jin nefesini boynunu ısıtırken sonuçlar hakkında düşünmüyordu; annesinin ya da başka kimsenin ne düşüneceği umurunda değildi. Jin, ondan fazlası olmasını beklememişti.

Annesinin gerçekten itibarını kurtarmaya mı çalışıyordu bilmiyordu ya da hâlâ Koç'la işbirliği içinde olup olmadığını. Ama Flick'in kesin bildiği bir şey vardı: Leydi Linden ile işi bitmişti. Var olmayan bir sevgiyi kovalamayı bırakmıştı.

Arthie haklıydı. Kaybolmuştu ama sonunda yolunu bulmuştu. Şu anda sendeleyerek yürüyordu o yolda çünkü daha önce hiç öpülmemişti ve Jin Casimir'i öpeceğini hiç düşünmemişti ama yine de o yolda ilerliyordu.

Basın yavaş yavaş salonu doldurdu. Matteo çok kapsamlı bir liste hazırlamıştı. Flick, geç saate rağmen White Roaring'deki hemen hemen tüm gazetelerin yaka kartlarını gördü.

“Sanırım aynı yerde ilk kez bu kadar çok gazeteci görüyorum,” dedi Jin, biraz çatlak bir sesle. Bu sözler Flick’i biraz heyecanlandırdı ama ona bakarken dudaklarının nasıl buluştuğunu hayal etmeden duramıyordu. *Odaklan.* Yapmaları gereken bir iş vardı ve Koç ile annesi geldiğinde tetikte olmaları gerekiyordu.

Flick, Arthie’nin talimatları doğrultusunda etrafta dolaşiyor, geçerken insanların sohbetlerine kulak kabartıyordu.

“*Bize söylenen bu felaket belge de nedir?*”

“*Arthie Casimir’in dahil olduğunu bilmiyordum. Bu skandal olabilir.*”

“*Duyduğumuz her şeye inanmamız gerekiyor mu?*”

Flick’in kalbi, Arthie’nin elindeki defteri gördüğü her an hızlanıyordu. Birçok bakımdan, mor kurdeleli defter Arthie’yi Ettenia’daki en güçlü kişi yapmıştı çünkü sayesinde Koç’u kontrol ediyordu. Ama bu ellerindeki tek kanıtı ve onlardan çok şey alan bu ülkeye karşı kullanabilecekleri tek kozdu.

Sinirlerini biraz olsun yatıştıracağını umarak bir bardak su almak için durdu. Bardağını masaya koyduğunda, tüy kadar hafif bir şey bacağına çarptı, salona girmiş bir böcek kadar hafifti.

“Ah, sen sinek değilsin, değil mi?” diye mırıldandı.

Laith’in yavru kedisiydi bu, tüylü kuyruğu bir toz bezi gibi ileri geri sallanıyordu, Flick mır mır ötmeye başladı.

“Sana gerçekten bir isim vermemiz lazım. “Kar Tanesi veya Alabaster gibi bir şey.” Bunlar beyazdı ama hiçbiri bir kedi yavrusuna uygun isimler değildi. Daha önce hiç evcil hayvanı olmamıştı. “Bulut’a ne dersin? Çok pofuduksun. Ya da Kar ya da hatta Opal, ne kadar asil olduğunu gösterir.”

Oyalanmayı bırak, diye kendini azarladı Flick. Salonda etrafına bakındı. Eğer yavru kedi buradaysa, Laith’in uzakta değildi. Tuhaf. Arthie, kıdemli yüzbaşıyla tüm bağları koparmış gibi bir izlenim yaratmıştı. Acaba fikrini değiştirip onu buraya mı davet etmişti?

Flick yavru kediye kucağına aldı ve Jin'in, yiyeceklerle dolu yuvarlak masalardan birinin başında beklediği yere götürdü. Yavru kediye görünce o da kendisi kadar şaşırdı.

Arthie cep saatini kapattı ve Flick ile Jin'in dikkatini çekti. Başıyla onayladı. Matteo, kapıyı sertçe çalarak koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı açtı ve Flick, kalbinin her atışını bir demirci çekici gibi kulaklarında hissetti.

Jin elini tutup sıktı. "Plana sadık kalın. Ne olursa olsun, defteri koruyacağız."

Flick başıyla onayladı. Yavru kedi çırpınarak ellerinden kurtuldu ve saklanmak için masa örtüsünün altına kaçtı. Keşke Flick de kaçabilseydi.

Koç, deniz kadar koyu mavi bir pelerin giyerek salona süzüldü. Konuklar şaşkınlıkla haykırdılar, sesler uğultuya dönüştü. Avizedeki her ışık, o uğursuz maskenin farklı bir cephesini aydınlatıyordu; antika bronzdan yükselen boynuzlar, şeytaninkiler gibi kıvrılıyordu.

Sadece Koç'un gözleri seçiliyordu; parlak, gökyüzü mavisi.

Flick'in kalbi durdu. Nefes almakta bile zorlanıyordu. Geriye sendeledi. Jin ona ne olduğunu sordu ama o yanıt veremedi. Odanın havası, basının heyecanlı seslerinin uğultusu azaldı.

Ve Flick'in aklından tek, ürkütücü bir düşünce geçti: Hep annesinin olağanüstü gözleri olduğunu düşünmüştü.

55

ARTHIE

Koç'un girişinin yarattığı sessizlik yüzünden Arthie Flick'in iç çektiğini duydu, sonra tek bir sözcük fısıldadı ve bu kırbaç kadar keskin ve sarsıcıydı. *Anne*. Arthie'nin Flick'in annesine değil, Koç'a baktığını anlaması biraz zaman aldı.

Koç, Leydi Linden'di.

İşte o anda Arthie planının korkunç bir şekilde ters gittiğini anladı. Çünkü Koç basının geleceğini bilmiyordu. Leydi Linden biliyordu.

Koç'un pusuya düşmesi gerekiyordu ama Leydi Linden gerçekte ne olacağını biliyordu. Koç'u gafil avlayamamışlardı. Onlara burada ne yapacaklarını tam olarak söylemişlerdi ve o da hazırlıklı gelmişti. Koç, Flick'in annesine olan ilk ziyaretinden beri defteri ve vampirler hakkındaki gerçeği öğrendiklerini biliyordu.

Arthie'nin planı başarısız olmuştu.

"Kendini suçlama. Hâlâ yapabileceği hiçbir şey yok," dedi Penn, Arthie'nin yanından. "Basın her şeyi, her detayı haber yapacak."

Karşılarındaki korkmuş bir memur ya da afallamış bir lord değildi. Koç'tu. Arthie başını iki yana salladı. "Eğer ölüyseler yapamazlar."

Athereum'un toplantı salonunda dört set kapı vardı. Dört kaçış noktası.

“Kapılara gidin!” diye bağırdı fısıltıların arasından. “Herkes dışarı!”

Ama bunun boşuna olduğunu bilmesi gerekirdi. Karşısındaki Koç'tu. O sadece Ettenia'nın hükümdarı değil, aynı zamanda Arthie'nin nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi. Koç, memleketine baskın düzenleyen East Jeevant Company'nin başı, insanlığını çalan kadın, Spindrift'i yok eden kibriti çakan zorbaydı.

Jin'e ve diğer herkese, “Hazırlanın,” dedi Arthie.

Kimse gidemedi önce kapılar açıldı. İçeriye baştan ayağa siyahlara bürünmüş, maskelerini yüzlerine çekmiş adamlar doluştu. Boynuzlu Muhafız değillerdi ama silahlıydılar. Baştan ayağa.

Lüks ve ihtişamlı Athereum salonu tam bir kaosa sürüklendi.

Avizelerden dökülen ışıktaki bıçaklar parıltıydı. İnsanlar çığlık attı, yığıldı. Alabaster fayansların üzerine kan dökülerek birikti. Bu bir katliamdı.

“Koç salondan kimseyi canlı çıkartmayacak,” diye bağırdı Arthie.

Matteo tiksinti dolu bir yüz ifadeyle üç kadını savunmak için öne çıktı ancak koluna doğru savrulan bir paladan son anda kurtuldu. Jin sağında şemsiyesini kullanıyordu, solunda ise Penn kollarını kaldırdı ve Arthie'nin onun gücünü fark etmesi biraz zaman aldı.

Koç'un adamları çığlık atıyordu, kimisi görünmez parazitleri kovmaya çalışıyordu, kimisi de top halinde kıvrılıyordu. Arthie, Penn'in güçlü olduğunu biliyordu ama onun sadece el sallayarak o adamları diz çöktürdüğünü görünce biraz korktu.

Onlara yardım etmesi gerekiyordu. Kavganın ortasında Flick'i gördü ve defteri onun eline tutuşturdu. “Koru.” Flick ne-

redeyse nefes almıyordu. “Flick! Şimdi zamanı değil. Buraya kadar geldik, *sen* buraya kadar geldin.”

“Evet, doğru,” diye fısıldadı Flick. Defteri sımsıkı tuttu.

Arthie koşup birinin ayağa kalkmasına yardım etti. Garsonun tepsisini alıp Koç’un adamlarından birine vurdu ve bıçağını çekip boğazına sapladı. Adam boğularak yere düştü. Çok fazla gazeteci hayatını kaybetmişti ama Penn’in yardımıyla bu durumu düzeltebilirlerdi.

“Görüyor musun Arthie?” diye sordu arkasından bir ses.

Arthie damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

Laith.

“İktidardakiler bizim gibileri asla umursamaz.” Sesi mesafeli geliyordu. Çok uzaklara dalmıştı. Koç’un kendi halkını öldürdüğünden bahsediyordu. Koç’un kendisine vadettiği hilyadan bahsediyordu. Çalmak için Arthie’ye yaklaştığı hilyadan.

“Hayır,” dedi Arthie, bir adım geri çekilerek, “umursamazlar. Ancak zaten bunu biliyorduk.”

Arthie bir adım daha geri çekildi. Aynı anda birçok şey oluyordu. Çok fazla düşman ve çok az zaman vardı.

“Affet beni,” diye fısıldadı ve sonra Arthie’nin çekilemeyeceği kadar hızlıca saldırdı. Sarisinin kıvrımları arasından tabancayı çekip nişan aldı.

Arthie’ye.

Birbirlerine baktılar: dünyada yalnızca ikisi vardı. İkisi, damarlarında dolaşan dinmeyen öfkeyle birbirine bağlanmış terk edilmiş ruhtu.

“Beni öldürecek misin?” diye sordu.

Tereddüt etti ve bu ona ihtiyaç duyduğu o saniyeyi kazandırdı, Arthie ona atılırken sarisinin kenarı hafifçe boğazına dokundu. Çarpıştılar, tabanca için boğuşular. Ellerininki onun ellerine değdiğinde, Arthie’nin dikkati dağıldı. Yeniden o odadaydılar ve dudakları buluşuyordu. Dişleri onun boynuna gömülüyordu, Laith’in eli onun kalçasını kavramıştı.

Arthie omzunu göğsüne vurdu ama Laith ondan daha büyüktü ve Arthie hâlâ şoktaydı.

Laith onu üzerinden savurdu ve Arthie namlunun ucuna bakarken belki de Laith'in onu vurmayaacağını düşündü. Yüzünde gördü bunu: Yine o terk edilmiş depoda, Arthie'nin onun hayatını kurtardığı, onun da Arthie'ninkini kurtarmadan önceki andaydılar.

Ama sonra etrafında yeniden kavgalar ve çığlıklar başladı. Adamlar artık acı içinde kıvranmıyorlardı. Penn yanındaydı, *buradaydı*, onu koruyordu ve aynı anda Laith'in boğazına saldırıyordu.

56

JIN

Jin bir silah sesi duyduğunu sandı. O tabancanın sesini tanıyordu ve içine korkunç bir ağırlık, dehşet ve bilgi yerleşti. Calibore. Arthie. Bu yıkım dünyasında onun diğer yarısı. Asla, ama *asla* kendisi ateşlemezdi. Ne olduğunu, neler yapabileceğini biliyor-ken, asla.

Jin, Arthie'ye koştu; kan gölcüklerine, savrulmuş uzuvlara, kana bulanmış günlükler ve parlak kalemlere takıla takıla. Koç'un adamlarından ikisini yararak geçti, saldırılarından sıyrılaraq ilerledi ve sonunda kalabalığın içinde Arthie'nin sarisinin parıltısını gördü.

Ölme, ölme, ölme. Spindrift'i bin kere kaybedebilirdi ama kardeşini asla.

Jin durdu.

Koç yolunda duruyordu ve Jin sonunun yaklaştığını giderek daha net bir biçimde anladı. Kadın küçük ve zarif bir tabancayı kaldırdı ve ateş etti.

57

ARTHIE

Arthie dizlerinin üzerindeydi ve zeminin soğuşu, sarinin ince ipeğinden içeri işliyordu. Çevresinde katliam devam ediyordu. Penn'in başı kucağındaydı. Sol göğüş cebinin hemen üzerinde bir kurşun deliğı vardı ama Calibore sıradan bir tabanca değildi. Penn kanamıyor, titremiyor, nefesini tutmuyordu.

Ölümü kapısına getirmişti ve Penn sanki Arthie onu kurtarmış gibi yukarı bakıyordu. Gözleri sevgiyle doluydu ve Arthie, yaptığı her şeye rağmen, bu yüzden kendisinden biraz daha nefret etti.

“Yas tutma. Bu dünyada bir sonsuzluk ve ondan daha fazlasını yaşadım.”

“Bunu düzeltebiliriz,” dedi çocukça, aptalca. “Bir aile olabiliriz. Söz verdiğin gibi.”

Evinden kaçtıktan sonra geçen yıllarda, eğer kalmış olsaydı nasıl olurdu diye düşünmüştü. Jin'le karşılaşır mıydı? Öfkesini kullanarak Spindrift'i açar mıydı?

Bir babası olurdu. Bir ailesi.

“Aile, birlikte yaşadıklarımız değil, uğruna öleceklerimizdir.”

Penn elini saçlarına kaldırınca Arthie, bu kadar büyük, güçlü ve kadim birinin nasıl... *Ölebildiğini* anlamıyordu. Sonra titreyen elini yumruk yaptı ve soğuk, atmayan kalbine bastırdı.

“Cesur kal, küçük aslan.”

Arthie cesur olmak istemiyordu. Savaşmak istemiyordu. Jaith gidince arkasından kadife perdeler dalgalandı, parlak bir mor sümbül gibi.

“*Özür dilerim,*” demekti o çiçek.

Arthie ayağa fırladığı sırada Flick kocaman bir çığlık attı.

58

JIN

Koç'un kurşunu kalbine isabet etti. Jin tökezledi. Düştü. Bir dizi soğuk, sert yere düştü, sonra diğerini.

Uzun zamandır ölümün nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Ölümle çevrili bir hayat yaşamıştı. Hafta sonları morgda, ailesiyle ve onların araştırmalarıyla vakit geçirmiş, o korkunç anlarda, yanan evlerinde onları aramıştı ve ardından onu enkazın içinden çıkaran kızla hayatını sürdürmüştü.

Jin, Arthie'nin de kendisi gibi bu koridorda bir yerlerde kan kaybından öldüğünü bilmiyordu. Ona ne kadar kıymet verdiğini biliyor muydu acaba? Onu sevdiğini?

Sersemleyerek gözlerini kırptı, göz kapakları, bir barut fıçısından daha ağırdı artık. Tanımadığı vampirlerin ellerinde, Koç'un adamlarının ve buraya gerçeği öğrenmeye gelen muhabirlerle birlikte birer birer düştüğünü gördü. Sonra Koç, kimse onu durduramadan yavaş yavaş uzaklaşıp kayboldu.

Maneo'nun gölgesi üzerine düştü. "Jin! Ölümcül bu. Bana izin ver..."

Jin ne önereceğini bilmiyordu. Ona ne teklif edeceğini. Başıyla onaylamıştı sanki ama sonra yine yalnız kaldı ve bir çift ayak

sesi daha ona doğru atıldı. Flick. Onun için ağlamıyordu, değil mi? Ondan *o kadar* hoşlanmıyordu bile. Ama onu öpmüştü. Harikuladeydi. Jin kendini gülmekten alıkoyamadı, acısı daha da keskinleşip soğudu. Hoşuna gitti. En azından mutlu ölecekti.

“Jin,” diyordu. Sürekli, durmadan.

Sonra bir kenara çekildi. Yerine, defalarca ölüm orağının önünde durmuş olan kız geçti. Hayattaydı. Elbette yaşıyordu. O Arthie Casimir’di. Hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyacı olmamıştı.

“Nihayet,” diye mırıldandı. Jin’in hâlâ yapacak çok işi vardı. Ailesini bulmak, Spindrift’i yeniden inşa etmek, güneş gibi kıvrırcık saçları ve pastel renkli şapkaları olan bir kızı sevmek ama Arthie ailesini bulacağını ve çay salonuna hak ettiği değeri vereceğini biliyordu. Ve Flick kendisini sevecek başka birini bulacaktı.

“Hayır,” dedi Arthie sert ve boğuk bir sesle ama o bile bunu durduramazdı. “Hayır, Jin. Dikkatli ol.”

Jin gözlerinin kapandığını hissetti. Bağırان, tartışan, sonra da uzaklaşan sesler duydu. Jin kaybolup gidiyordu. Sonra daha önce hiç hissetmediği bir acı hissetti; hayatı çekiliyormuş, vücudu boşalıyormuş, kanı akıp gidiyormuş gibiydi. Kendi çığlığını duyduğunu sandı; ama emin olamadı.

Sonra dudaklarına bir şey bastırıldı ve biri burnunu sıkarak onu ağzından kırık bir nefes almaya zorladı. Metal. Metal tadı sıvı halinde ağzına doldu. Tatlı, ekşi ve keskin. *Kan*.

Ve sonra bir fısıltı.

“Yaşa,” dedi ölüm kulağına. “Benim için.”

Jin, gözlerini açtığında bir leylak halesi ve bir çift şeytan gözü gördü. Arthie. Onda bir yanlılık vardı.

Ağzında sivri dişler vardı. Kendi ağzında kan vardı.

Ve damarlarında ateş dolaşırken, aklma bir anda hindistan-cevizi geldi. Çünkü inkâr dediğin böyle işlerdi: Beyin, gözünün önündeki gerçeğe inanmayı reddeder ve onu usulca bir kenara sıkıştırırdı.

Ve şimdi Jin, bir şok misali bunu hatırladı. Hayatının son kırıntıları alevlere teslim olurken, Jin Siwang Malikanesi'nin ön bahçesindeki lavanta renkli aster çalılarının ardına gizlenmişti. On bir yaşındaydı ve Arthie'ye bir hindistancevizi uzatıyordu. Arthie hindistancevizini görünce gözleri uzaklara daldı, ardından yüzüne bir hüznün çöktü.

Jin, ikisinin aynı ülkeden geldiğini bilmiyordu; sadece nasıl açılacağını bilmediğini sanmıştı.

Ve eğer hindistancevizi insanları mutlu ediyorsa, o zaman Arthie'ye mutluluk borçluydu zaten değil mi? Titreyen bacaklarıyla doğruldu ve bahçıvanın aletlerini buldu. Ceylan hindistancevizlerinin açılması gerektiği gibi açtı onu, lifli kahverengi olanlar gibi ortadan ikiye değil, üst kısmına çentikler atarak. Sonra içindekini Arthie'nin kirli bardağına döktü. "İç."

Arthie ona baktı, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Keşke Arthie üzgün değil, bir vampir olduğunu bilseydi. Ve keşke vampirlerin sadece kan içtiğini düşündüğü için hindistancevizi suyunu içmekten korktuğunu bilseydi.

"İç," diye yineledi Jin, cevizi sallayarak içinde daha çok su olduğunu gösterdi.

Bakışları Jin boğazındaki damara kaydı ama bir yudum aldı. Hemen gözlerini kırıştıtararak bardağa baktı ve bir yudum daha aldı. Sonra tekrar. Sonra Arthie, bardağı baş aşağı çevirip son suyun damlasına kadar boğazından aşağı akmasına izin vermişti.

Jin, birinin bu kadar hızlı hareket edebileceğini hiç düşünmemişti. Ama zaten... Onun ne olduğunu da bilmiyordu. Onu mutfağın yanmamış tarafından geçirip, aynı yeşil hindistancevizleriyle dolu bir varilin yanına götürürken hayatını değiştirdiğini bilmiyordu. Onun, babasının hindistancevizlerinden öğrendiğince fazlasını koruyabilmek için dâhiyane bir buz kutusu yapmasını, hindistancevizlerine duyduğu sevgi yüzünden sanmıştı. Ama aslında öyle olmadığını, Arthie'nin yıllar sonra ken-

di ayakları üstünde durduğunda o cevizleri bizzat ithal etmeye başlamasıyla anlayacaktı.

Spindrift için, derdi. Kendim için, demezdi hiç.

“Bence bir vampir hindistanceviziyle yaşayabilir,” demişti bir gün babası.

“Kan içmeden mi?” diye sormuştu Jin, kocaman açılmış gözlerle. Bu, babasının çalışma odasına saçılmış sayısız hindistancevizini açıktıyordu, bazıları çatlıktı ve etrafa yarı dolu bardaklar dağılmıştı.

Yemek masasının üstünde de böyle bir bardak vardı. Bardağın içi bulanıktı; içinde süte benzer beyaz parçacıklar yüzüyordu. Jin’in babası bir yudum aldı. “Görünüşe göre sadece Ceylan’dan gelen hindistancevizi işe yarıyor,” dedi. “Ama etkili olması için içinde biraz kan olmalı.”

“Sen vampir misin peki babacım?”

“Bence annen beni çoktan mezara geri göndermişti, evlat,” diye gülerek cevap verdi ve Jin’e denemesi için biraz verdi. Tatlıydı ve bir şekilde kendini daha hafif, daha mutlu hissetmesini sağladı. “Güzel, değil mi? Hindistancevizi hem mutluluk verir hem de mükemmel bir silahtır.”

Nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Onun uğruna yaşadığı şey çay değil, hindistancevizi idi. Onu sadece hindistancevizi suyu içerken mutlu görmüştü, o da nadiren. Her zaman bir parti yedek tutmakta ısrar etmişti. Çaydan çok, sevkiyatların durumunu sorardı hep.

Ona tek kelime bile etmemişti.

Haklıymışsın baba, diye düşündü Jin o anda. Vampirler hindistanceviziyle yaşayabilir.

“Uyan,” diye bir ses geldi, onu cellattan, sonsuz karanlığın perdesinden çekip çıkararak. “Jin, uyan.”

Gözleri hafifçe aralandı ve tıslayarak geri çekildi. Her şey çok parlaktı, çok beyazdı. Ve açlık, ah, ne kadar da açtı. Karnı zil

çalıyordu. Midesi kazınıyordu. Az önce yememiş miydi zaten? Dilini dişlerinde kaydırduğında, karnına bir taş oturdu.

Vampir dişleri. Vampir dişleri vardı. O açlık yiyeceğe değil, kanaydı.

Arthie çömelerek oturdu, sarisinin katları dağınıktı. Yüzündeki rahatlama açıktı ama gülmedi çünkü onu tanıyordu.

Sakladığı sırlar yüzünden mutsuz olduğunu biliyordu. Daha küçük, daha kırılgan görünüyordu. Kırık. Sendeleyip doğruldu. Ne diyeceğini bilmiyordu, o yüzden Arthie'nin sarisinin örtüsünü kırmızı, kızıl ve kan renginden bir yelpaze gibi omzunun üzerinden geri atmasını ve sonra da gitmesini izledi.

59

ARTHIE

Arthie, kalbinin buzdan yapıldığını düşünmesi sevse de buz cama benzerdi ve tek bir düşüşte paramparça olurdu. Jin'i şimdi bırakmak istemiyordu ama hareket etmek zorundaydı. Son kez Penn'e baktı. Diğer vampirler uzak duruyordu. Nasıl durmasınlardı ki? Birkaç dakika önce Penn'i öldüren o korkunç silah görmüşlerdi. Penn'in cebinden Athereum üye nişanını ve altın kaplamalı tabancasını aldı. Nişan ve silah onun kadar asil görünüyordu.

Sonra koştu, Athereum toplantı salonunun kapıları arkasında gürültüyle kapandı.

Sokakta onu gören herkese nasıl görüldüğünü biliyordu: Karanlıkta koşan bir kızdı o: omzundan kayan bir sari, kana bulanmış ellerinde sımsıkı tuttuğu bir silah, gecenin kendisi kadar vahşi gözler.

Ama Nimble Sokağı çok uzak değildi.

Laith'in dairesinin kapısını denediğinde kilitli olmadığına şaşırmadı. Laith, onu bekliyordu, sırlarını paylaştıkları gece oturduğu koltukta.

Zaten en başından beri bu an kaderlerinde vardı.

“Sana gitmeni söyledim,” dedi. “Seni uyardım.”

“Ne yapabileceğini bilmiyordum,” dedi, hâlâ Calibore’u tutarken. Gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Ona inanıyordu ama bu Penn’i geri getirmezdi. Bu, olanları geri almazdı.

Laith’in boynundan, onu öptüğü yerden kan akıyordu. Gözlerini kapatırsa ikisi de dizlerinin üstünde ve Arthie’nin gerçek doğası tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

Laith güldü ve tabancaya baktı.

“Anlıyorsun, değil mi?” diye sordu. “Biz aynıyız, sen ve ben.”

Her zamanki gibi konuşuyordu, ipeksi sesi alçak ve hoştu.

“Biz asla aynı olmayacağız,” dedi sertçe Arthie. “Kendi gururuna ve doğruluğuna öylesine kapılmışsın ki gerçekten haklı olup olmadığını hiç sorgulamıyorsun.”

“Yani kralın, kız kardeşimi ölüme göndermediğini mi söylüyorsun?”

“Hiç senin yüzünden ölmüş olabileceği aklına geldi mi?” diye sordu Arthie.

Gözleri öldürme arzusuyla karardı. Arthie o gözlerde intikamın getirdiği sınırsızlığı fark etti. Bunu biliyordu çünkü aynı his kendi kemiklerinde yaşıyordu. Arthie bu yüzden Laith’e çekiliyordu, onu kalbinin kafesine bu kadar yaklaştırmasının sebebi buydu.

Ama Arthie onun gibiydi ve bunda kendi kusurunu gördü. Kendisini, onu ileriye taşıyan değil, geriye çeken bir geçmişin içinde debelenirken gördü.

Kendini vahşi sanmıştı, oysa hayvan olan Laith’di.

“O yolculuğa hasta olmana rağmen katıldın, seninle yakın temasta olacağını bile bile, uzun süredir Arawiya’dan ayrılan ilk gemilerden biri olmasına ve tıbbi bakımın yetersiz olacağını bilmene rağmen,” dedi Arthie. “Onu sen hasta ettin. Onu kurtarman gerektiği yalanma kendini inandırmak yerine, potansiyelini görseydin kız kardeşin iyi olurdu.”

Arkama geç. Bu sözler, Athereum’da söylediğinden beri içine dert olmuştu. Onun, kendisine ihanet etmek üzereyken bile

ilgi göstermesinden ötürü böyle hissettiğini sanmıştı ama gerçek bu değildi.

Hep ondan kuşku duymuştu.

Ona gökyüzünde nasıl sıçrayacağını öğretmeye çalışmıştı. Onu arkasına almaya çalışmıştı. Çekincesini açıkça dile getirmişken, neredeyse zorla kendi kanını içirmişti ona.

“Hatta şu yavru kedi bile. Bir yılanla oynadığını gördün, ondan korkup kaçmadığını ama yine de kurtarılması gerektiğini düşündün.”

“Varlığım hakkında varsayımlarda bulunmaya kalkma,” dedi Laith soğuk bir sesle. Calibore’u kurdu.

Arthie, Penn’in altın tabancasını çekti. “Ah, bu söylediklerim varsayım değil aziz. Şimdi onu indir.”

Laith kolunu kaldırdı. “Sana gerçekten bağlanmıştım Arthie.”

“Bunu kalbime doğrultulmuş tabanca söylüyor,” diye yanıtladı Arthie, başparmağını tabancanın horozunda gezdirerek. Silindirde kaç kurşun olduğunu kontrol etmemişti. Daha önce hiç ateş etmemişti ama Jin’in tabancasını kullandığını yeterince görmüştü, nasıl çalıştığını biliyordu. “Çok komiksin.”

Sırlarla dolu o gülümsemeyi sergiledi. “Sen daha iyi bilirsin.”

Bir silah sesi duyuldu.

Laith şaşkınlıkla iç çekerek koltuğa yığıldı. Ceketinin ışıltıyan beyazlığında çiçek gibi açtı kan, kırmızı yapraklarını yaydı. Kan Arthie’yi çağırdı ama kendini iyi hissetmiyordu. Uyuşmuş ve üşümüşü. Boştu. Laith birini öldürmüştü ve Arthie de aynı-sını yapmıştı.

Hayır, kendini bundan daha kötü hissediyordu.

Sarisinin önü sırlıslıklamı.

Arthie aşağı baktı. Kanı ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarına damlıyordu. Altın tabanca düştü. İçinde bir acı zonklamaya başladı. Kalbinde bir delik vardı. Ondan aldığı kan göğsünden akıyordu ve tüm bunların imkânsız ironisine kahkahalarla gülmek istedi.

Ve sonra, Arthie Casimir yere yığıldı.

60

KURT

White Roaring Kurdu, Arthie Casimir'e baktığında dünyanın onda ne gördüğünü biliyordu: uzak diyarlara sürüklenip kıyaya vurmuş, yalnız ve küstah bir kız. Bundan daha büyük bir yanılgı olamazdı.

Arthie şarapnel ve kurşuni kemiklerle şekillenmişti. Özel dikim zırhıyla ve menekşe-grisi buklelerle sarılı bir muammaydı. Arthie siyah-beyaza dönmeye başlamış dünyasında sanki renk olmuştu. Yarı vampir, yarı insan; yoluna çıkan diğer tüm ruhlardan çok, bir zamanlar olduğu kendine benziyordu.

Koç, onu neredeyse elinden almıştı; tıpkı her şeyi aldığı gibi.

Onu Nimble Sokağı'ndaki bir apartman dairesinde kanlar içinde buldu.

"Kibriti çaktı," diye fısıldadı, sesinde bir yemin vardı. Ölümü fırtına gibi hızla üzerine geliyordu. Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

"Şimdi onu yakıp küle çevireceğiz," diye yemin etti adam.

Sonra White Roaring Kurdu, Arthie'yi kollarına alıp götürdü.

TEŞEKKÜR

Nasıl ki Spindrift, onu var eden ekipsiz olmazsa, *Çay Fırtınası* da ekipsiz olmazdı. Bu benim ilk eserim değil ama yine de birçok ilki içinde barındırıyordu. Arthie ve arkadaşları, yeniden sorgu savaşlarına atıldığım, evlendiğim ve ülke içinde taşındığım süreçte yanımdalardı ancak tüm yaşananların ötesinde, bu hikâyenin gerçekleşmesini sağlayan daha pek çok değişmez unsur vardı. Bu yüzden bir teşekkür borç bilirim.

Kız kardeşlerin en kıymetlileri Esmâ ve Azra'ya. Hayatımın en karanlık zamanlarında yanımda oldukları için. Uzun hayal kurma seansları, White Roaring'e dönüşecek o dünyayı birlikte şekillendirişimiz, "ya şöyle olursa"larla "peki ya böyle"lerle fikir alışverişimiz, planlayıp sonra bozup ardımızda bıraktığımız kelime mezarlıkları için.

Cayce'ye, roohi. Sana karşı hissettiklerimi dünyaya anlatmaya kalksam, muhtemelen hiç susmam. Ama burada kısa tutmaya çalışacağım: Seninle geçen her gün bir neşe ve bu kitap senin desteğin olmadan sonuna ulaşamazdı. Beni lattelerle beslediğin, yazdıklarımı okuyup değer verdiğin için teşekkür ederim. Ama

en çok da, bu yorgun ruha gerçek aşkın sadece kitaplarda var olan bir hayal olmadığını gösterdiğin için.

Yolumu aydınlattıkları ve hep ihtiyacım olan itici gücü sağladıkları için aileme teşekkür ederim. Bu kitabı ve benim geldiğim hâliyle yazar oluşumu çok sevecek olan dedeme.

Sabrı ve desteğiyle eşi benzeri olmayan, harika temsilcim Josh Adams'a. Yayıncılık dünyasında sahip olabileceğimi bile düşünmediğim bir dostsun sen. Gerçek bir şampiyonsun. Tracey Adams, Anna Munger ve Adams Literary ekibinin geri kalanına: Bu ailenin bir parçası olmak benim için bir onur.

Editörüm, en az onun kadar sabırlı olan Janine O'Malley'e. Beni zorladığın ve ben kendime inanmadığımda bile bana inandığın için... Her zaman bir mesaj kadar yakında olduğun için... Sana daha önce "yayıncı annem" demiştim ve bu bugün hâlâ geçerli.

Hikâyeyi başlangıçta güçlendirmek için ve sonuna kadar yanımda olan Melissa Warten'a. Beni destekleyen en güzel dostlara: Gerçekten keçi olmayan en iyi keçi Joan He'ye; favori temsilci kardeşim Kelly Andrew'a; acımı anlayan Huda Fahmy'ye ve tatlı insan Joanna Hathaway'e.

Harika halkla ilişkiler uzmanlarım Chantal Gersch ve Samantha Sacks'a, yeni birçok okurun kapısını açtıkları için teşekkürler. Pazarlama sihirbazları Melissa Zar ve Leigh Ann Higgins'e teşekkür ederim. Sayfalarımı parlatan Kat Kopit ve Helen Seachrist'e, ayrıca her kelimeyi didik didik eden metin düzeltmenlerine minnettarım. Macmillan'ı yuvam yapan Molly Ellis ve Allison Verost'a teşekkürler. *Fikri* anlayan olağanüstü tasarımcı Aurora Parlagreco'ya özel teşekkürler.

Özel teşekkürlerimi Jon Yaged, Jen Besser, Ally Demeter, Gaby Salpeter, Asia Harden ve Macmillan'daki tüm ekibe sunuyorum. Anissa de Gomery ve Korrina Ede'ye, her zaman yanımda olduğunuz için teşekkürler. Cate Augustin ve Sarah

Plows'a, karşı kıyıda büyü yarattığınız için teşekkür ederim. Virginia Allyn'e, bir kez daha muhteşem harita için, Valentina Remenar'a da olağanüstü kapak tasarımı için teşekkürler. Zumra Discord topluluğuna ve Arawiya krallığını ardımızda bıraktığımızdan beri sabırla bekleyen pek çok hayrana teşekkür ederim.

Bu da bizi sana getiriyor sevgili okur. Ben sizin için yazıyorum ve kitaplarımı elinize alıp, onları benim asla yapamayacağım bir şekilde hayata geçirdiğiniz için minnettarım. Teşekkür ederim.

